

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH THE BLAZE SERIES

INSTINCT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUNA MASON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

İÇGÜDÜ

LUNA MASON

Telif hakkı

Telif hakkı © 2026 Luna Mason'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve hadiseler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcıları:

Erkek kapağı: Tabut Baskı Tasarımları

Gizli Sürüm: Forgetyounot.designs

Ciltli kitap: Sarahdreamreads

Bişimlendirme: Tabut Baskı Tasarımları

Düzenleme: Rawls Reads'ten Steph Rawlins

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu
Yazar Hakkında
INSTINCT Resmi Çalma Listesi

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82

Bölüm 83

Bölüm 84

Bölüm 85

Bölüm 86

Bölüm 87

Bölüm 88

Bölüm 89

Bölüm 90

Bölüm 91

Bölüm 92

Bölüm 93

Bölüm 94

Epilog

Drago'yu gerçekten Baba Drago olarak görmek ister misiniz?

Mafya dünyasının kovboylarla çarpışmasına hazır mısınız?

ENZO GELİYOR!!!

Beneath The Blaze'den daha fazlası

Beneath Universe'den daha fazlası.

YAZARIN NOTU

INSTINCT, bağımsız, karanlık bir Mafya Romantizmi'dir. Bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik ve durumlar içermektedir.

Bu kitap açık içeriklidir ve 18 yaş üstü okuyucular için tasarlanmıştır.

FMC'de daha önce yaşanan bir SA olayından (açıkça detaylandırılmasa da) throughout boyunca bahsediliyor, ancak bu olay MMC tarafından değil. Bununla birlikte, 43. bölümde MMC'ye daha ayrıntılı bilgi veriyor. İhtiyacınız olursa bu bölümü atlayabilirsiniz!

Instinct, özellikle kadın baş karakterin yaşadığı kaygı ve panik atakları olmak üzere, ruh sağlığına odaklanmaktadır. 66. ve 68. bölümler, oldukça ayrıntılı ve tetikleyici olabilecek tam bir panik atak sahnesi içermektedir; bu bölümler atlanabilir. Lütfen kendi ruh sağlığınızı koruyun.

Tetikleyici faktörlerin tam listesi için lütfen web siteme bakın:

www.lunamasonauthor.com

YAZAR HAKKINDA

Luna Mason, karanlık ve ateşli romantik romanlarıyla USA TODAY ve Amazon'da en çok satan 12 yazar arasında yer alıyor. Yazmadığı zamanlarda, elinde bir fincan çayla en sevdiği dizileri izlerken bulabilirsiniz onu.

Luna'nın yarattığı karmaşayı takip etmek için onu sosyal medyada bulun:

Instagram: @authorlunamason

TikTok: @authorlunamason

Onun Facebook Okuyucu Grubu: Luna Masons Mafia Queens

Onun haber bültenine buradan kaydolabilirsiniz: <https://bit.ly/3SShFuW>

İmzalı kitaplar, mağazaya özel ürünler ve tüm o yaramaz çizimlere sahip olmak isterseniz, doğrudan onun mağazasından satın alabilirsiniz: www.lunamasonbookstore.com

Ürünler için: www.queensofchaomerch.store

RESMİ INSTINCT ÇALMA LİSTESİ

BURADAN DİNLEYİN!

Ölümcül Aşk — Kötü Alametler

Cehenneme Doğru — Ben Galip Geliyorum

Şekil Değiştiren — Gündüz Arayıcısı

Barınak — Bir Krala Yakışır

Karanlık — Nefesinizi Tutun

Parazit — Jüt

Sonsuza Dek Ayrılmak — Kötü Alametler

Senin Sonun — Poppy, Amy Lee ve Courtney LaPlante

Küller içindeki gökler — Eli.

Bir Gün — Nickelback

Geride Bırakılanlar — İçinizdeki Komplo

Rüzgara Doğru Bak — Uyku Jetonu

SEVDİĞİN KİŞİ — İçindeki Plan

Zombi — YUNGBLUD

Ölümsüzler — Fall Out Boy

Senin Hayaletin — My Chemical Romance

Kukla Ustası — Xstitch & Dré Tamashi

KORKU — NF

Yüzyıllar — Fall Out Boy

Birisi Bana Söyledi — Beyaz İçinde Hareketsiz

The Pretender — Foo Fighters

Rüya — Imagine Dragons

Islak rüyalar — Bulutlu Haziran
Suffocate — Kayzo & Bad Omens
Vedalaşmadan önce — Artemas
Her şey romantik (Yeniden yorumlanmış) — Alina Kay & Ozz Gold
Ay — Austin Giorgio
Yıldız Gözlemi — Myles Smith
Aşık Olmaktan Kendimi Alamıyorum — Haley Reinhart
Değişim (Sinekler Evinde) — Deftones
Aşk bir bıçaktır — Artemas
İçime Bat — Wind Walkers
Anka Kuşu — Fall Out Boy
Bana Göster — BURY & Beneld
Senin Yaptığın Gibi — Pedro Santos
Sen olabilirdin — kasvetli
Arkadaşlara geri dön — kasvetli
soyunmuş — kasvetli
Gözyaşları — Ufku Bana Getir
GECE YARISI — Elley Duhé
altın saat — JVKE
ÖLÜM BİZİ AYIRAMAYACAK — Chris Grey & Ari Abdul
Takımyıldızlar (Piyano Versiyonu) — Jade LeMac
Kingslayer (feat. BABYMETAL) — Bring Me The Horizon &
BABYMETAL
Her şey — Alex Warren
Iris - Tommee Profitt ve Ruelle
Slip Away — UNSECRET & Ruelle
Aklımda Sen Varsın — NF
Efsaneler Gibi Yaşa — Ruelle
Hayalet — Uyku Jetonu
Tanrılar — Uyku Jetonu
Hipnoz — Uyku Jetonu
Sana Doğru Kaybolmak — Mazzy Star
Yasak Meyve - Tommee Profitt ve Sam Tinnesz
PİS KÜÇÜK ŞEYTAN — Dutch Melrose
Diğer Taraf — Ruelle
Düşmeme izin ver — Eski Alışkanlık & BURY
Ver — Uyku Jetonu

Okyanusta Bir Damla — Ron Pope
İp Cambazı — Michelle Williams

*İçlerinde çok fazla yük taşıyanlar için.
“Bu acı sonsuza dek sürmeyecek. Bugün çok gürültülü, hepsi bu. Yarın
daha sessiz olacak. Ertesi gün ise daha da sessiz.”
Belki de başkalarının göremediği savaşlar veriyorsunuz.
Ama seni görüyorum ve devam etmenin ne kadar ağır bir yük olabileceğini
biliyorum.
Dolayısıyla, bu hikaye sizi karanlıkta bulursa, size hâlâ burada olduğumuzu
hatırlatsın.
Asla bir yük değilsin.
Ve ışığın her zaman yolunu bulup geri döneceğine inanıyorum.
Tüm sevgilerimle,
Luna xoxo*

*Gerçekten de seni vahşî bir bağılıktan mahrum bırakacağımı mı sandın?
İyi bir kız ol, sayfayı çevir...*

*Bu, dürtü kontrol sorunları yaşayan ve kesinlikle istememeleri gereken
erkeklerle karşı zaafı olan yaramaz kızlarım için.
Dövme yaptırmış, kaslı ve 25 santimlik bir cinsel organı olan babalarının
en yakın arkadaşıyla bile tereddüt etmeden birlikte olacak olanlar için.
Rahat ol. Sığacak. Drago senin hazır olmanı sağlayacak.
Ve senin diz çökmeni ve ona doğru sürünmeni bekliyor.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - The Search, NF.

Burada benim deli olduğumu düşünüyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse, nedenini anlıyorum.

"Bu özel örnek için bergamot ve hindistan cevizi oranını biraz değiştirdik." diye anlatıyor baş parfümcü Chloe.

Kollarımı bileklerime kadar çekip, o önüme sıkarken gözlerimi kapattım. Yavaşça nefes aldım, o hissin beni sarmasını bekledim. Güven. Ama birkaç saniye sonra, iyice kokladıktan sonra, hayal kırıklığı beni tekrar sardı. Otuzuncu kez. Tam bir yıl süren arayış ve Tanrı bilir ne kadar para harcadım. Muhtemelen bu yüzden bana bir tür değerlendirmeye ihtiyacım varmış gibi bakıyorlar.

"Hayır. Hâlâ o değil." diye iç çektim.

Gözlerimi açtığımda, asistanın bana kısa bir baş sallaması ve yapmacık bir gülümseme verdiğini gördüm. Çantamda arama yaptım, her zaman yanımda taşıdığım küçük spreyci şişesini çıkardım ve ona uzattım.

"Bir yıldır bu kadar yaklaşmamıştık. Başka neyi değiştirebiliriz? Belki de tamamen yeni bir malzemeye ihtiyacımız var?" Umutsuz görünmemeye çalışıyorum ama bu fikir aklıma yerleştiğinden beri onu bir türlü atamıyorum. Ve bu, kurtarıcımı ararken rastgele erkekleri koklamamı engelleyebilir. Beş yıl önce annemin kocasının bana tecavüz etmesini

engelleyen adam. Hakkında hiçbir şey bilmediğim, hatta bir an bile görmediğim adam. Elimde sadece bir koku var.

"Lily, bu işe para harcamaya devam etmek istediğinden emin misin? Eminim onun için hazırladığın versiyonu çok sevecektir."

Yalanımı hatırlattığında yanaklarım kızardı. Yutkundum.

"Evet, sanırım öyle. Sadece tam olarak hatırladığım gibi olmasını istedim."

Bok.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak.

Düşün. Kahretsin.

"Bu koku Rusya'dayken aklıma gelmişti. Bana memleketimi hatırlatıyor ve o da benim memleketim, anlıyor musun?" dedim ona.

Ve bunun bir kısmı doğru. Bu koku bana Pennsylvania'daki değil, Rusya'daki evimi hatırlatıyor. Bu koku bana çocukken babamla birlikte olduğum zamanları hatırlatıyor. Gerçekten güvende hissettiğim son zamandı. Birilerinin beni kolladığını hissettiğim son zamandı.

Yani, tamamen yalan söylemiyorum. Kendi tenimde tekrar güvende hissedebilmek için bu kokuya ihtiyacım var.

Dinliyormuş gibi yaparak başını sallıyor, ama gözleri başka bir yerde olmayı tercih ettiğini söylüyor.

"Birkaç kez daha deneyelim mi? Belki birine daha fazla vanilya, diğerine daha fazla narenciye ekleriz?"

Omuzunun üzerinden koyu renk saçlarını iterek alaycı bir şekilde güldü. Masadaki mor şişelere baktım. "Gerçekten bundan vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bunun işe yaraması gerekiyor. Şu anda, panik atakların beni ele geçirmesini engelleyebilecek tek şey bu. Aklım o geceye, o sapığın nefesini tenimde hissettiğim anlara geri döndüğünde, tıraş sonrası losyonu bana kurtarıldığımı hatırlatıyor.

"Yapamam. Hiçbir şeyden vazgeçmem." diyerek düşüncemi açıkça belirtiyorum.

Babam beni böyle yetiştirdi: hiçbir şeyden asla vazgeçme. Bazıları onun yöntemlerinin yaşma uygun olmadığını söyleyebilir, mesela yedi yaşındayken bana bir silah verip nasıl ateş edeceğimi öğrettiği zamanı hatırlıyorum. Ağlayıp öğrenmek istemediğimi söylemişim ama o bana yine de hayatta kalmayı öğretti.

O zamanlar gerçekten ihtiyacım olan şey sevgiydi. Şimdi bunun bazı faydalarını görebiliyorum; kaygının hayatımı tamamen ele geçirmesini engelleyen şey bu oldu. Bana ne kadar güçlü olmayı öğrettiğini hatırlıyorum—çok zor günlerde bile. Kendimden vazgeçemem.

Chloe yavaşça nefes aldı ve meslektaşına baktı. "Bize birkaç hafta daha verin. Bakalım neler yapabiliriz. Daha fazla seçeneğimiz olduğunda sizi arayacağım."

"Teşekkür ederim."

Parfümümü masaya bırakırken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ah, onu geri alabilir miyim?"

"Özür dilerim! Evet!"

Onu eline alıyor ve ben de onu parmaklarının arasından kapıp, sanki bir can simidiymiş gibi sıkıca tutuyorum.

O gece gözlerim bağlıydı. Başıma gelen her şeyi duydum. Her saniyesini hissettim. Ama o koku... O koku... Beni kurtaran adamın kokusu aklımda en çok yer eden koku.

Konuşmadı. Ölümcül bir hassasiyetle hareket etti, tek kelime etmeden beni çözdü, gözlerimdeki bağı sanki beni daha da kötü bir şeyden koruyormuş gibi çıkarmadı.

Onun sert göğsüne çarpan kalbinin gümbürtüsünü, beni tutarken kasılan pazularını hatırlıyorum. Beni cehennemden çıkarıp kendi kapımın önüne bırakırken burnum boynunun dibine yapışmıştı.

İsimsiz adam. Yüzsüz adam.

Elimde sadece onun kokusu kaldı.

Yumuşak çiçeksi bir dokunuşa sahip, erkeksi, odunsu bir koku. O gittiği anda kaybolan bir koku. Beş yıl önce o geceden beri, elimde tuttuğum şişe hariç (tam olarak aynı olmasa da yeniden yaratmayı başardığımız şişe) bir kez bile kokusunu almadım.

Artık ne zaman kendimi güvensiz hissetsem, dünya başıma yıkılsa, bileğime sıkıyorum ve beni koruyor. Beni rahatlatıyor. Beni sakinleştiriyor.

Bu bana bir zamanlar birinin beni kurtarmayı seçtiğini hatırlatıyor.

Onu asla bulamayabilirim. Ama onun hatırası beni boğulmaktan kurtarıyor. Hâlâ güçlü kollarının beni taşıdığını hissedebiliyorum. O da kötü adamlardan biri olabilirdi, ama eli koluma değdiği an, öyle olmadığını anladım. Beni kurtarmak için oradaydı.

Elim titriyor, bu yüzden elimi hırkamın altına sokup parfümü tekrar çantama koyuyorum.

"Duman," diye patladım. "Dumanlı bir hava gerekiyor."

"Tamam. Bunun üzerinde çalışabiliriz."

Derin bir nefes alıyorum, o kokuyu bulursam sonunda tekrar iyi olabileceğim umuduna tutunuyorum. Panik atakların beni ele geçirmeden önce onları durduracak bir çözüm bulabileceğim umuduna. Kulağa saçma geliyor biliyorum, ama kendimi güvende hissedersen veya beynimi güvende olduğuna inandırabilirsem, günün her dakikasında bu kadar gergin olmayabilirim. Sanki vücudum sürekli savaş modundaymış gibi.

Mercedes'ime geri bindiğimde telefonum çoktan çalmaya başlamıştı ve on cevapsız aramayı gördüm. Aklıma ilk gelen şey ölüm oldu. Bu cevapsız aramaların hepsinin babamın hayatının sona erdiği anlamına geldiğini düşündüm. Boğazımda oluşan gerginliği hissetmeye başladım, hatta bunu dindirmek için cildimi ovmaya çalıştım. Telefonumun kilidini açtım ve aramaların sadece asistanım Roxy'den geldiğini anladığımda kalp atışlarım sakinleşti. Bazen iletişimde biraz fazla dramatik olabiliyor.

"Merhaba," diyorum mahcup bir şekilde. Sanat galerimin sahibi olsam bile, bir yabancıнын kokusunu yeniden yaratmak için gizli randevulara gitmek pek de iyi bir izlenim bırakmaz herhalde.

"Şey... Lily... neredesin Allah aşkına?" diye çıkıştı.

Bazı insanlar asistanlarının onlarla böyle konuşmasına izin vermeyebilir, ama ben Roxy'yi tam olarak böyle eğittim. Bana karşı bile güçlü olması gerekiyor. Çünkü o, zor günlerde beni yataktan kaldıracak başka biri. Bu da dikkatimi dağıtacak.

"Kahve alıyorum. Ve birkaç kısa iş hallediyorum. Şimdi geri dönüyorum." diye söylüyorum, tırnaklarımı direksiyon simidine vurarak.

"Bunun benim işim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye tersledi.

"Kişisel meseleler. Randevum vardı."

"İyi misin?" diye soruyor endişeyle.

Bazen zorlandığımı biliyor; aslında beni çok çabuk çözdü. Bunun hakkında bir şey söylemesine gerek yok, ama ihtiyacım olduğunda birinin yanımda olduğunu bilmek güzel. Dünya çok gürültülü hale geldiğinde bir dakika durabilmemi sağlayacak biri.

"Evet, her şey yolunda. Söz veriyorum. Şimdi acil durum nedir?"

Ağzıma bir parça sakız atıyorum ve motoru çalıştırıyorum.

"Claude, Grande Psychosis'in yerleştirildiği yeri değiştirebilir miyiz diye soruyor."

Gözlerimi deviriyorum. Claude biraz kaprisli, ama yeteneği de var. "Yine mi? Sol duvardaki her şeyde ne sorun var? O eser çok güçlü. Alanına, parlaması için zamana ihtiyacı var."

Belki de bana hitap etmesinin sebebi, göstermediğim yanlarımı yansıtmasıdır. Koyu tuval. Gerçeği ancak yakından bakıldığında ortaya çıkan gümüş çizgiler.

Galerim duygu üzerine kurulu. Sürükleyici bir deneyim üzerine. Siyah duvarlar. Mekanı talep eden sanat. İnsanları değil. Gürültüyü değil. Eser ışığı taşıyor.

Duyuların bir insanı nasıl yıpratılabileceğini herkesten daha iyi biliyorum. Bu yüzden onların iyileşebileceği bir yer inşa ettim.

Dans bir zamanlar seçtiğim sanat dalıydı, ama şimdi başkalarının parlaması için bir sahne sunuyorum. Kendi ışıltımı kaybettim ve bununla barışığım.

Beni sadece o adamın bana bıraktığı yaralar rahatsız ediyor. Annemin hasta ve sapık kocası. Annemle evli olduğu için benim de onun malı olduğumu sandı. Beni sadece kırmakla kalmadı, bunu benim güvenli alanımda, sığınağımda, baledede yaptı.

İşte o yaralar canımı acıtıyor, ama benden başka kimse onları göremiyor.

"Şey, yirmi dakika içinde burada olacak, o yüzden kıcını kaldırıp geri dön ve ona durumu açıkla."

İçimden bir ah çekip otoyola girdim. "Ona da bir kahve alayım."

Telefon görüşmesi biter bitmez, çalma listemi açıyorum ve zihnimdeki gürültüyü bastıracağını umarak sesi sonuna kadar açıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Tanrılar, Uyku Jetonu

Yumruğumu son bir kez daha torbaya vurdum ve kolumda şiddetli bir acı hissettim. "Kahretsin!" diye inledim.

İyileşmem aylar sürdü ve hasar hâlâ devam ediyor. Neredeyse ölene kadar işkence görmek, insanın kemiklerine kadar işliyor. Yaralar beni rahatsız etmiyor. Ateşi körüklüyorlar. Bu savaşın neden önemli olduğunu hatırlatıyorlar. Acı geçicidir. Vlad tarafından esir tutulduğu zaman Charlotte'a bunu defalarca anlattım. Şimdi de kızına bunu öğretiyorum. İnsan bedeni, zihnin inanabileceğinden çok daha fazlasına dayanabiliyor.

Yumruğumu sıkıp, kum torbasına öyle sert bir tekme attım ki, zincirler başımın üstünde şıkırdadı. Sırıttım. Kırk yaşına yaklaşırken bile hâlâ formdayım. Dövüşmek bir beceri değil. Kas ve güçle yoğrulmuş bir yaşam. Beni sayamayacağım kadar çok kez kurtardı.

Ve savaş Pensilvanya'ya yaklaşırken, her türlü avantaja ihtiyacım var. Rusya'dayken, toprak bizzat benimle birlikte savaştı. Burada, Amerika'da mı? Amerika'nın bu bölgesini yöneten sert İrlandalı kardeşler olan Quinn ailesine güveniyorum. Her eyalet, Enzo Testa tarafından yönetilen daha büyük bir imparatorluğun parçası. Son bir yıldır, her sokağı, her gölgeyi bilmemi sağladı. O Kral ve bizler de onu savunan, onun için kendimizi feda eden parçalarız.

Ve Şu anda bir tarikatla karşı karŐıyayız. Kurtarıcıları adına kadınları ve çocukları ticarete konu eden, sapık ve çarpık bir tarikat. Vaiz.

Çünkü bu dünyadaki kötülerin bile ahlak kuralları ve asla aŐmayacaėımız sınırları var. Ve bir başkası bunu yaparsa, onları avlarız. Başkalarının yapmaya korktuğu Şeyleri yaparız.

Hâlâ bilmediğim tek bir Şey var.

Bu lanet olası Vaiz kim ve o hayaleti nerede bulacağım? Vegas, Phoenix, New York, İtalya ve Rusya'da ailelerimiz var. Hepsi savaşa hazır. Ama bu sefer bir hayaletle savaŐıyoruz. Yüzü görünmeyen bir lideri olan bir tarikatla.

iğerlerim yanıyor, kum torbasına tekrar vuruyorum. Sol tarafım hala beni yavaşlatıyor, eski yaralar beni rahatsız ediyor, ama durmayı reddediyorum. Şimdi değil.

"Drago Amca!" diye çığlık attı Isabella.

Alnımdaki teri siliyorum ve o bana doğru hızla gelirken arkamı dönüyorum. Onu her gördüğümde boyu uzuyor. Ve burada babasıyla birlikte yaşadığı her ay, gülümsemesi daha da büyüyor. Mutlu ve bu da vücudumdaki yaraların karşılığını veriyor. Onu yakalayıp döndürüyorum, ta ki kıkırdayana kadar. "Hey, küçük kızım," diyorum, saçlarını karıştırıp yere indiriyorum.

Charlotte, Noah'ı kucağında taşıyarak arkasından içeri giriyor, kıvrıcık saçları mor bir topuz Şeklinde toplanmış. Yaşadığı her Şeye rağmen gerçek bir gülümsemeyle gülümsüyor. AŞk ona çok yakıŐmıŐ ve annelik onu daha da keskin, daha da ölümcül hale getirmiş.

"Charlotte," diye selamlıyorum onu.

ocuk küpelerini ekiŐtirince, kadın onu kalçasında biraz daha yukarıya doğru kaydırıyor.

"Sol tarafın hâlâ sorun çıkartıyor mu?" diye sordu Charlotte, kaburgalarımın üzerindeki derin yara izine bakarak.

"Evet. Daha iyi. Merak etme, seni hâlâ koruyabilirim," dedim Isabella'ya bakarak.

Dilini dışarı çıkartıyor. Tıpkı annesi gibi, tam bir arsızlık. "Korunmaya ihtiyacım yok, Drago Amca. Ben vahŐiyim, unutma?"

Gülerek, "Evet, öylesin. Çünkü ben sana öğrettim." dedim.

O, homurdanarak ve ayaklarını yere vurarak boks torbasına doğru gitti ve minik bir savaŐcının tüm gücüyle torbaya tekmeler atmaya başladı; Charlotte ve ben ise kahkahalarımızı gizlemeye çalıŐtık.

“Bu zevke ne borçluyum? Bugün ikinizi de eğitmekle yükümlü değilim ki?” diye sordum, Noah'ı kollarından alarak. Çocuk yumuşak bir iç çekişle omzuma yaslandı. Belki bir gün huzur bulurum ve çocuk sahibi olabilirim. Beni bu karanlık çukurdan çıkarıp ışıkla dolduracak bir kadın bulurum. Şiddetin ötesini görebilen ve daha yumuşak bir hayat isteyen adamı bulmak için daha derine inebilen biri.

Bunun asla gerçekleşeceğinden şüpheliyim.

"Declan seni görmek istiyor Drago. Isabella da seni bizzat gelip almak istedi," diyor Charlotte hafif bir gülümsemeye.

Sanki Isabella'nın sözleriyle beni yumuşatabileceğini biliyor ve bunda da haksız değil.

"Declan telefonun nasıl çalıştığını mı unuttu?" diye sordum.

Charlotte dudağını ısırıyor. Bir şey saklıyor.

"Hayır." Sözü yarım kaldı.

“Voitelnitsa, bana aklından geçenleri anlat.”

Onu hâlâ bir savaşçı olarak adlandırıyorum, çünkü o gerçekten bir savaşçı. Onu Vlad'ın hapisanesinde beş yıl boyunca hayatta tuttum ve onu ve Isabella'yı kurtarıırken neredeyse ölüyordum. Onun tanımadığım hiçbir hali yok.

"Önce sizinle konuşmak istedim," diyor sessizce.

Noah'ı mindere yatırdım. "Isabella, lütfen köşedeki kitapları getirip Noah'a okur musun, ben de annesiyle konuşayım?"

Başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

“Drago, beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Anne olmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Ama tekrar savaşmam gerektiğini de biliyorsun. Çocuklarımı tıpkı diğer erkekler gibi koruyabileceğimi de biliyorsun.”

Ensem arkasını kaşıyorum. Bunu sevmiyorum çünkü bana kendimi çok fazla hatırlatıyor. Charlotte da benim gibi, istemediğimiz bir savaşın içine doğdu. Hayatta kalmak için ölümcül olmayı öğrendi. Ama bu artık o kadar içimize işlemiş ki, asla gitmiyor. O kan susuzluğu. Ve yeni hayatınızdan ne kadar mutlu veya memnun olursanız olun, eski asla gitmiyor. Her zaman geri dönmek için can atıyor, çünkü durursanız zayıflarsınız.

Ve eğer bu hayatta zayıf düşersen... Ölürsün.

“Charlotte, Declan ile olan evlilik sorunlarınıza karışmıyorum. O benim patronum.”

Burnunu kırıştırdı. "Ve sen benim en iyi arkadaşımsın Drago; Vlad'ın hapishanesinde Isabella'yı büyütmemeye yardım eden, bana dövüşmeyi öğreten kişisin."

Başımı salladım. Onun bir suikastçıya dönüşmesine yardım ettim.

"Declan da çok koruyucu. Vaiz için endişeleniyor. Hepsi endişeleniyor. Stephanie de Wren'i yeni doğurdu. Bir orduya ihtiyacınız var ve ben de o orduda olmak istiyorum." Sözlerini aceleyle bitiriyor.

Derin bir nefes aldım. Sadakatim Charlotte'a ait. Ama Quinn'ler, Rusya'daki o domuz çiftliğinden ölmek üzere olan bedenimi çıkaran adamlardı. Hayatımı onlara borçluyum. Artık onlara hesap vermek zorundayım.

"Charlotte, benden ne yapmamı istiyorsun? Lafı dolandırmayı bırak ve asıl soruyu sor."

Gözleri karardı. "Declan'a katılmak istediğimi, hem de hakkıyla söyleyeceğim. Ve ona savaşmaya hazır olduğumu iletmeni istiyorum." dedi, yumrukları zaten yanlarında sıkılıydı.

Ve bu beni gururlandırıyor. Onu yıkabilecek her şeye rağmen, bu onu daha da güçlü, daha da azimli yaptı.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Öyle misin?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Biliyorsun, Drago."

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyor? Bu gerçek miydi?"

"Evet. Geliyor. Enzo geliyor."

Güzel. Ona ihtiyacım var. Vaiz ile Rus bağlantıları karmaşık ve bunları çözmeme yardım edebilecek tek kişi o. Şu anda dünyanın büyük bir bölümü üzerinde gücü olan tek kişi o. Bağlantıları sınırsız, bilgisayar korsanlığı becerileri benimkinden bile üstün.

"Lev, St. Petersburg'daki araştırmasının nasıl gittiği konusunda beni kısa süre içinde arayacak."

Lev. Hayatımda babama en yakın kişi. Bana her şeyi öğreten adam. Beni neredeyse yıkılmaz bir şeye dönüştüren kişi. Birlikte, Rusya'daki rakip aileler arasında bir imparatorluk kurduk. Şimdi o orada, ben ise buradayım.

"Lev'i hiç tanımadığımız halde ona nasıl güvenebiliriz?" diye soruyor.

"Çünkü bana güveniyorsun. Ve o, uğruna hayatımı feda edebileceğim tek adam." diyorum ona.

Ama mesele bundan daha derin. Son beş yıldır böyle. Kızından dolayı. Hayatımı uğruna feda edebileceğim diğer kişi. Birkaç yıl önce dünyası başına yıkılırken kollarımda tuttuğum kadın.

Böyle hissetmemeliydim. Her Allah'ın günü aklımın ön planında o olmamalıydı.

Ama öyle hissediyorum. Ve her gün, beni kurtaran adama ihanet ediyormuş gibi geliyor.

Ona en yakın dostum dediğim adam.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Korku, NF

Kendimi meşgul tutarsam, zihnimin beni aşağı çekmesini engelleyebilirim. Paniği kontrol altında tutabilirim. İçimi paramparça etmek istencesine beni yıpratın korkuyu.

Onu yeterince derine gömersem belki de yok olur diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ama asla olmuyor. Kaburgalarım bir mengene gibi kenetlenmiş halde, sonunda pes edeceğim anı bekliyor.

Terapi, bu durumu daha sakinleştirmeme ve kendimi güvende hissederek var olabilmem için yollar bulmama yardımcı oldu.

Ama sessizlikte duyduğum tek şey bu.

Açık altın rengi simleri göz farıma karıştırıyorum, yansımama bakıyorum ve gülümsüyorum—bu benim zırhım. Yüzeyde, derimin altında beni tırmalayan şeyi kimse göremiyor.

Beni takip eden anılardan ne kadar da korkuyorum.

"Kahretsin!" diye tısladım, elim makyaj masasının üzerindeki saç maşasına çarptığında.

Parmakımdaki acıyı emip, o şekilde nefes alıyorum.

Midnight Gallery'de olmam gereken zamana kadar bir saatim var. Gururum, sığınağım. Evet, onu yozlaşmış babamın parasıyla açtım, ama kendim olarak başarılı kıldım. Annemin nefret ettiği her şey orada.

Bu, karanlığın içinden oyulmuş bir güzellik. Annem, bu karanlığın içinde yaşamayı öğrenmemin sebeplerinden biri. Ona duyduğum kırgınlık, yıllarca beni bir kenara itmesinden kaynaklanıyor. Beni babamdan kopardı ve beni iki kat daha çok seven bir anne olmak yerine, daha da uzaklaştı. Hayatındaki erkeklerden sonra ikinci planda kaldım. Ve son darbe de kocası oldu. Onu hayatıma o soktu. Beni korumadı.

Düşüncelerim çok derinlere dalmadan önce onları kontrol altına almaya çalışarak, ellerimi gergin bir şekilde saçlarımın arasından geçirdim.

Bu gece çok büyük bir gösteri. Aylarca süren çalışma ve parmaklarımın saçımı kıvrırırken titremesini ve kalbimin kulaklarımda gümür gümür atmasını açıklayan türden bir baskı.

Belki de hastalanıyorum. Belki de bugün yeterince yemek yemedim ve kan şekeri düşüyor.

Saç fırçasını yere bırakıp komodine yaslandım.

Nefes al, Lily. Nefes al.

Gözlerimi kapatıp ciğerlerimin iniş çıkışlarını takip etmeye çalışıyorum ama kafamda hiçbir şey gevşemiyor. Kara bulut üzerime çöküyor ve her zerremi dolduruyor.

Telefonumu alıp en yakın arkadaşım Hallie'yi arıyorum. Sadece onun sesine ihtiyacım var; boğulma hissinden beni kurtaracak bir şeye.

Cevap veriyor ve hissettiğim rahatlama o kadar derin ki, sanki su altında kalmış gibi nefesimi veriyorum.

“Lily. Hazırlanmaya başlaman gerekmiyor mu?” diye gülüyor Hallie.

Anne olduktan sonra, yemin ederim bana karşı o tonda konuşmaya daha çok başladı.

Zoraki bir kahkaha attım. "Evet. Zamanında olup olmadığınızı teyit etmek için aradım."

Bir sessizlik oluyor. Dört yıldır sayısız panik atağımın başlangıcında onu aradım ve sanırım hiç farkına bile varmadı. Onun bilmesini ya da beni en kötü halimde görmesini istemiyorum. Neden böyle olduğumu açıklamak zorunda kalma düşüncesi bile ellerimi titretiyor. Bunu dile getirecek kelimeleri bile bulabileceğimi sanmıyorum. Onun başa çıkması gereken bir yük değilim.

Hallie'nin arkadaşlığını bu kadar güzel kılan şey, bana yardım edeceğine hiç şüphe duymadan güvenebileceğimi bilmemdir. Aklımdan geçenleri bilmesene bile, her zaman yanımdadır. Benim için değişmez bir varlık. Eğer bilseydi, her şeyi bırakıp yanımda olurdu.

Ve bu onun ihtiyacı olan şey değil. Onun bir ailesi, ona güvenen küçük bir oğlu var. Onların ona ihtiyacı var. Benim sadece kendi başıma daha güçlü olmam gerekiyor.

"Evet, iyiyim. Conan, Liam'ı besliyor. Zamanında geleceğiz, söz veriyorum. Stresli görünüyorsun. İyi misin?" diye soruyor usulca.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Aynada gözlerim kızarıyor. "Evet. Çok gerginim. Bu gösterim çok önemli."

"Harika iş çıkaracaksın Lily. Her zaman yapıyorsun zaten. Sen bir süperstarsın."

Gözyaşlarım tekrar akmadan önce siliyorum.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diyorum, içimdeki bazı güvensizlikleri dışa vurmaktan kendimi alamıyorum.

"Bunu biliyorum. Sanat dünyasında çok güçlü birisin ve bunu kendin inşa ettin."

Boğazımdaki ağrıyı bastırarak yutkundum. "Sanırım öyle."

Ama bu benim hayalim değil. O hayal çok uzun zaman önce yıkıldı. Sahnede olmak, kalabalıklar önünde performans sergilemek. Dünyayı dolaşmak, farklı yerleri ve kültürleri görmek, üstelik üç yaşında ilk kez bir stüdyoya adım attığımdan beri sevdiğim şeyi yapmak.

Yine de, Hallie konuştuğunda nefes alışverişim daha da düzene giriyor. Oda dönmeyi bırakıyor ve omuzlarımdaki gerginlik azalıyor.

"Tamam. Elbisemi giymem gerek. Seni seviyorum, Hallie." diyorum telefonu kapatmadan önce.

Ve işte böylece, o basit telefon görüşmesiyle, kendimi biraz da olsa yeniden iyi hissetmeye başladım. Beynimin mantıklı kısmı tekrar çalışmaya başladı, vücudum lanet olası bir aslanla savaşmak üzere olmadığını hatırladı. Güvendeyim. Evdeyim. Gösterim için heyecanlıyım.

Makyajımı düzelttikten ve müziği sonuna kadar açtıktan sonra, özel dikim metalik gümüş askılı elbisemi çıkarıyorum. Kesimini ve rengini ben seçtim, sonra da istediğim o yaramaz havayı katmak için askılarına süslü zincir detayları ekledim.

Kendimi seksi hissetmek ve kalabalıkta taklit ettiğim o eğlenceli baloncuk olmak istiyorum. Sanatımı sergilerken dönüştüğüm kadın olmak istiyorum. O benim maskem; beni koruyan maske.

Yalnız kaldığımda olduğum halimden nefret ediyorum. Babasından ayrılmaktan korkan küçük kız. Annesinin ilgisi için bir sürü erkek arkadaşıyla mücadele etmek zorunda kalan kız. Evinden zorla alınıp yeni

bir ülkeye götürülen k z. İçimdeki küçük k z duyulmak için yalvarıyor... ama ben bunu yapamıyorum. Onu nasıl iyile tirece imi bilmiyorum.

Başımı sallıyorum ve tüm düşünceleri uzakla tırıyorum. Elbiseyi giydi imde kendimi inanılmaz hissediyorum. Az önce beni saran panik sanki yok olmuş gibi.

İşte bu durumu daha da k t le tiriyor. Rahatlama  abuk geliyor ama etkileri saatlerce sürüyor. Bu elbiseyle ne kadar güzel g r nsem de, panik yüzünden tükenen yanımı, gözlerimdeki donuk ı ı ı görebiliyorum. İ te tam da bu yüzden  antamda bir  i e tıra  sonrası losyonu bulunduruyorum. Ne olur ne olmaz, nükleer seçeneğe ihtiya ım olursa diye. Halk içinde kendimi kaybetmemi engelleyecek bir şey.

Ayakkabılarımı almak için dolaba doğru ilerliyorum, ama topuklu ayakkabılarımı koydu um siyah kutuya uzanırken, bakı larım k  edeki küçük pembe kutuya takılıyor ve kalbim tekliyor.

Bunu daha iyi sakladı ımı sanıyordum. Şimdi onu görmek, her şeyden daha derinden yaralayan bir anıyı geri getiriyor. Babamın gerçekten babam olduğu son an. Moskova'daki son günüm ve on yaşındayken bana verdiği veda hediyesi—bir kutu hatıra.

Annem yatak odalarını toplarken gizlice odama girdiğinde, g zya larıyla dolu koyu renkli gözlerini hâlâ hatırlıyorum; gözlerini kırpmaya çalışıyordu. Adımı söylerken sesinin nasıl titredi ini, sert ellerinin saçlarını yüzümden nasıl çektiğini, ba parma ıyla g zya larımı nasıl sildi ini hatırlıyorum.

Kutuyu bana uzattı ama önünde a mama izin vermedi. Onu güvende tutmamı söyledi. Hayatta nereye gidersem gideyim yanımda ta ımamı söyledi. Sonra da onu kendi sırt çantama yerle tirmeme yardım etti. Annemin hazırladığı valizlere değil, benim sırt çantama. En dibine sakladım.

"Bunu kimseye verme, annene bile verme, solnyshko," diye fısıldadı.

Bana söylediği son şey, beni ne kadar çok sevdi iydi. Son bir hatırlatmayla...

"Benim için cesur ol, Solynshko."

Yere ba da  kurarak oturuyorum ve onu alıyorum, kapağını kaldırırken nefesim kesiliyor.

Kutunun içindeki ilk şey, onun omuzlarında oturdu um bir fotoğraf. G l msemem gerçek. Onunki de  yle.

Karda oynuyoruz. Dünya değişmeden önce, Amerika geleceğim olmadan önce özgürdüm.

Titreyen ellerimle basılı fotoğrafları karıştırıyorum. Bana ne kadar çok sevdiğini yazdığı doğum günü kartları... Son fotoğrafı almaya giderken tırnağım alttaki bir şeye takılıyor.

Kaşlarımı çatarak kağıdı çekip kutunun kenarını yokladım. Sahte bir taban. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Gerçi geğmişimi yeniden yaşamak için pek vakit harcamıyorum.

Parmaklarımı alttan geçirip kaldırıyorum.

Tek bir şeyi görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. İnce gümüş bir zincir üzerinde, pırlantalarla süslü bir kilit ve minik bir anahtar.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Onu kaldırıyorum ve elmas yüzeyler ışığı yakalayıp odaya dağıtıyor. Beyaz altın yeni gibi parlıyor. Babam, bunun taklit olmadığından emin olacak kadar zengindi.

İçimden bir ses bana bunu giymemi fısıldıyor. Belki de bu, onun için cesur olmamın bir yolu. Bu gece cesur olmalıyım, bu kariyerimde büyük bir an. Sevildiğini ve güvende hissettiğini düşündüğüm Lily'nin bir parçasını bulmalıyım. Eğlence için hedef tahtasına ateş eden o kızı.

Belki de bu kolye bunu temsil ediyor. Gömmeye çalıştığım eski benliğimin bir parçası. Geriye ihtiyacım olan bir parçam.

Ve elbisemle mükemmel uyum sağlıyor. Dikkat çekici bir parça. Hala beni etkileyen bir geğmişin parçası. En azından bu sefer güzel görünüyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Drago

Şarkı: Suffocate – Kayzo, Bad Omens

"Drago, beni duyuyor musun?" diye homurdandı Lev telefonda.

Bugün bir şeyler ters gidiyor. Haritamdaki yanıp sönen kırmızı noktaya bakıyorum. İçgüdülerim beni hiç yanıltmadı.

"Evet, hepsini not alıyorum. Çok konuşuyorsun, yaşlı adam."

Lily'yi her zamankinden daha yakından izlediğimi ona söylemiyorum. Lev, Rusya'da gizli görevdeyken, adamları gölgelerden çıkarıp işkenceyle cevaplar alırken daha fazla strese ihtiyacı yok.

Lev beni kanatlarının altına aldığından beri onu izlemek hayatımın bir parçası oldu. Amerika'da iyi olduğundan emin olmakla görevli ekibin bir parçasıydım. Sık sık uçup Lev için uzaktan sağlık kontrolleri yapardık ve sonra da eve dönerdik.

Ta ki son bale gösterisine kadar. Sadece rutin bir kontrol görüşmesi olacaktı. Hiçbir şey düşünmedim. Annesi Maria'yı yıllar sonra ilk kez görüyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Diğer tüm dansçılar soyunma odalarından çıkmıştı ama Lily çıkmamıştı. Ve Maria çoktan arabasında motoru çalışır halde bekliyordu.

Kapıyı açtığım an, dünyanın eksenini tam olarak değişti. Yıllardır babası için Lily'yi kontrol etme alışkanlığım, tam o anda daha kişisel bir şeye, bir göreve dönüştü.

Lev'e söylemek onu mahvederdi. Bu yüzden sessiz kaldım ve kendimi onun koruyucusu olmaya adadım. O artık sadece Lev'in kızı değildi, benim için neredeyse kutsal bir şey haline geldi.

Beş yıl sonra bile kurtulamadığım bir takıntı bu. Bu yüzden, şimdi her zamankinden daha önemli olan şey, gölgede kalmam. Onun varlığımdan asla, asla haberdar olmaması.

"Sanırım Rusya'da avlanabileceğim yere kadar avlandım, Drago."

İçimden bir ah çekiyorum. Vaizin kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ve her başarısız olduğumuz gün, daha fazla kadın ve çocuk onun eline düşüyor. Bu durum, Charlotte ve Isabella da dahil olmak üzere tüm Quinn ailesini tehlikeye atıyor. Vaiz zaten bazı erkeklerini ortadan kaldırmaya çalıştığı için, hepsinin peşine düşmeleri an meselesi.

Cehennem sırlar barındırır. Cehennem günaha ev sahipliği yapar. Avcıları cezbetmek ve onları ortadan kaldırmak için yaratıldı. Ancak yanlış ellerde, daha fazla kötülüğün geçiş yolu haline gelebilir.

"Drago." Lev, beni dinlemeye zorlamak için o babacan tonuyla çıkıştı.

"Evet, Lev," diye mırıldandım.

"Vaizin peşine düşmek istediğinizden emin misiniz? Moskova'ya geri dönmenizi engelleyen hiçbir şey yok. Burada ele geçirmenizi bekleyen bir imparatorluk var."

Kaşlarımı çattım. "Ele geçirmek mi? Nereye gidiyorsunuz lan?"

Hayatımda sürekli bir varlık olmaması düşüncesi göğsümü acıtıyor. Bir gün, kurduğumuz imparatorluğu tek başıma yönetmek zorunda kalmanın gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalabileceğim gerçeği... Açıkçası, bu asla niyetim olmamıştı. Ben onun askeriyim. Onun silahıyım.

O homurdanır. "Hiçbir yerde değil, aptal herif. Burası bizim. Bunu birlikte inşa ettik."

Başparmağımı dudağımın üzerinde gezdiriyorum. İmparatorluğumuza her şeyimizi yatırdık, kan döktük. Ve ben hâlâ onu başka bir şeye dönüştürebilecek kadar gencim. Bir gün yerleşmeye karar verirsem gidebileceğim farklı yollar inşa ettim.

Lev, sesi yumuşayarak, "Charlotte ve Isabella artık güvende, Drago," diye hatırlattı.

Başımı salladım. "Hayır. Quinn'ler hayatımı kurtardı. Onlara böyle karşılık vereceğim. Becerilerimi, bağlantılarımı kullanacağım. O piç kurusunun kafasını keseceğim, sonra da geri döneceğim."

Gülümsemesini neredeyse gözümde canlandırabiliyorum. İmza hareketimiz. Acımasız. Etkili. Lev bana bir cesedi parçalamanın en verimli yolunu gösterdiğinde henüz on altı yaşındaydım.

"En iyilerden öğrendin evlat."

Kıkırdıyorum. "Bana ne zaman öyle demeyi bırakacaksın? Otuz sekiz yaşındayım, lanet olsun!"

"Bana 'yaşlı adam' demeyi bıraktığın zaman."

Dokunmak.

"Peki, bir sonraki saldırı ne kadar faydalı olacak?" diye sordum, bana verdiği adrese bakarak.

"Çok iyi. Olabildiğince ileri gittim. Artık karar size kalmış."

Kafamı kaşıyorum. Hem Enzo'nun hem de benim bu Vaiz piçini bulamamamız beni endişelendiriyor. Geçmişteki hiçbir Mafya ailesiyle bağlantısı yok. Çetelerle ilgili hiçbir ipucu yok.

Lev, "Küçük kızım nasıl?" diye soruyor.

"İyi." Yarı yalan. Ona, sevdiği o kıvılcımı kaybettiğini nasıl anlatacağım? Gücünün ardında sessizce boğulduğunu nasıl? Bence olması gereken yerde. Hallie'nin yanında. Galerisinin yanında. Bizim korumamız altında. Onu karanlıkta tutmamın asıl sebebi de bu. Çünkü onu kurtardığım gece, gözlerini bağlamaya karar vermiştim. Titreyen bedenini sessizce arabaya taşımaya.

Onu uzaktan da olsa korumam gerekiyor; o gece bedenimi saran duyguların tekrar gün yüzüne çıkmasına izin veremem.

Onu kurtardım çünkü bu babasına karşı olan görevimdi. Kendi yeminim yüzünden de kurtarmaya devam ettim; bir daha kimsenin ona zarar vermeyeceğine dair yemin etmiştim.

Bu, beni de kapsıyor. Ben onu hak eden bir adam değilim. Ona getireceğim tek şey daha fazla şiddet ve yıkım olurdu; Lev'in onu Rusya'dan uzaklaştırmasının asıl sebebi de bu zaten.

"Bu akşam resim sergisi var, değil mi?" diye soruyor Lev, beni düşüncelerimden çıkararak.

"Evet. Öyle." Tereddüt ediyorum. "Biliyorsun, onu arayabilirsin. Ya da ziyaret edebilirsin."

Sessizlik. Lev'in paranoyası arzusundan daha güçlü. Hayatının onun hayatına karışmasından hep korkmuştu. Lily, onu yıkabilecek travmalar yaşamıştı. Mafyadan uzak, normal bir hayat sürmesi gerekiyor. Daha fazla acıya ihtiyacı yok; sadece mutluluğu hak ediyor.

Telefon hattında bir silah sesi yankılandı ve göğsüm sıkıştı. "Lev!"

Lastikleri gıcırıyor ve metal sürtünüyor.

"Lev. Kahretsin. Orada mısın? Neler oluyor?" diye bağırdım, sesim titriyordu.

Başımı sallıyorum. Henüz güvenli eve girmemişken neden beni arıyor ki?

"İyiyim. Birileri beni takip ediyor. Güvenli bir yere gideyim, sonra sizi ararım."

Yumruğumu sıkıyorum. Keşke eski günlerdeki gibi orada olabilseydim.

Telefonu kapattığında "Kendine dikkat et," diye mırıldandım.

Sandalyeme yaslanıp iki takip cihazını da yukarı çekiyorum; biri Lev'i, diğeri Lily'yi takip ediyor. Lev altmışlı yaşlarında bile vahşi bir hayvan, ama yaş yavaş yavaş onu ele geçiriyor ve eskiden zahmetsiz olan şeyleri yavaşlatıyor.

Belki de eve dönmem gerekiyor. Ama dönemem. Çünkü Amerika'yı terk etmek Lily'yi terk etmek demek. Ve Vaiz peşimizdeyken bu asla olmayacak.

Lily'nin mafyayla bağlantıları var ve bu başlı başına onun üzerinde bir leke bırakıyor. Lev de bu yüzden kendi mutluluğunu feda etti. Bu bağları koparmak için. Ve ben ona borçluyum.

Lev'i on beş yaşımdan beri tanıyorum. O, berbat babamı öldürdü ve beni de yanına aldı. Beni öldürmek yerine, bana değer verdi. Beni eğitti. Beni besledi. Beni öz ailemden çok daha iyi yetiştirdi.

Birlikte Rusya'da bir imparatorluk kurduk, aileler arasında gidip gelerek insanlarımızı, özellikle de kızını hayatta tuttuk.

Annesi onu götürdüğünde yüzündeki yıkımı hatırlıyorum. On yaşındaydı. Maria'yı kamyonla havaalanına kadar takip etme ve oraya güvenli bir şekilde ulaşmalarını sağlama görevi bana verilmişti. Lev o gün yıkıldı. Koridordan onu izledim, ona küçük bir kutu verdi. Ona cesur olmasını söylediğinde nasıl ağladığını gördüm.

Acı içinde geride bıraktığı yıkımı temizledim. Bunu sevgiden yaptı. Kan içinde boğulmasın diye onu serbest bıraktı.

Ve onun üstesinden gelemediği işi ben üstlendim. Onu uzaktan korudum.

Onun mezuniyeti.

Onun bale gösterileri.

Onun galeri açılışı.

Her şeyi bildirdim. Beni hiç fark etmedi. Fark etmemesi gerekiyordu. Benim görevim her zaman sessiz koruma olmuştur.

Sonra kader bizi aynı dünyaya geri sürükledi. Charlotte Rusya'dan kaçıp Declan'ı bulduktan sonra, Tatiana liderliğindeki Rus mafyası Charlotte'a yardım ettiğim için bana saldırdı. O ahırda neredeyse ölüyordum ve yine olsa yine aynısını yapardım. Quinn ailesi hayatımı kurtardı ve kader beni buraya getirdi.

Burası aynı zamanda Lily'nin de evi.

Hallie'nin Conan'la evlenmesiyle Lily'nin güvenliğini sağlamak daha kolay hale geldi.

Lev'e kızını koruyacağıma yemin ettim; o kadar güzel ki, kaburgalarımı kırabilir.

Bu, her şeyden ibaret. Her zaman da sadece bu olabilir.

Ama son beş yıldır bazı şüpheli seçimler yaptım. Onu dışarıya randevuya çıkaran erkekleri tehdit ettim. Kendime, onu korumak için yaptığımı söyledim, çünkü bu erkeklere güvenilemez ve onu hak etmiyorlar, tıpkı benim hak etmediğim gibi.

O, hepimizden daha iyi.

Burada oturmuş, yanıp sönen iki noktayı izliyorum ve tüm bunların neresine ait olduğumu merak ediyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Zambak

Şarkı: Unsteady - X Ambassadors

Oda, Claude'un eserlerine hayranlıkla bakan insanlarla dolu, cıvıl cıvıl. O, sahnenin merkezinde, tüm ilgiyi üzerine çekiyor. En iyi eserinin sağ duvarda sergileniyor olmasına çok sevindim. Şampanyamı çevirerek ince gümüş çizgileri inceliyorum.

Ayaklarım şimdiden ağrıyor. Ama bu sergiyle gurur duyuyorum. En iyilerimden biri.

"Lily!" diye çığlık attı Hallie arkamdan, kollarını bana dolamadan önce. "Bu inanılmaz."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim.

Karamel rengi saçlarını eliyle düzeltti. "Özür dilerim, çok hızlı hazırlanmak zorunda kaldım."

"Annelik hayatı." Göz kırıyorum.

Onu Conan ve küçük oğullarıyla birlikteyken olduğundan daha mutlu hiç görmemiştim. Bu arada, Conan arkasında beliriyor, kolları kavuşturmuş, gözleri bir avcı gibi odayı tarıyor.

"Kıçında ne var acaba?" diye mırıldandım.

"Şu anda hepsi çok gergin. Bir tarikatın peşindeler. Çok fazla şey istemiyorum. Ona güveniyorum."

Başımı salladım, kalbim hızla atmaya başladı. O hayattan bahsedilmesi anılarımı canlandırdı. Babamdan asla unutmayacağım uyarılar: içgüdülerime güvenmeliyim, eğer biri kötü görünüyorsa, genellikle öyledir.

“Güvenlik için burada onların adamlarından bazıları var. Güvendeyiz.”

İkizler Reggie ve Rowan, kapıda fedai gibi davranıyorlar. Adam kılığına girmiş tuğla duvarlar gibiler. Kimse onların yanından geçemiyor.

Kapı tekrar açılıyor ve Bella yaklaşıırken gülümsüyor. Hayatıma kattığım en güzel insanlardan biri o.

“Lily, bu inanılmaz derecede harika.” Bella iki şampanya kadehi alıp birini içti, diğerini ise sakladı.

Ben de kalanını bitirip solumdaki uzun ahşap masanın üzerine koyuyorum.

“Bir tane almak istiyorum. Bakalım bu gece hangi arkadaşım bana ısmarlamak isteyecek.” diye kıkırdadı.

"Şanslı kaltak."

O, ikizlerin ikisiyle de 'evli' olan bir İngiliz mafya prensesi ve iki adam da ona takıntılı. Ne güzel bir hayat!

Hallie omzumu sıkarak, "Birini bulacaksın," diye fısıldadı.

"Buna gerek yok. İyiyim," diyorum ona, gülümsemem zoraki bir halde.

İyi miyim? Sayılır. Erkeklere güveniyor muyum? Kesinlikle hayır.

"Lily, seni ödünç alabilir miyim?" diye soruyor Roxy, muhtemelen galeriyle ilgili bir şeyden dolayı.

Başımı salladım ve onu kenara çektim.

"Aman Tanrım, bu kolyeye bayıldım."

İçgüdüsel olarak onu kavıyorum. Beni sakinleştiriyor. "Teşekkürler. Babam verdi."

Dudak büzerek, "Yani onu nereden aldığını bilmiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Üzgünüm."

"Sorabilir misiniz?"

Donakaldım. "Hayır."

Konuşma bitti. Babamla olabildiğince az konuşuyorum. Kalmam için yalvardığımda gitmeme izin verdi. Ve ne oldu? Tam da korktuğum şey oldu. Burada güvende değildim, gerçekten de değildim.

Tüylerim diken diken oluyor. Boğazım iyice sıkışıyor. Daha sert. Daha sert.

Derin nefes al, Lily. Ölmek üzere değilsin.

Gözlerim bulanıklaşıyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Bu yüzden koşuyorum. Şok olmuş yüzleri umursamadan, insanların arasından sıyrılıp ofisime ulaşana kadar koşuyorum.

Kapıyı kilitliyorum ve ciğerlerimin yandığını hissediyorum.

Ellerim masayı sıkıca kavrarken gözyaşlarım dökülüyor.

"Kahretsin." Çantamı karıştırıp özel tıraş losyonumu buldum, gözlerimi kapattım ve sıktım. Derin bir nefes aldım.

Yavaş yavaş, kâbus hafifliyor. Vücudum titremeyi bırakıyor. Zihnim güvenliğe kavuşuyor.

Masamın üzerindeki su şişesinden bir yudum alıyorum.

"Bunu başaracaksın. Artık sana zarar veremez," diye fısıldıyorum.

Anne babamdan bahsetmek her seferinde içimde bir şeyleri kırıyor.

Telefonumu çıkarıp babamın daha önce gönderdiği mesaja bakıyorum.

BABA: Bu gece iyi şanslar, solnyshko. Seni seviyorum. Baba.

Parmaklarım arama düğmesinin üzerinde duruyor. Hayır. Hayatının Rusya'da olduğunu açıkça belirtti. Onun işi benimkinden çok daha önemli.

İçimde hâlâ o korkmuş küçük kız çocuğu var, birinin beni kucaklamasını ve iyi olacağıma dair söz vermesini özlüyorum.

Elimde kalan tek şey, en güçsüz anımda beni kucaklayan güçlü kolların hatırası. Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı siliyorum, dudak parlatıcımı tazeliyorum ve maskemi düzeltiyorum.

Sonra kalabalığın arasına geri döndüm.

"Lily! Buraya gel! Fotoğraf çekme zamanı!" diye sesleniyor Claude.

Zoraki bir gülümsemeyle ona katılıyorum. Kolu belime dolanıyor ve vücudum gevşemeden önce sarsılıyor. Kendi çevrem dışındaki insanların bana dokunmasından hoşlanmıyorum. Şimdi de gardımı indirmiyorum.

Kameralar çok fazla flaş patlatıyor.

"Bizden bu kadar yeter. Biz buraya sanat için geldik." diye şaka yapıyorum.

Arkamı döndüğümde, bir sütuna yaslanmış bir adam görüyorum. Kare çene. Koyu gözler. Özel dikim takım elbise. Yakasından taşan dövmeleler.

O buraya ait değil ve bana bakmayı bırakıp beni daha da gerginleştirmesini engellemesi gerekiyor.

Yaklaşırken topuklarımın sesi tıkırdıyor. Hiç tepki vermiyor.

"Merhaba, ben Lily." Elimi uzattım.

Onu alıyor, bakışları soğuk. "Alek."

Rus aksanı beni elimi geri çekmeye zorluyor. Beynim her zaman babamın peşinde bir Rus olduğunu varsayıyor. Bu doğru olmayabilir, ama mantıksız bir çıkarım da değil muhtemelen. Ama bu, çocukluğumdan beri içime işlemiş bir korku.

"Sanat eseri satın almaya mı geldiniz?" diye sordum, geriye çekilerek.

"Evet. Zengin bir adam genellikle galeriye bunun için gelir, Lily." dedi soğukkanlılıkla, elini cebine sokarken.

Dudaklarını ısırırken gözleri vücudumu süzdü, bu da kollarımı karnımın üzerinde kavuşturmama neden oldu. Sonra bakışları kolyeme takıldı.

"Bu satılık mı?" diye soruyor, başıyla işaret ederek.

Elimle boynumdaki kolyeyi kavradım. "Hayır, değil." dedim kararlı bir şekilde.

Gülümseyerek altın dişini gösterdi. "Bunlardan sadece bir tane olduğunu sanıyordum, ama işte sizde ikincisi var. Fiyatınızı söyleyin."

Söylediği şekil, ses tonundaki sertlik karşısında yüzümden bütün kan çekildi.

"Fiyatı yok. Satılık değil." Sesimi hafif tutmaya ve hatta gülümsemeye çalışıyorum.

O beni korkutuyor. Ve gitmesi gerekiyor.

"Soyadınız ne, Lily?" diye soruyor.

Geriye doğru bir adım atarak mesafeyi daha da artırıyorum.

"Smith," diye yalan söylüyorum.

Koyu renk gözleri gözlerime dikilmiş bir şekilde alaycı bir şekilde güldü.

"Burada her şey yolunda mı?" Conan'ın İrlandalı aksanı arkamdan geldi.

Göğsümü bir rahatlama hissi kapladı.

"Her şey yolunda. Sadece bir yatırımcıyım," diyor Alek.

Conan onu ikiye bölebilirdi. Ve Alek bunu biliyor.

"Şunu alacağım." Alek arkamı işaret etti.

"Bu iki yüz elli bin dolar," diye açıkça söylüyorum ona, işaret ettiği parçaya bakmadan bile.

Omuz silkerek, "Nakit kabul ediyor musunuz?" diye sordu.

Gülüyorum. "Hayır, öyle düşünmüyorum."

Sırıttı. "Şaka yapıyorum. Birkaç telefon görüşmesi yapayım. Çatı katı dairemin buna ihtiyacı var."

Gözleri kolyeme kaydıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Conan onu av gibi izliyor. "Gergin görünüyorsun, Lily."

"Rus aksanları beni böyle etkiliyor. Aile geçmişimden kaynaklanıyor." Kelimeleri aceleyle ağzımdan döküyorum.

Düşünmeden bile olsa babamı korumaya çalışıyorum. Müttefiklerinin kim olduğunu veya Quinn ailesinin Rusya'daki rolünde nasıl bir yere sahip olduğunu bilmiyorum.

"Onu tanıyor muydun?" diye soruyor Conan, sonra da o sapığın gittiğinden emin olmak için başını çeviriyor.

"Hayır, yapmadım."

"İkizlerle görüşeceğim. Eminim sorun yoktur. Claude'un muhtemelen geniş bir davetli listesi vardır."

"Evet..." Dudaklarımı yalıyorum. Oda daha dar, daha küçük geliyor. "Belki de bir sürü para kazandım," diye şaka yapıyorum.

Conan hafifçe gülümsedi. "İşte bu ruh hali, Lily."

ALTINCI BÖLÜM

Drago

Şarkı: Suffocate - Kayzo, Bad Omens

Lily'nin galerisine gidemediğim için çok sinirliyim. Enzo olarak vakit bulamadım ve tüm akşam güvenli bir telefon hattı üzerinden bu operasyonu planladım. Şimdi saat gece iki ve herkes bitkin ama hazırız.

"Enzo, hareket etmeye hazır mıyız?" diye soruyorum kulaklıktan.

Gözlerim kulübe kilitleniyor. Nabzım sakinleşiyor. Dünyam daralıyor.

Enzo bana, "Thermo içeride en az otuz adam olduğunu gösteriyor," dedi.

Conan Quinn yanımda ellerini birbirine vuruyor, adrenalin Bentley'i duman gibi dolduruyor. Bir kez daha derin bir nefes alıyorum, her şey daha da keskinleşiyor. Onu izlemem gerek. Çok çabuk sinirlenen bir MMA şampiyonu.

"Güvenlik kameraları çalışmıyor. Gidin!" diye emretti Enzo.

"Kapıya iki tane. İkizler şimdi alabilirler," diye emrettim.

En büyük kardeş ve patron olan Declan Quinn, beni Preacher'ı alt etme göreviyle görevlendirdi. Bağlantılarım, dilim, yöntemlerim... Rusları benim gibi kimse avlayamaz.

"Anladım," diye ekledi Rowan.

İkizlerin pozisyon almasını izliyorum. Reggie önce hareket ediyor, Rowan onu takip ediyor.

Kapıyı açıp tabancamın emniyet kilidini açarken Conan ve Finn'e "Harekete geçme zamanı," diyorum.

Yaklaşırken gardiyan yere düştü. Rowan o herifi boynundan vurmuş olmalı. Kasılıyor, nefes almaya çalışıyor. Acınası bir durum.

Duraklıyorum, düşmanın yanına çömeliyorum. "Cehenneme giderken yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Saçlarını kavradım, bıçağı botumdan çıkardım ve boğazına derinlemesine sapladım. Boğazını baştan sona temizce kestim, ta ki gevşeyene kadar.

Elimi siliyorum, bıçağı geriye doğru kaydırıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"İşimiz bittiğinde, bu şerefsizlerin her birinin kafasını keseceğiz ve vaiz için kanlı bir kırmızı halı bırakacağız," diyorum adamlar arkamda toplanırken.

Lev ile Moskova'da ilk kez buna benzer bir mesaj bıraktığımızı hatırlıyorum.

"Acımasız. Bayıldım," diye homurdanıyor Conan.

Doktor Quinn bile bana hafifçe gülümsüyor.

Siyah kapıya doğru başımı salladım ve Conan kapıyı tekmeleyerek açtı. Silahlarımızı doğrultarak içeri girdik. Arka ekibimiz de şimdi içeri girmeye başlamış olmalı.

Bu Rusların hiç şansı yok. Bizim topraklarımızda hiç yok. Kullandıkları adamlar benim gibi eğitilmiş değil. En iyi ihtimalle uşak gibiler. Onları henüz yenemememizin tek sebebi çok iyi saklanmaları.

Ama gölgelerden çıkıp oynamaya başladıklarında, onları alt ederiz.

Sağ tarafımdaki ilk iki adamı yere sererken, Finn kılıcını bir başka adamın çenesinden geçiriyor. Conan birini yakasından yakalayıp kafatasını bir kirişe çarpıyor.

Camlar kırılıyor. Silah sesleri yankılanıyor. Bedenler yere düşüyor.

Sonra bir kadının çığlığını duydum.

Panik değil. Dehşet.

Çatışma sisini doğrudan dağıtıyor.

Sesin geldiği yöne doğru hızla koştum, Reggie ve Rowan'a beni korumaları için işaret verdim. Kulübün en ucunda, Enzo'nun sağ kolu Romeo'yu, tanıdık bir yüze silah doğrultmuş halde gördüm.

Tekrar göreceğimi bildiğim güzel bir kadının yüzüydü.

Madam Eve.

Bu kadın, eyalet sınırları ötesine kız çocuklarını kaçırmaktan sorumlu. Masum kızları cezbeden, onlara nasıl bir gelecek vaat ettiklerini bilmeyen güler yüzlü bir kadın. Onu bir keresinde, Arizona'da Hunter Sterling'i ziyarete gittiğimizde bulmuştuk. O zamanlar operasyonun boyutunu bilmiyorduk. Ve bize ceset değil, istihbarat gerekiyordu.

Ancak ikizleri ve kızları Bella'yı öldürmeye kalkıştıktan sonra kurallar değişti.

Vaiz, Çöküş Oyunlarına katılmak üzere Inferno'ya casuslar gönderdiğinde, bu Isabella ve Charlotte'u tehlikeye attı. Kimse o küçük kızın hayatını riske atamaz.

Bu savaşı onlar ilan etti.

Şimdi bunu sonlandırıyoruz.

"Romeo. Onu canlı tutmalıyız," diye emrettim, çünkü Madam Eve'in, Vaiz'e en yakın bağlantımız olduğuna inanıyorum. Komuta zincirinde daha üst bir konumda. Tarikat için değerli biri.

Ve bu örgütün parçası olan ve işkence ettiğim tüm adamlardan hiçbiri bize kayda değer bir şey vermedi. Madam'ın bir zayıf noktası, ortaya çıkarabileceğimiz gerçek bir zaafı olup olmadığını merak ediyorum. Enzo zaten bunun üzerinde çalışıyor.

Omurgasını dikleştiriyor ama gözlerinde korku belirliyor. İşinin bittiğini biliyor.

Kadınlara zarar vermeyi alışkanlık haline getirmem ama canavarlar merhamet ayrıcalığına sahip olamazlar.

"Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Madam Eve," diyerek elimi uzattım.

Dudaklarını ince, kırmızı bir çizgi haline getirirken, gözleri alev alev yanıyor.

"Bana zarar vermeyeceksin, bana ihtiyacın var..." Sözleri yarım kaldı, bakışları kan lekeli beyaz gömleğimde gezindi.

"Öyle mi? Vaizin adamlarından neredeyse otuzuna işkence ettim, bana hiçbir şey vermediler. Sizin tarikatınız kolay kolay dağılmaz. Konuşacak mısın, yoksa senin için çalışan diğer korkaklar gibi ölüm için yalvaracak mısın?" diye hırladım.

Başını geriye doğru eğerek güldü. "Anlamsız askerlere işkence ettiniz."

Bir adım öne çıkıyorum. "Karga anlamsız görünmüyordu. Bizi ilk seferinde sana yönlendirmişti."

Kaşlarını çatması her şeyi ele veriyor. Tarikatın bize işe yarar bilgi veren tek üyesi oydu. Bize Arizona'da nerede çalıştığını ve ne yaptığını söyledi. Onu yarı yolda bıraktı ve o da bunun farkında.

"O zaman beni öldürmedin. Şimdi neden öldüresin ki?"

Arkamızdan bir silah sesi daha yükseldi ve kadın irkildi.

"Çünkü bu sefer... benimle dalga geçiyorsunuz. Ve ben esir almam, Madam. Avlanırım. Mesaj bırakırım. Sonra da öldürürüm." Sırıttım. "Memleketimde bana öğretildiği gibi."

Elini tuttuğumda yutkunuyor, elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak boğumlarına yavaş bir öpücük konduruyorum.

"Çok güzel tırnakların var," diyorum ona.

Siyah hançerler. Günahlarının bedelini yakında kanla ödeyecek bir kadın için uygun.

"Konuşmayacağım. Beni öldürün de iş bitsin." Sanki ölümü istemiyormuş gibi gülümsüyor.

Geri çekilip onu inceliyorum. "Bu çok kolay bir cevap. Mahvettiğin her kadının, her hayatın bedelini ödeyeceksin. Sen bir zehirsin, Madam."

Elini masaya sertçe vurup bıçağı botumdan çıkardım. Bıçağın kenarı hala taze kanla kaplıydı.

"Sen nesen peki? Bir çeşit kurtarıcı mı?" diye sordu, alaycı bir tonla bıçağa bakarak.

Sırıttım. "Evet. Belki de öyleyim."

En azından benim için önemli olan bir kişinin hayatını kurtardığımı biliyorum.

"Avlanıyorum. Sonra ne yapacağım?" diye sordum ona, cevap vermesini bekleyerek.

"Bir mesaj bırakabilirsiniz."

Başımı sallıyorum.

"İyi bir dinleyicisiniz, Madam." Sonra, tek bir hızlı darbeye küçük parmağını kestim. Çılgılık attı, tiz ve delici bir ses.

"Romeo, şunu benim için alır mısın?"

Yerdeki parmağı kapıp kapıda pozisyon alıyor, silahını Eve'e doğrultuyor. Ben de masanın üzerinden kablo bağlarını çıkarıyorum.

"Ve şimdi... seni patronuma götüreceğim ve konuşup konuşmayacağına ya da ölüp ölmeyeceğine o karar verecek." Bileklerini bağlayıp Romeo'ya doğru ittim.

Umarım Enzo, ondan bilgi almamız için bize onay verir.

"Onu Inferno'ya götürün. Adamlarımızdan birini çağırın ve Enzo'ya üzerinde takip cihazı olup olmadığını kontrol ettirin. Bu kadına güvenmiyorum."

Romeo, "Anladım," diye onayladı.

İşaret parmağını kaldırıp öfkeyle koridordan aşağı geri döndüm.

İki cesedin üzerinden atlayarak ikizlere, "Madam Eve'i yakaladık," dedim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Rowan.

Bella, Madam Eve ile karşılaşmak isteyecek. Ve bunu elde edecek. İkizlerin kızı, canavarları alt etmek için mükemmel bir kombinasyon olan ateş ve hassasiyete sahip.

Biz geri döndüğümüzde bar sessizliğe büründü. Artık sadece bizim adamlarımız kaldı.

"Rowan, git bagajdan palaları getir," diye emrettim, en az yirmi cesedi incelerken.

"Bizim adamlarımızdan yaralanan var mı?" diye sordum Finn'e.

Şapkasını düzeltti. "Birkaç yüzeysel yara. Önemli bir şey yok. İyiyiz."

Nefesimi veriyorum, üzerimden bir ağırlık kalkıyor. Bu baskı, Quinn ailesine karşı bu yükümlülük, farklı bir şey. Onlara liderlik etmem için bana güveniliyor, her şeyi berbat etmemek benim sorumluluğum.

Genellikle kötü bir kararın sonucu sadece kendi hayatımı ilgilendirir, bununla başa çıkabilirim.

Rowan geri döndü ve her birimize birer pala verdi.

Silahımı kurtarıp ilk cesedin üzerinden atladım ve tek bir temiz hareketle kafasını yerde yuvarladım. Adamlar yarı dehşete kapılmış, yarı etkilenmiş bir halde irkildiler. "Bebek gibi davranmayın. Vaizin kiminle uğraştığını bilmesini mi istiyorsunuz, yoksa istemiyor musunuz? İşte böyle yapıyoruz. Ona bundan sonra ne olacağını tam olarak görmesini sağlayın."

Şeytani bir sırıtışla cebimden Madam Eve'in parmağını çıkarıyorum. "Bu mesajı nereye göndereceğimizi bilmiyoruz ama bence kapının üzerine bırakalım. Kafalar, Vaizi doğrudan oraya yönlendirecektir." Kopmuş parmağı havaya kaldırmayı öneriyorum.

Vaizi alt etmeyi zaten planlıyorduk. Ama şimdi, bu işi gerçekten bitirmeye daha da yaklaşıyoruz.

YEDİNCİ BÖLÜM

Zambak

İnleyerek telefonumu tekrar elime aldığımda bir bildirim daha geldi. Yine etiketlenmiş bir fotoğraf daha. Kendi yüzümü görmekten zaten bıktım.

Claude'un gösterisi inanılmazdı. Tamamen dolu salon. Ve o zamandan beri telefonum susmuyor.

Bildirimi açıp fotoğrafa dokunuyorum. Yüzümde yavaşça bir gülümseme beliriyor. Çok çekici görünüyorum. Fotoğraf çekilmeden hemen önce beş dakika içinde tam bir panik atak geçirmek üzere olduğumu asla tahmin edemezsiniz.

Ardından e-postalarımı kontrol ettim ve içimden bir ah çektim. Açılmamış o kadar çok e-posta var ki, bugün bunların hepsiyle başa çıkmam imkansız. Bu yüzden, izin günü olmasına rağmen Roxy'yi aradım. Eminim ki bunlar birikmeden önce halleder. Ekstra paraya her zaman sevinir.

"Aman Tanrım, Lily. Galerinizde sergi açmak isteyen sanatçıların mesajlarıyla e-postalarımız çıldırılmış durumda!"

Göğsümde gurur kabarıyor. Her şeyimi bu işe verdim. Dünyam yıkılırken beni akıl sağlığımı korudu ve bana yeniden bir amaç verdi. Sanırım bunun için babama teşekkür edebilirim. Bale dışında da tatmin edici bir hayat buldum. Ve artık ağlamadan bale ayakkabılarımı bile giyemediğime göre, bu benim için olabilecek en iyi şey.

"Bu harika. Umarım yurtdışında başka bir galeri daha açabiliriz, sanırım bu da bir adım daha yaklaşmak demek, değil mi?" Anında gözümde

canlandırıyorum. Denizin kenarında yaşamak. Güneş tenimi ısıtıyor. Elimde bir kokteyl. Korku yok. Geçmişin pençeleri kaburgalarımı kemirmiyor.

"Öyle diyebilirim. Çünkü Marco Steele senin Monaco'ya gitmeni istiyor!"

"Ne!" Ev ofisime koştum ve dizüstü bilgisayarımı açtım, parmaklarım düşüncelerimden daha hızlı hareket ediyordu. E-posta yüklenirken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Marco Steele şu anda sanat dünyasının en önde gelen isimlerinden biri. Dergilerde yer alıyor ve muhtemelen sergi açmakta en çok zorlanan sanatçılardan biri. Çünkü sergiye ihtiyacı yok. Sadece ismi bile sanatını satıyor.

"Bu bir dolandırıcılık değil mi?" diye soruyorum.

Daha yakına eğilip gözlerimi kısıyorum. Üstteki logosu koyu kırmızı renkte. Gerçek gibi görünüyor. Sadece gerçek değil. İnanılmaz derecede gerçek. Kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Asla olmaz," diye fısıldadım, parmaklarım tuşların üzerinde titriyordu.

"Hayır. Gerçek! Asistanı da bana mesaj attı!" diye aceleyle dışarı fırladı Roxy.

"Numarasını bana gönder. Onu arayacağım."

Onun mesajını beklerken neredeyse sandalyemde zıplıyorum. "Şu anda sana mesaj atıyorum."

"Anladım," diyorum. "Sizi sonra arayacağım."

Düğmeye basıp arkama yaslandım ve başparmak yüzüklerimi parmaklarımın etrafında çevirdim.

Ardından bağlantı kuruluyor. "Merhaba. Ralph konuşuyor, nasıl yardımcı olabilirim?"

Boğazımı temizledim. "Benim adım Lily—"

"Ah, evet. Sizi çok iyi tanıyorum. Ve yakın zamanda Claude için ne kadar güzel bir sunum yaptığınızı gördük. Hatta asistanlarımızdan birini oraya gönderdik. Çok beğendi. Gotik havanın Marco'nun yeni koleksiyonuna çok yakıştığını söyledi."

Ağzım açık kaldı. Onlardan biri galerimdeydi. Ve çok beğenmişler miydi? Rüya mı görüyorum?

"Gösterinin beğenilmesine çok sevindim, Ralph. Bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor." dedim ona.

"Sizin için bir teklif hazırlıyordum. Ama madem sizi yakaladım, Monaco'da Marco'yu ziyaret etmeye müsait misiniz? Konaklamanızı ve

uçuşlarınızı ayarlayacağız. Önümüzdeki hafta sonundan sonraki hafta sonunu düşünüyorum.”

Ağzım açık kaldı. Heyecandan ağzımdan kaçmaya çalışan sesi bastırdım. "Kesinlikle müsaitim."

“Harika. Asistanınızla konuşup pazar gününe kadar halledeceğim.”

Telefon görüşmesi bittiğinde, göğsümde kırmızı bir stres döküntüsü belirmişti. "Aman Tanrım," diye haykırdım.

Monako. Marco Steele. Bayılabilirim.

Bunun yerine, kutlama içkileri ayarlamak için Bella'yı arıyorum. Ardından Monaco hakkında araştırma yapmak için bir düzine hesap açıyorum, alışveriş turu rezervasyonu yapıyorum ve oraya yakışacak kıyafetler satın alıyorum.

Çünkü bu sefer gerçekten hak ettim. Her ne kadar karmakarışık olsam da. Kaygım sürekli geri dönmeye ve beni altüst etmeye çalışsa da. Tüm o şeytanlara rağmen, yine de kendim için iyi şeyler başarabilirim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Drago

Declan acil bir aile toplantısı çağırdığında ve Enzo da uçakla geliyorsa, işlerin kötüye gittiğini anlarsınız.

Reggie ve Rowan kapıdan içeri daldılar. Rowan muhtemelen kendi şakasına gülüyordu. İkiz kardeşler olmalarına rağmen kişiliklerinin çok farklı olması ilginç. Reggie huysuz, Rowan ise şakacı. Yanımdaki koltuklara oturdular ama ben dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırmadım ve Lily'nin takip cihazını hızla küçülttüm.

Bu benim için neredeyse saat başı tekrarlanan bir ritüel. O kırmızı noktanın yanıp sönmesini görmek içimde bir şeyleri yatıştırıyor. Şu anda onun galerisinde olduğunu bilmek, konsantre olabileceğim anlamına geliyor.

Rowan dudağını ısırırken başını sallayarak, "Ejderha," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Gerçekten de bu konuyu unutmayacaksın, değil mi?" diye mırıldandım.

"Sana çok yakışır. Sırtına kocaman bir ejderha dövmesi yaptırman harika olurdu bence," diye yanıtlıyor Rowan.

Başımı yavaşça sallayarak, düşünüyor gibi yaparken, elimi çeneme yaslayıp ona baktım. "Adımın otomatik düzeltme hatasına göre tüm sırtımı dövme yaptırmalı mıyım sence?" diye sordum.

Rowan omuz silkerek, "Ejderhalar havalı," dedi.

"Doğru. Ne yazık ki, ben bir ejderha değilim," diye kuru bir şekilde yanıtlıyorum.

"Bundan sonra konuşmamız gerek," diyor Reggie, bana doğru hafifçe eğilerek.

Cevap olarak bir kez başımı salladım.

Dün gece Lily'nin ev gösterimindeydiler. Declan'ın adamları orada olduğunda, gölgelerde saklanmama gerek yok. Onlara güveniyorum. Güvenmediğim şey ise düğünlerinde her şeyi mahvetmeye ne kadar yaklaştığım. Lily'nin telefonundan dinliyordum ve babasının bir zamanlar tanıdığı bir Drago'dan bahsettiklerinde araya girdim. Onlar bağlantıyı kurmadan önce müdahale ettim.

Burada olduğumu bilmemeli. Ya da babasıyla bir bağım olduğunu. Mesafe onu daha güvende tutar. Hem onun hem de benim için daha iyi. Çünkü aramızda gerçek bir bağ olsa bile, en iyi arkadaşıma ihanet edemezdim. Ve Lily'nin onu güvende tutmak için ne kadar ileri gittiğimi bilseydi, beni asla affetmeyeceğinden emin değilim.

Declan boğazını temizlerken Enzo, arkasında Romeo ile birlikte gelir. Enzo, masanın başına otururken yüzü öfkeli bir ifadeyle parlıyor, dövme eli tahtaya yumruk şeklinde kenetlenmiş durumda. Genellikle zaman insanı yumuşatır, ama Enzo'yu değil. Onu her gördüğümde daha da gerginleşiyor. Sanki içinden bir şey onu pençeliyor, patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibi. Ve onun için ne başarsak da, bu asla onun nihai amacı olmuyor.

"Oyalanmayalım. Harekete geçmeliyiz. Hem de hızlıca," diyor Enzo, İtalyan aksanı odanın içinde yankılanarak.

Enzo'nun liderliğine saygı duyuyorum. Acımasız. Verimli. Stratejik. Diğerleri çürürken onun imparatorluğu büyüyor. Bu onun dünyası. Biz sadece onun içinde faaliyet gösteriyoruz.

Declan bana doğru başıyla işaret ederek konuşmamı istedi.

"Bayan Eve'i yakaladık," diye başlıyorum. "İnsan kaçakçılığını kolaylaştırmakla ilgili olarak komuta zincirinde çok üst sıralarda olduğuna inanıyoruz. Hem burada hem de ortağım Lev ile birlikte Rusya'da yakaladığımız Ruslardan hiçbiri konuşmadı. Çok alt kademedede oldukları için ne olduğunu bilmiyorlar. Bayan Eve en iyi seçeneğimiz, ancak onun kırılma noktasını bulmamız gerekiyor."

Enzo viskisinden yavaşça bir yudum alıyor.

"Öyle olabilir," diyor Enzo, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirerek.

Sandalyeme yaslandım, gözlerim ona dikilmişti.

"Elinde ne var? Onunla ilgili hiçbir şey bulamadım," diye sordum.

"Onun bir oğlu var," diye açıklıyor Enzo. "Bana gönderdiğiniz parmak izleri sayesinde, on yıl önce uyuşturucu ticaretiyle ilgili bir tutuklamayı kesin olarak tespit ettim. Susan Fry, Madam Eve'in gerçek adı. Bir zamanlar uyuşturucu bağımlısı olan ve bir tarikatta teselli bulmuş gibi görünen bir kadın. Çocuğunu terk etmiş ve çocuk koruyucu aileye verilmiş. Ve çocuk... tam burnumuzun dibinde, Vegas'ta yaşıyor. Ve şimdi Mikhail onunla ilgileniyor."

Oda giderek daralıyor.

"Oğluna ne yapacağız?" diye soruyor Conan endişeyle.

Kardeşlerin kuralları var. Inferno'da düzenledikleri Çöküş Oyunları'nda bile. Dışarıdan bakanlar için bu, mafya ailelerini Enzo'nun örgütünde yer edinmek için eşlerini veya kızlarını feda etmeye davet etmek gibi hasta ve sapıkça görünüyordu. Mafya dünyasının en etkili seks kulübü olan Inferno'ya altın bilet.

Ama aslında her şey göz boyamadan ibaretti. O kadınları kurtardılar, her şeyi gerçek gibi gösterdiler, gerçekmiş gibi hissettirdiler; tüm bunları gerçek avcılarını avlamak için yaptılar. Kadınları satmaya hazır olanları. İşte tam bu noktada Finn devreye giriyor. Onları uykularında avlayan seri katil kalp cerrahı.

Dünyanın onları kötü adam olarak görmesine izin verelim ki gerçek kötülüğü avlayabilelim. Quinn ailesi de buna inanıyor. Ama bu adamlar, çocuklarıma, gelecekteki eşime güvenebileceğim kişiler.

"Hiçbir şey," diyor Enzo sakince. "Onu güvende tutacağız. Ama Susan'ın bunu bilmesine izin vermeyeceğiz."

"O sürtüğün çocuğunu umursayacağını mı sanıyorsun? Zaten bir kere terk etti onu," diye mırıldandı Finn.

Enzo omuz silkerek, "Denemeye değer," dedi.

Cevap anında yerine oturdu. Charlotte'ın yakın zamanda bana geldiğinde istediğini bu şekilde elde edebileceğime inanıyorum, ama gerçekten de bu iş için en uygun kişinin o olduğuna inanıyorum.

"Charlotte," dedim Declan'a bakarak. "Onu Madam Eve'in yanına al. Onu psikolojik olarak bizden çok daha iyi alt edecektir."

Charlotte katılmak istiyor. Ve ben de tereddüt etmeden onun yanında savaşacağım.

Declan kaşlarını çatarak, "Karım buna çok sevinecek," dedi.

Gülümsememi zorla bastırıyorum. Bir şey istediğinde asla geri adım atmıyor. Bunu ona ben öğrettim.

"Peki Rusya'da artık hiçbir iletişimimiz kalmadı mı?" diye soruyor Enzo.

"Lev şu anda güvenli bir evde; benimle tekrar iletişime geçti," diye yanıtlıyorum. "Onu oradan çıkarmak için bir plan üzerinde çalışıyoruz. Orada işkence edecek kimsenin kalmadığını düşünüyor; hepsi burada, Amerika'da."

Enzo yüzüklerini masaya vuruyor.

Enzo ısrarla, "Rusya'da başka tanıdığın yok mu Drago?" diye soruyor.

Onun adını söylemesine gerek yok.

Tatiana.

"İletişime geçebileceğim kimse yok, Enzo," diyorum sakın bir sesle. "O, geçmişimin bir hayaleti."

Ve muhtemelen onun da öyle. Tatiana birçok düşmanı olan bir kadın, bir zamanlar arkadaşım sandığım bir kadın. Meğerse, sadece güzel bir yüzün altında gizlenmiş kötülüğü varmış. Onun sandığım kadın asla gerçek değildi. Onun içindeki iyiliği görmek istedim ve bu neredeyse ölümümle sonuçlandı.

Ona göre, Rusya üzerinde iktidar elde etmesinin önünde hiçbir şey duramaz. Bu, arkadaşlarını öldürmek anlamına gelse bile. Ben o hatayı bir daha asla yapmayacağım.

O benim için ölü.

"Tatiana'yı sen bulmuyorsun Enzo. O seni buluyor," diye devam ediyorum. "Ona ihtiyacımız yok. Ve ona kesinlikle güvenemeyiz. Bunun kanıtı olarak yara izlerim var."

Declan öfkeyle, "Onu bu ülkeden uzak tutun, yoksa kendi ellerimle öldürürüm," diye bağırdı.

Öfkesi hala taze. Ailesinden beş yıl çalındı. Tatiana'nın erkek kardeşi Charlotte'u esir tuttu. Yıllarca ona kötü muamelede bulundu.

Tatiana'nın gerçeği bilmediğini sanıyordum. Vlad'ın bunu ondan sakladığını düşünüyordum, çünkü tanıdığımı sandığım Tatiana'nın bunu durduracak gücü vardı.

Ama o biliyordu. Biliyor ve Charlotte ile Isabella'nın kaçmasına yardım etmek için hiçbir şey yapmadı.

Sonra da beni bunun için cezalandırdı. Onları ailesinin yarattığı cehennemden kurtardığım için.

Enzo hiçbir şey söylemez. Çenesi kasılır. Sonunda Enzo, "Kafaları güzelce vurmuşsun," diye belirtir.

Rowan yanımda kıkırdadı. "Bu, bu sapık herifin fikri."

Yavaşça Rowan'a döndüm. "Aynı kaderi paylaşmak ister misin?" diye sordum, ses tonumu ciddi tutarak. Hayır, istemem. Tam tersine. Sadece onlarla dalga geçmeyi, bu masada hâlâ bir oyuncu olduğumu hatırlatmayı seviyorum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Teşekkür ederim, gerek yok."

"Mesajı iletti," diyor Enzo. "Bizimle uğraşılmamalı. Aferin Drago."

Sözlerine devam etmeden önce duraksıyor ve ekliyor: "Birkaç hafta daha yakınlarda kalacağım. Olaylar tırmanacak. Güvenliği sıkı tutun. Inferno'yu kapatın. Ve bakalım Madam Eve'den neler elde edebileceğiz."

"Anladım," diye yanıtlıyor Declan. "Drago ve ben siber alanımızı temiz tutacağız. Onu bulana kadar tetikte olmalıyız."

Yanağımın içini çiğniyorum.

"Rusya'da bir tahliye operasyonuna ihtiyacım var," diyorum.

Enzo kaşını kaldırdı.

"Lev için," diye açıklıyorum. "O yaşlı adamı orada yalnız bırakamam. Tek başına bırakamam. Ve Charlotte'u Vlad'dan kurtarmak için olanlardan sonra, tek başıma geri dönmem güvenli değil."

Reggie boğazını temizledi. Sanki durumla ilgili bir yorum yapmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi.

Enzo, "Ekibim bunu ayarlayacak," diye onaylıyor. "Romeo'ya detayları ve iletişim bilgilerini verin."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Rahatlama hissi göğsümdeki gerginliği azaltıyor.

Oda boşalırken, ikizlerle birlikte geride kaldım.

"Söyle artık," diyorum onlara.

Reggie içini çekti. "Yani, Lily ile bir tür bağlantınız olduğunu biliyoruz."

Gözlerim aniden onun gözlerine kilitlendi. "Konuşmaya devam et," dedim.

Reggie sözlerine şöyle devam ediyor: "Dün gece onun etkinliğinde güvenlik görevlisiydik ve Conan bizden bu adama göz kulak olmamızı istedi."

Rowan telefonunu çıkarıp bana kameralardan bir kare gösterdi.

"Lily'ye adının Alek olduğunu söyledi. Con da Rus olduğunu doğruladı. Görünüşe göre Lily onun etrafında çok tedirginmiş. Belki bilmek istersin diye düşündüm... ders dışı takip faaliyetlerin için falan."

Hareketsiz kalıyorum. Bu Tatiana'nın adamlarından biri olabilir mi? Ivan Volkov'un ölümünden beri imparatorluğunun büyüdüğünü biliyorum. Yüzlerini hemen tanıyamayacağım yeni oyuncular olacak.

Ama neden? Tatiana için Lev, her şey düşünüldüğünde kolay bir hedef. Bu da demek oluyor ki, yaşlı adamı Rusya'dan bir an önce çıkarmam gerekiyor.

"Ona dokunmadı mı, tehdit etmedi mi?" diye soruyorum.

Başlarını sallıyorlar. "Yok canım. Bir sürü sanat eseri aldım. Sonra da gittim."

"Peki, o Rus muydu?" diye soruyorum ısrarla.

Bunu bilmem lazım. Çünkü bu hayatta tesadüf olmaz. Tatiana zihin oyunları oynuyor. Bu onun ilk hamlesi olabilir mi? Ailesine karşı gelmemin intikamı mı?

Kahretsin.

"Bu akşam Bella ile kız kıza vakit geçirmek ve kutlama yapmak için dışarı çıktı. Biz de onlarla birlikte gideceğimiz için güvende olacak," diyor Reggie.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum. "O resmi bana gönder, biraz araştırma yapayım. Ona göz kulak ol, beni yakınlarında görürsen sakın tepki verme, bırak işimi yapayım."

Reggie elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu tam olarak ne tür bir iş? Declan'dan mı? Eğer Hallie'nin arkadaşıysa neden bu kadar gizlilik?" diye sordu.

"O, Lev'in kızı," diyorum. "Çocukluğumuzdan beri ona göz kulak oluyorum."

Rowan gözlerini kırptırdı. "Buraya geldin... dur, ne?"

"Charlotte'un beni Declan'la birlikte buraya getirmesi tesadüftü," diye açıklıyorum. "Neredeyse işkenceyle öldürülmeyi amaçlamamıştım. Ama son on sekiz yılda, burnunuzun dibinde, defalarca burada bulundum ve hiçbir fikriniz yoktu."

Reggie elini yüzüne doğru indirdi. "Declan'a söylemem gerek, Drago. Ve muhtemelen yakında Lily'ye de her şeyi anlatmamız gerekecek," dedi.

"Hayır, gerek yok," diye kesin bir dille cevap veriyorum. "Gerek var. Lev yakında geliyor. Lily'yi korumam Quinn'lerle ilgili bir mesele değil. Bu

kişisel bir mesele ve onu arkadaşım için güvende tutuyorum. Hepsi bu.”

"Lily'nin bir şey biliyor mu?" diye soruyor Reggie.

“Hayır,” diyorum. “Ve bu böyle kalacak. Tamam mı? O adama hayatımı borçluyum ve bunu Lily'yi güvende tutarak ve normal bir hayat yaşamasına izin vererek ödeyeceğim. Bunu mahvetme. Lily'ye söylemek son çare.”

Ona söyleyemem. Çünkü söylediğim an, o da hayatıma girmiş olacak. Bu da ancak yıkımla sonuçlanacak ve ben bunun sebebi olmak istemiyorum.

Lev'in kızını ne kadar saplantılı bir şekilde izlediğimi öğrenme riskini göze alamam. Ona karşı gerçek duygularımı da. Ondan uzak kalamamamın sebeplerini. Onun yanında kendime güvenemiyorum. Onu mahvetmeyeceğime kendime güvenemiyorum.

Reggie yavaşça nefes verdi. "Pekala. Ama Declan'a söyle. Sır saklamayacağım. Sen benim arkadaşımsın, ama onlar benim ailem."

Zeki. Sadık. İşte bu yüzden hayatta kalıyorlar.

Telefonum cebimde titreyerek Lily'nin işaretlediği yerin değiştiğini bildirdi.

“Siz ikiniz kızlarla bara gidin,” diyorum onlara. “Ben sonra katılırım.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Zambak

Bar tıklım tıklım dolu, insanlar birbirine yapışmış, gürültü duvarlardan yankılanıyor, ama ikizlerin bizden önce orada oturan adamları dışarı itmesi sayesinde bir şekilde en uzak köşeye sıkışmış bir masayı kapmayı başarıyoruz. Bella'nın adamları şimdi odanın karşı tarafında konuşlanmış durumda. Bir yıl önce bunun aşırı olduğunu düşünürdüm. Şimdi, orada olduklarını bilmek bana daha fazla güven veriyor.

Biz onları fark etmeden önce bile, her türlü sapığı hallederler. Bu gece bunu düşünmek istemiyorum, hele de en iyi iki arkadaşımın birliktayken.

"Yeni tablolarını astın mı henüz?" diye sordum Bella'ya.

Ona gerçekten hitap eden bir şey seçmesine yardım ettim. Pembe tonlarının deniziydi, gümüş ve altın renginin minik dokunuşlarıyla süslenmişti. Güç ve güzelliğin bir araya geldiği bir tasarımdı.

"Evet, Reggie daha önce yaptı. Yatağın hemen üstünde, çok güzel."

Espresso martini bardağımı kaldırıyorum. "Öyle."

"Peki, sırada ne var?" diye soruyor Hallie.

"Aslında birkaç hafta sonra bir sanatçıyla görüşmek için Monaco'ya gidiyorum," diye söylüyorum onlara, heyecanımı gizlemeden. Bunu onlara söylemek için bekliyordum.

"Aman Tanrım! Bu muhteşem!" diye coşkuyla söylüyor Bella.

"Umarım bu bir yere varır."

Parmaklarım kolyemin etrafını sarıyor. Başarılı sergimden sonra, bunun uğurlu bir tılsım olduğunu düşünüyorum. Sanki o cesur küçük kız bu kolyeye aitmiş gibi. Belki de onu taktığımda güzel şeyler olur.

“Yakında bir kızlar gezisi yapmalıyız,” diyorum. “Hallie, Liam'dan ayrılmaya hazır hale gelince.”

Hallie gülümsüyor. Amerika'da edindiğim ilk gerçek arkadaşlarımdan biriydi. Annem son takıntısıyla ortadan kaybolup dururken, o ve babası her zaman yanımda oldular. Hallie'ye bakıyorum, onu şimdi böyle mutlu görmek, içimdeki bir parçayı iyileştiriyor. Babası öldükten sonra, kendinden bir parça kaybetmişti. Onun kederiyle başa çıkmasına yardımcı olmak, bunca yıldır bana olduğu gibi bir arkadaş olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve arkadaşımın sonunda eski neşesini geri kazandığını görmekten daha mutlu eden bir şey yok.

“Evet! Hadi bir şeyler ayırtalım! Eminim özel jeti kullanabiliriz,” diye araya girdi Bella.

Gülüyorum. Ona özel jet aldıklarına hâlâ inanamıyorum.

Bella bize, "Yakında bale gösterisini izlemek için tekrar Fransa'ya uçacağız," diye anlatıyor.

Bu kelime göğsüme bir yumruk gibi indi. Yutkundum ve öksürdüm, boğazım daraldı. Hallie'nin beni izlediğini hissettim.

Son gösterimden sonra içimde bir şeylerin kırıldığını biliyor. Ona ne olduğunu hiç söylemedim. Bir keresinde, derslerime neden gitmediğimi sorduğunda sakatlanmış gibi bile yaptım.

Bunu konuşmaktan bile nefret ediyorum. Şimdi bile, beş yıl önceki kadar taze ve acı verici geliyor.

"Bu inanılmaz bir deneyim olacak, Bels," diyorum, bunu gerçekten kastederek.

İtiraf edebileceğimden çok daha fazla özlüyorum. Bale benim tüm dünyamdı. Üç yaşından her şeyin bittiği geceye kadar. O adam o gece beni kurtarmasaydı, şu anda nerede olacağımı bilmiyorum. Ya annemin kocası bana tecavüz etseydi?

Bana ne yapacaktı? Sonra mı öldürecekti?

Kahretsin. Parmaklarının bacaklarıma değdiğini hissedebiliyorum. Boğazımdan yükselen acıyı yutuyorum. Tıraş sonrası losyonuna ihtiyacım var. Tekrar güvende hissetmeye ihtiyacım var.

"Biliyor musun, hobi olarak dans etmeye devam edebilirsin?" diyor Bella, tavrımdaki değişimi gördükten sonra.

“Hayır.” Cevap net ve kesin bir şekilde veriliyor.

En son bale ayakkabılarıma dokunduğumda nefes alamamıştım. Elimle çantamın içine uzandım ve içindeki lacivert şişeyi hissettim. Beni kurtaran adamı bulamıyorsam, bu ikinci en iyi şeydi.

"Bu benim geçmişim. Kaybettiklerimi hatırlamaya ihtiyacım yok," diye ekledim sessizce.

“Ama sen çok seviyorsun Lily. Peki ya yerel kurslar?” diye ısrar ediyor Hallie.

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum.

“İstemiyorum. Spor salonuna gitmek sorun değil.” Kabinden sessizce kalktım ve ikisinin de yüzünde suçluluk duygusu belirdi.

"Biraz daha içki ister misiniz?" diye soruyorum, kalbim acımıyormuş gibi gülümseyerek.

"Lütfen," diyorlar hep birlikte.

Kalabalığın arasından bara doğru ilerliyorum, bas sesleri göğüs kafesimde yankılanıyor. O tanıdık ürperti, izleniyor olma hissi, omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor. Etrafıma bakıyorum. Hiçbir şey yok. Kimse yok.

Barmen siparişimi alıyor. Ellerin hareketini, ön kollarındaki damarların belirginleşmesini izliyorum. Yakışıklı. Hem de zahmetsizce.

Barda içkileri kaydırıp sırtıttı. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kahretsin. Bana bakarken yakaladı.

"Sonrasında bir planın var mı?" diye soruyor, daha da yaklaşarak.

"Şey."

Beynim durdu. Sevimli biri. Ürkütücü değil. Ama bunu düşünebilmek için en az beş içkiye daha ihtiyacım var.

"Hayır. Hiçbir planım yok," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Sonraki iki kokteyli margarita bardaklarında uzatıyor, parmakları benimkine bir saniye kadar fazla değiyor.

"Burada kalıp benimle içki içmek ister misin?" diye soruyor, dudağını ısırarak.

Bir an için bunu düşünüyorum. Vazgeçmeyi. Ama bunun nasıl biteceğini biliyorum. Boş. Kullanılmış. Hayal kırıklığına uğramış. Hiçbir anlamı yokken bir anlam ifade ediyormuş gibi davranmak. Saldırıya uğradığımdan beri seksten zevk almıyorum. Gerçekten zevk alıp alamayacağımdan da emin değilim.

Ancak vücudumu tamamen emanet edebileceğim kadar güvendiğim bir erkek varsa o zaman belki.

Yani hayır.

"Belki."

Bana verdiği içecek tepsisini dengede tutarak masama doğru geri döndüm.

"Numarasını aldın mı?" Bella kaşlarını oynattı.

Gülüyorum. "Hayır. Benim tarzım değil."

Ağzı açık kaldı. "Seninle seks olmuyor mu? Bana yalan söyleme, Lily."

İçecekleri yere bıraktım ve karşısındaki koltuğa oturdum. "Bakire değilim. Sadece..."

"Cinsel ilişkiye mi girdiniz?" diye ekliyor Bella.

"Çok sık değil. Hayır. Ve eğer yaparsam, epey sarhoş olmam gerekir. O zaman bile zevk alamıyorum. Boşuna." Gerçek göğsümde ağır bir yük gibi duruyor. Geri kalanını sesli söylemiyorum. Kırılmış olduğumu. Hayatımdaki tüm güzel şeyleri mahvetti. Hiçbir erkeğin yanımda kalmak istemeyeceği bir yüküm var.

Panik atak geçirdiğimi görüp de deli olduğumu düşünmeyen bir adam var mı acaba? Sanmıyorum.

Bella'nın yüzünde yumuşak bir ifade belirliyor, sanki belli etmediğinden daha fazlasını anlıyor. Sanki acının farklı maskeler taktığını biliyor.

"Hiç başka bir kadınla birlikte oldun mu?" diye soruyor, pipetini çevirerek.

"Hayır, olmadı. Neden? İlk sevgilim olmak mı istiyorsun, Bels?" Ona göz kırptım.

Erkek cinsel organlarından hoşlanıyorum. Ama ne yazık ki, onların bağlı olduğu erkeklerden hoşlanmıyorum.

Dudaklarını yaladı. "Lily, eğer hayallerimdeki İrlandalı ikizlerimle mutlu bir evliliğim olmasaydı, seni yatağıma sürükleyip sana tam olarak ne kadar sert bir orgazm olabileceğini gösterirdim."

İsa Mesih.

Hallie'ye şöyle bir göz attım, birdenbire her şeye çok ilgili görünmeye başladı. Bu absürtlük beni kahkahalara boğdu. Bella da her zamanki gibi hiç pişmanlık duymadan bana katıldı. Onun bu özelliğini çok seviyorum. Tam bir bela ama herkesin hayatında bir ışık.

"İyi oldu Bella. Aklımda tutacağım."

Omuz silkerek, "Dürüst olmak gerekirse, eğer bir erkek bulamıyorsanız, kadınlar doğru düğmelere nasıl basılacağını bilirler." dedi.

Yanaklarım kızarıyor. "Düğmelerimi kendim bulabilirim."

Göz kırptı. "Güvenebileceğin, gardını indirebileceğin o adamı ya da adamları bulana kadar bekle," diye başını salladı odanın karşısındaki adamlara doğru, "belki de sadece ruh eşini bulman gerekiyor, kendini değersiz kaybedenlere teslim etmen değil."

Göğsümdeki bir sıkıntı biraz gevşedi. "Ah, bu oldukça sevimliydi."

Ve uzun zamandır ilk defa ona neredeyse inanıyorum. Bella istediği zaman korkutucu olabiliyor. Yüzeyin altında bir volkan gibi. Ama aynı zamanda sadık ve şaşırtıcı derecede nazik.

Hallie, "Haklısın Lils. Seni her yönden tamamlayacak birini bulacaksın," diye ekliyor.

Hep bir koca bulmaktan, çocuk sahibi olmaktan ve sonra çocuklarımızın en iyi arkadaş olmasından bahsediyorduk. Onun için bu gerçek oldu. Ama ben bu tarafı hayal kırıklığına uğratiyorum. "Çok umutlu değilim."

İkisi de surat asıyor.

"Hayatımda en az bir kere nedime olmak istiyorum. Kardeşlerimden hiçbiri o çılgın hallerini bağlayacak bir kadın bulamayacak." diyor Bella dudak büzerek.

"Eğer bir mucize eseri bir gün evlenirsem, ikinizin de nedime olacağınıza söz veriyorum. Tamam mı?" diyorum ona.

Ama bu hayal benim ulaşabileceğim bir şey değil. Ne kadar çok istesem de. Her gün eve dönebileceğim, her şeyi konuşabileceğim, hayattan birlikte zevk alabileceğim birinin olması.

"Yaşasın!" diye alkışladı Bella.

"Dans edelim mi? Uzun zamandır dans etmedim!" diye soruyor Hallie.

"Kesinlikle!"

Beni dans pistine sürüklediler, müzik bizi tamamen içine çekti. Gecenin geri kalanında hayaletler sessiz kaldı.

Gülüyorum. İçiyorum. Hareket ediyorum.

Ve uzun bir aradan sonra ilk kez, bundan sonra olacaklar konusunda heyecanlıyım.

Belki de... Gerçekten de bunu atlatıyorum.

İkizler beni eve bıraktıklarında neredeyse kapıdan düşecektim. Onlara el sallayıp kapıyı sertçe kapatıp arkamdan kilitledim.

Belki de bir evcil hayvana ihtiyacım var. Bir köpeğe. Hallie'nin golden retriever cinsi köpeği Bertie bizde kaldığında çok mutlu oluyorum. O zaman ev daha az boş geliyor.

Ama çok fazla çalışıyorum. Bu adil olmazdı.

Belki de barmenin teklifini kabul etmeliydim.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp mutfığa doğru sessizce ilerledim ve bir bardak su doldurdum. Gereğinden uzun süre orada durup ön pencereden sokağa baktım.

Sakin bir yer. Güzel bir semt. Gösterişli olmadan pahalı. Gerçekten zenginlerin yaşadığı yer değil. Ben de böyle olmasını seviyorum.

Bir ağrı kesici yutuyorum ve kalçamı tezgaha yaslıyorum.

Karşıdan gelen bir hareket dikkatimi çekti.

Gözlerimi kısarak, kalbim hızla çarparken, gölgeleri daha dikkatli inceliyorum.

Hiç bir şey.

Muhtemelen hiçbir şey.

Telefonumu alıp notlarımı açıyorum ve yarınki listeme Declan'ı aramayı ekliyorum. Şu anda sadece bir tane dandik kameram var. Üstelik çoğu zaman görüntü telefonuma düzgün bir şekilde bağlanmıyor bile. Evi aldığımda birlikte gelen kamera bu.

Quinn ailesi aylardır bu konuda bana baskı yapıyor ama ben hep reddediyorum. Onlara teknik olarak kameralarım olduğunu söylüyorum. Tıpkı buraya ilk taşındığımda babam beni aradığında ona söylediğim gibi.

Onların beni takip etmeyeceklerine güvenmiyorum. Özel hayatımın ihlal edilmesini istemiyorum. Normal bir hayat istiyorum. Declan ve Conan bana ailelerinin bir parçası olduğumu ve ne zaman ihtiyacım olursa yanımda olacaklarını söylediler. Galerilerimde olduğu gibi.

Ama sergimde beni gören Rus adam, itiraf etmekten nefret ediyorum ama, beni istediğimden daha çok sarstı. Beni babamı ve onun yaşam tarzını düşünmeye itti. O adamın bana bakış şeklini, sanki gerçekte kim olduğumu biliyormuş gibi bakışını sevmedim.

Kendi evimde kendimi güvensiz hissetmeyi reddediyorum.
Kameralar yardımcı olacaktır. Doğru bir kurulum şart.
Tedbirli olmak, pişman olmaktan iyidir.
Bardağı boşaltıp ışıkları kapatırken kendi kendime bunu söylüyorum.
Yine de, yukarı çıkmadan önce kilitleri tekrar kontrol ediyorum.
Her ihtimale karşı.

ONUNCU BÖLÜM

Drago

Masadaki telefonum çalıyor. Boya fırçamı ısırıp eğilerek telefonu alıyorum.

Bilinmeyen sayı. Lev.

Dikkatlice, hâlâ kırmızı boyayla kaplı fırçayı masaya koyuyorum ve cevap veriyorum. Sanat alanımdayken dikkatimin dağılmasından nefret ediyorum.

Lily galeriyi satın aldıktan sonra başladığım bir hobi bu; bir anlamda bana ilham verdi. Sakinleştirici buluyorum. Etrafımdaki karmaşayı bir kenara bırakıp sadece tuvaldeki güzelliğe odaklanmanın bir yolu.

"Yaşlı adam. Her şey yolunda mı?"

"Bu lanet yerden bir an önce kurtulursam o zaman olur."

Kıkırdıyorum. Onu en son gördüğümünden beri bir yıldan fazla zaman geçti. Yeniden bir araya gelmek güzel olacak. Bu yaşlı adam benim için asla yüksek sesle itiraf edemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyor. Bu hayatta ihtiyacım olan baba. "Plan devreye girdi. Çok uzun sürmeyecek. Sadece sessiz kal, belirtilen yerde zamanında ol. Daha önce değil."

Declan, Lev'in Decadence arazisindeki malikanemde kalmasına izin verdi. Benim malikanem, arazinin en uzak köşesinde, geri kalanından gizlenmiş durumda. Sessiz. Sakin. Orman ve arazinin içinden geçen gölle çevrili.

Huzurlu bir yer. Sanatımı ilhamlandırmak için manzaraya ihtiyacım yok aslında. Zihnim başka bir şeyle, başka biriyle meşgulken.

“Sanırım bunlar Tatiana’nın adamları, beni avlıyorlar. O heriflerden birini tanıdım,” diyor Lev sessizce.

Homurdanıyorum. İvan Volkov kendi oğlunun elinde öldüğünde, Rusya’da doldurulması gereken bir boşluk bıraktı. Volkovlar babalarının çürümüş imparatorluğuyla hiçbir ilgilerinin olmasını istemiyorlardı. Bu da kaçınılmazdı.

Tatiana aldı. İsteddiği her şeyi alıyor.

Küçük aileler ya boyun eğdi ya da yok edildi. Babası Kasap Vanos hapishanede öldü. Ve şimdi Rusya, onun üzerindeki baskının giderek arttığını hissediyor.

“Muhtemelen. Onun bölgesindeydiniz. Artık orada istenmiyoruz.”

Bunun için zaten bir planım var. Vaizle işim bittikten sonra. Eğer Enzo onay verirse.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Lev içini çekti. "Lily mesajıma hiç cevap vermedi."

Yumruğum sıkılıyor ama rahatlama hissi bunu bastırıyor. Peşinden koşulduğu bir durumda hiçbir tepki daha iyi olamaz. Lily, mafya dünyasındaki herkes için bir hayalet olarak kalmalı.

“Buraya gelene kadar onunla bir daha iletişime geçme, Lev. Onu güvende tutuyorum. Ve güvenli olsun ya da olmasın, telefonda adını bile anma.” diye çıktım.

İstemedenden de olsa, konu o olunca kendimi tutamıyorum.

"Yapmayacağım. Acele et yoksa güç zehirlenmesi geçiren şeytani bir kadın tarafından dilim koparılacak."

Gülerek güldüm. Doğru.

"Üzerinde çalışıyoruz. Bana güvenin. Daha sonra görüşürüz."

Telefon görüşmesi sona eriyor. Sanat galerisi için Lily'nin sosyal medya hesabını tekrar açıyorum. İlk dikkatimi çeken şey Claude ile çekilmiş fotoğrafı oluyor. Göğsüm sıkışıyor. Gülümsemesini görmek ama gözlerindeki acıyı da. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın o. Boynundaki elmas kolyeden daha parlak parlıyor.

Başka bir adamın ona dokunduğunu görmek mi? Bu beni öfkeyle dolduruyor, yumruklarım bembeyaz kesiliyor. Onun yanında duran adam asla ben olamayacağımı biliyorum.

Ekranda onun telefonda olduğunu bildiren bir bildirim beliriyor. Ve içimden bir şey kopuyor. Bu sadece bir mahremiyet ihlali gibi gelmiyor. Tam anlamıyla bir ihlal. Ve o bundan daha iyisini hak ediyor. Ama onu

güvende tutmalıyım. Ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Eğer yanında olamıyorsam, başka yollar kullanmalıyım.

Kendime koyduğum kurallara sadık kalacağım. Onu ancak uzaktan koruyabilirim. Daha da derine düşmeme izin veremem.

Lily'nin telefonuna bağlı olan yayın akışını açıp dinliyorum. Dirseklerimi dizlerime dayamış, dışarıdaki rüzgarın yaprakları savurmasını izlerken gözlerim pencereye kayıyor.

Sonra Declan'ın sesini duyunca tansiyonum fırladı.

"Muhtemelen paranoyaklık yapıyorum," diyor sesi gergin bir şekilde.

Neyden paranoyaksın?

"Sorun yok Lily. Adamlarımdan birini göndereceğim. Güvendesin, endişelenme."

Sesi yükseltiyorum.

"Dışarıda tüm alanları kapsayacak kameralar ve koridorumda bir tane olmak üzere toplam dört kamera istiyorum. Bunlar için size biraz para verebilirim."

Onu korkutan neydi öyle?

"Lily, paranı istemiyorum. Sen ailemdensin. Birini göndereceğim, tamam mı?"

Aniden ayağa kalktım, nefesim yanıyordu, neredeyse masadaki boyayı deviriyordum. Alnımdaki teri sildim ve adrenalın damarlarımda vızıldarken odada bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Declan'a mesaj attım.

Ben: Dec, seninle konuşmam gerekiyor.

Yanıt anında geliyor.

Declan: Ne haltlar ortaya çıktı böyle?

İlerlemenin tek yolu gerçeği öğrenmektir. Lev gelmeden önce. Bu olay daha da büyümeden önce.

Boş ver. Sargıyı söküp atalım.

Ben: Evde misin? Gelip açıklayayım.

Declan: Inferno'nun barında buluşalım. On beş dakika. Tahliye planını seninle paylaşmak için hazırladım. Yarın öğleden sonra yola çıkıyoruz.

Bu her şeyi değiştiriyor. Kendimi ikiye bölmeye devam edemem, özellikle de Lev buraya geliyorken.

Mesajı okurken çenem kasıldı. Rusya'ya geri dneceksem ikizlerden Lily'ye göz kulak olmalarını isteyeceğim. Ve umarım geçmişimin hayaletleri karda beni beklemiyordur.

Ben vardığımda Declan çoktan iki viskiyle bir masada oturuyordu.

Inferno birkaç hafta önce kapılarını kapattığından beri, biz de orayı sadece ofis ve bar olarak kullanıyoruz. Bir zamanlar insanların girmek için can atacağı bir seks kulübü olan yer, şimdi loş ışıklı ve köşelerinde çok fazla hayalet olan sıradan bir binadan ibaret.

Onun karşısındaki kabine oturdum.

"İyi misin Drago?" diye soruyor.

Viskiyi elime alıp bir dikişte içiyorum.

"Evet," diye tısladım, boğazımdan aşağı inerken yanma hissiyle.

Declan ısrar etmiyor. Her zaman yaptığı gibi beni izliyor. Sanki sessizliğin bir silahtan daha tehlikeli olabileceğini biliyor.

"Tahliye planından bahsetmeden önce," dedim ona alçak sesle, "sana birkaç şey söylemem gerekiyor."

Kaşını kaldırdı. Sanki cinayeti itiraf edecekmişim gibi yavaşça bir yudum aldı. "Hadi bakalım. Dinliyorum."

Nefesimi dışarı veriyorum.

Ben nereden başlayacağımı bile bilmiyorum!

"ncelikle," diyorum. "Lily'nin evine güvenlik kameralarını ben takmalıyım."

Declan yavaşça başını salladı ve yüzüğünü masaya bir kez, iki kez vurdu.

"Neden?" diye soruyor, her zamanki sakinliğiyle. "nk o Lev'in kızı mı? Ve sen bunu nasıl bu kadar çabuk biliyorsun?"

Yalan söyleyebilirdim.

Gerçeği dolaylı yoldan anlatabilirdim.

Ama bunun bir anlamı yok. Onunla değil. İnsanları diğer erkeklerin kitap okuduğu gibi okuyarak bir imparatorluk kurmuş bir adamla değil.

Ve onun evine giren kişinin ben olduğumdan emin olmalıyım.

Geçmemem gereken bir sınırdır.

Geçmekten kendimi alıkoyamadığım bir yol.

“Evet,” diye itiraf ediyorum. “Lev yüzünden Lily'ye göz kulak olmak benim görevim. Bunu yıllardır yapıyorum.”

Declan'ın bakışları keskinleşiyor.

"Son yıllarda," diye devam ediyorum, çenem kasılarak, "ara sıra yapılan kontrollerden... tam gözetime dönüştü."

Dudaklarını ısırarak duyduklarını sindiriyor. "Seni izlediğini biliyor mu?" diye soruyor.

Başımı bir kez salladım. "Hayır. Ve böyle kalması gerekiyor."

Declan'ın gözleri hafifçe kısıldı.

“Benim sizinle çalıştığımı bile bilmiyor,” diye ekliyorum. “Rusya'dan ne hatırladığından emin değilim. Ya da adımı bile biliyor mu bilmiyorum.”

Kaşlarını daha da çattı. "Ona koruması olduğunuzu söylemek daha kolay olmaz mıydı? Özellikle de şimdi?"

Kahretsin.

"Hayır," diyorum anında.

Hayır, çünkü ben sadece bir koruma değilim.

Hayır, çünkü eğer onun hayatına tamamen girersem, duramayacağım.

Hayır, çünkü çoktan işin içine girdim.

"Ne olmuş yani?" diye sordu Declan, sesi şimdi sertleşmişti. "Onu gizlice mi kolluyorsun? Ne sebeple?"

Çeneme elimi sürdüm, yüzümdeki gerginliği taş gibi hissettim. "Birkaç yıl önce," dedim, "onu birinden kurtardım."

Sözler sakın bir şekilde ağzımdan çıkıyor ama yine de göğsüm sıkışıyor. "Ona çok kötü bir şey oldu," diye devam ediyorum, sesim daha da soğuklaşıyor. "Ve bir daha kimsenin ona bu şekilde zarar verecek kadar yaklaşmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim."

Declan kıpırdamadan duruyor, ama ben görüyorum; gözlerinin ardında karanlık bir şey parlıyor.

“Onu güvende tutacağıma dair kendime söz verdim,” diye tamamlıyorum sözlerimi. “Ve işte bunu yapıyorum.”

Öne doğru hafifçe eğildim, sesim alçaldı. "İşte bu yüzden kameraları ben kurmalıyım. Böylece görüntüleri de kullanabilirim."

Declan derin bir nefes verdi. "Kahretsin, Drago."

“Biliyorum,” diye çıkıştım. “Bunun kulağa her türlü saçma sapan şey gibi geldiğinin farkındayım.”

Masanın kenarını sıkıca kavradım. “İnce bir çizgide yürüdüğümün farkındayım,” diye itiraf ettim. “Lev onun babası olduğu için. Ona ne olduğunu anlatmadığım için. Tam bir karmaşa.”

Declan'ın bakışları hiç değişmiyor.

“Ama bu benim sorumluluğum,” diyorum ve sesim ölümcül bir sakinliğe bürünüyor. “Lily’nin güvenliği de öyle.”

Declan içkisinin geri kalanını bir çırpıda içti ve hemen ikimize de birer tane daha doldurdu, sanki alkol bunu sindirmeyi kolaylaştıracakmış gibi.

Sonra sessiz ama imalı bir şekilde, “Lily'nin Hallie'nin en iyi arkadaşı olduğunu biliyor musun?” diyor.

“Ciddi misin?” diye mırıldandım. “Az önce söylediklerimden sonra, bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Declan kahkaha atarak, “Evet. Tamam,” dedi başını sallayarak. “Yani... Bu bilgiyi Conan'dan saklamamı mı istiyorsun?”

Sırıyorum. Onun bu hayatı ne kadar berbat bir şey olarak bu kadar kolay kabullenmesine gülüyorum.

Declan sözlerine şöyle devam ediyor: “Çünkü o geveze karısına anlatacak, o da Lily'ye anlatacak.”

“Bu bilgiyi bu odadan dışarı çıkarmamanızı rica ederim,” diyorum.

Declan uzun bir süre beni izledi. Sonra bir kez başını salladı. “Pekala,” dedi. “Ne yapman gerekiyorsa yap.”

Sonra ses tonu değişiyor ve daha da yaklaşıyor.

“Ama belki de Lily ve Lev'e gerçeği söylemeyi düşünmeliyiz. Özellikle de onu kurtarıp Decadence'e götürüyorsak. Zaten bir sürü sorunumuz varken aile kavgası da istemiyorum.”

“Gerekirse,” diyorum yavaşça. “Yapacağım.”

Ve bu konuda gerçeği açıklamam için ölüm kalım meselesi olması gerekir. Çünkü artık işin içine çok fazla girdim, gerçeğin bir şeyleri yıkmadan kalması mümkün değil.

Declan'a sadece bu kadarını söyledim çünkü o canlı yayınların kurulması gerekiyor. Çünkü orada olmasam bile onu gözlemlemem gerekiyor.

Görünüşe göre, Lily'nin güvenliğini sağlamak için...

Gerektiği kadar sınırı aşacağım. Ama kendimi ona açtığım, beni tanınmasına izin verdiğim, bana bakıp gerçeği anlamasına izin verdiğim

sınırı asla geçmeyeceğim.

Çünkü benim varlığımı öğrendiği an...

Bunu atlatamayacağım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Şekil Değiştiren, Gündüz Arayıcısı

"Geliyorum!" diye bağırdım pencereden.

Aman Tanrım. Declan bana sabahın köründe burada olacaklarını söylemedi. Daha kahve bile içmedim.

Merdivenlerden koşarak indim ve kapının önünde durdum, pembe şortuma ve beyaz kısa üstüme baktım. Zar zor edepli.

Göğsümü bir kolumla kapatarak kapıyı aralıyorum.

Aman Tanrım, ne kadar da inanılmaz!

Onun mavi gözleriyle karşılaşabilmek için boynumu geriye doğru uzatmam gerekiyor.

"Şey... Merhaba." diye ağızımdan kaçırdım.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Gerçekten de kameralarımı kuran adam o mu? Elim kapıda, daha fazla açmadan duruyorum.

Sonra yüzünün alt yarısını kaplayan siyah maskeyi fark ettim.

"Declan beni gönderdi. Kameralarınızı kurmaya geldim." Sesi boğuk. O kadar kısık ki neredeyse duymadım.

"Biraz erken geldiniz," diye şakayla karışık şikayet ediyorum.

Bakışlarım, kaslı vücudunun üzerine gerilmiş dar siyah tişörte, ön kollarındaki belirgin damarlara ve kumaşın altında kaybolan dövmelere kayıyor.

“Zaman belirlediniz mi? Buraya gönderildim.” Üzerinde şirket logosunun net bir şekilde basılı olduğu siyah taşıma çantasını kaldırıyor.

“Tamam. Özür dilerim. Az önce uyandım, sabahları biraz huysuz oluyorum.”

Başını sallıyor ve gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Bana bakışında bir şey var. Sanki bir tanıma ifadesi. Ya da bir tür kısıtlama.

Kapıyı tamamen açıp kenara çekiliyorum, zoraki bir gülümseme takınıyorum. O da peşimden içeri giriyor, mutfığa doğru ilerlerken arkamdaki boşluğu dolduruyor.

“Kahve ister misiniz? Saate baktığımda...” Saate göz attım. “Sabah yedi.”

“Lütfen.” Orada bir aksan var. Yabancı bir şey. Ama maske onu bastırıyor, kenarlarını bulanıklaştırıyor.

Makinenin altına bir kupa koydum, düğmeye bastım, sonra tezgaha yaslanarak ona döndüm.

“Neden maske takıyorsun? Hasta mısın?”

Kollarımı gevşekçe kavuşturuyorum. Maskeyi bırakamıyorum. Çünkü sadece bedeni ve varlığı bile bende böyle bir tepkiye yol açıyorsa, yüzüyle neler olurdu acaba?

Eminim ki orası çok yakışıklıdır.

Gözlerinin kenarları kırışmış, sanki maskenin altında gülümsüyormuş gibi. Ve bu aksi adamın pek sık gülümsemediği izlenimine kapılıyorum.

"Evet. Biraz üşüttüm."

Başımı salladım. Vay canına. Gerçekten de çok konuşkan biri, ama aynı zamanda inanılmaz derecede yakışıklı.

“Şeker? Krema?” Makine işini bitirirken bardağı kaldırıyorum.

Kıkırdıyor ve bu ses doğrudan derimin altına işliyor. "Siyah iyidir."

Onu ona uzatıyorum. Dövmeli parmakları benimkine değiyor. Gözlerimiz buluşuyor ve midemin alt kısmında gergin bir his oluşuyor.

"Teşekkür ederim."

Başımı salladım, birden nabzımın attığını fark ettim. Gözlerimi dikmiş baktığının da farkına vardım.

"Soğuk algınlığına yakalanmamın bir sakıncası yok. Maskeyi çıkarabilirsiniz." diyorum.

Monaco'dan önce hastalanma riskini bile göze alırdım, sadece onun yüzünü görmek için. O kadar merak uyandırdı ki, başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Başını salladı. "Sizi hasta etmek istemiyorum. Önce dışarıdan başlayacağım, sonra koridorunuzu temizleyeceğim. Birkaç saatimi alacak, sonra da her şeyi telefonunuza bağlamam gerekecek."

"Pekala."

"Ve Lily..."

Gözlerimi hızla onun gözlerine diktim ve tüylerim diken diken oldu. Bakışlarının yoğunluğu karşısında uyluklarım kasıldı.

"Eğer kapınıza maske takmış bir yabancı gelirse, lütfen kapıyı açmayın. Declan'ı arayın."

Dudaklarımı ısırıyorum; sanki beni azarlamaya çalışıyor gibi geliyor. Ve garip bir şekilde, onu dinlemek istiyorum. Sanki, eğer bana uslu durmamı söylerse, bir şekilde uslu duracağım gibi.

Gözlerinin beni baştan aşağı süzmesi yanaklarımın daha da kızarmasına neden oluyor. Rahatsız olmuyorum, aksine seksi hissediyorum. Arzu edildiğimi hissediyorum.

Sonra sanki kendi kendine savaşıyormuş gibi başını salladı. Başını yana eğdi, bir adım öne attı ve ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşaldı.

"Ve eğer kapıyı açarsan, daha fazla kıyafet giydiğinden emin ol," diyor bana, sesi alçak ve son derece sahiplenici.

Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, dilimden kelimeler dökülmüyor. Vücudum beklediğimden tamamen zıt bir şekilde tepki veriyor.

Çünkü o sahiplenici ton beni uzaklaştırmıyor.

Bu, beni ona daha da yaklaştırmak istiyor.

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp dışarı çıktı.

Orada, tezgâha yaslanmış bir şekilde oturuyorum, boğazımdan yukarı doğru bir sıcaklık yükseliyor.

Ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı, artık yalnız olmadığımı biliyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Rüzgara Doğru Bak, Uyku Simgesi

Onu koruduğum neredeyse on sekiz yıl içinde ilk kez onunla konuştum. Karanlığa saklanmadan onun alanına davet edildim.

Ve kahretsin, nefesimi kesti. Tahmin ettiğimden de kötüymüş.

Onunla birlikte olmak sadece dikkat dağıtıcı bir şey değil.

Bu benim tamamen mahvolmamın sebebi olacak.

Lev beni yanına aldığı anda beni hatırlamazdı. Arka planda kalan insanları fark edemeyecek kadar küçüktü, etrafını saran tehlikeyi hatırlayamayacak kadar küçüktü.

Ben asla o lükse sahip olmadım. Çocukken bile savaş için eğitildim. Beni o büyüttü, ama sevgi ve güven temelleri üzerine kurulu bir aile evinde değil. Beni avlanmaya götürdü. Hayvan avına değil. Erkek avına. Ben kötülüğün tarafında büyüdüm. Lily'yi uzak tuttuğu tarafta.

Ben hiçbir zaman onun ailesiyle aynı evde yaşamadım. Lev beni eğitirken çatı katındaki dairesinde tuttu. Beni paramparça etti ve işe yarar bir şeye dönüştürdü. Onu koruyamadığı şeylerden sağ çıkabilecek bir şeye. Beni onu korumak için yarattı. Ona aşık olmak için değil. Ve ben de aşık olmadım. Sözümü tuttum.

Beş yıl öncesine kadar.

Annesi onu Amerika'ya götürdüğünde, görevim değişti. Mesafe bilinçli bir hale geldi. Sessizlik güven duygusu oldu.

Gerektiğinde uçağa bindim, görünmez kaldım ve onun sağlıklı olduğundan emin oldum. Odaların kenarlarından önemli anları izledim ve Lev'in kızının onsuz büyüdüğünü görmesi, bu bedelin karşılığını verdiğini düşünmesi için fotoğraflar çektim.

Kendime, o gülümsediği sürece Rusya'da yaptıklarımızın ona ulaşmadığını, kanın dünyanın öbür ucunda kaldığını söyledim.

Sonra bale gösterisi geldi. O geceye kadar güvendeydi. Her şey o an paramparça oldu.

O an onu sadece görmedim. Onu buldum. Hiç kimsenin asla olmaması gereken bir şekilde paramparça olmuştu. Dehşete kapılmıştı. Titriyordu. Hâlâ nefes alıyordu, ama zar zor.

Onu kollarımda tuttum.

Onun iyi olduğundan emin olmak için bütün gece orada kaldım. Her an bir azap gibiydi, tek istediğim onu kucaklamak ve her şeyin yolunda olacağını söylemekti. Orada olduğumu, her zaman da olacağımı söylemekti.

Gölgede kalma kuralımı bozdum. Ama yine de o güvenlik ağını korudum; onu o halde görmek kalbimi paramparça etti. İçimde var olabileceğini bilmediğim bir canavar yarattı.

Bu yüzden onun beni görmesine izin vermedim. Tek kelime etmedim. Çünkü ben onun kurtarıcısı olarak yüceltilecek bir adam değilim.

Onun intikamını almak için kanını akıtacak adam benim. Bana ihtiyacı olan kişi bu ve başka bir şey olabileceğini düşünmek bencillik olur.

Onun için ilk kez o zaman öldürdüm. Ve suçluluk duygusu da o zaman başladı. Çünkü o gece içimde bir şey değişti. Arzu değildi. O zaman değildi. Daha kötü bir şey. Daha derin bir şey.

O artık sadece Lev'in kızı değildi. Artık bir görev olmaktan çıkmıştı. Yaşadığım kurallara artık uymayan bir şekilde, onu korumak benim sorumluluğum haline gelmişti.

Kendime bunun içgüdüsel olduğunu söyledim. Travma bağı. Şiddetin ardından yaşananlar. Geçip gidecekti.

Öyle olmadı.

O gecedan itibaren her tehdit kişisel, her gölge çok yakın geldi. Dünyaya verdiği her gülümseme, korumam gereken bir şey gibi hissettirdi.

Ve bu yüzden kendimden nefret ettim. Çünkü o cümlelerin ne anlama geldiğini biliyordum.

O asla benim olamazdı. Önemli olan hiçbir şekilde. Savunduğum her şeyi yıkmadan, hayatımı kurtaran adama ihanet etmeden, korumacılığı bencil bir şeye dönüştürmeden asla olamazdı.

Ben de onu gömdüm.

Onu uyanıklığa dönüştürdüm. Takıntıyı disipline çevirdim. Acı verse bile, özellikle de acı verse, mesafemi korudum.

Çünkü benim hissettiğim acı, onun yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi.

Arabasında panik atak geçirirken ağladığını görünce, ona destek olamadım. Sarhoş olup, bir şeyler hissedip hissedemeyeceğini görmek için kaybedenlerle tek gecelik ilişkiler yaşadı. O gecenin onu yıkmadığını kendine kanıtlamak istedi.

Ama öyle oldu. O gece gözlerindeki hayat söndü ve o hayatın geri döndüğünü henüz görmedim. O günden beri bir kez bile dans etmedi.

Yapabileceğim tek şey, onun için arka planda küçük ayarlamalar yapmak. Asla haberdar olmayacağı sessiz çözümler. Mesela Lev'e ona sanat galerisi satın almasını söylemek gibi. Para transferi yapmak, torpil geçmek, ihtiyaç duyduğunda kapıların açılmasını sağlamak gibi.

Ben gölgelere aitim. O ışığa ait. Ve bunu bilmek, onu kurtardığım gece için ödediğim bedel.

Ama işte buradayım, onun evine güvenlik kameraları takıyorum. Bana yaptığı kahveyi içiyorum. Bana verdiği gülümsemeyi düşünüyorum, sanki bir anlam ifade ediyormuş gibi. Sanki sadece bana özelmış gibi.

Ve daha önce giydiği o minicik pembe şort. Kalçasını zar zor örtüyordu. İster istemez hafızama kazındı.

Kahretsin, kıyafetleriyle ilgili yorumuma verdiği tepkiyi düşündükçe yumruğumu sıkıyorum. Ona gösterdiğim o minicik koruyuculuk karşısında gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyorum.

Bacaklarını birbirine sıkıştırma şeklini ya da yanımda nasıl kızardığını hiç kaçırmadım.

Dışarıya kameraları monte etmeyi bitirdiğimde, tekrar ön kapısını çaldım. Beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Kapıyı yavaşça açtı.

Bu sefer değişmiş. Mavi kot pantolon. Beyaz gömlek. Saçları dalgalı bukleler halinde açık. O parlak dudaklar hâlâ fark etmemem gereken hasara yol açıyor.

Gözleri beni sanki bir sonraki yemeğiymişim gibi yiyip bitiriyor. "Buradaki işin bitti mi?" diye soruyor.

Başımı salladım ve o da kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi.

Evine kimi davet ettiğinden haberi yok. Ona zarar vermektense ölmeyi tercih edecek bir adamı. Onun için çoktan adam öldürmüş bir adamı.

Hâlâ bir erkek. Hâlâ bir insan. Hâlâ onun farkında.

Çantamı yere bırakıp son kamerayı çıkarıyorum. Daha küçük. Daha göze batmayan. Koridor için tasarlanmış.

Başlamadan önce ona bakmak için döndüm. Baktığımda yanakları kızardı ve bu beni derinden etkiledi. "Sakıncası yoksa, tüm bu kameralara neden ihtiyacınız olduğunu sorabilir miyim?"

Bunu bilmem gerekiyor.

"Birkaç gece önce galerimde bir sergim vardı ve orada beni ürküten bir adam vardı. Babamın birlikte çalıştığı adamları hatırlattı bana." Dudakları birbirine kenetlendi. Gözleri irileşti. Çok geçmeden fazla şey söylediğinin farkına vardı.

Aferin kızım.

"Buraya mı geldi?" Kelimeler çok sert bir şekilde ağzımdan çıkıyor. İçimde öfke kaynayıp dururken, bedenimi hareketsiz tutmak için kendimi zorluyorum.

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Geçen gece sarhoştum ve yemin ederim yolun karşısında birini gördüm. Çok geç bir saatti. Ve bu bölgede insanların etrafta başıboş dolaştığını hiç görmezsiniz. Kendimi güvensiz hissetmeye başlayıp durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum." dedi.

O zamanlar gülümsüyordu, ama son yıllarda gülümsemesi değişti. Ve bu beni çok üzüyor.

Düşünmeden ona doğru bir adım atıyorum, içgüdüsel olarak daha da yaklaşıyorum. Tam ona dokunacakken duruyorum.

"Her zaman güvende olacaksın." Bu sözler, onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. Vermemem gereken bir söz. Vermeye hakkım da yok.

Gözlerini kırıyor ve bir şey yer değiştiriyor. Sonra geri adım atıyor.

"Kahvaltı hazırlayacağım. İster misin?"

Maskenin altından gülümsüyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

Son kamerayı takarken düşüncelerim karmakarışık oluyor. Lily aptal değil. Sarhoş olsun ya da olmasın, birini hissettiyse hissetmiştir. İçgüdüleri sandığından daha keskin.

Buradan çıkmam lazım. Gözetimime geri dönmeliyim. Declan artık gizli görevimden haberdar olduğuna göre, ikizleri de işin içine çekebilirim. Gerekirse Charlotte'u da.

Kimse ona dokunmuyor. Benim haberim olmadan kimse onu izlemiyor. Yine de bu suçluluk duygusu göğsümde ağır bir yük gibi duruyor. Çünkü her yayın benim sistemimle de bağlantılı olacak. Ve kendimi onu izlemekten alıkoyamayacağım.

O beni büyülüyor. Tıpkı uzaktan alabileceğim bir uyuşturucu gibi, ama yine de işlevimi sürdürebilmem için ona ihtiyacım var.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Kapı eşiğine yaslanıp olduğum yerde kalıyorum, sanki sadece onu çalışırken izliyormuş gibi yapıyorum.

Ben değilim.

Antrenman yaparken omuzlarının nasıl kasıldığını izliyorum. Her hareketinde kontrollü bir güç var. Hareket ediş şekli, sanki mekanı zaten tanıyormuş gibi ve buraya aitmiş gibi hissettiriyor; o buradayken ev boş değilmiş gibi geliyor.

Son vidayı da sıktı ve doğruldu, omzunu bir kez çevirdi. Döndüğünde gözlerimiz buluştu ve bir çıkıntıya çok yaklaşmış gibi hissettik.

"Peki," diyorum hafifçe, kalbim gümbür gümbür atsa da, "Size bahşiş vereyim mi? Yoksa gözdağı veren bir sessizlik de hizmetin bir parçası mı?"

Kaşı hafifçe seğiriyor. "Kameralar açık," diyor.

Yine de biraz daha yaklaşıyorum. Bir adım. Dikkatli. Dokunmadan. Sadece onun kişisel alanına giriyorum.

Bakışları yere iniyor. Ağzıma değil. Vücuduma değil. Aramızdaki yere. Gerçekten bana bakmasını istiyorum. Beni görmesini istiyorum ve nedenini bilmiyorum. Ama gerçekten istiyorum.

"Biliyorsun," diye mırıldandım, bir adım ötede durarak, "çoğu erkek bir kadının evinde bu kadar uzun süre kalınca flört eder."

"Tanımadığınız kişilerle flört etmemelisiniz," diyor kesin bir dille.

Ses tonunda herhangi bir yargılama yok, sadece bir uyarı var.

Hafifçe gülüyorum. "Siz yabancı sayılmazsınız. Bütün sabah benim evimdeydiniz."

Ben ne saçmalıyorum böyle? Bu ben değilim.

"Bu onu zeki yapmaz." Gözleri tekrar yere indi. Bu sefer ellerime. "Ve çoğu erkek aptaldır."

Bu beni gülümsetiyor. Bundan nefret ediyorum.

Başımı yana eğdim. "Öyle görünmüyorsun."

Artık onu koklayacak kadar yakıным. Kahve. Yoğun, erkeksi bir kolonya. Altında daha koyu bir şey. Kalp atışlarım hızlanıyor. Bir yanım aradığım koku olabileceğini düşünüyordu. Ama değil. Yakından bile değil.

"Geri çekil," diyor sessizce. Sanki benden onu kurtarmamı istiyormuş gibi.

Hayır, öyle yapmıyorum. Bunun yerine elimi kaldırıyorum ve koluna değmeden hemen önce duruyorum.

"Ne davet ettiğinizin farkında değilsiniz," diyor, biraz daha yaklaşarak.

Bu uyarı beni korkutmalı.

Hayır, öyle değil.

"Öyleyse anlat," diye fısıldadım.

Bir anlığına her şey duruyor.

Eli hızla yukarı kalktı ve bileğimi kavradı. Sertçe değil, sadece beni durduracak kadar. Temas, beni anında ıslatacak kadar güçlü bir şok etkisi yarattı.

Gözleri şimdi simsiyah, sanki işlerin bu noktaya gelmesine izin verdiği için kendine çok kızgın.

"İşte burada bitiyor," diyor alçak sesle. "Tam burada."

Boğazım düğümleniyor. "Neden?"

Bunu duymam lazım.

Beni bırakıp geri çekiliyor, istemediğim bir mesafe yaratıyor. Ceza gibi gelen bir mesafe.

"Bu uygun değil."

Reddedilmek canımı acıtmamalı, ama nedense gerçekten acıtıyor. İçimde onunla bu konuda mücadele etmeye devam etmek isteyen bir yanım var. Doğru geliyor.

"Çünkü Declan için mi çalışıyorsun?" diye sessizce soruyorum.

"Çünkü gidiyorum," diye yanıtlıyor. "Ve benim gibi adamları burada kalmaya davet etmezsiniz."

Göğsüme buz gibi bir şey giriyor. Kaburgalarım mengene gibi sıkışıyor.

"Ne tür erkeklersiniz siz?" diye neredeyse boğularak sordum kendime, kollarımı ona dolarken.

Gözleri kapıya, dışarıya, kaçışa kayıyor. "Senin ilgini hak etmeyen türden insanlar."

Yutkunuyorum. "Bu tamamen sizin kararınız değil."

"Hayır," diye onaylıyor. "Ama bu benim sorumluluğum." Çantasını kapıp omzuna asıyor ve kendini oradan uzaklaştırmaya başlıyor.

"Her şeyi telefonunuza göndereceğim. Herhangi bir sorun olursa, karttaki numarayı arayın." Kapıda durdu, sanki ayakta durmasını sağlayan tek şey kapı koluymuş gibi elini sıkıca kavradı. "Ben gittikten sonra kapıyı kilitleyin," diye ekledi. "Ve beklemediğiniz kimseye kapıyı açmayın."

Bana söylenmesinin verdiği hissi sevmesem de başımı sallıyorum.

Bir anlığına, acımasızca, bana baktı. Bir yabancı gibi değil. Kendine oksijen vermeyi reddeden bir adam gibi.

"Benim gibi adamlarla flört etme," diyor sessizce. "Bir dahaki sefere, ikimizden biri durmayacak."

Sonra gitti. Kapı arkasından tık diye kapandı.

Olduğum yerde kaldım. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Derim karıncalanıyor. Korkunç bir netlikle, az önce pervasız bir şeye dokunduğumu biliyorum.

Beni mahvedebilecek bir şey.

Ve en kötü yanı da, içimin bir parçası yine de onun geri dönmesini istiyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Drago

Şarkı - The Pretender, Foo Fighters

Ölülerin bile varlığımızı bilemeyeceği kadar derin bir ormanlık alana girerken kamyonun frenlerine aniden bastım.

Rusya uçuşundan dolayı çok yorgunum. Bir zamanlar burayı evim olarak adlandırırdım, ama şimdi bu gerçeğin çok uzağında hissediyorum. Lily ile olan etkileşiminin sürekli zihnimde canlanması beni yıpratıyor.

Onu yıllardır inceliyorum. Ama hiçbir şey beni onunla bu kadar yakın olmaya hazırlayamazdı. Tıpkı bir uyuşturucu gibi, tek bir kelime ve bağımlısı oluyorum.

Hayatımda hiç kimse beynimin kimyasını bu şekilde değiştirmede.

Rowan ağzını açıyor ve ben onu susturmak için elimi kaldırıyorum. "Tek kelime etme. Konsantre olmam gerekiyor."

Silahımı sıkıca tutarak pencereden dışarı bakarken anında sessizlik çöktü.

Hafif bir esinti bile yok. Kuş yok. Hiçbir hareket yok. Tüylerimi diken diken eden türden bir durgunluk. Botlarım toprağa değdiği anda vücudum alarma geçiyor.

Kendi ülkeme dönmek bana böyle hissettiriyor. Burası benim kanımı biliyor ve artık burada istenmediğimi de biliyor.

Tehditlere rağmen, bu topraklara gömülmüş hayaletlere rağmen, Lev, uğruna tereddüt etmeden savaşa gireceğim tek adam.

Bu toprakları Enzo'nun adamlarından daha iyi tanıyorum. Mihail'in adamlarından bile daha iyi. Çocukken bu yollarda koştum. Adam olarak burada savaştım. Bu toprağa kanımı akıttım ve nasıl nefes aldığımı öğrendim.

Bunu inceledim.

Düşmanımız gelirse sağdan gelecek. Bu yüzden Mihail'in adamlarını oraya yerleştirdim.

Ama eğer birileri Lev'i takip ediyorsa, bu bir kurtarma operasyonu olmaktan çıkıp bir infaz operasyonuna dönüşür ve bu da sonunda bana daha fazla düşman çekmeme neden olur.

Kulaklığımı hafifçe dokunduruyorum ve doğrudan gökyüzündeki gözümüz Enzo'ya bağlıyorum.

Bakışlarım aniden saate kaydı.

İki dakika.

Önümdeki işarete odaklanıyorum. Gövdesine kocaman bir X işareti oyulmuş ağaç. Aynı işaret. Aynı yer. Aynı kurallar. Lev ve benim birbirimiz için hayatımızı tehlikeye atmak zorunda kaldığımız ilk sefer değil bu.

Ama ister kan bağı olsun ister olmasın, aile için böyle şeyler yapılır. Bu yüzden Lily'nin bana bir daha bu kadar yaklaşmasına asla izin veremem. Onunla o sınırı asla aşmam.

Hiçbir şey hareket etmiyor.

Çenem kasılıyor.

"Bir dakika kaldı," diye doğruluyor Enzo.

Kalp atışlarım çok hızlı atıyor.

Böyle bir bölgede bir dakika bir ömür gibidir.

Onu görünce nefesim kesiliyor.

Lev, sanki orman sonunda onu geri vermiş gibi ağaçların arasından çıkıyor. Kaşlarımı çatıyorum; daha yaşlı görünüyor. Son gördüğümde beri daha zayıflamış. Ama biliyorum ki hâlâ şiddet ve iradeyle yoğrulmuş. Gözleri benimkine kilitleniyor ve göğsümde yelekle alakası olmayan bir şey sıkışıyor.

Bir anlığına, yeniden on beş yaşındayım. Beni seçen bir adam tarafından cehennemden kurtarılan bir çocuk.

Sonra antrenmanlar yeniden hız kazanıyor.

Rowan ve ben birlikte hareket ediyoruz, kamyonundan atlıyoruz. Hiçbir şey söylemiyoruz. Sadece kas hafızası. Silahlar yukarıda. Vücutlar aşağıda. Aradaki mesafeyi hızla kapatıyoruz, botlarımız eriyen kardan ıslanan nemli toprağa sessizce batıyor.

Lev, ona ulaşmadan önce elini kaldırdı ve ben durdum.

"Buradalar," diyor sessizce. Fazla sakın bir şekilde. "Üç tane. Nehirden beri yanımdalar."

Çenem kasılıyor ama başımı çevirmiyorum. Gerek yok. Hissediyorum. Ormandaki o yanlışlığı, ait olmayan gölgeleri, nefesini tutmuş durgun hava gibi.

Lev ekliyor: "Sağ taraf. Beni sana götürmemi istediler."

Rowan içinden küfretti. Bu tamamen Tatiana'nın işi. Bırakın beni görsün. Verebileceğim zararı, atlabileceğim şeyleri bizzat biliyor.

Lev'in omzunu sertçe kavradım. "Rowan. Onu al. Şimdi."

İşte o zaman dünya çatlamaya başlar.

Silah sesi ormanı yırtıp geçti ve nereye gittiğini görmek için beklemedim. Biliyorum. Lev'e çarptım, tüm gücümle onu yana doğru ittim.

Kurşun tam göğsüme isabet etti.

Keskin bir acı değil. Künt bir acı. Ezici. Sanki bir kamyon çarpmış gibi. Ses bedenimden hızla çıkıyor ve yere sertçe düşüyorum, gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor.

Kurşun geçirmez yelek işe yarıyor. Bunu biliyorum çünkü aksi takdirde çoktan ölmüş olurum.

Şükürler olsun.

Akciğerlerim nasıl çalışacağını bile hatırlamadan yuvarlanıyorum, silahım zaten havada, tek dizimin üzerine çöküyorum. Öfke beni sarıyor.

"Rowan, onu götür!" diye emrettim.

Üç adam siperden çıktı.

Bunu yapmamalıydılar.

İki el ateş ettiğimde ilk darbeyi yedi. Çıglık atıyor, bacağını tutuyor, sanki bu onu kurtaracakmış gibi yerde sürünüyor.

Olmayacak.

Bir el daha ateş edilsin, gürültü kesilsin.

İkincisi yandan bana doğru geliyor. Onu görmeden önce hissediyorum. Ateş ediyor ve ne yazık ki ısıkalıyor. Aradaki mesafeyi hızla kapatıyorum, bedenim düşünceden daha eski bir içgüdüyle hareket ediyor.

Bıçağımı çıkardım ve kaburgalarının altına saplayıp çevirdim. Karanlık gözlerinden hayat çekilirken, üzerime yığıldı. Ölü bir ağırlıktı ve yere kaymasına izin verdim.

Üçüncü koşu.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Hedefim bu.

Kurşun tam adımını atarken isabet ediyor ve yere yığılıyor.

Sessizlik çöker. Barış değil. Asla barış değil. Sadece tehdidin yokluğu.

Nefes alırken göğsüm yanıyor, her nefes bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatıyor. Ağaçlık alanı tekrar tarıyorum. Bir kez. İki kez.

Başka hiçbir şey hareket etmiyor.

"Drago!" diye bağıyor Rowan kamyondan. "Lev geldi. Nefes alıyor musun?"

Elimi göğsüme, yeleğin altından yayılan ağrının tam üzerine bastırıyorum. "Maalesef."

Lev, yolcu koltuğundan dışarı doğru uzandı, kahverengi gözleri öfkeyle doluydu. "Sana bunu asla yapmamanı söylemiştim."

Bana parmağını salladı, sanki bana ders verebileceğini ve gerçekten dinleyeceğimi sanıyordu. Sanki gözümü bile kırpmadan onun hayatını kurtarmışım gibi.

Ellerimde bana ait olmayan kanla, onlara doğru sessizce yaklaşıyorum. "Bana orada olduklarını söylemiştin."

"Bu bir uyarıydı," diye tersledi.

"Bana güvendiğin için böyle oldu, yaşlı adam," diye karşılık verdim.

Bu, Lev'in yüzünde bir gülümsemeye neden oluyor ve ardından tıpkı bir baba gibi beni kucaklıyor.

"Şimdi sana bir borcum var," diye fısıldadı.

Sırtına vuruyorum. "Hayattasın, önemli olan bu," diyorum ona.

Ve bunu gerçekten kastediyorum.

Lev uzun bir süre bana bakıyor. Aramızda ağır bir şey geçiyor. Eski suçluluk duygusu. Eski sadakat. Asla gömülmeyen eski günahlar.

Sonunda, "Bizi buradan çıkarın," diyor.

"Anlaşıldı patron." diye şaka yapıyorum, yolcu koltuğuna atlayarak.

Rowan kapıyı çarparak kapatır ve gaza basar.

Kamyon ormandan hızla uzaklaşırken, bir kez geriye bakıyorum.

Üç ceset. Görgü tanığı yok.

Lev hayatta.

Ve o kurşunu bir daha hiç tereddüt etmeden yerdim. Telefonumu çıkarıp Lily'nin kameralarına bakıyorum. Evde geç saat.

Önümüzde uzun ve yorucu bir uçuş var ve Lev güvende olduğuna göre, dikkatim tekrar kızına çevrildi. Gerçi dikkatim hiçbir zaman dağılmamıştı zaten.

Charlotte, Declan'ın gözetimi altında Madam Eve'e işkence yapıyor. Ancak işleri bittiğinde, evinin etrafında kimsenin gizlenmediğinden emin olmak için arabayla evin önünden geçiyorlar.

Bayan Eve'in konuşmasını beklemiyorum. Ama onu rehin tutmamızın daha fazla insanın gün yüzüne çıkmasına yol açacağını tahmin ediyorum.

Liderler imparatorluklarının yıkılmasından hoşlanmazlar. Ve biz de tam olarak bunu yapıyoruz.

Eyalet eyalet.

Gün geçtikçe.

Vaizin sonu yaklaşıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Zambak

Masamı yutan evrak yığınınan nihayet nefes alabilmek için saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Yaklaşan Monaco seyahati öncesinde, uzaktayken rahat nefes alabilmek için bu evrakların temizlenmesi gerekiyor.

"Roxy!" diye seslendim, uzun zamandır kullanılmadığı için sesim kısılmıştı.

Sanki benim kırılma noktamı hissetmiş gibi, anında kapı aralığında belirdi.

"Kahve içmek ister misin? Burada çok sıkıldım."

Yeşil gözlerini devirdi ve kollarını kavuşturdu. "Belki de yardım etmeme izin verirsiniz..."

Başımı salladım, parmaklarım zaten kafatasımın dibinde oluşan ağrıyı ovuşturuyordu. "Bir yıllık hesaplara bakmak mı istiyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Bu tür işlerle ilgilenmesi için birine para ödemiye musun?"

Başımı salladım, huzursuz bir ritimle tırnaklarımı tahtaya vurdum. "Evet. Ama yine de rapor verecek bir şeye ihtiyaçları var. Ve nedense, yazılı bir belgenin e-postalardan daha güvenli olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım."

Bakışlarım, kendi inatçılığımın kanıtı gibi masanın üzerine dağılmış kağıtlara kayıyor.

Bir daha asla.

“Belki onları düzenleyebilirim? Ay ay? O pahalı çantaların fişlerini atabilirim?” diye soruyor, her zaman yardım etmeye hevesli.

Hafif bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Evet. Bunları almayı bırakmalıyım."

Omuzlarımı yuvarlayarak, boynumu çıtlayana kadar gererek kendimi yukarı doğru itiyorum. Vücudum gergin, kasılmış gibi, sanki tüm sabah boyunca nedenini fark etmeden bir şeye hazırlanmış gibi hissediyorum.

"Bir de masaja gidelim mi?" diye sırtıyorum. "Benden olsun."

Gözleri parladı. "Aman Tanrım, evet. Yeni bir yer açıldı. Randevu olup olmadığına bakacağım."

“Sen onları ara. Ben de gidip ön kapıyı kilitleyeceğim.”

Ofis kapımı kapatıp ana galeriye adım atıyorum, adımlarım içgüdüsel olarak yavaşlıyor. Mekân beni sarıp sarmalıyor. Hayata geçirilmiş gotik bir rüya. El yapımı gümüş kafatasları. Duvarlarda mum tutan iskelet eller. Her detay kasıtlı. Her santimetre özenle kazanılmış.

Burası benim yerim.

Nefes alıyorum.

Ah. Kristallerin bu gece dışarı çıkarılması gerekiyor. Onların da benim kadar şarja ihtiyaçları var.

Ön kapılara yaklaşırken, bir şey beni duraksattı. Camın diğer tarafında, olmaması gereken bir gölge vardı.

Kapıyı yavaşça açarken parmaklarım kapı kolunu sıkıca kavradı.

Ve dondurun.

"Anne?" diye fısıldadım.

En son dans ettiğimizden beri onu görmedim.

Farklı görünüyor. Daha bakımlı. Daha derli toplu. Ama bir şeyler eksik. Sarı saçları yüzünü aydınlatmak yerine solgunlaştırıyor. Yanakları çukur. Kemiklerinin üzerine çok gergin bir şekilde çekilmiş. Yaşlanmış, ama zarif bir şekilde değil, sanki zaman ona acımasız davranmış ve bunu hak etmiş gibi.

Gülümseyerek kocaman gözlüklerini başının üzerine doğru itti.

“Lily.” Sesindeki suçluluk duygusu hemen kendini gösteriyor.

Bir adım geri çekildim. "Hayır. Bunu yapamazsın anne."

İstemsizce sesim titriyor.

Kapıyı sertçe kapatmıyorum. Neden kapatamadığımı bilmiyorum.

“Lily, lütfen. Sadece küçük kızımı görmek istedim.” Sesi titriyor.

Gözleri beni baştan aşağı süzüyor, sanki kıyafetim hakkında bir yargıya varmak için bekliyor.

Acı bir alay sesi boğazımdan koptu. Gözlerimden yaşlar süzölmek üzereyken boğazım düğömlendi. "Umurunda bile değöl. Buraya indiğöimiz andan beri beni umursamadın. Şanslısın ki Hallie ve babası beni yanlarına aldılar."

Başını sallayarak yaklaştı ve tüylerim diken diken oldu.

"Hayır. Huzuruma hoş gelmiyorsun." Avuç içim dışa dönük şekilde elimi aramızda kaldırıyorum. "O zamandan beri seni görmedim..."

Bu kelime göğsüme saplandı. Zorlukla yutkundum, midem bulandı. "Ne istiyorsun? Bana tanıştıracığın başka bir koca mı? O da mı bana tecavüz etmeye çalışacak?"

Sözler, çıkarken yakıcı bir etki bırakıyor.

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Onu durduramadım. O da bana zarar verdi." diye fısıldadı, gözlerini yere dikerek.

İlk düşöncem yalan söylediğöi yönönde. O gece, gösteri başlamadan önce, onu sanki bir tanrıymış gibi ortalıkta gezdirmekten mutluluk duyuyordu. Orada olduğöu için hepimizin minnettar olması gerektiğöini söylüyordu.

Kahkaha attım ve parmaklarım yanlarımda yumruk oldu. "Demek düşöündün ki, kızıma tanıştıracığın ne kadar hoş bir adam. Kızım giyinirken gözümün önünden ayıracağın ne kadar da iyi bir adam. Kapıyı kilitleyen ve bağcık bağlayan harika bir adam..."

"Durun!" diye bağırarak ellerini kulaklarının üzerine kapattı.

"Bunu duymak istemezsin," diye hırlıyorum. "Gözlerimi her kapattığöımda bunu görmek zorundayım."

Göğsüm yanıyor. Kalp atışlarım boğazımda gümbür gümbür atıyor.

"Benim inşa ettiğöim, kendimi güvende hissettiğöim tek yere giriyorsun, ne yapacaksın? Özür mü dileyeceksin? Çok geç artık!" diye öfkeyle söylendim.

Gözlerinden yaşlar süzölüyordu. "O-o gece öldü."

Ona vurabilirim.

"Güzöl." Sesim buz gibi oldu. "Umarım çok acı verici olmuştur."

Aramızdaki hava titriyor. Rüzgar kızarmış yanağöıma, tenimden yayılan sıcaklığöa keskin bir şekilde değöiyor. "Git anne. Sensiz de gayet iyiyim."

Geriye doğru bir adım attı ve bu rahatlama kaburgalarımda bir gevşeme hissi yarattı. Ardından Ohio'da bir temizlik şirketinin kartını uzattı.

"Hâlâ o aptal tarikatla dans mı ediyorsun?" diye sordum, kartı arkama bakmadan fırlatarak.

Çenesi kasıldı. "Aptalca değildi. Bana bir amaç verdi."

Alaycı bir şekilde, "Anne olmak da öyle değil miydi?" diye sordum.

Sessizlik bana cevap veriyor. Tam da tahmin ettiğim gibi. "Beni istemediğin halde neden buraya getirdin ki?"

Elini paltosunun cebine soktu. "Güzel bir hayat yaşamışsın. Güzel bir galeri. Güzel bir ev."

"Elbette."

"Fikrini değiştirirsen, belki öğle yemeğinde buluşuruz. Birkaç hafta boyunca birkaç saat uzaklıkta olacağım. Karttaki numarayı ara." Sesi çok güçsüz, çok üzgün, sanki yenilmiş gibi geliyor.

Midem alt üst oldu. "Şüpheli," dedim soğukkanlılıkla. "Ama hayatta olup olmadığımı kontrol ettiğin için teşekkürler."

Gülümsüyorum. Yüzümde böyle bir gülümseme olması yanlış geliyor. O benden sahte bir gülümsemeyi bile hak etmiyor.

Kapıyı kapatmak üzereyken, elini kapıya bastırdı. "Gerçekten çok üzgünüm, Lily."

Bir an için neredeyse gerçek gibi geliyor.

Beş yıl çok geç.

"Geçmişi değiştiremem," diye mırıldanıyorum.

Kapıyı sertçe kapatıp kilitliyorum.

Sırtım camın üzerinde kayarak yere düşüyor, dizlerim içeri çekilmiş, ellerim yüzümü kapatmış halde, ses nihayet dışarıya vuruyor.

Bütün vücudum hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Öfke ve yıkım o kadar iç içe geçmiş ki, onları birbirinden ayırt edemiyorum.

Roxy'nin kolları beni sarıyor ama bunu neredeyse hiç fark etmiyorum.

Annemin sözleri zihnimde yankılanıyor.

Öldü.

Bana zarar veremez.

Bu da bana sessiz, korkunç bir huzur veriyor.

Silah sesini hatırlıyorum. Çılgılığı. Bilmeme halini. Yıllarca yaşayıp yaşamadığını merak etmeyi.

Bu olay beni uzun zamandır rahatsız ediyor.

Ve nihayet, kabusun o kısmı sona erdi.

Bana şiddet uygulayan kişi öldü.

Ve beni kurtaran adam bunun böyle olmasını sağladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Drago

ABD'ye geri dönen uçaktayız ve Lev yanımda derin bir uykuya dalmış, nefes alışverişi düzenli. Ben de Lily'nin galerisinden gelen monitör görüntülerini açıp kulaklıklarımı takıyorum.

Onun hıçkırıkları beni anında etkiledi.

Sesler sadece kulaklarıma ulaşmıyor. Göğsümün içinden geçip gidiyorlar, kemiklerime yerleşen ve bir türlü çıkmayan türden bir ses.

Taşıdığı acı... Keşke onu ondan söküp kendim omuzlayabilseydim.

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum, çenemi sıkıca kenetledim. Keşke onun gülümsemesini tekrar görebilseydim. Gerçek gülümsemesini. Eskiden olanı. Onu içten dışa aydınlatan o gülümsemeyi.

Sana ne oldu böyle, lastochka?

Görüntüyü geri sarıyorum, yavaşlatıyorum, her saniyeyi cerrahi bir dikkatle izliyorum. Yakınlaştırıyorum. Onu görür görmez vücudum kaskatı kesiliyor.

Maria.

Kendimi durduramadan kısık bir hırıltı ağızımdan kaçtı. Bu, Lily'nin neden bu kadar üzgün olduğunu açıklıyor. Annesi ona fiziksel olarak zarar vermemiş olabilir, ama Lily'nin hayatına zarar veren adamı o sokmuştu.

O, dünyanın en işe yaramaz annesi.

Her zaman böyle değildi. Rusya'dan ayrılmadan önce Lily'ye iyi bir anneydi. Sonra içindeki bir şey kırıldı. Belki de açgözlülük. Ya da kin.

Lev'in o zamanlar ona veremediği hayatı istiyordu. Lüksü. İlgiyi. Güç yanılması.

Lily'nin hayatından bir sürü erkek arkadaş, kullanılıp atılan aksesuarlar gibi geçti; ta ki kocası gelene kadar.

Yerde kanlar içinde bıraktığım kişi.

Anı aklıma gelince çenem kasılıyor. Kiminle ters düştüğü konusunda hiçbir karışıklık olmasın diye izimi bıraktım.

Pişman değilim ve asla da olmayacağım.

Şimdi beni en çok kızdıran soru basit.

Maria'nın Lily'den şimdi ne işi var ki?

Büyük ihtimalle para. Onun gibi kadınlar için her zaman para önemlidir. Kazanılacak bir şey olduğunda ortaya çıkar, işler zorlaştığında ise ortadan kaybolur.

Elimle yüzümü okşadım ve geriye yaslanarak yavaşça nefes verdim.

Eğer Maria, Lily'nin hayatına rahatça geri dönebileceğini ve ondan bir şey alabileceğini düşünüyorsa...

Onca yıldır kimin onu izlediğini unutmuş.

"Güzel bir yer," diyor Lev, onu farklı katlarda gezdirirken.

Ona her şeyi gösterdim. Güvenli odaları. Ofisi. Spor salonunu. Her çıkışı. Her türlü acil durum planını. Gerekirse ortadan kaybolabileceği her yeri. "Teşekkürler."

Dolaptan iki bardak alıp ölçmeden votka dolduruyorum. "İşte. Buna ihtiyacınız olabilir." Bardağı mutfak adasının üzerinden kaydırıyorum.

"Za zdorovye. Sağlığınıza," diyor bardağını kaldırırken.

Ben bir yudumda içiyorum, yanma hissi neredeyse hiç olmuyor.

Lily'nin evde olup olmadığını teyit etmek için telefonumu kontrol ettim. Güvende. Şimdilik.

Sonra ona dönüp baktım ve bombayı patlattım. "Maria bugün Lily'yi görmeye geldi."

Lev'in ifadesi anında sertleşti, çenesi dolu bir tabanca gibi kilitlendi. "Ne istiyordu ki bu kadın?"

"Özür dilemek için."

Keskin bir kahkaha atarak bir içki daha doldurdu. "Evet. Benim küçük kızım kapıyı yüzüne mi çarptı?"

Öfkesinin arasında gurur parıltıları beliriyor.

"Temelde evet." Ona hıçkıra hıçkıra ağlamamdan bahsetmiyorum. Maria gittikten sonra Lily'nin cama yığılmasından da bahsetmiyorum. Bu keder şimdilik sadece bana ait.

Lev, "Lily'yi yakında göreceğim," diye mırıldandı.

Başımı sallıyorum, ama içimde bir şüphe kıvranıyor. Lily'nin ebeveynlerinden hiçbirini affetmeye hazır olduğunu düşünmüyorum ve sanırım asla da affetmeyecek.

Galerinin sosyal medya akışını açıyorum ve sergiden o fotoğrafı bulana kadar aşağı doğru kaydırıyorum. Işıltılı görüldüğü, dokunulmaz, canlı olduğu fotoğrafı.

Telefonu ona doğru çevirdim ve gözleri anında doldu. Sonra da yüzünün rengi soldu.

"Bu kamuya açık bir alanda mı?" diye soruyor, sesi buz kesmiş bir halde.

Kaşlarımı çatıyorum. "Evet. Galerisinin sosyal medya sayfası."

"Blyaht. Kahretsin." Yumruğunu mermere sertçe vurdu, ses odayı çatlattı.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Lev'in böyle görünmesini sadece işler gerçekten kötüye gittiğinde, paniklediğinde görüyorum.

"Lev. Açıklamanı istiyorum," diyorum dikkatlice.

Korkudan kan çanağına dönmüş gözleriyle bana döndü.

"Drago. Bunu gördülerse Lily başı dertte." Telefonu geri kaptı ve parmağıyla boğazına dayalı elmas anahtar kolyesine dokundu.

"Kolye mi? Kimden çaldın?" diye soruyorum, durumu şakaya vurmaya çalışarak.

Başını şiddetle salladı. "Mesele o değil. Mesele o lanet olası anahtarın yanlış ellerde ne açtığı, Drago." Sesi titredi. "Ölürsem diye ona bir güvenlik ağı olarak bıraktım. Vasiyetimi okuyana kadar onu nereye sakladığımı bulmaması gerekiyordu. Kahretsin."

Ayakları arasında volta atmaya başlıyor, seyrekleşen gri saçlarını elleriyle düzeltiyor; bir zamanlar yıkılmaz sandığım adamın çatlaklarından panik sızıyor.

Ve bu savaş başladığından beri ilk defa, kemiklerime korkudan daha soğuk bir şey yerleştiğini hissediyorum. Çünkü o anahtar neyi açarsa

açsın... İnsanlar onun için öldürmeye hazır.

Lily de bunu herkesin görebileceği şekilde giyiyor.

"Bugünkü görüntülere baktığımızda, artık onu giymediğini görüyoruz."

Başını salladı. "Bunun hiçbir önemi yok. Lütfen o fotoğrafı kaldır, Drago."

"Şimdi bunun üzerinde çalışacağım. Başka ne yapmamı istiyorsun Lev?" diye soruyorum ama cevabı biliyorum. İşte işler burada ters gidiyor.

Ve bunu biliyorum. Her şey kırılmadan hemen önce kemiklerinize işleyen türden bir kesinlikle biliyorum.

"Kızımı alıp bana getirmeni istiyorum." Sözler ağır bir tonda. Bir rica değil, bir emir. Ve normalde asla ona karşı gelmezdim. Ama bu farklı.

Avucumu tezgâhın üzerine bastırıp soğuk taşa kendimi sabitledim ve gözlerinin içine dosdoğru baktım. "Hayır," dedim kararlı bir şekilde.

Oda bir anlığına sessizleşti ve Lev gözlerini kırptırdıktan sonra paketinden bir sigara çıkardı. "Hayır mı? Ne demek hayır, evlat?"

Bunun üzerine eğilmiyorum. Onun yerine votka dolduruyorum. Hem de bolca, çünkü kahretsin, buna ihtiyacım var. Şişe bardağa hafifçe çarpıyor, bu ses olup bitenler için fazla sakin.

"Lily'nin ruh sağlığı bu konuda çok önemli. Oraya gidip onu hiçbir açıklama yapmadan evinden alamayız. Bu asla olmayacak." Bu sözler yürek burktı.

Lily, öylece alıp istediğimiz yere taşıyabileceğimiz bir oyun parçası değil. Kimsenin görmesini istemediği zamanlarda bile, onun zırhındaki çatlakları gördüm.

Zihninin ne kadar kırılgan olduğunu biliyorum, mücadele ettiği içsel sorunları biliyorum. En son isteyeceğim şey onu incitmek veya korkutmak. Hele ki kendini toparlamak için bu kadar çok çalışırken.

Titreyen parmaklarıyla sigarayı yakıyor ve dumanı doğrudan yüzüme üflüyor, duman aramızda kıvrılıyor.

"Drago, onun akıl sağlığı ne zamandan beri endişe verici oldu? Bana neyi söylemiyorsun?" Gözleri keskinleşti. "Tekrar tekrar burada mutlu olduğunu söyledin. Az önce bana gösterdiğin fotoğrafta da mutlu."

Ona söylediğim yalan boğazımı sıkıyor.

İsa Mesih.

Onu korumak, gerçeği ondan saklamak, bir başka başarısızlığı daha omuzlarında taşımasını engellemek için yaptım. Yokluğunun ona neye mal olduğunu anlarsa ne olacağını biliyordum. Onu bırakmasaydı, mesafenin

güvenlik anlamına geldiğine inanmasaydı nelerden kaçınılabilirdi biliyordum.

“Hem öyle, hem değil Lev,” diyorum sessizce. “Otur aşağı. Beş yıl önce olanları sana anlatmam gerekiyor, sonra seçeneklerimizi yeniden değerlendirebiliriz.”

Eli ağzına doğru giderken donup kaldı. Sanki benden bir şeyler sakladığımı biliyormuş gibiydi. Doğrusu, onu Rusya'ya geri götürmeyeceğine güvenmiyordum. O benim gibi değil. Mantıksız ve dürtüsel kararlar veriyor. Her şeyi her zaman iyice düşünmüyor. Bu yüzden bıraktım. Bu bilgiyi saklayıp yine de onu güvende tutmaya karar verdim. Böylece ona karşı görevimi yerine getirmiş oldum.

“Kızıma biri mi zarar verdi?” Sesi şimdi pürüzlü. Çıplak. İmparatorluk yok. Güç yok. Sadece bir baba, ömür boyu pişmanlık duyan bir baba.

Başımı salladım. Elimle yüzümü silerken, yıllardır tek başıma taşıdığım her şeyin ağırlığının göğsüme daha da derinden çöktüğünü hissettim. Bu gerçek aramızdaki bir şeyi yıkacak. Bunu da biliyorum.

Ama ben Lily'yi koruyacağım. Seçtiğim çizgi bu.

Ben başından beri o taraftaydım.

Bu, onu kendi babasından korumak anlamına gelse bile. Bu, babasının beni bu yüzden asla affetmemesi anlamına gelse bile.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Zambak

Kapıya hafif bir tıkırtı geldi ve yatakta doğruldum, televizyonu durdurdum. Henüz erken ama yatakta patlamış mısır eşliğinde dizi izlemeyi çok seviyorum.

Telefonumu elime alıp haberi açarken kalbim teklemeye başladı.

Bella. İkizler de arkasında duruyor.

Ne oluyor be?

Yatağımdan fırladım, sabahlığımyı kaptım ve üzerime geçirirken merdivenlerden aşağı koştum; sessiz ev için zaten çok hızlı atan kalbim vardı.

"Bella, iyi misin?" diye soruyorum kapıyı açıp onu içeriye davet ederken.

İkizler takip etmiyor.

Kapının eşiğinde, kolları kavuşturmuş, gözleri benden başka her yerdeymiş gibi duruyorlar.

"Kapıyı kapat Lil. Konuşmamız gerekiyor," diyor Bella usulca.

Kapı kilidini çevirip onu mutfığa götürürken ellerim titriyor; içimdeki her şey bunun son an olduğunu haykırıyor. Nedenini bilmeden hazırlandığım an işte geldi.

"Bella, beni korkutuyorsun. Ne oluyor?" Bunu içimde derinden hissediyorum. O tanıdık, rahatsız edici farkındalık. Haftalardır diken üstündeyim, her an kötü bir şey olacağını bekliyorum.

“Seni korkutmak istemiyorum, tamam mı? Güçlü bir yapısı olduğunu biliyorum. Ve babanın Rus mafyası olduğunu da biliyoruz.” Elini omzuma koydu ve göğsüm sıkıştı, nefesim acı verici bir şekilde kesildi.

“O-o başı dertte mi? Bir şey mi yaptı? Bana zarar verecek misin?” Kelimeler, onları durduramadan ağzımdan dökülüyor.

“Ah, Lily. Sana asla zarar vermezdim, sen benim en iyi arkadaşımsın.” Beni kollarına çekip sıkıca kucakladı. Düşünmeden ona sarıldım, sanki odadaki tek sağlam şey oymuş gibi parmaklarım kıyafetlerine kenetlendi.

Geri çekilip yanağımı avuçladı. "Senden istediğim şey oturman, ben sana kahve yapayım, neler olup bittiğini ve seni nasıl güvende tutacağımızı anlatayım. Bu tam olarak bu, Lily; ailemize sahip çıkıyoruz."

Boğazım düğümlendi, zorlukla yutkundum. "Tamam."

Dediğini yapıyorum, yemek masasındaki sandalyeye çöküyorum, bacaklarım birden güçsüzleşiyor. "İkizler içeri girebilir," diyorum ona.

Gülerek geçiriyor. "Hayır. Onların dışarıda yapacak işleri var."

Nefesimi düzenlemeye çalışarak avucumu göğsüme sürüyorum, o da yanıma, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakına oturuyor.

"Yani, adamlar bu tarikatın peşine düşmüşler. Ve anlaşılan baban da Rusya'dan bilgi almak için onlarla birlikte çalışıyormuş," diye anlatıyor Bella.

Başımı salladım, içimde bir rahatlama hissi uyandı.

"İyi mi?" diye sordum. Tanrım. İyi dileklerini ilettiği mesajına hiç cevap vermemiştim. Ya bir daha hiç şansım olmazsa?

Her şeye rağmen, o hâlâ babam. Bildiği tek yolla, uzaktan, sessizlikle, parayla ve asla istemediğim korumayla bana destek olmaya çalışıyor.

"İyi. Ayrıca... burada," diyor.

Ağzım açık kaldı. "Burada mı? Yani dışarıda mı?"

Başını salladı. "Hayır. O, Decadence'te kalıyor. Ve sizin güvenliğiniz için oradaki yerleşkemize taşınmanızı istedi."

“Ne?” diye kekeledim. “Ne kadar süreyle? Seninle mi yaşayacaksın?”

Düşüncelerim dağılıyor, panik ve inançsızlık birbirine karışıyor.

“Lily, burası güvenli değil. Bu doğru karar. Onun ve ortağının yanında yaşayacaksın. Declan aksi yönde talimat verene kadar işe gidebilir, diğer her şeyi yapabilirsin. Güvenliğin olacak ve rahat uyuyabileceksin. Hepimiz uyuyabiliriz. Hatta Hallie ve Conan bile Decadence'ın içine geri taşınmıyorlar.”

O elimi tutarak beni sakinleştirirken titrek bir nefes veriyorum.

"Söz veriyorum, herkes sana göz kulak olmak için burada," diye fısıldadı, gözlerini benden ayırmadan.

"Onunla yaşayamam, Bella. Gözlerinin içine bile bakabilir miyim bilmiyorum. Beni terk etti." Gözyaşları süzülür, sıcak ve istenmeyen.

"Belki de bu, hatasını düzeltmesi için bir fırsattır. Sandığınız kadar kötü olmayacak. Mekan çok büyük. Orada ona rastlamanız bile mümkün olmayabilir."

Ağzımdan kısık bir kahkaha dökülüyor. "Hepinizin ne kadar zengin olduğunu unutmuşum."

"Ne kadar sürecektir?" diye sessizce soruyorum.

"Muhtemelen en son seks yaptığınız zamandan bu yana geçen süre kadar uzun değildir," diye takılıyor.

Ona dik dik baktım ve o kahkahalarla gülmeye başladı. "Üstelik komşu olacağız. Decadence'ı kendi cennetimiz haline getirebiliriz." Beni hafifçe dürttü, sonra başını omzuma yasladı.

"Gidip eşyalarımı toplamalı mıyım?" diye içimden geçirdim.

"Gelip sana yardım edeceğim."

Belki de o kadar kötü olmayacak.

Hallie ve Liam'a yakın olacağım. Steph'i seviyorum. Charlotte'ı seviyorum. Decadence'te her zaman bir şeyler oluyor. Ve gerekirse duygularımı bastırabileceğim koca bir çikolata fabrikası var.

Güvende olacağım.

Uzun zamandır burada böyle hissetmemiştim.

Bu insanlar kan bağıyla ailem olmayabilirler, ama bana kendi ailemden çok daha fazlasını yaptılar.

Yine de... onunla yüzleşmek ve beni bırakan adamla aynı ortamda nasıl var olacağımı bulmak zorundayım.

Yine de, tüm o acının altında, onu kollarıma sarıp hiç gitmemiş gibi davranmak isteyen küçük, hain bir yanımda var.

Sanırım artık onun kim olduğunu nihayet göreceğim.

Yıllar geçti.

Onsuz geçen neredeyse bir ömür.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Drago

Kahretsin. Kalbim boğazımda bir yerlerde sıkıştı.

Konağın her yerini en ince ayrıntısına kadar temizledim, ovup düzelttim, sanki bu, yaşanacaklara bir şekilde hazırlıkmış gibi. Lev, koltuğa oturmuş, sanki saat ona ihanet etmiş gibi saate bakıyor.

Onu kendi haline bırakıyorum.

Şu an yanlış bir şey söylersem, burayı taş taş üstüne yıkacak. Ve bu sadece öfke değil, suçluluk duygusuyla harmanlanmış bir hiddet. Bana, dünyaya, kendine karşı.

“Lev,” dedim ihtiyatlı bir şekilde.

Bu adam, hayatımda babama en çok benzeyen kişi. Ve eğer evde sigara içmeyi bırakmazsa, hâlâ kafasına bir tokat atarım.

"Ne?" diye homurdandı.

“Sigara içmek istiyorsan dışarı çık.”

Hayalet gibi arka kapıya doğru sürünerek ilerliyor, pişmanlıklarla çukurlaşmış gözleri kan çanağına dönmüş. Kapıyı aralıyor, bir an duraksıyor, sonra bana dönüyor.

“Bunu benden neden sakladığını anlıyorum Drago. Hiç mutlu değilim ama seni affediyorum. Kızımı koruduğun için teşekkür ederim,” diyor samimiyetle. Ama alttan alta bir şeyler var. Bana ondan uzak durmamı söyleyen bir şey. Görevimi yaptım ve konu kapandı.

Bu da asla olmayacak.

Göğsüm o kadar sıkıştı ki neredeyse acıdı. Sesime güvenemediğim için bir kez başımı salladım ve sanki benim ilgime ihtiyaçları varmış gibi, koltuktaki lacivert minderleri düzeltmekle meşgul oldum.

Sonra kapı zili çalıyor ve içimdeki her şey donup kalıyor.

Saçlarımı elimle düzelttim, derin bir nefes verdim ve ön kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığım anda, iri mavi gözleri gözlerimle buluştuğunda, nefesim kesildi.

Ağzı açık kaldı.

O kadar güzel ki nefesim kesiliyor.

Arkasındaki ikizlerin beni dikkatle izlediğini fark ediyorum ama bakışlarımı yüzünden ayıramıyorum. Şokun yerini daha keskin bir şeye, yaralı bir ifadeye bırakmasından.

Sonra öne doğru bir adım attı, ufak tefek bedeni tam benim önümde durdu.

Parmaklarımı kapı koluna daha sıkı kenetleyerek kendimi sakinleştirdim.

"Sen," diye tısladı gözlerini kısıarak.

İkizler, sanki sıradan bir günmüş gibi, sessizce ve verimli bir şekilde yanımızdan geçip çantalarını koridora bıraktılar.

"Ben mi?" diye sordum, bu sefer Rus aksanımı yumuşatma zahmetine girmeden.

Gözleri vücudumu baştan aşağı süzüyor, sanki delil topluyormuş gibi her santimimi inceliyor. Yaklaşıyor ve çilek kokusunu içime çekiyorum; temiz, tatlı ve aramızdaki fırtınaya hiç yakışmayan bir koku.

"Evet. Sen. Ne tür bir insansın, yarı zamanlı mafya üyesi mi, yoksa yarı zamanlı güvenlik kamerası teknisyeni mi?"

Rowan arkamdan kıkırdarken yanağımın içini ısırdım. Takmış olduğum maske sadece burnumdan aşağısını örtüyordu ve o, görünen her santimimi inceledi.

"Birçok işte çalıştım, Lily," diyorum. Yıllar içinde avukat, bilgisayar korsanı, dövüş sanatları antrenörü, suikastçı, öğretmen, iş adamı ve en sevdiğim rolüm olan gizli koruması oldum.

İkizler tek kelime etmeden uzaklaşırken ben de kapıyı sıkıca kapattım.

Hayır. Sen sadece bir yalancısın.

Bu anı yüz farklı şekilde hayal etmişim ve hiçbirisi buna benzemiyordu.

Elimi ona doğru uzattım. Sanki ısıracakmış gibi elime baktı. "Ben Drago. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bakışları elimden yüzüme kayd ı ama hâlâ elimi tutmuyor. Şu an onun dokunuşuna dayanabileceğime emin değ ilim.

“Drago.” diye tekrarlıyor.

Adımı söylerken sesinde çok hafif bir Rus aksanı var.

Doğrudan içimden geçip penisime ulaşıyor.

Sessiz kaldım, yıllarca ayrı tutmak için uğraştığım parçaları bir araya getirmemesini umdum. Parfümümü değ iş tirdim. Mesafemi korudum. Gölgede kaldım.

On ya ş ındaki Lily beni hatırlayacak mıydı? Ben ailenin bir parçası değildim. Bilerek uzak tutuluyordum.

Yüz ifadesi değ işiyor ve tanıma duygusu beliriyor. "Babamın baktığı çocuk mu?"

Boş ver. "Evet."

Beni gerçekten fark etmiş miydi? O zaman bile mi? Hatta adımı bile hatırlıyor.

“Vay canına. Demek seni yanında tutmuş. İlginç.” Sözlerinin altındaki hü zün, herhangi bir suçlamadan daha ağır basıyor. Yaklaşıyorum ve o keskin bir nefes alıyor.

“Ben asla onun çocuğ u değildim, Lily. Ben onun bir malıydım. Beni eğitti ve birlikte çalış tık, hâlâ da çalış ıyoruz. Beni korumak onun görevi değildi.” Gerçeğ in aramızda kalmasına izin verdim.

Baş ını bir kez salladı.

"Nerede o?" diye fısıldadı.

Gergin görünüyor. Ellerini kollarına sokmuş, bu da onun gerginliğini belli eden küçük bir iş aret.

“Dış arıdayız. Önce burayı gezmek ister misiniz?”

Gözleri bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar üzerimde gezindi. "Evet. Neden olmasın? Bana yeni hapishanemi göster, Drago."

Kahretsin.

Adımı söyleme şekli, içimde zararlı bir şeyi sıkıca sarıp sarmalıyor.

Ve orada, nefes nefese yanı baş ımda dururken, bu düzenlemenin sahip olduğ um tüm kontrol duygusunu sı nıyacağ ını biliyorum.

Çünkü onu korumak zaten beni mahvediyordu.

Onu mu istiyorsun?

Bu, iş i bitirebilir.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Zambak

Tamam. Bella haklıymış. Burası inanılmaz derecede harika. Kocaman bir yüzme havuzu. Bir sauna.

Göğsüm sıkışmış ve sinirlerim gergin haldeyken böylesine güzel bir yere getirilmek, iğrenç bir his veriyor.

Önümüzdeki kapıyı açtı ve içeri girmem için işaret etti.

Oda, hiç beklemediğim bir şekilde nefesimi kesti.

Yıkılmak için yapılmış gibi duran dört direkli bir yatak. Işıltılı bir banyo. Çocukluğumdaki yatak odamdan daha büyük bir giyinme odası. Her şey yumuşak, sessiz ve pahalı.

Bir kızın hayali.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Ne?" diye sordu arkamdan.

Sesi olması gerekenden daha yakın. Varlığı, sanki her zaman olması gerekiyormuş gibi odayı dolduruyor. Ona dokunmadan da hissedebiliyorum, sanki bedenim aldığı her nefesi takip ediyor.

"Kristallerimi unuttum. Ve takılarımı da." Kelimeler, niyet ettiğimden daha sert bir şekilde ağızımdan dökülüyor, panik omurgamı büküyor.

Ona doğru döndüm. "Eve gitmem gerek."

Babamın bana verdiği kolyenin ne kadar değerli olduğunu bile bilmiyorum ama onsuz boğazım çok eksik. Çıplak. Sanki önemli bir şey iznim olmadan benden alınmış gibi.

Başını salladı.

Karnımda soğuk bir his oluştu.

Ona yaklaşımadan geçmeye çalışıyorum, alana, havaya ihtiyacım var.

Kolunu hızla uzatıp belime doladı.

Dünya duruyor.

Çok dramatik bir şekilde değil. Yüksek sesle de değil. Sadece aniden ve tamamen.

İkimiz de kıpırdamadık.

Eli orada öylece duruyor, sanki her zaman benim tam şeklimi biliyormuş gibi. Nefesim kesiliyor, bedenim bana ihanet ediyor, beynim farkına varmadan içgüdüsel olarak temasa doğru eğiliyorum.

Sadece nefes alıyoruz.

"Lily, hayat bir süreliğine senin için biraz farklı olacak. Seni durdurmak için burada değilim. Seni korumak için buradayım."

Dokunuşunun yakıcı etkisi gibi, aramızda mesafe koymazsam geri dönüşü olmayan bir şey yapacaktım gibi geri adım atıyorum.

"Sen nesin? Benim korumam mı?" diye çıkıştım.

Onu ve aramızdaki her neyse onu uzaklaştırmam gerekiyor.

Başını yana eğdi. "Evet. Eğer öyle adlandırmak istiyorsanız."

Sonra tekrar arayı kapatıyor. Sanki ben kaçmadan önce ne kadar yaklaşabileceğini test ediyormuş gibi.

"Senin için kurşunun önüne atlayacak biriyim. Nefes almanı sağlamak için korkunç şeyler yapacak bir adamım. Beni fark bile etmeyeceksin. Sadece orada olacağım ki kendini güvende hisset."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acıyor. Göğsümü ovuşturarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, bedenime güvenliğin arzusuyla aynı şey olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum.

Ama vücudum beni dinlemiyor.

"Yani sadece beni mi izleyeceksin?" diye soruyorum sesim titreyerek. "Sanki çocuk bakıcılığına ihtiyacım varmış gibi? Ya senden önce biri bana ulaşır mı?"

Sanki bu fikir ona komik gelmiş gibi hafifçe kıkırdadı ve elini sarı saçlarının arasından geçirdi.

"Olmaz Lily. Tehlikeli kimse senin havanı soluyacak kadar bile yaklaşamayacak. Anladın mı?"

Sesindeki o kesinlik beni çok etkiliyor. Dizlerim titriyor. İçimde, güvene çok benzeyen bir hisle, bir kasılma hissediyorum.

Başımı salladım. "Yani... eve gidemem, öyle mi?"

"HAYIR."

Sonra yüzünde bir sırıtış beliriyor ve ne kadar muhteşem görüldüğüne inanmak imkansız. Bu, onunla ilgili her şeyi değiştiriyor. Acıyı daha da kötüleştirecek kadar yumuşatıyor onu.

"Ama istediğiniz şeyleri gidip alacağım. Bana sadece bir liste yazın." Telefonunu çıkarıp Notlar uygulamasını açtı ve cihazı bana uzattı.

Bu, babamla burada kalacağım anlamına geliyor.

Hızlı yazıyorum. Kristaller. Gardırobumda saklı mücevher kutusu. İş not defterim. Utanç verici hiçbir şey yok. Ne kadar dağılmış hissettiğimi ele verecek hiçbir şey yok. Kesinlikle komodinin üzerinde tuttuğum vibratör değil.

Telefonu ona geri verdim.

"Ben şimdi gidiyorum. Burası senin odan. Bavullarını buraya getireceğim," dedi ve bana baktı, tam gözlerimin içine. Nefesimi kesmeye yetti.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bunu söylemek istediğimden daha çok içtenlikle söylüyorum.

Gitmek için döndü, sonra sanki içinde bir şey takılıp kalmış gibi durdu. "Baban aşağıda. Onunla konuşmaya hazır olana kadar aşağıda kalmasını söyleyeceğim."

Boğazım acı verici bir şekilde daralıyor. "Teşekkür ederim, Drago."

Gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. Öfke değil. Açlık değil. Daha ağır bir şey. Bastırılmış bir şey.

"Rica ederim, lastochka."

Bu kelime, hem bir vaat hem de bir uyarı gibi beni sarıp sarmalıyor. Rusya'da, size özel bir anlam ifade etmedikçe birine böyle hitap etmezsiniz. Sevimli bir terim. Sevgi sözcüğü.

Kapıyı arkasından usulca kapatıyor ve ben de derin bir nefes alıp, ellerim hafifçe titreyerek yatağın kenarına çöküyorum.

Bella'ya mesaj attım.

Ben: Yarın kahve içmeye gidebilir miyiz?

Cevabı bir dakika içinde geldi.

Bella: Tabii ki, kızım! Sabah gelip seni alacağım.

Telefonumu yere koydum ve karşımda uzanan boş beyaz duvara baktım.

Aklımdan sadece Drago'nun elleri geçiyor. Belimde hissettikleri o his. Yukarı doğru kayıp boynumu sıkıca kavrayacakları o eller.

Dudaklarının benimkine değmesi nasıl bir his olurdu.

Kahretsin.

Keşke ondan oyuncaklarımı getirmesini isteseydim, çünkü bu tam bir işkence olacak.

Onun beni asla o şekilde istemeyeceği kesin. Özellikle de babamın en yakın arkadaşı ve görünüşe göre neredeyse onun oğlu gibi biriyken. Her şeyiyle ölçülülüğü, görevi ve asla aşmayı reddettiği sınırları haykırırken.

Of.

Yatağa geri yığıldım, bir yastık alıp göğsüme bastırdım, sanki onun bıraktığı sıcaklığın yerini dolduracakmış gibi.

Önce biraz uyuyun.

Çünkü uyumazsam aptalca bir şey yapabilirim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Drago

Gaz pedalına sonuna kadar bastım, Aston Martin altımda kükreyerek yolda hızla ilerledi. Ellerim direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki, canım acıdı.

Aklımı başıma toplamam gerek.

O bana her yaklaştığında, kendimi kontrol etme yeteneğim kırılıyor ve oluşan ince çatlaklar, onları kontrol altına alabileceğimden daha hızlı yayılıyor.

Bana bakış şekli, maskenin altında bir şey görüyormuş gibi. Lanet olası ismimi söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor.

Bu olamaz.

Böyle hissetmem hiç beklenmiyordu. Lev'e karşı bir yükümlülük olması gerekiyordu... Ta ki başka bir şeye dönüşene kadar. Bana asla sahip olacağımı düşünmediğim duygular verdi. Sadece ona karşı değil, hiç kimseye karşı.

Bu çekimin bu kadar şiddetli olacağını hiç beklemiyordum. Bu kadar tüketici. Sanki bedenim, beynim farkına varmadan çok önce onun benim olduğuna karar vermişti. Ve ben onun için çok yaşıyım.

Benden on yaş küçük. Çıktığı zaman otuz yaşın altındaki erkeklerle çıkıyor. Benim gibi kırk yaşına yaklaşan erkeklerle değil. Bu da bunun olamayacağının bir başka sebebi.

Lily'nin evinin karşısındaki sokağa park edip motoru durduruyorum. Sessizlik kulaklarımda yankılanıyor.

Torpidodan bir sigara çıkarıp titreyen parmaklarımla yakıyorum. İlk nefes yakıyor ve bunu memnuniyetle karşılıyorum. Beni dengeleyecek keskin bir şeye ihtiyacım var.

Kapıyı sertçe kapatıp soğuk metale yaslandım, ciğerlerimden dumanlar dolarken başımı gece gökyüzüne doğru eğdim.

Nefes almak.

Sonra onu duyuyorum.

Arkamdan çok hafif bir hışırtı geldi.

Ne rüzgar, ne de hayvan.

İnsan.

Omurgam anında dikleşiyor ve kas hafızası devreye girince sigara dudaklarımda duruyor.

Gözlerim odaklanmamış bir halde bir nefes daha çekiyorum, diğer elim ise yavaş yavaş tabancamı kılıfından çıkarıyor.

Bir.

İki.

Üç.

Sigarayı yere fırlatıp tek bir akıcı hareketle dönüyorum, silahı kaldırıyorum, kolumu kilitliyorum, nişanımı sabit tutuyorum.

Karşı kaldırımda kapüşonlu bir figür duruyor, yarı gölgeye karışmış. Kalp atışlarım gümbür gümbür atıyor ama silahımı tutamıyorum. Tetiği çekersem ses yankılanacak ve birilerinin polisi arayacağından hiç şüphem yok.

Bunu karşılayamam.

Bu sessiz olmalı.

Sesimi alçaltarak ama silahımı bırakmadan öne doğru bir adım attım.

"Yanlış ev," diyorum sakın bir şekilde.

Figür kıpırdamıyor. Konuşmuyor. Sadece ağırlığını hafifçe kaydırıyor, sanki bana doğru koşup koşmamaya karar veriyor gibi.

Her iki durumda da büyük hata.

Önce ben hamle yapacağım.

Üç uzun adımla sokağı geçerek, tepki vermelerine fırsat vermeden aradaki mesafeyi kapatıyorum. Silahımı kaburgalarına dayarken, diğer elimle kapüşonlularının ön kısmını kavrayıp onları tuğla duvara doğru sertçe itiyorum.

"Sizi kim gönderdi?" diye hırıldadım alçak sesle, tam kulaklarının dibinde.

Başlarını sallıyorlar, hızlı hızlı nefes alıyorlar. Ucuz kolonya ve korku kokusu alıyorum.

“Yanlış cevap.”

Kollarını arkaya doğru büküyorum, kemikleri birbirine sürtünüyor ve acıyla bağıyorlar, ancak omzumun altında sesleri boğuluyor.

“Adını söyle,” diye uyarıyorum. “Ve hayatta kalırsın.”

Sessizlik.

Sonra, neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Sadece izliyordum." dedi.

Kanım buz kesiyor. "Kimi izliyorsun?"

Onlar tereddüt ediyorlar, ben de baskı uyguluyorum.

"Lily," diye nefes nefese kalır.

Bu, beni çileden çıkarmak için yeterli. Kafalarına bir kez sertçe vuruyorum. Sadece yere düşmeleri için yeterli, öldürmeye yetmiyor. Bu gece cesetlerle ilgili değil. Düşmanımızı tanımakla ilgili.

Çömeldim, kapüşonlu sweatshirtlerinden bir avuç dolusu yakaladım ve yüzlerini kendime yaklaştırdım.

“Onu izleme,” diyorum usulca. “Onu takip etme. Ona doğru nefes bile alma.”

Ona bir daha öfkeyle vurmuyorum. Bunu etkili olduğu için yapıyorum.

Kafasının yan tarafına sert bir darbe aldı. Anında yere yığıldı, vücudu ne olduğunu anlamadan dizleri titredi. Yere düşmeden önce onu kapüşonundan tutup, sanki ölü bir ağırlıkmış gibi dikleştirdim.

Bilinçsiz.

İyi.

Onu caddenin karşısına sürüklüyorum, vücudumdaki her kas geriliyor, duyularım hareket, tanık, olağandışı herhangi bir şey için tetikte. Mahalle sessiz kalıyor. Zenginlerin derin uyuduğu söylenir.

Aston Martin'in bagaj kapağını açıp onu içeri ittim, telefonunu cebinden alıp kendi cebime koydum. Sonra bagaj kapağını sertçe kapatıp kilitledim.

Yakında uyanacak ama gitmeyecek... Ben onunla işimi bitirene kadar gitmeyecek.

Ceketimi düzelttim, silahı kılıfına geri soktum ve Lily'nin evine doğru döndüm.

Benden birkaç şey almamı istedi.

Çimenin üzerinden geçip kapıyı sessizce açıyorum ve sanki buraya aitmişim gibi içeri giriyorum. Ve kahretsin, keşke bu doğru olsaydı, ama kismet değilmiş gibi görünüyor.

Ev onun kokusuyla dolu. Göğsümün derinliklerinde bir burkulma yaratan tanıdık bir koku. İsteddiği şeyleri toplarken hızla hareket ediyorum.

Ama sonra, başucundaki komodinin yanından geçerken kendimi tutamıyorum. Durup çekmeceyi açıyorum. Cezadan hoşlandığım için aşağıya bakıyorum.

Ve onun küçük oyuncak koleksiyonuna bakarken sikim zonklıyor. Hepsi pastel renklerde, farklı şekil ve boyutlarda. Erkekleri buraya hiç getirmemesine şaşmamalı; onlara ihtiyacı yok. Onlardan çok daha fazla tatmin edecek kadar oyuncağı var zaten.

Ve sonra beni tam anlamıyla cehenneme göndermek için, eğilip pembe olanlardan birini aldım, parmaklarımın altında yumuşak kauçuğu hissettim. Derin bir nefes alarak başımı geriye doğru eğdim, sanki bir şey bana durmamı söyleyecekmiş gibi tavana baktım.

Ama rahatlamaya ihtiyacım var, bir şeye ihtiyacım var. Günlerdir hiçbir şey yapmadım. Yıllardır seks yapmadım. Hiçbir ilgim yok, hele de sadece tek bir kadını düşündüğümde.

Pantolonumun içinde penisimi düzeltirken, oyuncağı burnuma yaklaştırıp kokluyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Temiz ama onun kokusu hala üzerimde. Çok hafif ama beni çıldırtmaya yetiyor.

Çünkü ona bu kadar yaklaşmamın tek yolu bu. Oyuncağı cebime koyup öfkeyle dışarı çıktım.

Bu sefer oyalanmıyorum.

Mecbur kalmadığım sürece hiçbir şeye dokunmuyorum. Çünkü şu an mastürbasyon yapacak vaktim yok.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve arabaya doğru geri döndüm. Bagajımda, onu izlemenin zararsız olduğunu düşünen bir adam var. Ne kadar yanıldığını yakında öğrenecek. Umarım bu bizi Vaiz'e bir adım daha yaklaştırır.

Ama Lev'in uyarıları doğruysa... Bu lanet olası kolyenin ve onu takanın peşinde herkes olabilir.

Inferno'ya dönerken Reggie'yi aradım. "Sen ve Rowan bu gece biraz eğlenmek ister misiniz?"

Homurdanarak, "Ne türden bahsettiğine bağlı, Drago." dedi.

"İşkence türünden. Bagajımda bir adam var ve Madam Eve'den de daha fazla bilgi almamı sağlayabilecek bir fikrim var."

Saate baktım, çoktan akşam on bir olmuş. Gerçi pek bir önemi yok, neredeyse hiç uyumuyorum. Ama Lily'nin evimde olduğunu bilmek beni

eve koşmaya itiyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Sadece ben olacağım. Rowan ve Bella biraz meşguller." diyor bana.

Gözlerimi deviriyorum. Rowan muhtemelen kelimenin tam anlamıyla bağlanmış olan kişi.

"Finn'i ara. Sanırım bu gece biraz daha sadist özelliklere ihtiyacımız var. Charlotte, Madam Eve'den ilk denemede hiçbir şey elde edemedi," dedim ona.

Dr. Finn Quinn, muhtemelen gerçek bir psikopata en çok benzeyen insan. Yöntemleri akıl almaz; karısıyla birlikte erkekleri nasıl avladığı da oldukça ilginç. Bir zamanlar ödüllü bir kalp cerrahıydı; şimdi ise yeni doğmuş kız bebeğiyle bir aile babası.

Yine de, o hiçbir zaman kavgadan veya kan dökme fırsatından kaçınmaz.

"Evet. Oğlum kartının onda işe yarayacağını düşünmemiştim," diyor Reggie.

İçimden bir ah çektim. Bu tarikatın lideri kimse, 'askerlerinin' beynini nasıl yıkayacağını gerçekten biliyor.

"Denemeye devam edebiliriz. Belki de cesedi, bize söyleyebileceği her şeyden daha iyi bir mesajı Vaiz'e iletacaktır."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Zambak

Uyandığımda ilk olarak panik başlıyor.

Tavan yanlışı. Işık yanlışı. Ciğerlerimde hava yabancı geliyor. Bir an için nerede olduğumu ya da göğsümün neden sıkıştığını bilmiyorum, sonra dün geceyi hatırlıyorum.

Bir kahveye ve biraz havaya ihtiyacım var, bu yüzden kendimi zorlayarak doğruldum, bacaklarımı çarşaplardan kurtarmak için yatağın üzerinden sarkıttım, kapıyı açtım ve nefesimi tutarak merdivenlerden aşağı, doğruca mutfığa indim. Oturma odasına doğru bakmadım. Onu orada görmek istemiyorum. Hazır değilim.

Ama kokusunu alabiliyorum.

Duman ve keskin, erkeksi bir şeyin o tanıdık karışımı, istesem de istemesem de beni zamanda geriye sürüklüyor. Nabzım hızlanıyor.

Dolaplarla meşgul olurken, ellerim otomatik pilota hareket ediyor; bir kupa bulup yeni demlenmiş kahveden dolduruyorum. Parmaklarım hafifçe titriyor, bu yüzden sıvı kupanın kenarına kadar sıçırıyor.

Sonra boğazını temizledi ve ben donakaldım.

"Zambak."

Dünya sessizleşiyor. Tamamen suskun değil. Sanki her şey, acının yetişmesi için yeterince yavaşlıyor.

Yavaşça döndüm ve engelleyemeden hıçkırıklarım koptu.

Hatırladığım adamdan çok farklı görünüyor. Hâlâ güçlü, hâlâ etkileyici, ama yılların, seçimlerin ve pişmanlığın yıprattığı bir hali var. Yüz hatları daha yumuşak ve bedeli açıkça görülüyor.

Ve birdenbire, mutfakta duran yetişkin bir kadın değilim. Yeniden küçük bir kız çocuğuyum. Ağlıyorum. Yalvarıyorum. Geride bırakılmaktan korkuyorum. Ama sonunda kendimin kayıp olan o parçasıyla bağlantı kuruyorum.

"Baba." Bu kelime dudaklarımdan zar zor dökülüyor.

Elimden kayan kupa yere düşüp paramparça oldu, kahve beyaz mermere sıçradı. Hiç tepki vermedim bile.

Anında orada belirliyor, kollarını bana doluyor, sanki beni bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni göğsüne bastırıyor.

Beş yıldır buna ihtiyacım vardı.

"Sorun yok, solnyshko. Ben yanıdayım."

Bedenim bana ihanet etti, bir anlığına eridi, sonra gerçeklik yeniden yüzüme çarptı. Başımı salladım ve titreyen ellerimle kendimi onun kollarından kurtardım. "Burada durup her şeyin yolunda olduğunu söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Yıllarca bana para vermenin, beni terk etmen için bir bahane olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesim, bu sözlerin ağırlığı altında çatladı.

Elinin tersiyle gözlerini siliyor.

Ağlıyor. "Seni kurtardığımı sanıyordum." Sözleri kısık bir sesle çıkıyor.

"Burada daha mutlu, daha güvende olacağını düşünmüştüm. Kötü hayatımın senin hayatını da mahvedeceğini sanmıştım. Kahrolasınca öldüm Lily. O günden beri her gün."

Bakışlarım yere iniyor çünkü ona daha fazla bakarsam yıkılabilirim. Her şey çok fazla, ama kaçmak istemiyorum. Bu sefer değil.

"Beni kurtarmadın baba. Sadece sana ihtiyacım vardı. Parana değil. Rastgele mesajlarına değil. Kaç kere öldüğünü sandığımı biliyor musun?" Boğazım düğümleniyor ve anılar canımı yakıyor.

Burnumu çekip tekrar ona baktım. Göğsüm ikimiz için de acıyordu şimdi. O da yıkılmıştı. Omuzlarının düşüklüğünden, gözlerinin benimkilerle tam olarak buluşmamasından bunu anlayabiliyordum.

"Özür dilerim, çok özür dilerim."

"Neden şimdi? Neden buradasınız? Neden benim de burada olmamı istiyorsunuz? Hayatımı bir kez daha alt üst ediyorsunuz!" Çaresizce kollarımı havaya kaldırdım.

"Yaptığım her şey seni güvende tutmak içindi, Lily."

Alaycı bir şekilde güldüm. Sözler bana çok dokundu. Tıpkı Drago'ya benziyor. Babamın yanına aldığı, zar zor hatırladığım çocuk olduğuna hâlâ inanamıyorum. Ama o günü biliyorum. Sadece beş yaşındaydım. Annemin onu başka bir mülkte, burada değil, tutmasını istediğini duymuştum. Ona acıdım. O da bir çocuktı. Ve bir arkadaş edinmenin harika olacağını düşünmüştüm. Birbirinden nefret eden iki ebeveynle o büyük malikanede yalnızdım.

"Evet, sürekli bunu duyuyorum. Güvende ama sevilmiyorum." Destek almak için mutfak tezgahına yaslanıyorum.

"Seni hep sevdim, Lily. Hiç vazgeçmedim. Bunu seni sevdiğim için yaptım. Lütfen aksini düşünme." Bunu söylerken sesi titriyor. Sanki benden ondan nefret etmemem için yalvarıyor.

Dudaklarım titriyor. "Neden şimdi?"

"Ayrıntılar sizi ilgilendirmiyor. Doğrudan bir tehdit yok, ben tedbirli davranıyorum." Bir bez alıp yere çömelerek kırık kupayı ve dökülen kahveyi temizlemeye başladı. "Drago dağınıklıktan nefret eder."

Her şeye rağmen, ağzım seğiriyor.

Anlayabiliyorum. Evi tertemiz. Ama bir yandan da Drago'nun babamı benden daha iyi tanımasına, babamın onun hakkında benim hakkımda bilmeyeceği birçok küçük şeyi bilmesine kıskanıyorum.

"Onu yanınıza alıp korumanız çok iyi." Bunu bu kadar sert bir şekilde söylemek istememiştim.

Elimden bir şey gelmiyor. İçten içe canım acıyor.

Bana bakıyor. "Drago benim için bir evlat gibi, evet. Daha dün, beni kurtarmak için kendini tehlikeye attı. Ama işte fark bu. Ben de senin ve onun için aynısını yapardım. Sen benim kızımsın."

Sözler sandığından daha ağır geliyor. Ama aynı zamanda gözlerimi kaçırmama da neden oluyor, çünkü sanki kardeşmişiz gibi konuşuyor. Oysa gerçekte kardeş değiliz. Ve Tanrı'ya şükür ki değiliz. Çünkü Drago'nun bana neler yapabileceği hakkında birçok düşüncem oldu. Hem de çok yaramaz düşüncelerim.

"İlginçtir ki, yıllardır anne babamı görmemiştim, şimdi ikisini de aynı hafta içinde görüyorum. Bunu yazmaya bile cesaret edemezsin." Saçlarımı parmaklarımla karıştırdım.

"Annen nasıl?" Sesi birden sertleşti.

"Hâlâ her zamanki gibi iğrenç," diye şaka yapıyorum.

O kıkırdadı ve şaşırtıcı bir şekilde ben de gülümsedim. "Maria'ya ne oldu?"

"O her zaman para düşkünü bir fahişe değil miydi?"

Kaşını kaldırdı. "Ne istiyordu ki?"

"Öğle yemeği. Özür dilemek için. Uzun ve travmatik bir hikaye, hakkında konuşmak istemiyorum. Ama bunu telafi etmek için yemekten çok daha fazlası gerekecek."

"İşte benim kızım."

İstemsizce içime bir sıcaklık yayılıyor. "Sanırım içimdeki ateşi bir yerlerden öğrendim."

Sessizlik çöker. Bir yabancıya bakıyormuş gibi hissedeceğimi, sevginin biteceğini düşünmüştüm.

Hayır, değil.

"İstersen onu öldürebilirim?" diye sordu gülümseyerek ve dudaklarını büzdü.

Gözümü kırpyorum. O, hiçbir zaman incelikli davranmayı seven biri değildi.

"Şey... Belki henüz değil."

Ölümü hak ettiğini düşünmüyorum. Ama hayatıma geri dönmeyi hak etmesi gerekiyor.

Gülüyor. "Pekala."

Sonra daha yumuşak bir sesle, "Ama şunu bilin ki, bir kelime söylersiniz ve iş biter." dedi.

Gözlerimi devirdim, titrek bir kahkaha ağzımdan kaçtı. Beni bu dünyadan uzaklaştırmak istemesine şaşmamalı.

"Korkunç bir baba oldum Lily. Bundan pişmanım. Ama seni sağlıklı görmek beni mutlu etti. Tek istediğim buydu. Küçük kızımın mutlu ve sağlıklı olmasını istedim sadece."

Yutkunuyorum. "Evet. İyiyim."

Yaklaştı, elini omzuma koydu. Sağlam. Güven verici. "Güçlüsün Lily. Ne olursa olsun, gücünden asla şüphe etme."

Başımın yan tarafına hafifçe dokunuyor.

Neredeyse gülecektim. Benim nasıl bir kadın olduğumu nereden bilebilir ki? "Artık beni tanıyorsun, gerçekten tanıyorsun baba."

"Her zaman yanıdaydım Lily. Belki farkında değildin ama öyleydin. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Senin benim karmaşık dünyamdan uzak durmanı sağlamak için kendimi paramparça ettim."

"Keşke farklı olabilseydi."

"Ben de." Yanağımdan bir damla gözyaşını nazikçe siliyor.

"Ama, eğer izin verirsiniz, şimdi kim olduğunuzu öğrenmek isterim?"

Duraksıyorum, ona bakıyorum. Onu en son gördüğümde beri çok yaşlanmış ve hayat seçimleriyle, ne kadar zamanımız kaldığını kim bilebilir ki. Onunla birlikte bir gelecek istiyorum. Buna ihtiyacım var.

"Tamam." Korku durduramadan bu kelime ağzımdan dökülüyor.

Kollarımı ona doluyorum. O da beni daha sıkı tutuyor, sanki tek bir anda kaybettiği zamanı telafi ediyor. Gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor.

"Baba, sigarayı bırakmalısın."

"Hâlâ otoriter."

O votka şişesine uzanırken ben geri çekildim.

"İçki mi?" diye soruyor. "Lütfen bana artık pahalı içkiler içtiğini söyleme. Köklerinden tamamen kopmadın, değil mi?"

Gülerek iki bardak alıyorum.

"Saçmalama. Ama baba... Saat sabah dokuz gibi?"

Elini havaya kaldırarak kıkırdadı. "Ah, dünyanın bir yerinde saat beş olmuş. Bugün için planın var mı?"

Dudaklarımı ısırıyorum. Boş ver gitsin.

"Pekala. Sadece küçük bir miktar," diyorum ona.

Kaşını kaldırarak kendi kendine mırıldandı: "Hiç şansı yok. Düzgün içersin."

Ve tıpkı onu hatırladığım gibi gülümsüyorum. Kuralları umursamayan, 'normal' olanı umursamayan adam. Babam istediğini, istediği zaman yapar.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Drago

Lily'nin sapığının suratına, kafası yana savrulacak kadar sert bir tokat attım.

Onunla işim henüz bitmedi.

Yirmili yaşlarının başlarından büyük olamaz. Henüz tam bir adam bile sayılmaz. Seçim yapabilecek yaşta ama çok geçmeden pişman olabilecek kadar da genç. Gerçekten de yazık. Kendi kendini içine sürüklediği bu karmaşa, eğer bir ömür boyu yaşayacak kadar şanslıysa, mezara kadar peşini bırakmayacak.

"Hadi ama evlat. Senin daha güçlü bir yapıya sahip olduğunu sanıyordum."

Sesim sakın. Neredeyse sıkılmış gibi.

Bilinci yavaş yavaş geri gelirken vücudu şiddetli bir şekilde sarsıldı. Gözleri bulanık bir şekilde aralandı, gözlerinde panik vardı. Kan yanağından aşağı aktı, çenesinden beton zemine damladı.

"Sana söyledim, emirleri yerine getiriyordum. Kim olduğunu bilmiyordum. Sadece etrafı gözetledim." Sesi titriyordu.

Ensesinden yakalıyorum, parmaklarım iyice kavrayıp onu yerden, bağlı olduğu sandalyeyle aynı hizaya kadar kaldırıyorum. Ayak parmakları boş yere yere sürtünüyor.

"Bu emri sana kim verdi?" diye hırslı bir şekilde sordum. "O kim ve ondan ne istiyor?"

Kendini engelleyemeden ağzından bir inilti kaçıyor.

Bir kez başımı salladım.

Reggie hiç tereddüt etmeden öne doğru adım atıp adamın sol elini kavradı. Hiçbir uyarı yoktu. Hiçbir hazırlık da yapılmadı. Elleriyle sıkıca kavradı.

Kemikler çıtırdıyor ve ondan çıkan çığlık hayvansı bir çığlık.

"Bir kolye!" diye bağırdı. "Bir kolye istiyorlar!"

Derin bir nefes verip onu bıraktım ve geri çekildim. Kahretsin. Reggie şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Bu lanet olası kolyeyi kim istiyor?"

"İşi bana satıcım verdi. Yemin ederim, sadece biraz kokain satıyorum. Ama bu büyük paraydı."

Yüzümü elimle siliyorum. Kirli işlerini halletmesi için birini gönderiyorum. "Peki, satıcınız kim?" diye soruyorum, Enzo bu adamın telefonundan bu bilgiyi alacak olsa bile. Artık ona gerek yok.

"Bunu durdurabiliriz," diye mırıldandım, ona yeterince yaklaşarak üzerimdeki kan kokusunu almasını sağladım. "Onu nerede bulabilirim?"

O cevap vermeden önce arkamdan kahkahalar yükseldi ve ben yavaşça döndüm.

Madam Eve, başını hafifçe geriye eğmiş, kıkırdayarak bizi izliyor. Morarmış. Kan içinde. Kollarında ve yüzünde, Charlotte'un sabrının tükendiğinin bir defteri gibi kesikler var.

Charlotte harika bir iş çıkardı.

Başımı yana eğerek onu inceliyorum.

"Ne bu kadar komik?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

O kadından öğreniyorum.

"Erkekler." Kelime, zehir gibi ve düz bir şekilde ağzından dökülüyor.

Bir an göz kırptım. "Sanırım komik bir şey bulabilecek durumda değilsiniz."

Omuz silkip, ardından acıyla yüzünü buruşturdu. Yine de gülümsemeye devam etti. "Hepiniz bunun sadece erkeklerin dünyası olduğuna inanıyorsunuz, değil mi? Sadece penisiniz olduğu için her şeyi yönetebileceğinizi sanıyorsunuz."

Yaklaştım, gölgem onu tamamen yuttu. "Hayır," dedim sakın bir sesle. "Buna hiç inanmıyorum. Yani, sana bak. Çok yüksek bir güç konumundaydın. Ve bu gücü diğer kadınların hayatlarını mahvetmek için kullandın."

Göz hizasına gelene kadar eğiliyorum. "Bu seni nasıl daha iyi yapıyor?"

Dilini şıklattı. "Göreceksin." Gülümsemesi yanlış. Çarpık. Dişlerine savaş boyası gibi kan bulaşmış.

Oğlanın çılgınlıkları yeniden, yürek burkan ve histerik bir şekilde yükseldi ve dikkatimi tekrar olması gereken yere çekti.

İçimden bir ah çektim.

Sıkıldım.

Ona doğru döndüm, boynumu bir kez çevirerek omuzlarımdaki gerginliği gevşettim. "Bu süreci hızlandıralım," dedim sakince. "Bana yardımcı olacak başka bir şey biliyor musun?"

Yenilgiyi kabul ederek başını salladı.

Bu sefer cevap beklemiyorum. Reggie'ye bakıyorum. Bu adam çok şey görmüş. Yüzlerimizi görmüş. Cehennemi görmüş. Hayatta kalamaz. "Bitir. Sonra ışıkları söndür ve onu cesediyle baş başa bırak."

Eve'in gözlerinin içine baktım ve kelimelerimi dikkatlice seçtim. "Şimdi seninle birlikte burada olacak bir sonraki beden, oğulların olacak."

Yüzü solgunlaşınca gülümsedim.

Ben gidiyorum. Lev bana bu kolyenin tam olarak neyle bağlantılı olduğunu söylemeli. Fotoğrafları sosyal medyadan kaldırdık ama artık çok geç gibi görünüyor.

Şu an bunun yüzü Lily.

Kapı arkamdan gürültüyle kapanıyor ve ardından kahkahası duyuluyor.

Bunun bir önemi olmamalıydı. Beni hiç etkilememeliydi, ama beni donduruyor.

İçimde hâlâ yanan öfkeye rağmen, o ses göğsümdeki bir şeyi yatıştırıyor. Onun kahkahası, günümün bana neşe getiren tek kısmı.

Nefes alışverişimi düzenlemek için kapı çerçevesine yaslanıyorum.

Lev ve Lily mutfakta, votka eşliğinde usulca konuşuyorlar; sanki zaman aralarına bir uçurum açmamış gibi. Sanki yıllar geçmemiş gibi. Sanki onun için kan dökülmemiş gibi.

Boğazımı temizledim.

Gözleri aniden benimkine kenetlendi.

Yavaşça beni inceliyorlar, botlarımdan omuzlarıma, kırmızıya bulanmış beyaz gömleğime kadar. Nefesi kesiliyor. Yüzünü düzeltmeden önce gözlerinin hafifçe irileştiğini görüyorum.

Ona tek bir baş selamı verip cebimden bir avuç kristal çıkardım. Kristalleri önündeki masaya koydum. Kristallere baktı, sonra tekrar bana döndü.

“Onları dışarıda bıraktım...” Doğru terimi kullandığımdan emin olmak için duraksıyorum. “Şarj olsunlar. Dün gece sizin için şarj olmaları için dışarıda bıraktım.”

Gülümseyerek birini parmaklarının arasına aldı.

"Henüz dolunay olmadığını biliyorum ama ay ışığının her türlüşünün uygun olduğunu okudum."

"Teşekkür ederim, Drago," diye fısıldıyor ve adımı söyleme şekli karşısında göğsüm kabarıyor, kahretsiz.

Boğazımı temizleyip dikkatimi tekrar Lev'e çevirdim. "Seninle dışarıda konuşmam gerekiyor."

Cevap beklemiyorum. Arkamı dönüp onların yanından geçiyorum, demir ve barut kokusu hâlâ üzerimde. Kapıyı açıp avluya adım atıyorum, serin hava tenime tokat gibi çarpıyor.

Lev onu takip ediyor.

"Lev, o kolyenin ne anlama geldiğini bilmem lazım. Şaka yapmıyorum. İnsanlar o lanet olası zincir yüzünden Lily'nin peşindeler."

Lily'nin dışındaki adamın Vaiz'in örgütünün bir parçası olduğuna inanmıyorum. Çok pasaklıydı. Çok gençti. Çok rahat konuşuyordu.

Hayır. Bu başka bir şey.

Yıllar öncesinden hatırladığım, sinirsel bir alışkanlık olan ensesini ovuşturuyor. "Bu bir araba yolu ve kilidin arkasında bir şifre var."

Çenemi sıktım. "Neyin şifresi?"

“Sırlar, Drago. Yıllar boyunca öğrendiğimiz her şey. Ve bir sürü paraya erişim. Bana bir şey olursa diye bir güvenlik ağı olarak düşünülmüştü. Onun hayatını kurtarabilecek bir şey.”

“Aman Tanrım.” diye tısladım. Kelime, ağırlığı üzerime çökerken adeta sürtünerek çıktı. “Genellikle, insanların sahip olduklarının ne olduğunu bilmeleri gerekir ki, o şey işe yarasın. Şimdi ise üzerinde saatli bomba taşıyor.”

Bu adam ciddi mi?

“Neden!” diye bağırdım, ses göğsümden yırtılırcasına geliyordu. “Neden bunu kızına verdin? Neden benim korumama izin vermedin? Bütün hayatımı onu korumakla geçirdiğimi biliyorsun.”

“Kimsenin bundan haberdar olmaması gerekiyordu.”

Yaklaştıkça tutunduğum irade kırılıyor, içgüdülerim çılgılık atıyor: "Lev. O kolyeyi başka kim biliyor ki, çünkü o birisi. Tanımlanabilir olduğunu biliyordun; bu yüzden fotoğraflarının internetten kaldırılmasını istedin. Şimdi söyle bana, kim biliyor?"

Yüzü bembeyaz kesilir. "Kasap."

Dünya yana yatıyor.

Kahretsin.

“Vanos öldü, Lev. Hayaletler mezardan musallat olmaz.” Olduğum yerde duraklıyorum. “Ama onların kahrolası kızları olabilir,” diye tamamlıyorum sözlerimi.

Yanımda duran duvara yumruğumu sertçe vurdum, darbenin etkisiyle kolumda şiddetli bir sarsıntı hissettim ve boğazımdan yırtılırcasına bir çılgılık koptu. Acıyı neredeyse hiç hissetmedim.

"Kızı için de bir tane yaptırdı. İmparatorluğu için her şeyi içine koydurdu."

Bu farkındalık, kafamda kontrollü bir patlama gibi patladı.

"Tatiana'nın da aynı lanet olası kolyesi var," diye mırıldanıyorum, duyduklarımı anlamaya çalışarak.

Uzak durmamız gereken tek kadın o. Yıllarca onun için çalıştım, aptalca onu korudum. Sonra da beni kardeşlerinin eline ölüme terk etti. O şeytani biri ve Lily'nin yanına yaklaşmasını istemiyorum.

Lev'in sesi titriyordu. "Şimdi ne yapacağız Drago?"

Gözlerimi kapatıyorum.

Göz kapaklarımın ardında Lily'nin boğazını hayal ediyorum. Sadece ellerimin boğazını nasıl mükemmel bir şekilde saracağını değil, o zincirin tenine nasıl yaslandığını da. Ne kadar kolay bir ölüm fermanına dönüşebileceğini.

“Şeytanla bir anlaşma yapmak zorunda kalacağım Lev. Vaiz'e odaklanmamız gerekiyor; aynı anda Tatiana ile de uğraşamayız. Ben hallederim.” Bu sözler kül gibi bir tat bırakıyor, çünkü bu anlaşmanın bana neye mal olacağını çok iyi biliyorum.

Ailesi beni bir kez daha öldürmeye çalıştı. Beni kanlar içinde, paramparça ve bir kenara atılmış halde bıraktılar, sanki onların iktidara

yükselişinde sadece birer yan hasarmışım gibi. Hayatta kaldım, ama hayatta kalmanın izleri asla silinmedi. Ve tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğim.

Tatiana belki de diğerlerini zekasıyla alt edebilir. Belki de hiçbiri farkında bile olmadan bir tahtadaki taşları hareket ettirebilir. Ama ben onun lanet olası evinde on yıl geçirdim. Onun çatısı altında yaşadım. O ailenin nasıl nefes aldığını, nasıl yalan söylediklerini, cesetleri nasıl gömdüklerini ve buna nasıl sadakat dediklerini izledim.

Her şeyi gördüm. Lev'den aldığım görev her şeyi görmek, istihbarat toplamaktı.

Onu sandığından çok daha iyi tanıyorum. Kendinden bile daha iyi. Ailesi hakkında ondan daha çok şey biliyorum, hatırlamak istediğinden daha fazlasını. Güç ve gururun ardında saklı sırlar.

Hepimizin gizli kalmış sırları vardır. Babasının ise çoğu insandan daha fazlası vardı.

Lily'nin nefes alabilmesi, bizi büyüten canavarların elinden kurtulabilmesi için gerekirse hepsini ortaya sermeye hazırım. Artık neye mal olacağı umurunda değil. O gece, Lily'nin titreyen bedenini cehennemden çıkarıp bir daha asla yalnız kalmayacağına yemin ettiğimde o sınırı aştım.

Tatiana, yaklaşmakta olan şeyi durdurmak için benden son damlasına kadar kanımı emmek zorunda kalacak.

Bana zarar vermek ayrı bir şeydi. Bu da bir husumet doğurdu. Karanlıkta bekleyen, sessiz, içten içe büyüyen bir nefret türü.

Peki ya Lily'nin peşinden gitmek?

Bu resmen bir savaşa yol açtı ve Lily'nin saçının teline bile dokunmasına izin vermeden önce onun imparatorluğunu yerle bir edeceğim.

Hayatım bir zamanlar Tatiana'ya adanmıştı. Ama Lily her zaman tüm yeminlerden önce geldi. Onu korumak bu dünyadaki tek amacım.

Onun için ölürüm. Ve eğer ölürsem, o kahpeyi de yanımda götürürüm.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Islak Rüyalar, Bulutlu Haziran

Drago dün öğleden sonra gizemli bir yerden döndü. Babamla biraz sohbet ettikten sonra ben de yukarı çıktım ve hemen uyuyakaldım. Ama yine de benim için şarj ettiği kristalleri yanıma alıp yatağa gittim.

Ve bunca saat uyuduktan sonra bile hâlâ doğru dürüst uyumamış gibi hissediyorum. Votka şimdiden beni perişan etti.

Duşa girip kendimi biraz daha düzgün hale getirdikten sonra, doğruca aşağıya, kahveye yöneldim. Bu günü atlatmam için tek ihtiyacım olan şey bu. Babam benden çok daha fazla içebiliyor, ama en azından kusmadım. Kapı eşiğinde durup, Drago ile babamın yemek masasında hararetli bir tartışmaya tutuşmuş hallerini izledim; sesleri alçak, kemiğe sürtünen bıçaklar gibiydi. Hava çok yoğun, çok gergin hissediliyordu ve birdenbire tek istediğim dışarı çıkmaktı. Akşamdan kalma halim de bana yardımcı olmuyordu.

Belki de sessizce kaçabilirim. İşe giderim ve bunların hiçbiri olmamış gibi davranırım.

Dikkatlice bir adım atıyorum, ama Drago'nun mavi gözleri, sanki görmeden önce hissetmiş gibi anında benimkine kilitleniyor.

Parmaklarım çantamı sıkıca kavradı, sanki ondan yayılan yoğunluktan beni koruyacakmış gibi vücuduma bastırdım. Bakışları aşağıya, sonra tekrar

yukarıya kaydı, ardından bir kaşı kalktı.

"Peki nereye gitmeyi düşünüyorsun?" diye soruyor, sandalyesinden kalkarken.

Kalp atışlarım düzensizleşiyor.

Babama şöyle bir bakıp, içimden sessizce destek istedim ama hiçbir şey alamadım.

"İş mi?" diyorum, kelimenin sonuna sanki bir gerçeği belirtmek yerine izin ister gibi vurgu yaparak.

Drago bir kez başını salladı. Takım elbise ceketine uzandı ve sakın bir hassasiyetle giydi. Acele yok. Öfke yok. Sadece kontrol.

Başka bir kelime söylemiyor.

Bunun yerine, masadan silahı alıyor, alışkanlık gereği kontrol ediyor ve usulca yanındaki kılıfına yerleştiriyor. Sessiz odada çıkan tık sesi oldukça yüksek duyuluyor.

Sonra benim kişisel alanıma giriyor.

Çok yakın.

Tam önümde duruyor, heybetli bir halde, sesi alçalıyor ve sadece benim duyabileceğim kadar yaklaşıyor.

"Benden gizlice kaçmaya kalkışma Lily. İşe yaramayacak," diye fısıldadı. "Ben avlanmak üzere programlandım."

Nefesim kesiliyor. Gözlerim istemsizce kocaman açılıyor.

Ve sonra, sanki az önce tüm sinir sistemimi altüst etmemiş gibi, hafifçe kıkırdadı.

Sanki bu çok komikmiş gibi. Sanki bana ne yaptığını gayet iyi biliyormuş gibi. Ve daha da kötüsü... Sanki tekrar denemem için bana meydan okuyormuş gibi.

Ondan sıyrılmaya çalışıyorum ama o hemen arkamda, evden çıkarken bir eli belimde duruyor. Yönlendirme ya da itme değil, sadece orada olduğunu hatırlatıyor. Her zaman orada olacağını hatırlatıyor.

Ve bu beni korkutmuyor.

Yolculuk sessiz, ne garip ne de rahat. Pencereden dışarı bakıyorum, yaptığı her şeyin, direksiyonu kavrayan ellerinin kasılmalarının, başka bir araba çok yaklaştığında çenesinin kasılmasının, sanki dünyanın kendisi bir tehditmiş ve korunmaya değer tek şey benmişim gibi her şeyi farkında değilmişim gibi davranıyorum.

Galerinin önüne vardığımızda, göğsümde rahatlama ve korku birbirine karıştı. İş, normal olmak anlamına gelmeliydi. İş, mesafe anlamına

gelmeliydi.

Yine de içeri giriyorum, kapının üzerindeki zil çalıyor, tanıdık tütsü ve cilalı taş kokusu beni sakinleştiriyor. Gotik bir dinginlik. Benim sığınağım.

"Günaydın patron," diye cıvıldadı Roxy masadan, sonra sesi kısıldı ve donakaldı. Gözleri yavaşça yukarı kalktı ve sonra midemi alt üst eden bir şekilde irileşti.

Değişimi anında hissediyorum. Kadınların içgüdüsel olarak yaptığı o duraksama—sessiz, içten gelen o "oh" sesi.

Roxy ayağa kalktı, eteğini düzeltti, bakışları Drago'nun geniş omuzlarında, özel dikim takım elbisesinde ve ona ikinci bir deri gibi yapışan sessiz tehditkar duruşunda gezinirken yanakları kızardı.

"Şey... merhaba," diyor, sanki konuşmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırpıştırarak.

Drago ona kibarca başıyla onay verir.

"Roxy," dedim hızla, sesime zoraki bir neşe katarak, "bu... Drago."

Sadece Drago. Başka hiçbir şey değil. Zaten onu açıklayacak bir unvan da yok.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor elini uzatarak, sanki dik dik bakma isteğini bastırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini ondan ayırmadan.

Drago bunu kısa bir süreliğine ele geçiriyor.

"Aynı şekilde." Aksanı, kadının yutkunmasına yetecek kadar belirgindi.

"Vay canına," diyor ve boğazını temizliyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Kahve? Su? Yani—"

Ona ters bir bakış attım.

Yüzünü buruşturdu. "Doğru. Profesyonel."

Drago'nun ağzı seğiriyor, yüzünde kısa bir anlığına beliren eğlence belirtisi hemen kayboluyor.

"Lily'nin yanında olacağım," diyor sakın bir şekilde.

Şimdilik değil. Gerekirse de. İle.

Roxy hemen başını salladı. "Elbette. Kesinlikle. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman ayır."

Ofisime girdiğimde çantamı sandalyeye bırakıp doğruca masama geçtim, birdenbire rutine duyduğum özlem arttı. Dizüstü bilgisayarım açıldı, sessiz uğultusu vücudumun çok ihtiyaç duyduğu bir şekilde beni sakinleştirdi.

Drago arkasından kapıyı kapatıp kilitliyor. Kilit sesi odada çok yüksek çıkıyor.

Yavaşça döndüm. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun..."

"Evet," diyor sakın bir şekilde.

Kapının yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışları odayı adeta çıkışları, açılı ve kör noktaları haritalandırıyor gibi tarıyor. Sanki burası zaten bir savaş alanıymış gibi. Gerçekte ise burası sadece bir sürü pencere ve köşede bir güvenlik kamerası görüntüsü.

Parmaklarım klavyenin üzerinde gezinirken, normal nefes almaya çalışarak oturuyorum.

Ve sonra bunu hissediyorum.

Dikkati sürekli veya belirgin değil, ama yine de orada. Sandalyemde her kıpırdandığımda. Saçımı her kulağımın arkasına sıkıştırdığımda. Klavye kullanmak için her öne eğildiğimde.

Onun yukarıya doğru baktığını fark ettim. İzliyordu. Bedenimi değil, öyle bir şekilde değil. Yüzümü. Tepkilerimi. Nefesimi.

Bu çok sinir bozucu.

Boğazımı temizledim. "Oturabilirsin, biliyorsun."

"Ben iyiyim."

Elbette öyle.

Çalışmaya çalışıyorum ama rakamlar birbirine karışıyor, e-postalar okunmadan kalıyor. Nabzım bir türlü sakinleşmiyor.

"Her zaman böyle mi nöbet tutuyorsunuz?" diye sordum ona bakmadan.

"HAYIR."

Bu beni duraksatıyor. "Hayır mı?"

"Genellikle arka planda kalırım," diyor sessizce. "Bunu kolaylaştırmıyorsunuz."

Parmaklarım hâlâ klavyede. "Bu senin sorunun gibi görünüyor."

Tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik oluyor. "Seninle ilgili her şey benim sorunum, Lily."

Yukarı baktım ve o zaten beni izliyordu. Sessizlik uzadı, sanki ikimizden biri yanlı nefes alsa, geri dönüşü olmayan bir şey olacakmış gibi hissettim.

Yutkunuyorum ve dikkatimi olması gereken yere, ekrana geri çeviriyorum.

Ve nedense, kendimi hiç bu kadar görülmüş hissetmemiştim. Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Aramızdaki bu her neyse, ondan kaçmanın giderek daha da zorlaştığının hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Marco'nun asistanından gelen e-postaya tıkladım ve kalbim durdu.
Kahretsın.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Hipnoz, Uyku Jetonu

Eğer burada durup başka birinin dizüstü bilgisayar ekranına bakmasını izleseymdim, birkaç dakika içinde can sıkıntısından ölürdüm.

Ama Lily? Burada saatlerce durabilirim ve asla bıkmam.

Onunla ilgili her şey beni kendine çekiyor. Çok fazla konsantre olduğunda alt dudağını ısırması. Sanki kendini topraklıyormuş gibi, bilinçsizce saçlarını kulağının arkasına sıkıştırma alışkanlığı. Ekranın kenarından bana attığı minik, geçici bakışlar, hâlâ izleyip izlemediğimi kontrol etmesi.

Ben her zaman öyleyim.

“Drago...” Sesindeki tedirginlik, vücudumdaki her kası tetikte tuttu.

“Nedir?” diye soruyorum aramızdaki mesafeyi kapatarak. Masasına doğru yürüyorum ve avucumu bilerek tahtaya dayıyorum. Sınırları zorladığımın farkındayım. Her gün, her etkileşimde, kontrolümü yavaş yavaş azaltıyor. Ve bunu durdurmuyorum. Karşı koymuyorum. İstemiyorum da. Çünkü her zaman olmaya yazgılı olduğumu düşündüğüm yere yavaş yavaş yaklaşıyorum.

Bakışları aniden aşağıya, dövmeli elime indi.

Kahretsin, boynuna dolandığında mükemmel görünürdü. Bana vereceği tepkiyi bir düşünün.

"Hafta sonu Monaco'ya gidiyorum."

Tereddüt etmiyorum. "Biliyorum. Gerekli düzenlemeler yapıldı."

Başını aniden kaldırdı, gözleri parıldadı ve sandalyede geriye yaslanarak bana iyice baktı. Boynundan yukarı doğru bir kızarıklık yayıldı, yanaklarına da bulaştı.

"Ne demek 'önceden ayarlanmış'? Bunu nereden biliyorsun?"

"Çoğu şeyi öğrenebilirim, Lily."

Başını yavaşça sallayarak homurdandı. "Evet. Ve böyle devam edersen beni nasıl sinirlendireceğini çabucak anlayacaksın."

Gülümsememi zorla bastırıyorum. İçindeki o ateş, içimde gergin bir his uyandırıyor. "Anladım. Özel hayatına çok sık müdahale etmeyeceğim."

O gemi çoktan yelken açtı. Ama bunu ona söylemiyorum. Bu benim sırrım.

Kadın bir saniye içinde ayağa kalktı, sandalye o kadar sertçe geriye doğru kayd ki neredeyse devrilecekti. "Hayır. Bunu kesinlikle yapmayacaksın."

Göğsüme bir tırnağı sapladı, dokunuşundan öfke fışkırıyordu. Ne yaptığını fark ettiği anda geri çekilmeye çalıştı ama ben daha hızlıydım. Bileğini yakaladım. Temas, sanki bir fay hattı açılmış gibi beni vurdu.

"Gerekirse her türlü yolla sizi güvende tutacağım," diyorum, sesim niyetimden daha sert çıkıyor.

"Sence de bu biraz aşırıya kaçmıyor mu?" diye soruyor yüzüme bakarak.

"Hayır. Kesinlikle hayır." Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce onu serbest bırakıyorum.

"Monako'da kara para aklama amacıyla birçok iş bağlantım var," diye devam ediyorum, kendimi tekrar kontrol altına alarak. "Yıllar boyunca onlara birçok iyilik yaptım ve onları çağırdım."

Şimdi gözlerini kısarak beni dikkatle izliyor, söylemediğim şeyleri anlamaya çalışıyor.

"Planlandığı gibi Cuma günü uçacağız, ancak Quinn'in özel uçağıyla ve benim ayarladığım konaklama yerinde kalacağız. Marco'nun masrafları zaten karşılandı. Her şey yolunda." Ona, gösterdiğinden çok gizleyen türden küçük bir gülümseme sunuyorum ve her şeyi sindirmesini bekliyorum.

"Biz?"

Bağırış çağırış, öfke bekliyordum. Belki de beni ofisinden atmakla tehdit ederdi. Bunun yerine, adını koymayı reddettiğim daha yumuşak bir duyguyla karışık bir şaşkınlık var.

"Evet. Biz. Nasıl tanımlamak isterseniz öyle tanımlayın."

Yavaşça başını salladı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Soruyu gerçekten anlamakta güçlük çekerek kaşlarımı çattım. "Çoğu zaman yapmam. Sadece iyi bir günümde yakalarsanız."

Sessizlik uzadığında hâlâ çok yakınımda duruyor. O kadar yakın ki, ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, sakinmiş gibi davransa bile nefes alışverişindeki değişimi hissedebiliyorum. Sakin değil. İşaretleri biliyorum. İstemeden de olsa hepsini kaydettim.

İşte sorun da bu.

Çünkü burada durup onu böyle istememin her saniyesi, kaburgalarımın saplanmış bir ihanet gibi geliyor.

Lev bana hayatını, imparatorluğunu, kızını emanet etti. Kızının güvenliğini tereddüt etmeden, koşulsuz olarak bana teslim etti ve işte ben onun ofisinde durup, dudaklarının benimkine değmesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

Ve dudaklarının penisimi sarmasının nasıl bir his olacağını. Boğazına boşalmanın ne kadar mükemmel bir his olacağını.

Kahretsin.

"Benim yerime karar veremezsin," diyor ama sesi artık keskin değil. Daha alçak bir tonda.

"Karar vermiyorum," diye yanıtlıyorum, kalbim hızla çarpsa da ses tonumu sakın tutmaya çalışarak. "Riskleri ortadan kaldırıyorum."

Gülüştü sessiz, nefes nefese ve doğrudan içime işliyor. "Ofisimde, yüzümden beş santim ötede durup, başka bir ülkede nerede uyuyacağımı söylüyorsun. Bu bir karar gibi geliyor."

Düşünmeden yer değiştiriyorum, vücudumu onunla kapı arasına gelecek şekilde açılı bir şekilde konumlandırıyorum. Onu tuzağa düşürmüyorum. Asla öyle bir şey değil. Sadece içgüdü. Koruma içgüdüğü o kadar derine işlemiş ki, kapatılamıyor.

Lev'in yüzü zihnimde beliriyor. Eğer beni şimdi görebilseydi...

"Eğer gitmemi isteseydin," diyorum sessizce, "zaten gitmemi söyledin."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. Görüyorum. Her şeyi görüyorum.

"Bu, seni bu kadar yakınımda istediğim anlamına gelmiyor," diye mırıldandı.

Yalan çok ince. İkimiz de çatlama sesini duyuyoruz.

Elim, beynim engelleyemeden kalkıyor, beline tam varmadan, dokunmanın korumaya yemin ettiğim her şeyi mahvedeceği o tehditkar boşlukta duruyor. Gözleri parmaklarıma kayıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Drago," diye fısıldıyor ve adımın onun ağzından duymak aynı anda hem yanlış hem de bağımlılık yapıcı geliyor.

Geri adım atmalıyım. Bunu biliyorum. Bu kapıyı kilitlediğim andan beri biliyorum.

Bunun yerine, sesim biraz alçalacak kadar yaklaşıyorum. "Eğer yerimden kalkmamı istiyorsan, Lily, şimdi söyle."

Dudakları aralandı. Bir an için, bunu yapabileceğini düşündüm. Beni uzaklaştıracağını, kendimden kurtaracağını düşündüm.

Hayır, öyle değil.

Eli kalkıyor, bileğime hafifçe dokunuyor, sanki yanmadan önce alevin sıcaklığını test ediyormuş gibi. Bu temas içimde bir patlama yaratıyor. Lev'in elini omzumda hayal ederken çenem kasılıyor.

Bu yüzden kendimden nefret ediyorum.

Ona karşı hisler beslemek onu güvende tutmaz; aksine onu daha büyük bir tehlikeye atabilir.

"Gözetilmekten hoşlanmıyorum," diye fısıldıyor.

"Seni izlemiyorum," diyorum ve bu ona yalan söylemeye en çok yaklaştığım an oluyor. "Nefes alıp almadığını kontrol ediyorum."

Gözleri yumuşuyor, orada benim şahit olmaya hakkım olmayan kırılgan bir şey beliriyor. "Sanki zaten yıkılmışım gibi konuşuyorsun."

"Hayır," dedim hemen, vicdan azabı içimi kemiriyordu. "Bana kim olmam gerektiğini unutturmak istiyorsun."

Bu kadar.

Hava değişiyor. Nefesi kesiliyor ve farkında olmadan başını yana eğerek bana ağzını, boğazını, farkında olmadan verdiği her şeyi sunuyor.

Ona doğru eğiliyorum, dudaklarım kulağının dibinde kalıyor, dokunmuyor ama içimdeki her şey onu sahiplenmek için çılgılık atıyor.

"Burada duracağım," diye mırıldandım, sesim kısıtlama ve utançtan titreyerek. "Çünkü durmazsam, bana her şeyini emanet eden tek adama ihanet etmiş olacağım."

Parmakları bir anlığına koluma dolanıyor, sanki bana tutunuyor ya da gitmememi istiyor gibi.

Sonra kapı çalıyor ve gerçeklik bir anda yerine oturuyor.

“Lily?” Roxy’nin sesi o anı böldü. “Özür dilerim, şarj aletimi unuttum.”

Lily keskin bir nefes alıp yanmış gibi geriye doğru adım attı. Eli kolumdan düştü. Aramızdaki mesafe şimdi daha soğuktu ama tehlikesi azalmamıştı.

Doğrulup aramıza mesafe koyarak vücudumu kontrol altına almaya çalışıyorum. Bana baktığında yanakları kızarmış, gözleri karanlık, nabızı boğazında belirgin bir şekilde görünüyordu.

İkimizden biri affedilemez bir şey söylemeden önce kapıyı açıyorum.

Roxy'nin bakışları benden Lily'ye ve tekrar bana doğru gidip geliyor, kaşları hafifçe kalkıyor, yanaklarında kızarıklık belirliyor.

“Ah,” diyor dikkatlice. “Rahatsız mı oluyorum?”

"Evet," diye yanıtlıyor Lily çok hızlı bir şekilde.

"Hayır," diyorum aynı anda.

Roxy her şeyi anlamış gibi sırtıyor.

Ceketimi alıyorum, sesim zorlukla da olsa tarafsız ve profesyonel bir tona bürünüyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Lily ben giderken bana bakmıyor ama yine de beni izlediğini hissediyorum. Omuzlarımın arasında bir ağırlık gibi hissediyorum.

Ve oradan uzaklaşırken, göğsümde her türlü arzudan daha ağır bir gerçek oturuyor.

Onu istemek ölümcül olabilir.

Ama onu böyle istemek, asla affedilmeyeceğim bir günah gibi geliyor.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zambak

Pastırma ve yumurtaları babamın önüne koyuyorum. Drago'nun tabağını mutfak tezgahında bırakıyorum. İki gün önce ofis yakınındaki olaydan beri daha soğuk davranıyor. Aramıza bir duvar örüp, tırmanmaya cesaret etmemi bekliyormuş gibi, ince bir şekilde mesafeli değil.

Tamamen profesyonel. En ufak bir gülümseme bile yok. Hiçbir şey.

Babamın karşısına oturup tabağındaki yumurtaları karıştırıyorum, iştahım çoktan kaçmış.

"İyi misin?" diye soruyor.

Yukarı bakıp iç çektim. "Evet. Bu gerçekten... çok fazla."

"Sonsuza dek sürmeyecek, söz veriyorum." Bana gülümsüyor ama bu da yardımcı olmuyor. Sanki Drago'nun neden bana yaklaşmadığını ya da bunun neden olması gerekenden daha çok acı verdiğini sorabilirmişim gibi.

"Baba, dünyada kendime ait bir yerim olduğunu hiç hissetmedim. Bu yeni bir şey değil." Gülmeye çalışıyorum ama çenesi kasılıyor.

"Bulursun. Biliyorum. Belki Monaco'dadır." Kahvesinden bir yudum alıyor.

"Belki."

Kapı gürültüyle çarpıyor ve ben irkiliyorum, ses odayı yarıp geçiyor, ardından ağır ayak sesleri geliyor. Arkamı dönme zahmetine girmiyorum.

"Lev. Gitmemiz gerek," diye bağırdı Drago.

Babam anında ayağa kalktı ve silahına uzandı. Gitmeden önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Bir yandan babamın hayatımda olmasına sevindim, diğer yandan ise bunun bu kadar uzun sürmesine hâlâ çok kızgındım.

Drago'ya baktım, yüzündeki her keskin çizgiye pişmanlık kazınmıştı.

"Yani, burada tek başıma kalmam konusunda bana güveniliyor mu?"

Bana dik dik bakıyor. "Dekadans'ın kapıları kilitli. Bizim haberimiz olmadan kimse girip çıkamaz. Evim tamamen kilitli. Her yerde güvenlik kameraları var. Sana güveniyoruz."

Başımı salladım, ağzımı kapalı tuttum. "Tamam. O zaman Hallie'nin yanına gideyim."

Babam çoktan kapıdan çıkmışken tüylerim diken diken oldu. Kapı çarparak kapanır kapanmaz Drago yaklaştı, masanın yanında durdu ve ellerini karşımda duran yüzeye bastırdı.

"Bu tavrın amacı ne?" diye soruyor.

"Yok canım." Kalbim gümbür gümbür atsa da gözlerimi tabağımdan ayırmadım.

"Bana yalan söyleme, lastochka. Söyle bana."

Aman Tanrım. Benim takma adımla Rus aksanıyla uzatarak söyleme şekli beni bacaklarımı sıkmaya itiyor.

Çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırdım. "İnan bana Drago. Ne düşündüğümü bilmek istemezsin," dedim, dudaklarımda hafif bir sırıtışla.

"Evet. Ben de aynı durumdayım." Çenesi seğirdi.

Ve şimdi... onun gömleğini yırtıp beni masanın üzerinden sürüklediğini düşünüyorum.

Birbirimize bakışarak göz göze geldik, ikimiz de geri adım atmadık, ta ki o boğazını temizleyene kadar.

"Hallie burayı çok iyi tanıyor. Sizi ziyaret etmek için arabayla buraya gelebilir. Güzergahlara alışana kadar burada kalabilirsiniz."

Gülüp arkama yaslandım, kollarımı kavuşturdum. "Vay canına. Demek şimdi bir tutsak oldum."

"Hayır. Seni ormanda kovalayacak vaktim yok."

Boynumdan yukarı, yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayılıyor. Hayal gücüm beni anında yanıltıyor ve bu düşünce midemi alt üst ediyor. Kahretsin, bu çok seksi olurdu.

Doğruluyor. O da hissediyor mu acaba?

"İşte iyi günler, yakışıklı." Ona hafifçe el salladım, dışarıdan neşeli görünse de içten içe pervasızdım.

Bana sadece göz kırpıyor ve nefesim kesiliyor, durduramıyorum.

Gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey parıldar, ardından ifadesi sertleşir, sanki bunu fark ettiği için kendine çok kızgınmış gibi. Bir adım geri çekilir, sonra bir adım daha atarak zırhını parça parça yeniden inşa eder.

"Kahvaltını ye," diyor, artık tamamen işine odaklanmış bir şekilde. "Hazır olduğunda Hallie'ye mesaj at. Eğer mülkten ayrılırsan, seni birisi eşlik etsin diye ayarlayacağım."

"Drago—"

"Hayır." Sözü nazik ama kesin bir şekilde kesiliyor. "Bugün değil."

Tezgahtan anahtarlarını alıp kapı eşiğinde durdu, sırtı bana dönüktü. Ve döndüğünde gözlerinde o parıltı vardı.

"Bana öyle bakmamaya çalış. Bu, haddimi bilmemeyi zorlaştırıyor."

Sonra gitti. Kapı arkasından hafif bir tık sesiyle kapandı, sanki bir morluk gibi.

Uzun süre sonra bile orada öylece duruyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor, öfke ve özlem o kadar iç içe geçmiş ki, birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını ayırt edemiyorum.

Ve en kötü yanı, çekip gitmesi değil.

Onun yerini hiç hatırlamasını istemiyorum.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Drago

Masada serili üç kesik kafa ile karşılaşınca Lev, "Güzel," diye mırıldandı.

Onu kaburgalarından sertçe dürttüm. Bunun komik bir yanı yok ve Quinn ailesi de bunu komik bulmayacak. Ben de bulmuyorum. Bu bir gösteriş değil. Bu bir mesaj.

Enzo, omuzları gergin bir şekilde telefonunda hararetle mesaj yazıyor, gelişimiz fark bile etmiyor. Declan ise masanın yanında kaskatı duruyor, yüzünde öfke ifadesi var.

"Bunlar kim?" diye soruyorum, başlarını işaret ederek.

"Bizimkilerden bazıları," diye yanıtıyor Declan kasvetli bir şekilde. "Alt rütbeliler. Onları Ohio'ya ipuçlarını araştırmak için gönderdik ve işte böyle geri döndüler."

Çenem kasıldı. "Kaç tane gönderdik?"

"On," diye yanıtıyor Conan.

Hesaplamayı otomatik olarak yapıyorum. "Yani yedi kişi hayatta kalmış. Fena değil."

Declan bir kez başını salladı. "Masamda hiçbir lanet olası kafa olmasını istemem, Drago."

"Şey, onların yanına gittiğimizde, hiçbirini sağ bırakmıyoruz. Bu savaş. Bu olur."

İşte o zaman Enzo nihayet başını kaldırdı, ifadesi karanlık ve hesapçıydı. Söyleyeceklerimi söylemek için en kötü zamanlama bu, ki bu

genellikle bunu yapmanın tek zamanı olduğu anlamına gelir.

"Bilmen gereken başka bir şey daha var," dedim, gözlerim Enzo'ya kilitlenmişti. "Ve bunu bilmek isteyeceksin."

Telefonunu cebine koydu ve bana sert bir şekilde başını salladı.

"Görünüşe göre Tatiana'nın istediğı bir şeye sahibiz. Daha doğrusu, Lily ona sahipti ve şimdi ben sahibim, çünkü onun ölüm cezasıyla ortalıkta dolaşmasına izin vermeyeceğim." Bilerek duraklıyorum. "Ve Tatiana ile iletişime geçmek için protokolümü başlattım. Şimdi onun bana ulaşmasını ya da beni bulmasını bekleyeceğiz."

Enzo'nun çenesi seğiriyor, saklamaya zahmet etmediğı bir işaret bu. Yıllardır onu avladığını biliyorum. Ve son birkaç yıldır bu av çok daha tehlikeli bir şeye dönüştü. Onun için bazı cevaplar saklıyor ve elinden gelen her şeyi yaparak onun ulaşamayacağı bir yerde kalmaya çalışıyor.

Her neyse, büyük bir şey. Çünkü henüz ona yaklaşmadı, onu alt etmeye çalışıyor, bunu görebiliyorum. Mükemmel zamanı bekliyor.

"Elinde ne var?" diye soruyor.

Lev'e kısa bir bakış attıktan sonra Enzo'ya döndüm. "Bir kolye. Lev ve Kasap'ın yıllar önce kızları için yaptıkları bir kolye. Lily'nin kolyesinde yılların sırları ve fonlara erişim var. Vano'nun Tatiana'ninkine tam olarak ne koyduğunu bilmiyoruz, ama hemen tanıyacak kadar bilgi var."

Oda birdenbire sessizleşiyor.

"Lev'e kadar olan bağlantıyı kurması çok zor olmazdı," diye ekliyorum. "Ve kurdu da. Sadece izlemiyor, harekete geçiyor. Lily'nin yanından bir adam kurtardım. Onun adamlarından biri. Ülkemize ayak basmayacak ama basabilecek ve basacak bağlantıları var."

"Buraya ayak basarsa, onu görür görmez öldürürüm," diye öfkeyle söylendi Declan.

"Hayır. Alamazsın. O benim," diye homurdanır Enzo.

Kahretsin, aralarında kedi fare oyunu gibi bir şey var ve kimse nedenini bilmiyor. Bence bu sadece bir borç meselesi değil. Mafyayla ilgili her şeyin ötesinde. Bence bu kişisel bir mesele. Ayrıca Tatiana'nın hayatta kalmasının tek nedeninin ona ihtiyacı olması olduğuna inanıyorum. Ona ihtiyacı kalmadığı an, onun sonu olacak.

"Ne yapmamızı önerirsiniz?" diye soruyorum.

"Onunla bir toplantıyı halledebilir misin?" diye soruyor Enzo dikkatlice.

"Evet." Sesim sakinliğini koruyor. "Ama hepimiz biliyoruz ki bir anlaşma yapmak zorunda kalacağım. Bu seferki fark şu ki, yalvaran ben

değilim. Kozu ben tutuyorum. Ve bence bu bize iki kuş birden vurma fırsatı verecek.”

Declan kollarını kavuşturdu. "Bir taşla iki kuş," dedi yavaşça. "Nasıl?"

“Tatiana’nın Vaiz’e nasıl ulaşılacağını bilmemesi imkansız,” diye yanıtlıyorum. “Rus erkeklerin onun saflarında belirmesi tesadüf değil. Bu bir altyapı meselesi. Tahminimce ya o ya da Emil yardım ediyor.”

Hafifçe öne eğildim, ağırlığın vücuduma oturmasını bekledim. "Eğer bana bilgiyi verirse, kolyeyi ona veririm."

Etrafımızı bir sessizlik kaplıyor.

"Ya yalan söylerse?" diye soruyor Conan.

Ağzım kıvrık, ifadesiz bir şekilde: "O zaman beni neden hafife almaması gerektiğini tam olarak anlayacak."

Çünkü bu sefer güç için savaşıyorum. Lily için savaşıyorum.

Enzo gözlerimin içine dik dik baktı. "Onu kullanabiliriz. İmparatorluğunu yıkabiliriz. Ama onun hayatta kalması gerekiyor. Bu önemli. Hakkında öldürme yasağı var. Ve eğer biri bu yasağı çiğnerse, onu mahvederim."

"Ne sikim?" diye tısladı Lev yanımda.

Odada şaşkın yüzler var, ama ben bundan etkilenmedim diyemem. "Anladım, patron."

Enzo ile tartışmanın anlamsız olduğunu hepimiz biliyoruz. Finn bile, ne kadar sinirli görünse de, sessiz kalıyor. Bazen bu hayatta kalabilmek için büyük resmi görmek gerekiyor.

Enzo'ya güveniyoruz. Onu hayatta tutacağız.

“Lily ile birkaç günlüğüne Monaco'ya gidiyorum. Eğer benimle iletişime geçerse size haber vereceğim.”

Enzo boğazını temizledi. "Canlı yayın bekliyorum. Söylediği her şeyi duymak istiyorum."

İşte bu onu zirvede tutuyor. Kimseye güvenmiyor.

Bunu saygıyla karşılıyorum. Yaşlı avukatımın kafası birden yerine oturdu. “Eğer benimle iletişime geçerse, Enzo. Declan’ın Charlotte’u kurtarmasına yardım ettiğim için ona ve ailesine ihanet etmiş olurum. Ama lütfen bil ki, Lily’nin güvenliğini sağlamak benim bir numaralı önceliğim. Bunu ya da buradaki herhangi birini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Sen benim ailemsin, Charlotte ve Isabella da öyle.” diye hatırlattım, Declan’a bakarak.

Onlara asla ihanet etmezdim.

Ayrılırken, arabaya bindiğimizde Lev telaşlı görünüyordu. "Küçük kızım için mücadele ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi bana.

İçimde bir suçluluk duygusu kıvranıyor. Sanki son iki günde onu yirmi farklı pozisyonda becerdiğimi hayal etmemişim gibi. O kadar ki, onunla yalnız kalmaya kendime güvenemiyorum.

"Her zaman."

"Biraz uyumaya gidiyorum!" diye bağırdı Lev yukarı çıkarken.

Ayak sesleri kaybolduğu anda monitörleri açtım. Ve işte oradaydı.

Lily, spor salonunda, kendi düşüncelerinden kaçmaya çalışıyormuş gibi koşu bandında durmadan pedal çeviriyor. Vücudunun her kıvrımını saran dar taytı ve vücudunun düzenli ritmi, durduramadan penisimin seğirmesine neden oluyor.

Kahretsin.

Ekranı kapatıp takım elbisemi çıkarıyorum ve yerine daha pratik, daha az dikkat çekici, daha tehlikeli bir şey giyiyorum. Sonra da fazla düşünmeden, vicdan azabı beni bu işten vazgeçirmeden aşağı iniyorum.

Kapıyı açtığım anda gözleri benimkine kenetlendi.

Her zaman benim varlığımın farkında. Farkında değilmiş gibi davranırsa bile.

"Benimle gel," diye emrettim, çenemi yanımızdaki kapıya doğru sallayarak.

Adımlarını bile yavaşlatmıyor. Koşu bandını da yavaşlatmıyor. Sadece bana daha çok çabalamam için meydan okurcasına bakıyor. "Üzgünüm, 'lütfe' kelimesini duymadım. Olamaz."

Çenem kasılıyor.

Yaklaştım ve eğilerek durdurma düğmesine bastım. Makine ayaklarının altında güvenli bir şekilde durdu.

"Lütfe." Bu kelime teslimiyet gibi geliyor kulağa.

Gülümsüyor ve göğsümde aynı anda hem acı verici hem de aptalca bir his oluşuyor. "Ne istiyorsun, huysuz?"

Kaşımı kaldırıyorum, sesimi titretmemeye çalışarak. "Göreceksin, tatlım." Ve sonra göz kırpmıyorum.

Yanakları anında kızardı, göz bebekleri sanki yıldırım çarpmış gibi kocaman açıldı. Bunu görüyorum. Hissediyorum. Aramızda görünmez ve şiddetli bir çekim kopuyor.

Onun yanındayken kendimi neden durduramıyorum?

Gölgede kaldığım zaman, hayatında sadece bir hayalet olduğum zaman, uzaktan izlediğim, görülmeden koruduğum, istemeden hareket ettiğim zaman daha kolaydı.

Şimdi o benim alanımda. Zihnimde. Tenimin altında. Her bakışım ihanet gibi geliyor; ona yakın her nefesim, asla dokunmayacağıma yemin ettiğim bir çizgiyi aşmak gibi.

O, en yakın arkadaşımın kızı. Benim hâlâ bir ruhum olmasının sebebi o.

Ve her şeye rağmen onu istiyorum.

Bu bilgi göğsümde ağır bir yük gibi çökerken, onun da arkamdan gelmesini bekleyerek kapıya doğru dönüyorum.

Bu sadece bir ayartma değil.

Bu bir test.

Ve içten içe, sonunun nasıl olacağını zaten bildiğimden korkuyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Zambak

"Yüzme kıyafetimi getirmemişim?" diye sordum, havuzun yanından dümdüz geçip giden adamın peşinden aceleyle giderken. Kahretsin, Monaco için mayoya ihtiyacım olacak.

"Sana yüzmeyi değil, dövüşmeyi öğretiyorum." İkinci kapıda durdu ve kaşlarını çatarak bana döndü. "Yüzmeyi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim, sanki kendini tutuyormuş gibi parmaklarının seğirmesini fark ettim. "Evet, Drago. Temel hayatta kalma tekniklerini biliyorum. Ve ateş edebiliyorum. Sadece dövüşemiyorum. Ben bir balerindim, boksör değil."

Yaklaştığımda kapıyı ardına kadar açtı.

Sağ tarafta, bir boks torbası ve siyah minderler beni bekliyor. Midem bulanıyor. Odanın her tarafı aynalarla çevrili.

Ben olduğum yerde mihlanmış gibi dururken Drago arkadaki raflara doğru yöneldi. "Hadi bakalım küçük savaşçı. Bakalım neler yapabileceksin."

Ayaklarım hareket etmeyi reddediyor.

Adımları yaklaştı ve aniden, karşımda, heybetli ve heybetli bir şekilde belirdi. "Lily, sana asla zarar vermeyeceğim. Benim görevim seni korumak."

Yutkunuyorum. "Madem artık sen benim korumamsın, neden savaşmam gerekiyor ki?"

Yavaşça göz kırptı, elini çenesinde gezdirdi. "En kötü senaryo planlaması. Bana bir şey olursa, hayatta kalabileceğinizi bilmem gerekiyor. Ülkeden ayrılıyoruz. Becerilerinizi değerlendirmem lazım."

Kollarımı ellerimin üzerine çekerken bakışlarım yere iniyor.

Avucu omzuma yerleşti. Başka biri bana böyle dokunsa irkilirdim.

O değil.

Gözlerimi onun gözlerine kaldırdım.

"Birisi gerçekten bana zarar vermek mi istiyor?" diye fısıldadım.

Bunu bir daha yaşamak istemiyorum. Her zaman gelip beni kurtaracak biri olmayacak.

"Doğrudan sana değil. Daha çok, çapraz ateşte kalman ihtimaline karşı. Peşinde olduğumuz adamlar kötüler. Sınır tanımıyorlar. Kadınlar. Çocuklar. İmparatorluklarını tehdit eden herkese zarar verecekler. Baban artık onların hedefinde, bu da seni de otomatik olarak hedef haline getiriyor. Ve hiçbirinin ikinize de zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Sesindeki samimiyet nefesimi kesiyor. Babamdan saygıyla bahsediyor. Oysa ben, onun bana en günahkâr şeyleri yapmasını istiyorum. Bu açıdan bakıldığında, babamla olan arkadaşlığı umurumda değil.

"Babam için neden bu kadar çok şey yapıyorsunuz?" diye soruyorum, elimi belime koyarak.

"O beni kurtaran adam. Anne babamın yapamadığı şeyi yaparak bana hayatta ikinci bir şans veren adam."

Göğsüm sıkıştı. Neden bunu benim için yapamadı? "Ne güzel senin adına. Birimize annelik yapabildiğine sevindim."

Öfkem çok şiddetli, ama tamamen yanlış yönlendirilmiş olduğunu biliyorum. Bu Drago'nun suçu değil, babamın suçu.

Drago içini çekerek geri çekildi. "Baban seni sandığından daha çok seviyor."

Alaycı bir şekilde güldüm ve mindere doğru yürüdüm. "Sanırım öyle. Ama her iki ebeveynimin de beni neden adeta terk ettiğini anlamakta zorlanıyorum."

Drago, keskin bakışlarıyla beni adeta köşeye sıkıştırdı.

"Ne?" diye çıkıştım.

Başını salladı. "Üzüldüğünüzü anlıyorum. Bunu iyi niyetle yaptı."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Gözleri irileşti. "Yaralandın mı? Beni terk etti ve başka bir ülkede annemle bıraktı. Önemli olduğu zamanlarda bir kez bile ortaya çıkmadı."

Başını çeviriyor. "Belki bizzat orada değildi. Ama oradaydı. Biliyordu."

İçimden boş bir kahkaha dökülüyor. "Mezuniyet törenime bir mafya uşağı göndermek iyi bir baba olmak sayılmaz. Neredeyse tecavüze uğradıktan sonra bana kan parasıyla galeri açmamı sağlaması da..."

Duraksıyorum. Kelime boğazımda düğümleniyor. Yüzümden kan çekiliyor. Yüzünde bir yumuşaklık belirliyor.

Muhtemelen acıma duygusu. Tam olarak istemediğim şey. Nefesimi tutarak bunu atlatmaya çalışıyorum. Oraya geri dönmeyi reddediyorum. "Bana nasıl dövüşeceğimi göster, Drago. Sonra odama dönerim ve yokmuşum gibi davranabilirsin. Bunu çok iyi beceriyorsun gibi görünüyor." Ona dik dik bakıyorum.

"Gerçekten istediğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

Beni görmezden geliyor. "Yumruk at bana."

Bunu o kadar açık ve net bir şekilde, sanki bir emir veriyormuş gibi söylüyor ki. Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu beni biraz etkiledi.

"Nerede?" diye soruyorum.

"Herhangi bir yer." Omuz silkti.

"Nerenizin en çok acıyacağını düşünüyorsanız orayı seçin. Size saldırdığımda kaçma şansınız olacağını düşündüğünüz yeri seçin."

Gözlerim gri eşofmanın içinden görünen penisinin hatlarına kayıyor. Eminim o da bir canavardır.

"Hayır. Orada değil. Ama eğer biri size saldırıyorsa, ona olabildiğince sert bir şekilde karşılık verin."

Gülümsedim. "Anlaşıldı."

Yaklaşıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Yumruğumu sıkıyorum ve doğrudan karnına indiriyorum.

Yumruğa neredeyse hiç tepki vermedi, sanki onu sıkmışım gibi bana aşığılıyıcı gözlerle baktı.

"Vurabileceğiniz en sert vuruş bu muydu?" diye soruyor ifadesiz bir sesle.

Boynumda bir sıcaklık dalgası yükseldi. "Bana yumruk atmamı söyledin. Ben de attım."

"Bana zarar vermeni söylemiştim," diye düzeltiyor sakince. "Tekrar. Ama bu sefer sadece kolunu değil, vücudunu da kullan."

Yaklaşıyor ve birdenbire her yerimde oluyor. Elleri kalçalarımın üzerinden kayıyor, duruşumu düzeltiyor ve ayaklarımı daha da açıyor.

"Denge," diye mırıldanıyor. "Dengeniz bozulursa, zaten ölmüş sayılırsınız."

Avuç içleri bir saniye fazla oyalandı. Kalp atışlarım hızlandı ve yutkundum.

"Şimdi," diyor, sırtarak geriye doğru adım atarken. "Vur bana. Canımı yak."

Tekrar savurdum, bu sefer daha sert, kaburgalarını hedef alarak.

Tam darbeyi indirirken bileğimi yakaladı ve çevirdi, kendi ivmemi kullanarak beni öne doğru çekti. Tökezlerken nefesim kesildi ve aniden sırtım onun göğsüne yaslandı. Bir kolu belime dolandı, diğeri bileğimi arkamda sıkıştırdı.

"İşte çoğu insanın paniğe kapıldığı an bu," diyor sessizce, ağzını kulağıma yaklaştırarak. "Donup kalıyorlar."

Nefesi tenime değiyor. Bacaklarım kasılıyor.

"Ne yapacağım şimdi?" diye nefes nefese sordum.

"Nerede olduğumu hisset."

Evet, yapıyorum. Hem de çok. Ve bundan çok hoşlanıyorum. Genellikle kendimden geçmiş halde sarhoş olmam gerekiyor. Ama onun kaslı vücudunun benimkine yaslanması beni çok tahrik ediyor.

"Şimdi ağırlığını bırak."

Tereddüt ediyorum. "Drago—"

"Güven bana."

Dizlerimi büküp, söylediği gibi ağırlığımı öne veriyorum. Elini biraz gevşetiyor. Kolunu kaldıraç olarak kullanarak dönüyorum ve birdenbire hızla hareket etmeye başlıyoruz.

Olanlara izin veriyor.

Bu gerçek beni, yere düştüğümüzde mindere çarpmak kadar sert bir şekilde vuruyor.

Üzerine oturup ellerimi göğsüne dayadım, nefesim keskin küçük çekişlerle geliyordu. O da sırtüstü altımda yatıyordu, gözleri karanlıktı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık.

Elleri mindere yapışmış, bilerek bana dokunmuyor. "Aferin kızım," diyor boğuk bir sesle.

Ve işte böylece, külotum sıırıslıklam oldu ve yanaklarım yanmaya başladı.

"Çok iyi." diye öksürerek söyledi.

Ona aşağıdan bakıyorum, her şeyin farkındayım. Sıcaklığı, altımdaki gücü, bedenimin aşırı farkında, aşırı canlı hissetmesi.

Saçlarım öne doğru düşüp yüzüne değıyor. Çenesi kasılıyor.

"Bu hassas bir durum," diye devam ediyor, sesi şimdi daha kontrollü. "Tereddüt ederseniz kaybedersiniz."

Ben de öyle yapmadım. İki elimle boğıazını kavrayıp onu yere sabitledim, gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Peki ya şimdi?" diye soruyorum, kibirli bir şekilde.

Gözlerinden bir şey geçti. Açlık. Dayanma. İkisi birden. "Şimdi," dedi yavaşça, "ya vurursun ya da kaçarsın. Beni boğıacak kadar güçlü değilsin ve iki elim de serbest."

Ben ikisini de yapmıyorum.

Olduğum yerde kalıyorum, kalbim hızla çarpıyor, vücudumda bir enerji dalgalanması hissediyorum.

Sesi alçalıyor. "Bunu hissediyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Ona karşı verdiğim tepkiyi hissediyorum. Gözlerinin gözlerime nasıl dikildiğini. Kendimi ne kadar güvende hissettiğimi.

"Bu içgüdüsel bir şey," diyor. "Sizi hayatta tutan da bu."

Ah, aynı frekansta değiliz. Onun penisinin altımda nasıl sertleştiğini hissedebildiğimi düşünüyordum.

Bakışları bir an dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kayıyor, sanki bakışlarını başka yöne çevirmek için kendini zorluyor.

"Kalk ayağı," diye ekliyor usulca. "Yoksa bu antrenman olmaktan çıkar ve ikimizin de geri alamayacağı bir şey yaparız."

Onu iterek ayağı kalktım, bacaklarım titriyordu.

Ama aramızdaki hava her zaman gergin kalıyor.

Ve ikimiz de bir şeylerin değıştiğini biliyoruz.

Ayaklarımın üzerindeyim, ciğerlerim sanki yarım maraton koşmuşum gibi inip kalkıyor.

"Peki, bundan sonra ne olacak, antrenörüm?" diye soruyorum, sesime zoraki bir hafiflik katmaya çalışarak, aramızdaki garip gerginliği beni boğımayacak bir yere itmeye gayret ediyorum.

"Size bir şey göstermek istiyorum."

Dudaklarımı ısıırıyorum. Bana ne gösterecek olursa olsun, istediğim şey olmadığını zaten biliyorum. Özellikle de o devasa penisinin sertleştiğini hissettikten sonra. Ama bu, midemde kıvrılan merakı durdurmuyor.

Elini cebine sokuyor ve kendimi tutamadan kaşlarım kalkıyor. Tamam, belki de—

Hayır.

Elindeki bıçağı ustaca bir hareketle çıkarıp açtı, bıçağın ucu yukarıdaki lambalara çarparak parlak bir şekilde parladı.

"Bana bıçak göstermek ister misin? Yani... Bu havalı değil mi?"

Bana öyle bir bakış attı ki, kafamda oluşan tüm akıllıca yorumları susturdu. "Hayır. Sana bir adamın vücudunda nişan almanın en ölümcül yerlerini göstermek istiyorum."

Yutkunurken boğazım daralıyor. "Tamam."

Bıçağı kaldırıp parlak ucunu yavaşça boynunun yan tarafında gezdirdi.

"Drago!" diye nefes nefese kaldım.

"Buradaki herhangi bir yer oldukça iyi bir tahmin." Sonra onu göğsünün üzerinden aşağı doğru çekiyor.

"Sanırım tişörtümü çıkarırsam daha iyi öğrenirim," diyorum, nabzım kontrolsüzce atsa da ses tonumu ciddi tutarak.

Yaklaşıyor, aradaki mesafeyi kapatarak sırtım neredeyse duvara değiyor.

"Öyle mi?" Sesi alçalıyor.

Bacaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım, ağzımın düzgün davranacağına güvenmiyordum.

Tek kelime etmeden ve yakıcı bakışlarını koruyarak, tişörtünün ön kısmını kesip yırtarak yere düşmesine izin verdi.

Aman Tanrım.

Bu kadar yakından, sert ışıklar altında başım dönüyor. Vücudumu sıcaklık kaplıyor.

Kas ve yara izlerinden oluşan bir duvar gibi. Kolunda, göğsünde, boynunda dövmeler kıvrılıyor. Sol tarafındaki izler, parmaklarımı kaşıdırıp izlerini sürmek istememe neden oluyor.

Vücudum ısınıyor ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Vay canına. Gerçekten de sekizli karın kasıymış," diye içimden geçirdim.

Sonra dikkatim dağılıyor ve sıcaklık soğuğa dönüşüyor.

Sol tarafında derin, öfkeli yaralar var; kasları ve dövmeleri aynı anda kesip geçiyorlar. Dövmeler onları çerçeveleyiyor ama gizleyemiyor.

Dövmeler, sanat eserinden daha yeni. Bir hikaye anlatacak kadar taze.

"Biri beni öldürmeye çalıştı ama başaramadı," diyor sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi kayıtsızca.

"Bunu görebiliyorum. Aman Tanrım, çok acı verici görünüyor." Kendimi durduramadan daha da yaklaştım. Parmaklarım yara izlerinin üzerinde nazikçe gezinirken nefesi kesildi.

Sonra yukarı bakma hatasını yapıyorum.

Gözleri karardı, çenesi o kadar sıkı kenetlendi ki kırılacak gibiydi. Aramızdaki hava o kadar ağırlaştı ki nefes alamıyordum.

Elimi hızla geri çektim. "Çok özür dilerim. Sormadan bunu yapmamalıydım."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Özür dileme." Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ve bıçağı avucuma yerleştirdi. Elim aşıya, karın kaslarına doğru yönlendirdi.

"İşte burada," diye fısıldadı, bıçağı sol taraf boyunca gezdirerek.

"Ve işte burada." Sağa doğru kaydırıyor.

"Ama sen bunun derin ve karmaşık olmasını istiyorsun."

Titrek bir nefes alıyorum, elimdeki tutuşum sıkılaşıyor.

Sonra elimi daha da ileriye, iç uyluğuna doğru yönlendiriyor ve tüm vücudum tepki veriyor.

"Bir başka güzel yer."

"Anladım," diye mırıldanıyorum.

O, alt dudağını yavaşça dişleriyle okşuyor, benim onu izlediğimi izliyor.

"Bıçağı şimdi geri alabilirsin," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum, bizi tamamen yutmadan önce sessizliği doldurmak için çaresizce.

Başını salladı. "Hayır. Bu senin."

Elimi çevirip parmaklarımı açıyor. "Sapına bak."

Nefesim kesiliyor.

Sapı koyu, zengin bir maviye boyanmış ve üzerindeki minik beyaz serçeler o kadar ince detaylarla işlenmiş ki bakmak neredeyse göz yaşartıyor.

"Yut," diye fısıldıyorum.

Onu inceledikçe gözlerim yanıyor, işçiliği hayranlık uyandırıyor.

"Bunu boyattınız mı? İnanılmaz."

Kuşlar narin, amaçlı ve neredeyse canlı gibiler.

Hafifçe sırttı. "Belki de. Bu da benim başka bir yeteneğim."

Ağzım açık kaldı. "Sen ressam mısın?!"

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Resim yapıyorum. Ressam değilim."

Şakayla karışık pazı kasına hafifçe vurdum ama hiç kıpırdamadı. "Görebileceğim bir koleksiyonunuz var mı?"

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. "Hayır. Bu asla kendi gözlerimden başka kimsenin gözü için değil."

Alt dudağımı büzüyorum. "Lütfen."

Kendini hazırlıyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Senden gelince yalvarmak çok güzel geliyor," diyor sessizce.

Geri çekiliyor, bizi yok etmeden önce alanı geri kazanıyor. "Belki bir gün size onları göstereceğim."

Zorlamamaya özen göstererek başımı sallıyorum. Onun flört etmesiyle tamamen içine kapanması arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu hissedebiliyorum.

"Peki, Monaco'ya hazır mıyım? Artık herkesle dövüşebilir miyim?" diye sorarak ortamı neşelendirmeye çalıştım.

Gülümseyerek elini omzuma koydu. "Yanından ayrılmayacağım."

Başımı salladım, itiraf etmek istemediğimden daha çok rahatlamıştım.

"Peki, işimiz bittiyse ben de eşyalarımı toplamaya gideyim mi?"

Elini sakalının üzerinden geçirip içini çekti.

"Ah, uçuşumuzdan önce eve dönmem gerek. Mayo veya partiye giyecek şık bir şey paketlemedim. Ayrıca ofise uğrayıp birkaç şey almam lazım."

Kendi kendine homurdanıyor ve sesi Rusça gibi geliyor.

Beni asıl rahatsız eden şey, ne dediğini tam olarak anlamasam bile, ses tonundaki sahiplenme duygusu.

Onunla Monaco'da nasıl hayatta kalacağım bilmiyorum...

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Ay, Austin Giorgio

Elimi belinin alt kısmına koyarak onu özel jete doğru yönlendiriyorum. Temas kısa ve kontrollü, ama yine de sinirlerim geriliyor, avucumun altındaki sıcaklığın son derece farkındayım.

Kapı eşiğinde tereddüt ediyor, gözleri boş koltukların üzerinde geziniyor.

"İstediğin yere oturabilirsin; başka kimse bize katılmayacak," dedim ona.

Yavaşça bana doğru döndü, yüzündeki endişe göğsümü sıkıştırdı. "Yanımda oturabilir misin?"

Gizlemeye çalıştığı kaygıyı görüyorum ve hayır diyebileceğim hiçbir gerçeklik yok. Bunun bana neye mal olacağını bilsem bile. Saatlerce ona bu kadar yakın oturmak işkence olacak. Özellikle de şimdi, onun üzerime oturmasının, ellerinin üzerimde olmasının, dokunuşu sayesinde hayatta hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildikten sonra.

"Elbette yapabilirim."

Doğrusu şu ki, ondan hiçbir şeyi esirgeyebileceğimi sanmıyorum. Asla.

Söz konusu Lily olunca aklım düzgün çalışmıyor. O, sistemimde bir aksaklık gibi, onu düzeltip düzeltmeyeceğime ya da beni ele geçirmesine izin verip vermeyeceğime karar veremiyorum.

Hafifçe gülümsüyor ve kalbim, beni pervasızca hissettiren bir şekilde hızla atmaya başlıyor. Mahvoldum.

O topuklarının üzerinde dönüp pencere kenarına oturdu, ben de yanına yerleştim. Özel bir jetin içinde bile, benim bedenime pek uygun bir yer yoktu. Bacaklarımız birbirine değdi ve o bu temasa bakıp gözlerini hızla pencereden dışarı çevirdi, ama yanaklarına yayılan kızarıklık gözümünden kaçmadı.

Hostes kontrollerini bitiriyor. Pistte ilerlerken Lily dümdüz ileriye bakıyor, parmakları hırkasının etek ucunu çekiştiriyor. Nefes alışverişi değişiyor, kısa ve düzensiz nefes alışverişlerinin ardından uzun, düzensiz bir nefes alıyor. Uçak hızlanırken bacağı benim bacağıma çarpmaya başlıyor.

"Bana bak, lastochka," diye sessizce emrediyorum.

Evet, öyle yapıyor ve onu görmek nefesimi bir kez daha kesiyor.

"Nefes al," diyorum ona.

"Benim."

Titreyen bacağının üzerine elimi koyarken kıkırdıyorum. Bu temas onun için sakinleştirici olabilir ama benim için tehlikeli. "Hayır. Yeterli oksijen alamadığın için panik atağa doğru dalıyorsun, Lily."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Affedersiniz?"

"En sevdiğin renk ne?" diye sakince soruyorum.

Sorudan dolayı şaşırان kadın gözlerini kırıştırdı.

Nefes almak hayatta kalmak demektir. Bunu dövüş sanatları sayesinde ve hatırlamak istemediğim kadar çok acı verici deneyimle öğrendim. Zihin gücü ancak vücut ihtiyaç duyduğu şeyi aldığında işe yarar.

"Bana bir renk ver, bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Gözleri benimkine kilitlendi ve bir an tereddüt etti. Sadece bakakaldı.

"Mavi."

Gülümsüyorum. "Bu mu senin en sevdiğin?"

Başını salladı.

"Benimkiler de öyle. Senin gözlerin gibi derin mavi." dedim ona.

Bu bile yanaklarının hafifçe kızarmasına yetiyor.

"Tamam," diyorum usulca. "Gözlerini kapat."

Kirpiklerinin yavaşça kapanmasını izliyorum. "Burnunuzdan derin bir nefes alın ve vücudunuzda hareket eden, midenize doğru akan mavi dalgaları hayal edin. Sığ nefesler değil, derin nefesler istiyoruz."

Nefesin vücudunu iyice doldurduğunu hissedebilmesi için elini karnının üzerine koyuyorum.

"Hissediyor musun?" diye fısıldıyorum. "Seni hayatta tutuyor."

Başını salladı.

"Tut. Üç, iki, bir. Şimdi yavaşça nefes ver." Onunla birlikte nefes veriyorum, ikimizi de sakinleştiriyorum. "Bunu galerinizdeki eserlerinizden biri gibi hayal edin. Nefesinizi verirken, derin okyanus tonlarının arasından sıyrılan o parıldaayan buz mavisi."

Gözleri doğrudan gözlerimin içine açıldı.

"Aferin kızım," diye mırıldandım.

Kahretsin.

Derin bir nefes alıyor, sonra sırtıyor ve bu tepki beni neredeyse mahvediyor.

"Tekrar dene," diyorum hızla, neredeyse devrildiğimiz kenardan bizi uzaklaştırarak. "Bir derin nefes daha."

Bu sefer ben de gözlerimi kapatıyorum. Ona en az onun kadar ihtiyacım var. Birlikte nefes alırken elim onun elinin üzerinde kalıyor. Ama dalgaları hayal edemiyorum. Sadece gözlerimi kapattığımda onu görebiliyorum.

"İyi hissettiriyor, değil mi?"

O da karşılık olarak mırıldanıyor. Uçak bulutların üzerinde sakinleşene, bedeni nihayet dokunuşumun altında gevşeyene kadar bunu tekrar tekrar yapıyoruz.

Gözlerimi açtığımda, sanki zırhın ardını görmeye çalışıyormuş gibi, doğrudan bana bakıyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum, elimi geri çekip sıkıca kucığıma yerleştirirken.

"Evet, öyle. Gerçekten çok rahatlatıcıydı."

Başımı salladım. "İstedğin zaman kullanabilirsin. Vücudun bunun güvenli olduğunu hatırlayana kadar nefes alıp ver."

"Bunu nereden öğrendin? Sen de panik atak geçiriyor musun?"

Bu soru, fark ettiğinden daha çok acı veriyor. Bunu artık onun taşıdığını bilmek göğsümde bir acı yaratıyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Çeşitli dövüş sanatlarında eğitim aldım. Nefes almak her şeydir."

Ağzı küçük bir 'o' şeklini alıyor. "Yapamayacağın çok şey var mı?"

Neredeyse "Ellerimi senden uzak tutacağım" diyecektim.

"Bilgi güçtür," derim. "Beni ve sevdiklerimi hayatta tutar."

Kaşlarını çattı. "Sevdiğin biri var mı? Mesela... romantik anlamda?"

Gülüyorum, sesim beklediğimden daha boğuk çıkıyor. "Baban beni himayesine aldığı günden beri kendime bir saniye bile vakit ayıramadım."

Nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Drago, sen bakir misin?"

Kaşımı kaldırdım. "Yakın bile değil."

Gözleri karardı, yanakları kızardı. "Demek ki biraz yalnız kalmaya vakit ayırmışsın?"

Hafif bir kıkırdamayla yanıma dürttü.

Nefesim kulağına degecek kadar yaklaştım. "Benim gücüm sadece birkaç saniyeden çok daha uzun sürüyor, bebeğim."

Kontrolü tamamen kaybetmeden önce hemen geri çekiliyorum, mesafeyi artırıyorum. Kravatımı gevşetiyorum, kollarımı sıvıyorum ve sanki beni ezberliyormuş gibi her hareketimi izlediğini fark ediyorum.

O bana karşı ne kadar dikkatliyse, ben de ona karşı o kadar dikkatliyim.

"Neden kendine zaman ayırmıyorsun?" diye soruyor, dudağını ısırarak.

Omuz silkiyorum. "Hayatım bir dizi fiyaskodan ibaret oldu. Rusya ve Amerika'daki mafya aileleri arasında bir imparatorluk kurduk. Kimsenin yapmak istemediği işleri üstlendik. Geçen yıl neredeyse öldürülüyordum. Aşk ya da aileyi düşünecek kadar güvende hiç olmadım."

Kelimeler çok kolay dökülüyor. Sanki tüm hayatım boyunca her şey hakkında konuşabileceğim birini beklemişim gibi. Yıllardır içimde biriktirdiğim şeylerin dışarı çıkması gerekiyor. Hayatımda bu saçmalıkları konuşmak istediğim kimse olmamıştı. Ta ki o gelene kadar.

"Bu... üzücü geliyor, Drago."

Hafifçe gülümsüyorum. "Baban beni ailemden almasaydı, on altıncı yaş gününe gelmeden ölmüş olurum."

Göğsümü ovuşturuyorum, kendime asla izin vermediğim anıları susturmaya çalışıyorum. Çocukluğumdan kalan tek anı, anne babamın aşağıda uyuşturucu kullanırken beni odama kilitlemeleriydi. Yıllar geçtikçe, daha da çok şeyi hafızamdan sildim. Büyüdükçe, evde daha az kaldılar, bu da benim için bir nimetti. Diğer çocuklarla bisikletlerimizle dışarıda oynamam gereken yaştayken, kendi kıyafetlerimi nasıl yıkayacağımı çözmeye çalışıyordum.

"Nasıl yani?" diye sordu, beni düşüncelerimden uyandırarak.

"Çok meraklı bir çocuksun."

"Senin hakkında," diyor usulca. "Evet."

Aramızda hava bir uğultu gibi.

“Annem ve babam Rusya’da güçlü bir adam için uyuşturucu ticareti yapıyorlardı,” diye anlatıyorum ona. “Sürekli ondan çalışıyorlardı. Yakalandıklarında beni ödeme olarak teklif ettiler.”

Nefesi kesildi, elleri ağzına gitti. "Bu da ne? Ben de ailemin kötü olduğunu sanıyordum."

Lev'in Lily'yi annesiyle Amerika'ya gönderme nedenlerini anlasam da, bunu kendine nasıl yaptığını asla tam olarak anlayamayacağım. Eğer bir kızım olsaydı, onu yanımda tutmak için cehennemden bile geçerdim. Bunu yapamazdım. Onları bırakamazdım.

"Travma rekabet etmez, Lily," diyorum nazıkçe. "Senin travman benimki yüzünden azalmaz."

Avucu bacağıma değdi ve neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Peki bu durum seni babamın yanına nasıl getirdi?"

Yutkunuyorum. "Suçları yüzünden anne babamı öldürdü ve onların yerine beni aldı. Ivan'a onların kellelerini kazığa geçirmeyi teklif etti. Sonra da beni yok edilemez olmak üzere eğitti."

Kendimi durduramadan yanağından bir saç telini elimle düzelttim.

“Seni korumak için beni eğitti.” Başparmağım teninde geziniyor ve nefesi yumuşak hırıltılara dönüşüyor. Onu ne kadar koruduğumu bilmesine gerek yok. Ona, daha önce başka birine yüksek sesle söylemediğim kadar çok şey anlatıyorum zaten.

"Şimdi benim için nefes al, Lily," diye fısıldadım, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Buna bir son vermeliyim.

O. Sınırların. Dışında.

Tadına bakmak, tutmak, sahip olmak bana düşmez.

O, en yakın arkadaşımın kızı.

Parmakları elimin sırtına dokundu. "Beni öpecek misin, moy zashchitnik, koruyucum?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. İzinsizce kavrayışım sıkılaşıyor, parmaklarım onun sıcaklığını hissetmek için yeterince kıvrılıyor. Nefesi dudaklarıma değiyor ve bir anlığına, arzulayan bir adam olmaktan başka bir şey olmayı unutuyorum.

Her şeyi görüyorum. Dudaklarının aralanmasını. Çıkardığı sesi. Sanki bana tüm varlığıyla zaten güvenmiş gibi, bana nasıl eriyip gittiğini.

Sonra Lev'in yüzü zihnime çarptı.

Beni cehennemden çıkaran adam. Bana bir amaç veren adam. Kendi hayatından daha çok sevdiği tek şeyi bana emanet eden adam.

Kızı.

Göğsümde bir alev patlaması hissediyorum. Aniden geri çekiliyorum, elim yanmış gibi düşüyor.

"Hayır," diyorum, hem de fazlasıyla sert bir şekilde. "Değilim."

Acı, saklayamadan yüzünde beliriyor ve bu beni neredeyse mahvediyor.

"Bu," diye devam ediyorum, ciğerlerime zorla hava çekerek, aramızda mesafe yaratmaya çalışarak, "olamaz Lily. Ne kadar istesem de. Çünkü Tanrı şahit, gerçekten istiyorum."

"Babam yüzünden," diyor başını öne eğerek.

"Evet," diyorum hemen. "Çünkü ben bundan daha iyisini yapmalıyım."

"Ama sen bunu istiyorsun, değil mi?" Ses tonunda bir ağırlık vardı, sanki bu kelimeler ona pahalıya mal olmuştu.

Bu da beni derinden üzüyor.

O zaman ona doğru düzgün bakıyorum. Bir görev olarak değil. Lev'in kızı olarak değil. Beş yıldır, belki de daha uzun süredir dünyamı altüst eden bir kadın olarak.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Seni her şeyden çok istiyorum."

Nefesi kesik kesik geliyor.

"İşte tam da bu yüzden yapmayacağım. Etrafımda hiçbir iyi şey olmuyor; sadece acı çekiyorum." Sesim titriyor.

Göğüs kemiğimin arkasında bir basınç oluşuyor. Çünkü bu gerçek.

Aramızda, sadece motorların sürekli uğultusu ve dışarıdaki hava akımının sesiyle bozulan bir sessizlik hüküm sürüyor.

Arkama yaslanıyorum, bilerek kolumu kolçak üzerine koyuyorum ve bedenimin yakınlık istediği yerde mesafe yaratıyorum.

"Eğer o çizgiyi aşarsam," diyorum sessizce, "durmam. Ve sen, seni hissetmek için tüm dünyasını yakacak bir adamdan daha fazlasını hak ediyorsun."

Dudakları titriyor. "Zaten öylesin."

Kahretsin.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum, kendimi topraklıyorum, havayı sanki hem zehir hem de kurtuluşmuş gibi içime çekiyorum.

"Lily," diye fısıldıyorum, gözlerimi tekrar açarak, "Seni güvende tutmak için varım. Hatta benden bile. Özellikle benden."

Başını salladı, yüzünde acı ve anlayış birbirine karışmıştı.

Emniyet kemeri işareti sönüyor, ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Ve en kötü yanı hayır demiş olmam değil. En kötü yanı, eğer şimdi öne doğru eğilseydi, o son santimi kendisi kapatsaydı...

Bunu tekrar söylemenin üstesinden gelebileceğimden emin değilim.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Aklımda Sen Varsın, NF

Drago, çantalarımızı sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi taşırken, özel asansörle tam bir sessizlik içinde çatı katındaki daireye çıkıyoruz. Birini omzuna asmış, diğerini elinde taşıyor.

Ekranda yükselen rakamları izliyorum, her kat çok yavaş geçiyor. Bakmadan bile dikkatini üzerimde hissedebiliyorum. Sanki aldığım her nefesi kaydediyormuş gibi başımın yan tarafına bastırıyor.

Havadaki gerilim yoğun, aramızda sıkıca gerilmiş durumda, sanki ikimiz de yanlış bir hareket yaparsak kopacak bir ipliğe bağlıymışız gibi.

Kapılar açıldığında içgüdüsel olarak öne doğru bir adım attım, ama eli belimi kavradı. Temas anında ve elektrik yüklüydü. Yaklaştı, nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değdi.

"Ben senin için güvenli olduğundan emin olana kadar sen burada kal," diye fısıldıyor.

Peki ya o? Hiç kendi çıkarını düşünüyor mu? Ya da onun çıkarlarını düşünen biri var mı?

Çantaları kanepenin yanına bırakıp silahını kılıfından çıkarıyor ve ölümcül bir hızla odanın her odasını kontrol ediyor. Bir anlığına onu gözden kaybediyorum, kulaklarımda nabzım gümbür gümbür atıyor, sonra tekrar gözüme geliyor ve sadece bir kez başını sallıyor.

"Her şey yolunda."

Asansörden nihayet çıkıp odayı incelerken, "Her zaman bu kadar temkinli misiniz?" diye sordum.

Nefes kesici. Yerden tavana uzanan pencereler mermer zeminlere güneş ışığı saçıyor, deniz ise sonsuza dek uzanıyor. Avizeler yukarıda parıldayarak, mekanı canlıymış gibi kırık ışıklarla aydınlatıyor.

"Hayatta kalmamın sebebi bu, Lily," diyor ve yanına gelmem için işaret ediyor.

Ayaklarım beynimden önce hareket ediyor.

"Size bir tur yaptırayım."

İçimde bir hayal kırıklığı hissi belirliyor. Aptalca bir yanımda, aramızdaki bu şeye, bu çılgın, değişken ve bir türlü yatışmayan kimyaya karşılık vereceğini ummuştum.

Ama o öyle yapmıyor.

Mutfakta ilerlerken, "Bu pencerelerin hepsinde kurşun geçirmez panjurlar var," diyor. "Her gece indirildiğinden emin olacağım."

Başımı sallayarak, ilk yatak odasının kapısını açarken onu takip ettim.

"Bu senin için."

"Seninki nerede?" diye soruyorum.

"Seninkinin yanında." Dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi, gerçek olup olmadığından emin olamadan kayboldu.

Koridorun ucunu işaret ederek, "Şu oda da panik odası," dedi.

Bakışlarım koridorun sonundaki siyah kapıya takılıyor.

"Doğum gününüze göre programladım. İçeride, ihtiyacınız olursa doğrudan Enzo'ya bağlanan bir telefon var. Kural basit: İçeri girerseniz, çıkamazsınız. Kapının diğer tarafında size çıkmanızı söylesem bile."

Kaşlarımı çattım, midemde bir huzursuzluk hissi oluştu. "Neden seni dinlemeyeyim ki?"

Elini sakalının üzerinden geçirir, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Düşünsene, biri başıma silah dayamış ve seni dışarı çıkarmamı söylese. Zaman kazanmak için belki yapardım. Seni asla bırakmam, Lily. Şifreyi biliyorum. Güvenli olduğunda gelip seni alırım. Benimle çalışan herkes aynısını yapardı. Kendi evimdekiyle aynı. Eve gittiğimizde sana göstereceğim. Ne olursa olsun, bir kere içeri girdiğinde, bir daha çıkamazsın."

Parmaklarımdaki yüzükleri çevirerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bütün bu olay cehennem gibi geliyor. "Şunu bir açıklığa

kavuşturalım... Kafana silah dayanıp beyninin dağılma ihtimalini, beni düşmana teslim etmekten daha mı çok tercih edersin? Ciddi misin? Çoğu erkek kendini kurtarmak için beni teslim etmez miydi? Beni tanımıyorsun Drago. Uğruna ölmeye değmem."

Duygularımı yatıştırmaya çalışırken nefesim kesiliyor. Hayatım boyunca hiç istenmediğimi, bir kenara itildiğimi hissetmedim. Ama bu? Bu, birinin beni önceliklendirmesine, gerçekten benimle ilgilenmesine tehlikeli derecede yakın geliyor.

Derin bir nefes alıp bana doğru yaklaşıyor, aradaki mesafeyi kapatıyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki eminim duyabiliyor.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Parmakları yanağımı okşadıktan sonra geri çekti, gözleri ruhumun en karanlık köşelerine bakıyordu. "Uğruna ölmeye değer birisin, sevgilim."

Sözler çok yakına, çok sert bir şekilde çarptı. Gözlerimi kaçırdım, sanki beni sakinleştirecekmiş gibi, sanki kendimi yere sağlam basmak göğsümden geçen titremeyi durduracakmış gibi bakışlarımı tahta zemine indirdim. Yüzüme güvenmiyorum. Sesime güvenmiyorum.

Parmakları çenemin altına kayarak yüzümü tekrar onun yüzüne doğru yönlendirdi. Karşı koymadım. Koyamazdım. Gözleri benimkileri aradı, kısa bir an dudaklarıma bakıp tekrar bana döndü.

"Uğruna ölmeye değer birisin, Lily," diye tekrarlıyor bu sefer daha yavaş bir sesle. "Ve uğruna savaş başlatmaya da değer birisin."

Sözler aramızda yerleşti, kaburgalarımın baskı yaparak nefes almamı zorlaştırdı. Tam olarak ne demek istediğini biliyorum. Bu, onun dünyasındaki her şeyi alt üst edebilir.

"Drago," diye fısıldadım.

Adını söylerken sesimdeki hafif Rus aksanını ben bile duyabiliyorum. Çoğu zaman bunu gizli tutuyorum, sadece onun yanımdayken belli ediyorum.

Gözlerinde bir karanlık beliriyor ve sanki bir düğmeye basılmış gibi oluyor. Tutunduğumuz son direnç kırıntısı da yanıp kül oluyor.

"Adımı bir daha öyle söylersen, seni öpmemem için olan her sebebi unutacağım, Lily." Nefesi dudaklarıma geliyor, bakışları beni olduğum yerde tutuyor. Ve eli yavaşça çenemden boynuma doğru iniyor, parmakları nazikçe orada yerleşiyor.

Hiç tereddüt etmiyorum. Onu istiyorum. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyaç duymamıştım. "Öp beni, Drago."

Kocaman elleri yanaklarımı kavradı ve dudakları dudaklarıma yapıştı.

Bu sefer hiç tereddüt etmiyor.

Hiç duraksama yok. Hiçbir kısıtlama belirtisi yok. Sanki bir karar vermiş ve bedelini kabul etmiş gibi beni öpüyor. Sanki var olan sınır artık önemli değil çünkü o sınırı çoktan aşmış.

Dudaklarının arasına nefes nefese öpüştüm ve o da bundan anında faydalanarak öpüşmeyi derinleştirdi, aramızdaki boşluğu sanki hakkıymış gibi sahiplendi. Bedeni benimkine bastırdı ve sırtım duvara hafif bir gürültüyle çarptı, bu da içimden bir ürperti geçirdi.

Öpüşü insanı derinden etkiliyor.

Gerektiği yerde yavaş, önemli olan yerde talepkar. Başparmağı çenemi okşuyor, avucu boynumun arkasında sıkıca duruyor, beni tam istediği yerde tutuyor. Sanki bırakmak artık aklından bile geçireceği bir seçenek değilmiş gibi.

Hiç utanmadan, hiç şüphe duymadan ona teslim oluyorum. Parmaklarım saçlarına kayıyor, sıkıca kavrayıp kendimi ona bağlıyorum, sanki tüm hayatım boyunca tam bu anı beklemişim gibi.

Ağızma doğru sessizce inliyor, göğsünden fırlamış gibi bir ses ve bu bende şeytani bir etki yaratıyor. Dizlerim titriyor ve o bunu hissediyor, anında pozisyon değiştiriyor, bir kolunu belime dolayarak beni yukarıda tutuyor, sanki bunun olacağını biliyormuş gibi. Sanki bunu planlamış gibi. Sanki bu adam beni kendimden daha iyi tanıyormuş gibi.

Nefes almak için öpüşmeyi kısa bir süreliğine keserek, alnını alnıma yasladı, nefesi tenime sıcak ve düzensiz bir şekilde değdi.

"Lily," diye mırıldandı, "adım bir itiraf gibi geliyor."

Korkmalıyım. Sonuçlarını düşünmeliyim.

Bunun yerine, hissettiğim tek şey rahatlama. İçimde bir şey nihayet yerine oturdu. Hayatımın bulmacasının bir parçası yerine oturdu.

"Lütfen bunun tek seferlik bir şey olmadığını söyle," diye fısıldadım, dudaklarım onun dudaklarına değerken.

Gözleri karanlık ve kararlı bir şekilde gözlerime kilitlendi. "Hayır. Tek bir tadım asla yeterli olmayacaktı, Lily."

Hiç tereddüt yok. Hiçbir zırh yok. Sadece gerçek.

"Beni mi seçiyorsun?"

Çenesinde bir kas seğirdi. Belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Zaten yaptım," dedi sessizce.

"Öyleyse şimdi durma," diye fısıldıyorum.

İçinde bir şeyler kırılıyor. Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yavaş, daha derin. Elleri sırtımda dolaşıyor. Her dokunuşu aynı şeyi söylüyor.

Bana ait.

Bu, zincirlere veya kafeslere hapsedilmiş bir sahiplik değil. Bu, onun benden bir şeyler alması, bunu yapabildiği için değil. Bu, benim kendi isteğimle kendimi ona vermem. Bağlılık. Geri alınamaz niyet. Çünkü ona hayatımı emanet ediyorum.

Sonunda geri çekildi, başparmakları gözlerimin altına değdi. "Bu her şeyi değiştiriyor," dedi.

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Geri dönüş yok."

"İstemiyorum."

Nefesi kesildi. "Ben de öyle düşünmüyorum."

Önce alınıma, sonra şakağıma, ardından da dudaklarıma bir öpücük konduruyor; bu sefer daha yumuşak ama aynı derecede yoğun.

Ve ilk defa, korunmaya muhtaç zayıf biri gibi hissetmiyorum. Uğruna savaşmaya değer bir şey gibi hissediyorum.

Ve bunu kanıtlamak için dünyayı yakıp yıkmaya hazır bir adama benziyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Drago

İçimdeki bir parça, onu hissetmeyi, ellerimin altında dağılıp gitmesini izlemeyi can atan parça, onu yatak odasına sürükleyip zaten sunduğu şeyi almam için çılgılık atıyor.

Benliğimin diğer yarısı, kollarımda nasıl hissettiğini, ne kadar kırılgan olduğunu, farkında bile olmadan ne kadar çok güvendiğini hatırlıyor.

O yanımda onun daha iyisini hak ettiğini biliyor. Çünkü onu ne kadar çok istesem de, pişman olacağı biri olmak istemiyorum. Geriye dönüp baktığında beni yanlış anlamış olup olmadığını merak edeceği bir an olmak istemiyorum.

Tek gecelik bir ilişki istemiyorum. Sonrasında onun kendini kullanılmış ve kirli hissetmesine neden olacak bir ilişki de istemiyorum.

Hayatını emanet edebileceği, güvenebileceği adam olmak istiyorum. Bunaldığı için değil, kendini güvende hissettiği için teslim olmayı seçtiği adam olmak istiyorum.

Bu da onu hak etmek anlamına geliyor.

Bu bir kısıtlama değil. Bu bir inkâr da değil. Bu, ona bedenimden çok daha tehlikeli bir şey vermem.

Kalbim.

Çünkü eğer bunu yapıyorsam... ona tüm benliğimi veriyorum. Ve o zaten benim çok az insanın bildiği yönlerimi biliyor.

Nefes almak için biraz geri çekiliyorum, ellerim hâlâ yüzünü kavıyor. Dudakları benim öpücüğümünden şişmiş, yanakları koyu, güzel bir kırmızıya bürünmüş. Perişan halde görünüyor. Ve bu beni neredeyse mahvediyor.

"Lily, benimle bir randevuya çıkar mısın?" diye soruyorum.

Başını yana eğdi, kaşları çatıldı ve yüzümü inceledi. "Randevu mu?"

Vücudumdaki her sinir çılgılık atsa da, sakın bir şekilde başımı sallıyorum.

Dudaklarını ısırdı. "Drago, benimle yatmak istemiyorsan dürüst olabilirsin. Bunun senin için sonuçları olacağını anlıyorum..."

Başımı sallıyorum ve elimi boğazına doğru kaydırıyorum, parmaklarım orada kenetleniyor, sıkı değil, sadece gözlerinin irileşmesine yetecek kadar, kendimi bırakırsam ne kadar kolay kontrolümü kaybedebileceğimi hatırlatmak için. O her türlü fedakarlığa değer ve ben ona bunu göstermek istiyorum.

"Seni birçok farklı şekilde istiyorum, lastochka," diye fısıldadım. "Ama senden sadece tek bir şey isteyen bir adam değilim."

Nefesi kesik kesik geliyor.

"Senden her şeyi bekliyorum," diye devam ediyorum. "Benimle bir gün geçir. Gerçek benliğimle. Kimsenin görmesine izin vermediğim adamla."

Ona doğru eğilirken başparmağım çenesine değiyor, dudaklarım yanağına hafifçe dokunuyor. "Ve eğer bundan sonra hala istediğin kişi ben olursam," diye mırıldanıyorum, "o zaman seni her türlü şekilde becereceğim ve öyle sert bir orgazm yaşatacağım ki kendi adını bile hatırlamayacaksın."

Parmaklarım yan tarafını okşayıp elbisesinin etek ucunda dururken, dudakları titrek bir nefesle aralandı.

Dudaklarımı tekrar yanağına bastırıyorum, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. Zar zor kendimi tuttuğumu gizlemeye çalışarak. "Külotun benim için ıslanmış, değil mi?"

Başını salladı. "Lütfen, Drago."

Tanrım bana yardım et, her şeyden çok "evet" demek istiyorum. Ama onu istemek yeterli değil. Ona layık olmak istiyorum.

"Öyleyse randevuma evet de," diye fısıldadım yanağına.

Dudaklarında sinsi bir sırıtış belirdi. "Bana sunduklarınızdan biraz tattırırsanız, evet derim," diye mırıldandı.

Kaşım kalktı. "Biraz tadına bakmak ister misin, bebeğim? Sana bu kadar aç olan bir adamın sana sadece biraz tadına bakmama izin vereceğini

mi sanıyorsun?"

"Bence kendini kanıtlamak isteyen bir adam bunu yapardı," diyor usulca. "Bence duşa girip kendimi tatmin etmemi engellerdi. Çünkü tam olarak bunu yapacağım Drago. Ve tüm süre boyunca seni hayal edeceğim."

Göğsümden kısık bir hırıltı koptu.

Tam da doğru düğmelere basıyor. Sanki içimdeki gerçek kişiliğimi, yatak odasında kontrolü nasıl istediğimi, onun zevkinin her zaman benimkinden önce geleceğini zaten biliyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye mırıldanıyorum, dudaklarım yanağına hafifçe değiyor ama tam olarak dokunmuyor. Nefesimi hissedebilecek kadar yakın. Ona ne yaptığımı tam olarak anlayabilecek kadar yakın.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sadece seni gerçekten istiyorum. Bu normalde olduğum kişi değil. Seninle ilgili bir şey..." Sözleri yarım kaldı.

Sırıttım. "Seni çıldırtıyor mu?"

"Evet."

Parmaklarım boğazını hafifçe sıkıyor. Beş yıldır takıntım o. "Sana her şeyi vereceğim, Lily," diyorum sessizce. "İstediklerini bile bilmediğin şeyleri. Ama şu an? Güvenin önemini anlamam gerekiyor."

Son bir kez daha yaklaştım, dudaklarım kulağına değdi. "Ve sonunda sana dokunduğumda, seni neden beklettiğimi tam olarak anlayacaksın."

Onu bıraktığımda derin bir nefes aldı. "Şimdi git ve düşunu al bebeğim. Hazırlanmak için yarım saatin var. Çantanı içeri getireceğim."

"Pekala, patron." Sesindeki küstahlık elimi seğirtmeye neden oldu.

Bunun yerine, belini kavrayıp onu sertçe öpüyorum. Günün geri kalanında hatırlayacağı kadar güçlü bir öpücük.

Onun yatak odasına doğru ilerleyişini izlerken nefesimi tuttum. Kahretsin.

Mutfığa gidip kendime bir bardak su doldurdum. İşte o zaman onu kenarda gördüm.

Koyu mavi kolonya şişesini elime aldığımda kalbim sıkıştı. Sanki ondan kirli sırlar saklıyormuşum gibi hissediyorum. Onu kurtaran adamın kokusunu bulma arayışına devam etmesine izin veriyorum. Kullandığı şirketle olan e-postalarını gördüm, o kokuyu yeniden yaratmaya çalışıyor. Nedenini tam olarak bilmiyorum.

O bendim. Bu koku, bu çatı katının sahibi olan eski müşterim tarafından özellikle benim için tasarlandı.

Notu elime alıp iç çektim. Yıllardır bu kokuyu almamıştım. Baleden sonraki gece kullanmayı bırakmıştım çünkü sadece gördüklerimi hatırlatıyordu. Kapağı açıp derin bir nefes aldım. Hala eskisi kadar güzel.

Sonra notu okudum.

Drago.

Sizin imza kokunuz. Monaco'da keyifli vakit

geçirin.

Sam.

Onu çantama tıktırıp Lily'ninkini alıyorum. Çok fazla gerçek ortaya çıkmadan önce o lanet şeyi saklı tutmalıyım.

Hayatının ne kadarını gördüğümü öğrenirse benim hakkımda gerçekten ne düşünecek?

Bu kadar uzun süre saklandığım için beni tam bir canavar sanacak mı?

Kahretsin.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Zambak

Soğuk duş aldıktan sonra bile ateşim hala çok yüksek.

Makyajımı üç kez kontrol ettim, saçımı iki kez kıvırdım ve kimsenin fark etmeyeceğini bilmeme rağmen küpelerimi değiştirdim. Mavi yazlık elbise üzerime tam oturuyor, gümüş sandaletler ise olduğumdan biraz daha cesur hissetmemi sağlıyor.

Tekrar sahaya çıkmak konusunda çok gerginim.

Korkutucu olduğu için değil, onu o kadar çok istiyorum ki, bu tehlikeli geliyor ve çaresiz görünmek istemiyorum. Daha başlamadan her şeyi mahvetmek istemiyorum. Çünkü bu, uzun zamandır başıma gelen ilk güzel şey gibi geliyor. Beynim sürekli tehlike arayışında değil. Duygularımın beni ele geçirmesini beklemiyorum. Aklımda sadece o var.

Kapıyı açtığımda, zaten bana bakıyordu. Gözleri yavaşça üzerimde gezindi ve bana dokunmamak için gerçekten çaba sarf ediyormuş gibi dudağını ısırdı. "İnanılmazsın, Lily."

Aramızdaki mesafeyi geçip onu ilk kez iyice incelerken yanaklarım kızardı. Kalçalarının üzerinde düşük duran koyu lacivert şortu, spor ayakkabıları ve hiçbir şeyi gizlemeyen dar beyaz tişörtü vardı. Hareket ettikçe kasları kumaşın altında geriliyordu.

"Çok yakışıklısın," diyorum ve bunu gerçekten kastediyorum.

Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi, görüldüğü kadar hızlı da kayboldu.

"Gidelim mi?" diye soruyor elini uzatarak.

Elimi onun avucuna koyuyorum ve bu temas, sanki vücudum tepki vermek için izin bekliyormuş gibi, kolumda ani bir elektriklenme yaratıyor. Parmakları benimkileri kavlıyor, hem koruyucu hem de sahiplenici bir şekilde.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum, başımı yana eğerek, kirpiklerimin arasından ona bakarak.

Yaklaştı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Keşfetmek," diye fısıldadı. "Şık yemekler yemek. Biraz sanat eseri görmek. Sahilde yürüyüş yapmak. Dondurma yemek."

Kendimi durduramadan gülümsüyorum.

"Bu kulağa mükemmel geliyor, Drago."

"Güzel," diyor, başparmağıyla hafifçe parmak boğumlarıma dokunarak. "Ve sonra, seni akşam yemeğine götürmek istiyorum, bebeğim."

"Bunu çok isterim," diye tereddüt etmeden yanıtlıyorum.

Elini elimden hiç ayırmadan, sanki bırakmak bir seçenek değilmiş gibi, garaja doğru iniyoruz. Beni şık, parlak bir McLaren'e doğru yönlendiriyor.

Birden duruyorum.

"Bu sizin mi?"

Başını salladı ve hafif, anlamlı bir gülümsemeyle yolcu kapısını benim için açtı.

"Hayır. Bir arkadaşşımdan ödünç aldım. Ona iyi bakmam konusunda uyarıldım."

Kalbim hızla çarparken, kulaklarımda nabız atışları yankılanırken koltuğa kayıyorum; bu sesler arabadan değil, kapıyı nazikçe kapatan adamdan geliyor, sanki benim yanımda ne kadar kontrol sahibi olması gerektiğini zaten biliyormuş gibi.

Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum neredeyse. Daha hızlı fren yapması için onu nasıl teşvik edebileceğimi görmek istiyorum.

Sanat galerisi modern ve aydınlık, beyaz duvarları ve yüksek tavanlarıyla, devasa pencerelerden içeriye bol güneş ışığı giriyor. İçeri adımımızı attığımız anda göğsüm sıkışıyor. Ev gibi hissettiriyor. Sanki farkında olmadan nefesimi daha derine almışım gibi.

Drago bunu hemen fark eder.

"Burada rahatla," diyor sessizce. "Omuzların gevşesin."

Gülümsüyorum. "Sanat benim için bunu yapıyor."

Yavaşça bir eserden diğerine geçiyoruz. Soyut eserler. Heykeller. Beynimi en güzel şekilde harekete geçiren karma medya enstalasyonları. Büyük bir tuvalin önünde duruyorum; siyah ve gümüş tonlarının üzerine katmanlanmış maviler, daha yumuşak fırça darbelerinin arasından geçen keskin fırça darbeleri.

"Bu," diyorum. "Bu, hayatta kalma mücadelesi gibi geliyor."

Ne demek istediğimi açıklamak için size dönüyorum.

Resme bakmıyor.

Bana bakıyor.

Açıkça. Hiç çekinmeden. Sanki odanın geri kalanı yokmuş gibi.

"Drago?" diye usulca sordum.

Sanki onu bir şeyin içinden çekip çıkarmışım gibi gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim."

"İçeri girdiğimizden beri tek bir parçaya bile bakmadınız."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Doğru değil."

"Öyle mi?" diye takıldım. "Hangisi favorin?"

Yaklaştı, o kadar yaklaştı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Sesi, sadece benim için, alçaldı. "Tam önümde duran. Hayatımda yaptığım her kötü şeyin telafi edilebileceğini hissettiriyor bana. Onun için kurallarımı çiğnemenin, başıma gelen en iyi şey olacağına inandırıyor beni. Artık amaçsızca yaşamıyorum, bunu onun için yapıyorum."

Nefesim kesildi.

"Çok komiksin," diye fısıldadım, ellerimi göğsünde yukarı doğru kaydırıp boynuna dolarken. "Ama aynı zamanda inanılmaz derecede tatlısın."

"Belki," diyor. "Ama tüm hayatımı şiddetin içinde geçirdim. Şimdi ise güzelliklerle dolu bir odadayım ve tüm dikkatim sana geri dönüyor."

Elini kaldırıp kıvrıcık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Bu seviyedeki sanatı anlamıyorum, sadece evde yaptığım resimleri anlıyorum," diye sessizce devam etti. "Ama seni anlıyorum. Dünyayı görme biçimini. Duyguları derinden hissetme ve yine de devam etme biçimini."

"Gözlerin dik dik bakıyor," diyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Duramıyorum sanki."

Galeri etrafımızda uğultulu, uzaktan gelen sesler, hafif ayak sesleri duyuluyor, ama sanki kendi zaman dilimimizde askıda kalmış gibiyiz.

"Lily, sanat senin için her zaman ön planda mıydı?" diye soruyor.

Midem alt üst oldu ve gerçek dudaklarımdan döküldü: "Benim sanatım baleydi. Çocukluğumdan yirmili yaşlarıma kadar. Onu tüm benliğimle sevdim. O zamandan beri onun gibi bir mutluluk bulamadım."

Çenesi hafifçe seğirdi. "Vazgeçtin mi?"

"Bazı şeyler oldu. Aşkım bitti. Anılar o kadar acıtıyor ki, bale ayakkabılarımı tekrar giymeye bile cesaret edemiyorum." diye anlatıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. Birkaç kez denedim. Her seferinde çok ileri gidemedim. Bale stüdyosuna bile giremedim. Çünkü ne zaman dansı hatırlasam, olanları hatırlıyorum. Öyle derin bir acı hissediyorum ki, kendi derimi yüzmek istiyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Bir zamanlar bana neşe getiren şeyi mahvetmesinden nefret ediyorum.

Eli aşağı kayarak belimi kavradı. "Benim için dans eder misin, sevgilim? Seni bir kez daha kendi elementinde görmek isterim."

Bir an için bunu düşünüyorum. Nedense, onunla birlikteyken dünyayı alt edebilecekmişim gibi hissediyorum. Eğer o burada durup, savunduğu her şeye, onu kurtaran babamla olan dostluğuna, sırf benimle birlikte olmak için karşı çıkabiliyorsa, o zaman belki, sadece belki, ben de onun için korkutucu bir şey yapabilirim.

"Belki bana tablolarını gösterdiğinde, sana bir dans ısmarlarım."

Sırıttı. "Sadece bir tane mi?"

"Şu an sunabileceğim tek şey bu. Bir tane."

"Bana ne verirsen alırım, Lily." Dudaklarını benimkine bastırıyor ve etrafımızda insanlar olduğunu neredeyse unutuyorum.

"Öğle yemeği mi, dondurma mı?" diye soruyor.

"Dondurma ve yürüyüş mü? Oturup yemek yiyemeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda."

Gülerek, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi.

Bana her yeni yönünü gösterdikçe, aramızdaki bağ daha da derinleşiyor. Bu sadece onu istemekle ilgili değil. Bu, sadece onun için değil, kendim için de kendimin daha iyi bir versiyonu olmak istemekle ilgili.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Fade Into You - Mazzy Star

Sokağa çıktığımızda güneş alçalmıştı, Monaco'nun sıcaklığı tenime yapışmıştı. Yanımda yürüyen Lily'nin dondurması, yetişemeyeceği kadar hızlı eriyordu ve bileğine bir damla düştüğünde hafifçe gülüyordu. Ben de güneş gözlüğümü taktım.

Tanrım. Kendimi tutamıyorum, kolunu yakalayıp bileğini ağzıma götürüyorum ve yavaşça yalayıp temizliyorum. Bana bakış şekline takıntılıyım.

Hafif rüzgar elbisesinin eteklerini kaldırıyor ve ben de çenemi sıkıp, onu istemenin onu elde etmekle aynı şey olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Kontrol, şu anki halimle eski halim arasındaki farkı yaratan şey.

Biz de tek kelime etmeden yürümeye devam ediyoruz.

Omzuyla koluma hafifçe dokundu. "Çok sessizsin."

"Düşünüyorum," diyorum.

"Tehlikeli."

"Belki senin için," diye yanıtlıyorum ve o da bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyormuş gibi sırtıyor.

Sahil boyunca yürüyoruz, yanımızda deniz uzanıyor. Kendimi içgüdüsel olarak onunla her şey arasına yerleştirerek yola yarım adım daha yakın

tutuyorum. Ona söylemiyorum. Söylememe gerek yok. Bu nefes almak kadar doğal. Hayatımın yarısından fazlasını buna adadım. Onu güvende tutmaya.

Kaşığını yalayıp mırıldanıyor. "Bu gerçekten çok güzel."

"Her şey yavaşlayınca daha lezzetli gelir," derim.

Bana yan gözle baktı. "Bu bir hayat dersi mi yoksa bir tehdit mi?"

Yürümeyi bırakıyorum.

Bir adım daha attıktan sonra artık yanında olmadığımı fark etti. Geri döndüğünde, bir elim cebimde, orada duruyordum.

"İkisi de," diyorum sessizce.

İşte tam olarak istediğim hayat bu. Sakin. Yavaş. Bir an nefes alabileceğim ve arkama bakıp birinin sırtına bıçak saplamasını beklemeyeceğim bir hayat.

Gülümsemesi yumuşuyor, yerini daha nazik bir ifade alıyor. Bana yaklaşıyor, dokunmuyor, sadece şeker, tuz ve onun kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor. Tanrım bana yardım et.

Yürümeye devam ediyoruz.

Yanımızdan insanlar geçiyor. Kahkahalar, birbirine karışan diller, etrafımızda olup biten hayat. Hiçbiri aklımda kalmıyor. Sadece adımlarının ritmini, kolunun ara sıra, kazara ama hoş karşılanan bir şekilde koluma değmesini kaydediyorum.

Bir an durduktan sonra, denizi, güneşi ve sokağı işaret ederek, "Bu... normal hissettiriyor," diyor.

Sözler, onun niyetinden daha ağır bir şekilde yankı buldu.

"Bunun pek çoğunu anlamıyorum," diye ekliyor sessizce.

Tekrar yavaşlıyorum, bu sefer durmuyorum. "Bunu hak ediyorsun. Hayatında huzuru hak ediyorsun."

Bana doğru bakarak, "Kendin hakkında böyle düşünüyor musun?" diye sordu.

Evet, öyle. İşte korkutucu olan da bu. Bunu hak etmiyorum. Yine de, kendime itiraf etsem de etmesem de, içten içe her zaman hedefim bu olmuştur: Huzurlu bir hayata giden bir yol.

Beni buraya, ev ofisimde, deniz kenarında, karım ve çocuklarımla birlikte para aklama işlerine el atan biri olarak koyun. Belki de kendini savunma dersleri veren bir spor salonu zinciri kurarım.

"Evet," diyorum tereddüt etmeden.

Sanki o soruyu uzun zamandır içinde tutuyormuş gibi nefesini dışarı veriyor. Suya bakan alçak bir taş duvara ulaşıyoruz ve o duvara atlayıp bacaklarını sallıyor. Ben de düşünmeden dizlerinin arasına giriyorum, bedenim sanki tam olarak ait olduğu yeri biliyormuş gibi oraya çekiliyor.

Elindeki son dondurma külâhını uzatıyor. Ben de yavaşça, göz temasını kesmeden yiyorum. Tıpkı onun gibi tatlı. Dilimde eriyen kremalı bir çilek aroması. Ve artık, bir daha asla yemek istemeyeceğim tek dondurma türü bu.

Elini uzatıp başparmağıyla ağzımın kenarındaki lekeyi siliyor. Dokunuş kısa sürüyor ama beni yakıp kavuruyor.

"Bu konuda çok kötüsün," diyor hafifçe.

"Dondurmada mı?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmak."

Boğazım düğümleniyor. Elini uzaklaştırmıyorum. Ona doğru da eğilmiyorum. Bu kısıtlama yakıyor. "Yeterince şey hissediyorum," diyorum. "Sadece ne yapacağıma dikkatlice karar veriyorum."

Ona şu an burada birlikte yaşadığımızı, geleceğimizin bu olduğunu, sahilde yürürken dondurma yediğimizi, sadece elini tutmak istediğimi nasıl söyledim? Stres yok. Yükümlülük yok. Sadece ona.

Parmakları tişörtümün içine kıvrıldı. Çekmiyor, itmiyor, sadece tutunuyor.

"Güzel," diye mırıldandı. "Çünkü bunun bir anlam ifade etmesini istiyorum."

Ben de.

"Gelecekte ne görüyorsun Drago? Hâlâ mafya hayatı mı? Babam gibi mi?" diye soruyor.

Onun sorusu beni derinden etkiledi çünkü tam da geleceğim ve ne istediğim hakkında düşünüyordum. Ama aslında neye sahip olmama izin veriliyor?

Ağzımın içini kemiriyorum. Lev'i ne kadar sevsem de, altmışlı yaşlarımda onun gibi olacağımı düşünüyorum mu? Yalnız mı? Bir yerden bir yere koşturup, bu dünyayı saran insanları avlayacak mıyım?

Hayır. Bu hayatı asla istemedim. Kurtarıldım ve yolum benim için çizildi. Minnettarım. Ama aynı zamanda sona da yaklaşıyorum.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum ona.

"Başladığım işi bitirdiğimde, çıkış yolumu bulacağım."

Ağzı faltaşı gibi açıldı. "G-gidebilirsiniz?"

Sesindeki üzüntüyü gizlemiyor. Sanırım babasının neden onun için bu hayatı terk etmediğini merak ediyor.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. “Hiçbir aileyle tam olarak aynı çizgide olmadım. Birçoğuyla çalıştım ve birçok yerde düşman edindim. Quinn ailesine hayatımı kurtardıkları için minnettarım. Bu borç ödendikten sonra, sadece babana hesap vereceğim.”

Yutkunuyor, itirafımın ağırlığı muhtemelen çok ağır geliyor ona.

“Peki sonra ne olacak?”

Ağzımı açıp hemen kapatıyorum. Gerçek bir randevudan sonra cevabıma hazır olup olmadığından emin değilim. "Bilmiyorum. Sanırım hayatımın bir sonraki bölümünün neler getireceğini bekleyip görmem gerekecek."

Kendimi tamamen kaybetmeden önce geri çekiliyorum ve onu duvardan indiriyorum. Ona zamanını hak ettiğimi kanıtlamaya çalışıyorum. Ama teslim olmamak ve ona tamamen benim olmanın nasıl bir şey olacağını göstermemek için tüm irademi kullanıyorum.

Bu sefer el ele, yeniden yürüyoruz. Ve şimdi, gerçekten korumak için savaşılabileceğim bir geleceğin yanında yürüdüğümü hissediyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Yasak Meyve, Tommee Profitt, Sam Tinnesz, Brooke.

Panik içindeyim. Ama her zamanki gibi, duvarların üzerime yıkıldığı ve göğsümün kilitlendiği, boğulacakmışım gibi bir panik değil.

Bu farklı. Bu, çok hızlı düşmenin ve işler ters giderse altınızda hiçbir şeyin olmadığını fark etmenin getirdiği türden bir panik.

Henüz yeni tanıştığınız bir adamla geleceği hayal etmek mümkün mü? Filmleri izledim. Kitapları okudum.

Ama ya o sadece doğru şeyleri söylüyorsa? Ya ben de sırf istediğim için inanmaya izin veriyorsam?

Hiç kimse beni ilk ve tek tercih olarak seçmedi.

Kahretsin.

Yatak odasından sessizce çıkıp buzdolabından soğuk şampanya şişesini alıyorum ve kendime bir kadeh dolduruyorum. Bu gece için seçtiğim elbiseyi giymeye bile cesaret edemiyorum. Özellikle de onun hemen yan odada olduğunu bildiğim halde.

Dikkatimi dağıtıyor. Akşam yemeği istemiyorum. Onu istiyorum.

Odama doğru geri döndüğümde, kapısı açıldı.

Drago orada, sadece boxer şortuyla, çıplak göğsüyle, ıslak saçları tenine yapışmış halde duruyor. Çerçeveye yaslanırken bir kaşı kalkıyor ve nefesim sanki nasıl nefes alacağımı unutmuşum gibi kesiliyor.

"Bir şeyi mi kutluyoruz?" diye soruyor.

Suratımı astım. "Bir bardak ister misiniz?"

Başını salladı ve kapıyı iterek, o tehlikeli rahatlıkla bana doğru yaklaştı.

"Hayır. Senin yanında olduğum her saniye tetikte olmalıyım."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Koruyucum."

Elimi göğsünde gezdiriyorum ve o da kısık bir sesle inleyerek elimdeki bardağı alıyor. Kendi içinde verdiği mücadeleyi görebiliyorum. Beni hak ediyor. Başkalarına olan bağlılığını unutmayı ve benimle birlikte anın tadını çıkarmayı öğrenmesi gerekiyor.

Bu durum neredeyse midemde bir suçluluk duygusunun oluşmasına yetiyor. Bu sadakat babama ait. Onu bu zor duruma sokuyorum, bu da beni bencil yapıyor.

O, zihnimi sakinleştiriyor; bu oldukça açık. Yıllardır özlediğim güven duygusunu bana sağlıyor. Ben de ona aynı güven duygusunu sağlamak istiyorum.

"Sanırım artık 'her şeyi boş ver' demenin tam zamanı," diye fısıldıyorum.

Çenemi yukarı kaldırıp gözlerime bakmamı sağladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Boş ver." Sesi kaba, Rus aksanıyla boğuktu.

Şampanyayı ağzına götürüyor ama yutmuyor.

Bardağı yanıma, rafa koyarken gözleri gözlerimle buluştu, sonra elleri boğazımı kavradı ve nefesimi kesecek kadar başımı geriye doğru eğdi.

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

Ağzımı açıyorum.

Şampanya aramızda dökülüyor, o da içindikileri ağzıma tükürüyor ve ben yutuyorum. Gözlerim aralanıyor ve onun gözlerinin arzuyla karardığını görüyorum.

"Seni yemeğe götürmek ve bunu hakkıyla yapmak istedim," diye homurdandı.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. "Bana hayatımın en güzel randevusunu yaşattın zaten. Bana yemek ve içki ikram etmene gerek yok Drago. Tabii sen ısmarlamadığın sürece."

Derin bir nefes verip bana sırtıttı. "Çok ustacaydı, Lily bebeğim. Ama asıl seni ben yiyeceğim."

Ağzım açık kaldı, yanaklarım yanıyordu.

"Hadi bakalım—" Cümlemini bitiremeden dudakları dudaklarıma yapıştı, elleri saçlarıma dolandı.

Ruhunuzu çalan türden bir öpücük. Umutsuz ve nefis.

"Seni korumakla yükümlüyüm," diye nefes nefese dudaklarımın dibinde konuştu. "Seni aklını başından alacak şekilde becermekle değil."

Nefesimi tutmaya çalışırken dudaklarına doğru gülümsedim. "Bence bu yine de bana bakmak sayılır. Sadece senin ilgilenebileceğin ihtiyaçlarım var."

Eli belimi sıkıca kavradı, beni kendine iyice çekti, gözleri yüzümde tereddüt aradı ama bulamadı.

"Benden istediğin bu mu?" diye mırıldanıyor. "Benden kendini iyi hissetmeni mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. Bunu istiyorum. Ama ondan her şeyi de istiyorum.

Elini çıplak uyluğumda yukarı doğru kaydırırken beni kapıya doğru bastırıyor ve bacağıma kaldırıyor. İç çamaşırının üzerinden ne kadar sertleştiğini hissedebiliyorum ve vücudum anında tepki veriyor.

"Seni de iyi hissettirmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Ancak önce sana tapındıktan sonra, küçük kızım," diyor usulca. "Uslu bir kız olup buna izin verir misin?"

Boğazım düğümleniyor, korkudan değil, teslim olmaya çok yakın bir şeyden dolayı. "Sert olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum sessizce. "Baskın olacağını. İstedğini alacağını."

Kıkırdar ve beni tekrar öper. "Zevklerimi kendi hızında öğreneceksin. Tıpkı benim seninkileri öğreneceğim gibi. Bu gece mesele almak değil, sensin. Senin zevkinden zevk alıyorum, Lily. Ben buyum... senin için."

Nefesim kesildi. "Kırılman değilim. Cinsel ilişkiye giriyorum." Dudaklarımı ısırarak durakladım. "Tamam, sık sık değil ama yine de giriyorum."

Sonrasında kendimi hep kirli hissetmeme ve bundan hiçbir gerçek zevk almama gerçeğini bir kenara bırakacağım.

Kısa bir an yüzünü buruşturdu, sonra toparlandı. "Biliyorum. Ama bu güven gerektiriyor. Zamanı geldiğinde sınırlarını zorlayacağım. İstedğin her şeyi sana vereceğim. Ve gerektiğinde seni cezalandıracağım."

Kahretsin.

"Gerçek misin?" diye sessizce soruyorum.

Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Ben prens değilim. Birçok hikâyede kötü adamım. Ama senin hikâyende değil."

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum ve o inliyor. Onun için ıslandığımı biliyorum ve bunu iç çamaşırında hissedebildiğini de biliyorum.

"Beş dakika bile dayanamayacağım," diye mırıldandı.

Kollarımı boynuna doladım. "Ben de değilim."

Beni zahmetsizce kaldırıyor, bacaklarım beline dolanırken ağzımı adeta yutarcasına öpüyor, elleri sırtımda sıkıca duruyor ve beni tam istediği yerde tutuyor.

"Mükemmelsin," diye mırıldanıyor.

Dudaklarına doğru sırtıyorum, dişleri alt dudağımı yakalıyor ve hayatımda ilk defa istenmeyi bekliyormuş gibi hissetmiyorum.

Zaten öyleyim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Drago

Dudaklarımız birbirine kenetlenmiş halde yatak odasına doğru sendeleyerek ilerliyoruz. Işığı açıp onu yatağa doğru taşıyorum. Onun her yerini görmem gerekiyor.

"Drago," diye inledi ağzımın içinde.

Kahretsin. Eğer adımı bir daha öyle söylerse, o kısa şortunu dişlerimle yırtacağım. Hiç kimseye bu kadar muhtaç olmamıştım. Hiç bu kadar sarhoş olmamıştım. Aklımdan ondan başka tek bir düşünce bile geçmiyor.

Bacakları hâlâ belime dolanmış halde, burnum burnuna değerek onu özenle yumuşak yatağın üzerine indiriyorum.

"Bana bak, Lily."

Gözleri anında benimkine kenetlendi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım sesim titreyerek. "Bir sanat eseri."

Onu tekrar öpüyorum, sanki tempoyu ben belirliyor ve ona ayak uydurması için meydan okuyormuş gibi. Elim yan tarafında aşağı doğru kayarak şortunun bel kısmına ulaşıyor. Bacaklarını daha da açıyor ve ben geri çekiliyorum.

Gözleri kocaman açılmış, dudakları aralık.

Bunu onun ağzından duymam gerekiyor. Ona izin vermem gerekiyor. Onun onayı önemli. Erkeklerin sadece almak için var olmadığını bilmesi gerekiyor. Benim o adam olmadığımı bilmesi gerekiyor. Ben onun adamıyım.

Parmaklarım kalçasını sıkıca kavradı. "Henüz değil," dedim sessizce. "Duymam gerek."

Zorlukla yutkunuyor.

"Bunu istediğini, beni istediğini bana söylemeni duymam gerekiyor," diye devam ediyorum.

Göğsü hızla inip kalkıyor. "Onayımı mı istiyorsun?" diye soruyor, neredeyse emin değilmiş gibi.

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Söyleyin."

"Seni istiyorum, Drago. Bana ne istersen yapman için sana tam yetki veriyorum." Neredeyse kendinden emin bir şekilde konuşuyor.

Göz bebekleri kocaman açılmış, boğazına doğru kızıl bir kızarıklık yayılmıştı. Sarı bukleleri omzunun üzerinden dökülüyordu. Kahretsin. Çok güzeldi. Ama bu sözler beni derinden etkiledi ve kaşımı kaldırdım.

"Şimdi dikkatlice dinle." Ona doğru eğildim, dudaklarım kulağına değdi.

"Kimseye, bana bile, senin üzerinde böyle bir güç verme." Yavaşça nefes alıyorum. "Vücudunu sen kontrol ediyorsun. Ne alacağıma ve ne vereceğime sen karar veriyorsun."

Gözlerini kırpıştırarak olanları anlamaya çalışıyor. Daha önce hiç böyle bir dinamik yaşamamıştı. Bu iyi bir şey. Ona bir şeyler öğretmek istiyorum. Onun hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmek istiyorum.

"Bana boyun eğmek ister misin, bebeğim?" diye soruyorum, külotunu kenara iterek.

Kadın hevesle başını salladı.

"Kelimelerinizi kullanın."

"E-evet, Drago."

"Efendim," diye düzeltiyorum.

"E-evet, efendim."

"Aferin kızım."

Övgüler karşılık buluyor ve onun titrediğini hissediyorum.

"Bunu hafife almıyorum, lastochka."

Ellerim şortunun altına kaydı, vajinasını avuçladım. İnlemesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse beni mahvetti.

"Hâlâ benimle misin?" diye soruyorum.

"Evet."

"Güzel. O zaman uslu bir kız ol ve benim için rahatla." Külotunu kenara itip klitorisini yavaşça okşadım, her tepkisini ezberlemeyi planladığım

veriler gibi izledim.

"Çok güzel karşılık veriyorsun," diye mırıldanıyorum. "Çok dürüstsün. Çok açıksın." İki parmağım yavaşça içine giriyor ve nefesi kesiliyor, elleri çarşafı sıkıca kavıyor.

"Gözlerin üzerimde olsun," diye sakince hatırlattım ona.

O itaat ediyor. O mükemmel. Kahretsin.

"Güzel mi?" diye soruyorum.

"Evet, çok güzel."

Hızımı tam da ritmini kaybetmesine yetecek kadar artırıyorum, diğer elimi de boğazına yerleştiriyorum. Baskı yok, sadece varlık. Kontrol. Başparmağım, sırtının kavislenmesine neden olan istikrarlı bir ritim tutuyor.

Nefes alışverişleri inlemelere dönüştü.

"İşte bu kadar, bebeğim."

Ağzını daha da açıyor ve aman Tanrım, onun her santimini keşfetmenin tadını çıkaracağım.

"Bunu hissediyor musun? İşte bu, kendini bırakman demek."

İnlemeleri daha da derinleşiyor. Vücudu geriye doğru kıvrılıyor.

"Benim için çok iyi iş çıkarıyorsun," diye övüyorum. "Aynen öyle."

Acele edip bunu mahvetmemek için kendimi zor tutuyorum. "Daha fazlasını ister misin?"

"Evet. Lütfen efendim."

Bu bende vahşi bir şeyler uyandırıyor. Kalçaları sarsılıyor ve ben de dudağımı ısırarak onun elime sürtünmesini izliyorum. "Aferin kızım."

Diğerlerine üçüncü bir parmak daha katılıyor, tam olması gerektiği gibi kıvrılıyor. Kalçalarını kaldırarak, baskıyı kovalayarak çığlık atıyor. "Seni tutuyorum," diyorum ona sakın bir şekilde. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Eğilip onu öptüm, o da bana karşı kendini bırakmaya başlamıştı, sesim kulağına alçak sesle fısıldadı: "Bana gel, Lily. Bırak kendini."

Yıkılıp kaldı, adımı haykırdı ve nefesi kesilip titreyene kadar durmadım. Parmaklarımı oldukları yerde tuttum, etraflarındaki nabzını hissettim, sonra boğazını bıraktım ve yüzünü avuçlarımın içine aldım.

Yavaşça geri çekildim, boğazında olan elim şimdi yüzüne doğru hareket ediyordu. "Bana bak."

Gözleri, şaşkın ve parıldayan bir şekilde, benimkilerle buluştu.

"Çok iyi bir kızsın," diye usulca söylüyorum. Yavaşça gülümsüyorum. "Bu sadece başlangıçtı bebeğim. Önümüzde en az beş çeşit yemek var."

Yanakları çok güzel kızarmış. Avucum karnının üzerinde, göz temasını hiç kesmeden parmaklarımı tek tek yalıyorum.

"Drago," diye fısıldadı.

Topuklarımın üzerine geri oturdum ve sızlayan penisimi boxer'ımdan kurtarıp elimle kavradım.

Ağzı açık kaldı, yüzünde açlık okunuyordu.

Sanırım öldüm ve cennete gittim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Show Me, BURY, Beneld.

Kollarımın üzerine doğruldum, tüm vücudum tetikteydi. Yanlış bir dokunuşla tekrar uçurumdan aşağı yuvarlanabilirdim.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Kocaman. Kalın. En günahkar şekilde ürkütücü. Hayatımda hiç böyle yapılı bir adam görmedim ve onun içimde olduğu düşüncesi başımı döndürüyor.

"İçine derinlemesine girmek çok iyi hissettirecek bebeğim," diye fısıldıyor. "Endişelenme."

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve gülümsedim.

"İzin verir misin?" diye soruyorum, dizlerimin üzerine kalkarak.

Eli, kısa üstümün etek ucuna uzanıyor.

"Defolun," diye emretti.

Sesindeki otorite içimi alt üst ediyor.

Başımın üzerinden geçirmesine yardım ediyorum ve o da kenara atıyor.

"Ah, kahretsin," diye inledi, gözleri göğüslerimde gezinirken.

Ellerimle göğüslerimi kavrayıp, bilerek meme uçlarımla oynuyorum.

"Ne kadar mükemmel olduğunun farkında bile değilsin, değil mi?" diyor, eli yanağımı okşamak için uzanırken.

Bakışlarım istemsizce aşağıya iniyor.

Çenemi birden yukarı kaldırıyor. Nefesim kesiliyor.

"Bahse girerim o güzel dudaklar penisimin etrafına sarıldığında harika görünürdü," diyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Normalde bunu yapmaktan nefret ederim. Ama Drago bana bunun bir zorunluluk, kendi zevkim için yapmam gereken bir şey olduğunu hissettirmiyor. Hayır. Söylediği her şeye güç katıyor, bu güç bende de var. Sınırlarımı zorluyor ve bu da beni hayata döndürüyor.

"Kırlı kızım beni tatmak mı istiyor?" diye soruyor, ucundan bir damla meni silerek. "Hım?"

Başımı salladım, dudağımı ısırdım. "Çok kötü, Drago."

Parmak ucunu ağzımın üzerinde gezdirirken kaşı kalkıyor. Dilimi dokunduğu yere sürdüğümde, orada onun tadını aldığımnda, nefesi kesiliyor.

Yutkunuyorum. "Efendim, lütfen."

Ona böyle seslendiğimde, içimde daha da ıslanmaya başladığımı hissediyorum. İçimde yanan bir ihtiyaç bu.

Yatağından usulca indi ve önümde durdu. Bakışları beni olduğum yerde dondururken iki parmağını kendine doğru kıvırdı. "Sürünerek yanıma gel, lastochka."

Kalbim hızla çarpıyor ve zihnim yetişmeden önce bedenim tepki veriyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama Tanrı şahit, özellikle de bana bakarken kendini zor tutuyormuş gibi görüldüğünde, ona doğru sürünmek istiyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim. Yatakta sürünerek ilerliyorum, gözlerindeki açlık parıltısına rağmen göz temasını hiç kesmiyorum.

Onu ağzıma aldığımnda göğsünden kısık bir hırıltı çıktı, dilim ucunda dönerken kirpiklerimin arasından yukarı baktım. Parmakları saçlarımın arasına kayd, beni sabit tuttu ve yavaşça daha derine inerken bana rehberlik etti.

"Çok güzel," diye fısıldıyor.

Ritmi belirlememe, dayanabileceğim şeyleri bulmama izin veriyor. Gözlerim yaşıyor ve o da bana sanki çok kıymetli bir şeymişim gibi bakıyor.

"Benim için nefes al, bebeğim." Kalçaları yavaşça hareket etmeye başladı.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı.

Parmaklarım uyluğunu okşayarak oradaki gerginliği hissettim.

"Yeter," diyor sesi boğuk bir şekilde. "Eğer boşalacaksam, o daracık vajinanın içine boşalacağım."

Son bir kez daha emdikten sonra, isteksizce geri çekiliyorum.

Eğilip beni öptü, parmakları boğazımı kavradı, sıkıca değil, sadece orada. Ağzımdan bir inilti kaçtı.

"Seni tatmam lazım, Lily," diye nefes nefese, neredeyse bitkin bir halde söyledi. Beni geriye doğru itti, kollarımın üzerine yaslandım.

"İzlemenizi istiyorum," diyor sessizce. "Senin tadına ne kadar bayıldığımı izle."

Dizlerinin üzerine çöküyor, bacaklarımı iyice açıyor. "Siktir," diye tıslıyor. Dili giriş yerimden klitorisime doğru kayıyor ve ben çığlık atıyorum.

"Aman Tanrım, Drago."

Dili daireler çizdiğinde her şey bulanıklaşmaya başlıyor.

"Daha fazlasını," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

O sadece bana dokunmuyor, beni adeta yiyip bitiriyor. Parmakları içeri kayıyor, ağzı acımasızca hareket ediyor, sanki açlıktan ölüyor gibi.

"Gözlerinizi üzerime çevirin," diye hırladı.

Kapıları zorla açıyorum ve onu orada görünce neredeyse yıkılıyorum.

Bacağımı omzunun üzerinden geçirip beni daha yukarı kaldırıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye nefes nefese söylüyor.

Bacaklarım göğsüme bastırılırken, parmakları beni daha da sert bir şekilde okşuyor, dili beni gittikçe daha da yaklaştırıyor. Artık dans edemiyordum olabilirim ama hâlâ inanılmaz derecede esnekim.

İçimden fırlayan sesleri durduramıyorum.

"Drago!" Vücudum titriyor ama o beni sıkıca yerimde tutuyor.

"İşte bu kadar," diye inledi. "Yüzümü ıslat artık, bebeğim."

"Tanrım, sen mükemmelsin," diye mırıldandı.

Çarşafı sıkıca tutuyorum, tamamen dağılmış durumda.

Sonra ağzı klitorisimi tamamen kapatıyor ve her şey patlıyor.

"Gelmem gerekiyor efendim," diye yalvardım. "Lütfen."

Kalçalarım kendi kendine hareket ederken, bacağımı daha sıkı kavradı. "Gel, Lily," diye emretti. "Benim için çok sert bir şekilde gel."

Ve ben de öyle yapıyorum. Dalga dalga sarsılırken o tam orada kalıyor, her saniye bana taparcasına bakıyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Drago

Şarkı - Dirty Little Fiend, Dutch Melrose.

Bacaklarının iç kısmına öpücükler kondurarak biraz olsun sakinleşmeye çalışıyorum. Ama dilimde hâlâ onun tatlı tadı varken bu hiç de kolay değil.

Ben bundan daha iyi işkencelere maruz kaldım.

Yavaşça doğrulup, bacaklarının arasına, yatağa geri süründüm. Ağırılığımı başının yanındaki ön koluma verdim ve burnumu onun burnuna sürterken bana tembel, bitkin bir gülümseme verdi.

"Beni orgazmla öldürmeye mi çalışıyorsun, Drago?"

Kıkırdadım, başımı eğip dilimi çenesinin üzerinde gezdirdim. "Asla," diye fısıldadım. "Bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum."

Asıl kastettiğim sonsuza dek.

Kollarını kaburgalarımın etrafına sarıyor ve parmakları yara izlerime değdiğinde nefesimi dışarı veriyorum.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim."

Bana doğru gülümsüyor, gözleri arzuyla kararmış ve ben onun içinde olmak için yanıp tutuşuyorum. Çaresizce. Neredeyse vahşi bir şekilde. Ama bunun sadece bir seks olmasını istemiyorum. Onun dünyasını alt üst etmek istiyorum. Beni hatırlamasını istiyorum. Bunu hatırlamasını. Bu yüzden eğilip dudaklarını ele geçiriyorum, uzatıyorum. Öpüşmeyi neredeyse anında derinleştiriyor. Dilimde kendi tadını alırken dudaklarıma karşı inliyor.

"Senin de durumun benim kadar kötü, değil mi?" diye mırıldanıyorum.

"Mmm... Sana doyamıyorum, Drago," diye fısıldıyor. "Ve inan bana, bu benim için normal bir durum değil."

Onu daha sert öpüyorum ve bacakları uyluklarımın üzerinden kayarak belime dolanıyor. Vajinasını penisime sürttüğünde dudaklarına doğru sırtıyorum.

"Kızımın bir şeye ihtiyacı var, değil mi?"

Nefesini titreyerek verdi. "Bütün gün bana bu kadar azgın olmama izin verdiniz efendim. Sizinle sevişmek için yalvarmamı mı istiyorsunuz? Çünkü yalvarırım."

Pozisyonumu değiştirerek penisimi ıslak vajinasının üzerinde gezdiriyorum ve bu his bile beni ürpertiyor.

"Temizim bebeğim," diyorum sessizce. "Bir bariyer olmadan iyi misin?"

Dudaklarını yaladı. "Senin sıvının benden geri akmasını istiyorum."

Bir gün beni öldürecek. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Ve sonra onu tekrar içine sokacağım."

Yanakları anında kıpkırmızı oldu.

"Şimdi söyle," diyorum ona, penisimin başını klitorisinin üzerinde gezdirerek. "Yalvar bana."

Tırnakları sırtıma batıyor.

"Lütfen, Drago... efendim. Yalvarıyorum, benimle sevişin. Tek istediğim bu. Tek ihtiyacım bu. Siz. Size ihtiyacım var. Hemen şimdi. Lütfen."

Aman Tanrım.

"İşte benim harika kızım." Yavaşça ona doğru yaklaşıyorum, etrafımda gerinirken yüz ifadesini izliyorum. Ağzı açık kalıyor, gözleri kocaman açılıyor.

"İşte bu kadar, bebeğim. Derin bir nefes al."

Nefesini veriyor ve ben bir santim daha içeri itiyorum.

"Daha fazlası mı?" diye soruyorum.

"E-evet."

Yarıya kadar suya batıyorum ve duruyorum.

"Kahretsin!"

Saçlarını geriye doğru itip boğazını hafifçe ısırdım. "Yarısı oldu, lastochka," diye mırıldandım. "Yavaş ve nazık mi istersin... yoksa sert ve hızlı mı?"

"Yarısı mı?" diye nefes nefese sordu.

"Evet," diyorum usulca. "Seç."

“Kesin ve net.”

Bu kadar.

Nefesim kesilene kadar onu öpüyorum ve sonuna kadar içeri giriyorum, o alışana kadar sabit kalıyorum. O kadar sıkı ki gözlerim kamaşıyor. "Beni çok iyi karşılıyorsun bebeğim."

Elimi tekrar boğazına doladım, bu sefer daha fazla baskı uygulayarak tepkilerini dikkatle izledim. Kalçaları ritmime uydu, çıkardığı sesler kalan azıcık kontrolümü de alt üst etti. "Kahretsin, Lily," diye fısıldadım. "Artık kendimi tutamıyorum. Tamam mı?"

Gözleri gözlerime kenetlendi. "Kahretsin, Drago."

Bana "efendim" demediği için onu cezalandırmalıydım ama adımı dudaklarından duymak bile bunu unutmam için yeterli.

Kontrolümü kaybediyorum.

Ona her şeyimi veriyorum, çılgınlıkları odayı yırtarcasına onu sınırın ötesine sürüklüyorum. Vücudu beni sıkıca kavıyor, öpüşlerimiz çılgın ve dağınık. Bacağını geriye doğru kavrayıp daha derine iniyorum.

"Aman Tanrım!"

"Benim," diye homurdanıyorum. "Bu sesler benim."

Onun paramparça oluşunu izlemek için biraz geri çekiliyorum, etrafımda paramparça olurken boynunu daha sıkı kavıyorum ve onun peşinden giderek, o benim adımı haykırırken içine boşalıyorum.

Gözleri doğrudan ruhumun içine bakıyor. Kalbimi çaldı. Ve artık geri dönüş yok.

Ben geri çekilmiyorum, o da kıpırdamıyor. Elleriyle yüzümü kavıyor ve sakalımı okşuyor.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diye fısıldadı, gözleri buğulu bir halde.

"Hayır, ben de görmedim," diye dürüstçe cevap veriyorum ona.

Son bir öpücükle geri çekiliyorum. Ve söz verdiğim gibi, elimi bacaklarının arasına kaydırıp menimi tekrar içine itiyorum.

"Drago!" diye haykırdı nefes nefese.

“Bu konuda şaka yapmıyorum. Benimki bu.”

Gözleri ışıltıyor ve ben de gülümseyerek iki parmağımı daha da derine sokuyorum.

“Çok daha iyi.”

Başını onaylayarak salladı. "Sanırım size doğum kontrol hapi kullanmadığımı söylemek için gerçekten çok kötü bir zaman, değil mi? Ya

da... herhangi bir şey?"

Bunu zaten biliyordum. Bilmemeliydim. Ama biliyorum. Tıbbi kayıtları bende var. E-postalarını görüyorum. Güvenliği için olduğunu söylüyorum ama şimdi, korunmanın ne zaman bu noktaya geldiğinden emin değilim. Ve yine de prezervatifsiz içine boşaldım.

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımı onun içinde bırakıyorum, yanaklarına öpücükler konduruyorum.

"Senin gibi bir penisle, eminim süper spermlerin de vardır. Beni hamile bırakmak için şimdiden kıyasıya mücadele ediyorlar," diye şaka yapıyor.

Ama orada gizlemeye çalıştığı o endişe çatlağını duyuyorum. Gerçekten de bu düşünce onu çok korkutuyor.

Göğsümden kısık bir hırıltı yükseliyor. O sahiplenme duygusu. Onun benim çocuklarım olacağı düşüncesi. Birlikte kurabileceğimiz gelecek. Burada yaptıklarımızın sonuçlarından endişelenmeliyim, ama umursamıyorum. Onunla bu geleceği istediğim, mafyadan ayrılma planlarımı değiştirmem gerektiği, böylece bunun bizim gerçekliğimiz olabileceği açıkça ortaya çıkıyor.

"Bir dahaki sefere prezervatif kullanabiliriz?" diye öneriyorum.

Başını salladı. "Zaten kuralları çiğniyoruz. Bu kadar iyi hissettiriyorsa, devam etmeliyiz diye oy veriyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin bu yönünü beğendim."

Bu ikimiz için de tehlikeli, ama o haklı. Başka bir şeye geri dönmek için çok güzel.

Onu öperken kıkırdıyor. "Bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama içimdeki gerçekten sapık bir canavarı ortaya çıkardın, Drago."

"İşte benim iyi kızım. Hadi seni temizleyeyim."

Sıcak bir bez alıp onu dikkatlice temizliyorum, dokunuşlarım yavaş ve bilinçli, tüm süre boyunca yüzünü izliyorum. Aldığı her nefesi, vücudundaki her küçük hareketi kaydediyorum. Rahat olduğundan emin oluyorum. Ona değer verildiğini hissettiğinden emin oluyorum. Hiçbir şeyin özensiz veya ihmalkar görünmediğinden emin oluyorum.

"İyi misin?" diye mırıldandım.

Başını salladı, gözleri ağırlaşmış, dudakları yumuşak ve şişmişti. "Evet."

İyi.

Bezi kenara koydum ve battaniyeyi daha yukarı çekip etrafına iyice sardım, ardından şifonyerden fırçayı aldım. Başucu tahtasına yaslandım ve onu bacaklarımın arasına, sırtı göğsüme yaslanacak şekilde yerleştirdim.

Saçlarını taramaya başladığımda, adeta eriyor.

Uzun, yavaş hareketler. Tepeden uçlara. Tekrar tekrar. Saçlarını çözüyor, düzleştiriyor, topraklıyor. Göğsüm paramparça oluyormuş gibi hissetsem de elim titremiyor.

Yarı uykulu bir halde, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı.

"İstiyorum," diyorum sessizce.

Bana daha da yaklaşarak mırıldanıyor. Sanki buraya ait olduğunu biliyor. Sanki ben her zaman onun için bu yer olmak için yaratılmışım gibi.

Saçları düzleşip sırtına doğru dökülünce, fırçayı bir kenara bırakıp onu nazıkçe yatağa çekiyorum ve yanına oturuyorum. Hemen dönüyor, yanıma kıvrılıyor ve eli dünyanın en doğal şeyiymiş gibi göğsüme kayıyor.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye soruyor usulca.

"Bunu düşünmeden bile söylüyorum. 'Benden kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Bundan sonra mı?'"

"Güzel cevap, Drago. Güzel cevap."

Gülerek, muhtemelen hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Perdelerin açık olduğu ve gece gökyüzünün camın ötesinde sonsuza dek uzandığı pencereye doğru işaret ediyor. Yıldızlar sırlar gibi etrafa saçılmış.

"Şurada uzanıp izleyebilir miyiz?" diyor.

Bu yüzden onu kendime daha da yaklaştırıyorum, tam kolumun altına yerleşene kadar pozisyonumuzu ayarlıyorum, başı omzuma yaslanıyor. Bir elim belinde kalıyor, diğer elim ise parmaklarının arasından geçiyor.

Bir süre konuşmuyoruz.

Sadece nefes al.

Sadece var ol. Sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi.

Başparmağı tenimde daireler çiziyor. Nefes alışverişi düzene giriyor. Aşağıdaki şehir sessiz, uzak, sanki hiçbiri bize buradan dokunamazmış gibi.

İşte o zaman dank etti.

Bu kadın bir anlık bir şey değil. Bir ayartma değil. Onu kaybetmekten kurtulabileceğim bir şey de değil. O, kendime asla hayal etmeme izin vermediğim gelecek. Kendi çocuklarım olmasını hiç düşünmemiştim. Isabella ve Noah'ı ailem gibi seviyorum. Ama kendi çocuklarım olması? Bu beni en güzel şekilde mahvederdi.

Lily'nin de içinde olduğu bir aile, aklımı başımdan alabilecek bir şey olurdu. Ona karşı duyduğum koruyuculuk duygusunun incelenmesi gerekiyor herhalde. Ama o ve çocuklarım? Onları güvende tutmak, mutlu etmek için her şeyi yaparım, bunun bir sınırı yok.

Onu bırakma düşüncesi fiziksel olarak imkansız geliyor, sanki kalbimin atmayı bırakmasını istemek gibi.

Onun etrafına kolumu hafifçe daha sıkı sarıyorum, en sessiz şekilde sahiplenici bir tavır sergiliyorum.

Uykulu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Saçlarına bir öpücük konduruyorum, onun kokusunu içime çekiyorum. "Seni asla bırakmayacağım," diyorum dürüstçe.

Gülmüyor. Sorgulamıyor. Sadece daha da sokuluyor. "İyi," diye fısıldıyor. "Çünkü gülmeni istemiyorum."

Orada uzanıp yıldızların cam üzerinde yavaşça süzülmesini izlerken, içimde bir şeyler yerine oturuyor.

Bu sadece aşk değil.

İşte bu kadar.

Ve onu kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama bu, onun benim hakkımdaki gerçeği ve hayatının arka planında ne kadar zamandır gizlice var olduğumu bilmesi gerektiği anlamına geliyor. Ve sonra, hâlâ beni istiyor olmasını ummak zorundayım. Bunu yapamam. Bu büyüğü bozamam, henüz değil.

"Yarın Marco ile görüşmenizden önce başka bir randevu için vaktiniz var mı?" diye sordum ona.

Göğsüme bir öpücük kondurdu. "Kesinlikle."

Ona içimdeki o eğlenceli tarafı göstermek istiyorum. Sadece onun ortaya çıkardığı o tarafı.

"Hiç jet skiye bindiniz mi?"

Gülerek, "Tanrım, hayır. Birini öldürmekten ya da düşüp boğulmaktan korkuyorum." dedi.

"Peki ya ben sürsem, sen sadece tutunursan? Seni güvende tutacağım, biliyorsun."

İçini çekerek bana sokuldu. "Kulağa oldukça eğlenceli geliyor. Anlaştık."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Zambak

Yıllardır bu kadar derin uyumamıştım. Anlaşılan, koca bir adamın kollarına sokulmak bunu sağlıyor. Kollarının beni sarması beynimin nihayet kapanmasını sağlıyor. Sürekli korku. Sonsuz "ya şöyle olursa" soruları. Uyurken birinin içeri girip bana zarar verebileceği sessiz dehşeti.

Yanımda o varken bunların hiçbiri yok. Sadece sıcaklık var. Yatağın dışına çıktığı anı tam olarak hissediyorum. Yatak kıpırdıyor, hava soğuyor ve sonra dudaklarının sırtıma yumuşak dokunuşu. Gülümsüyorum ve hemen tekrar uykuya dalıyorum.

Tekrar uyandığımda, üzerimdeki yorganı çekip bol tişörtlerimden birini giydim. Yatak odasının kapısını açarken, sesindeki gerginliği duydum.

"Hangi birlikti?" diye tısladı telefonda.

Duraklıyorum.

Sonra gözleri benimkilerle buluştu.

Yüzündeki öfke anında kayboldu, yerini daha yumuşak bir ifade aldı. Sadece bana ait bir ifade. Gülümsedi.

"Peki kaç kişi öldü?" diye soruyor, göz temasını benden ayırmadan.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bu, onun hayatının gerçekliği. Babamın benim için istemediği gerçeklik. Bunu yakından gördükçe, yıllar önce neden annemle gitmeme izin verdiğini daha iyi anlıyorum. Ve bencilce de olsa, Drago'nun bu hayattan kurtulmasını istiyorum.

Konuştğu kişiye başıyla işaret ediyor ve parmağını bükerek sessizce yanına gelmemi söylüyor.

Ve ben de öyle yapıyorum. Çünkü ona karşı koymak imkansız gibi geliyor.

Önünde duruyorum ve kolu belime dolanarak beni vücuduna iyice yapıştırıyor. Orada öylece kalıyorum, kendimi ona bırakıyorum; parmakları tişörtümün altına girip kalçalarımı sanki topraklanmaya ihtiyacı varmış gibi kavlıyor.

"Yarın geri döneceğim, Declan," diyor kararlı bir şekilde.

Ellerimi çıplak göğsünde yukarı doğru kaydurdım, avuçlarımın altında kalbinin atışını hissettim. İçimde hissettiğim acıyı görmezden geldim, Monaco'da yarattığımız bu küçük mutluluk baloncuğunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Amerika'ya döndüğümüzde... Orası tamamen ölüm ve yıkımla dolu olacak.

"Hayır, henüz temas kurmadım. Kurduğum anda haberin olacak." Dinlerken çenesi kasılıyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Lev'den ofisimden yayınları çekmesini iste."

Çenesini eliyle okşuyor, gerginlik her çizgisinde okunuyor ve ben de tenine öpücükler kondurmaya başlıyorum, parmaklarının daha sert bir şekilde içime girdiğini hissettiğimde gülümsememi zor tutuyorum.

Parmak ucunu dudaklarına bastırıyor.

Başımı sallıyorum. Onu gittikçe aşağı doğru öpüyorum, ta ki önünde diz çökene kadar.

Yavaşça nefesini verdi, bakışları karardı ve bu durum tüm bedenimi ateşe verdi.

"Evet... bak, gitmem gerekiyor," diyor telefona. "Lily'nin birazdan toplantısı var."

Bu bir yalan. Toplantım bu akşam. Bu sabah jet ski kiralayacağız.

Parmaklarımla boxer şortunun bel kısmını okşuyorum ama bekliyorum. Her zaman bekliyorum. Onun yönlendirmesine izin veriyorum. Onun seçmesine izin veriyorum. Telefonu kapatıyor, mutfak tezgahına fırlatıyor ve parmaklarını saçlarımın arasına geçiriyor.

"Günaydın, güzel kızım."

Yerdeyken ona baktım, kalbim hızla çarpıyordu. "Başım belada mı?" diye sordum dudağımı ısırarak.

"Sorun mu var?" Dudakları kıvrılıyor. "Kesinlikle hayır."

Şortunu aşağı çekiyor ve sertleşmiş penisi, tamamen bana aitmiş gibi, özgürce ortaya çıkıyor.

"Bana ne istersen yapabilirsin bebeğim," diye fısıldıyor. "Bana ihtiyacın olduğunda beni kullan. Ben seninim."

Sesindeki samimiyet, fiziksel herhangi bir şeyden daha çok etkiliyor. Bu sadece seks değil. Onunla hiçbir şey sadece seks değil.

"Böyle bir izni asla vermemen gerektiğini söylemiştin," diye mırıldandım.

Başını salladı. "Hayır. Sana asla birine kontrolü vermemeni söylemiştim." Başparmağı yanağıma dokundu. "Ama ben mi? Her günün her bir dakikasında seve seve hizmetinizde olacağım."

Titrek bir nefes alıyorum. Her şey doğru geliyor. Fazlasıyla doğru.

"Bir kere işin içine girdim mi," diye sırtıyor, "tamamen işin içindeyim."

Dudaklarımı yaladım. "Evet. Ben de."

Sonra onu ağızma alıyorum ve bu güçlü, tehlikeli adamı dokunuşumla paramparça ediyorum.

Ve bir şekilde, bunu yaparken, sonsuza dek kaybolduğunu sandığım bir parçamı yeniden inşa ediyorum. Kendi benliğimle barışık olmaya başlıyorum. Kendi gücümü buluyorum.

Ona dik dik bakmayı bırakmalıyım gerçekten. Ama özellikle de üstsüz ve mayo giymişken bunu yapmamak imkansız. Kiosкта jet skiciyle gülüşüyor, daha önce hiç görmediğim kadar rahat ve bu göğsümde tehlikeli bir his uyandırıyor.

"Lily, bebeğim," diye sesleniyor. "Kendine ait bir şey mi istedin? Yoksa bana mı tutunmak istiyorsun?"

Suyun üzerinde sallanan yeşil jet skiye şöyle bir göz attım. Sonra onun karın kaslarına baktım ve sırttım. "Seninkinin arkasına bineceğim," dedim, ona doğru yaklaşıarak.

Adam rotaları ve güvenlik talimatlarını açıklamaya başlıyor ama ben neredeyse anında kulak ardı ediyorum, bunun yerine dalgaların sesi beni içine çekiyor. Drago'nun kolu belime dolanıyor, beni yanına iyice çekiyor

ve beni jet ski'ye doğru yönlendiriyor. Bana karşı olan bu sahiplenici tavrını çok beğeniyorum.

"Orada düzgün davranacağına güvenilebilir miyim?" diye mırıldandı.

"Bana fikir vermeyin, efendim."

Jet skiye binerken omurgası dikleşti. Elini uzattı ve arkasına binmeme yardım etti. "Hazır mısın?" diye sordu, gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

"Çok hızlı gideceksin, değil mi?"

Dudaklarını ısırıldı. "Belki. Ama güvende olacaksın, söz veriyorum. İstersen sana can yeleği temin edebiliriz."

Elimi onun pazusuna koydum. "Sana güveniyorum. Sadece saçımı ıslatma. Tuzu saçtan çıkarmak kabus gibi."

"Evet, bebeğim," diye mırıldandı.

Arkasına yerleştim, yanağımı sırtına yasladım, kollarımı sıkıca beline doladım. İlk başta neredeyse sakinleştiriciydi... ta ki sakinleştirici olmaktan çıkana kadar.

Hızlanıyor ve aniden suyun üzerinde süzölmeye başlıyoruz, bizi döndürürken dalgaların üzerinde sekerek ilerliyoruz. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ona sarılıyorum.

"İki elin de direksiyonda olsun!" diye bağırdım.

Gülmekten vücudu titriyor. "Direksiyon yok, Lily."

"Ne demek istediğimi biliyorsun!"

Birkaç dakika sonra ve okyanusa, karşılaşmamam gereken yaratıklarla buluşmak üzere fırlatılmadığımı fark edince rahatlıyorum. Gözlerimi kapatıp, altımdaki titreşime, bacaklarımın arasından ve omurgamdan yukarı doğru yayılan uğultuya odaklanıyorum. Ellerimi onun sert vücudunda gezdirirken saçlarım yüzümde savruluyor.

Ani bir dönüş yapıyor, beni yerimde tutmak için elini geriye doğru uzatıyor.

Çılgılık atıyorum ve o yavaşlıyor, eli yan tarafımdan aşağı kayıp uyluğuma yerleşiyor. Vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

"Orada nasıl gidiyor?" diye sesleniyor.

"Güzel," diye hıçkırığa hıçkırığa konuştum.

Açık suya doğru yöneliyor, bir tarafta koylar yükseliyor, diğer tarafta uçsuz bucaksız mavilik uzanıyor. Hızlandıkça, elimi mayosunun ön kısmına doğru kaydırıyorum ve avucumun altında ne kadar sert olduğunu hissediyorum.

"Lastochka," diye uyardı sesi boğuk bir şekilde. "Seni güvende tutacağıma söz verdim. Jet ski üzerinde beni tatmin etmen bu kurala aykırı."

Dudaklarımı ısıırıyorum, onun göremeyeceği şekilde sırtıyorum.

"Bu yüzden mi şimdiden sertleştin Drago?" diye takıldım, onu yavaşça okşayarak.

Jet ski yavaşlıyor, alçak uğultusu aramızda titreşim yaratıyor ve vücudumu ağrıtıyor.

"Nasıl etkilenmeyecektim ki?" diye homurdandı. "Bana iyice sokuldun, ellerin her yerimde dolaştı. Ne kadar tahrik olduğunu hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Benim kulaçlarım daha da sertleşiyor, ama o bizi yavaşça koylara doğru yönlendiriyor; eminim ki gitmememiz söylenen yere doğru.

"Drago," dedim endişeyle. "Ya burada canavarlar varsa?"

Kıkırdadı. "Açık suda yaramazlık yapmak istedin. Canavarlarla oynamanın getirdiği bir risk bu, küçük dostum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Geçimini sağlamak için kötü şeyler yapıyor olabilir, ama zırhın altındaki adam kötü değil. En azından benim için değil.

Motoru durduruyor ve biz de suyun kayalara hafifçe çarpmasıyla sürükleniyoruz. Sessizlik bizi sarıyor.

"O seksi kalçanı önüme getir," diye emretti.

Elimi şortundan kurtarıp yumuşak bir hareketle beni üzerine oturtuyor, yüz yüze geliyoruz, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Gözleri etrafı tarıyor, sonra elleriyle bacaklarımı daha da açıyor.

"Bakalım ne kadar ıslanmışsın."

Mayomu kenara itti ve parmağıyla tenimde gezindi. Vücudumu saran bir titremeye omzunu kavradım.

"Dün gecedен kalma ağrıların var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Biraz."

Sinsi bir sırıtışla, "Ama sen yine de daha fazlasını istiyorsun," dedi.

"Evet, efendim."

Parmaklarını dikkatlice içime sokuyor, boğazımdan bir çığlık koparıyor, sonra beni tam doruk noktasına getirirken eğilip öpüyor.

"Bana çıkardığın seslere doyamıyorum," diye mırıldanıyor. Sonra elini çekiyor. "Dön arkana, güzelim. Ben seni becerirken sen de bizi bir yolculuğa çıkaracaksın."

Ağzım açık kaldı. "Sen içimdeyken bu aleti çalıştırmamı mı istiyorsun? Delirdin mi?"

Hafifçe gülüyor, dudakları önce çeneme, sonra boğazıma değiyor. "Sana delicesine ihtiyacım var. Bizi güvende tutacağına güveniyorum."

Saçından tutup yüzünü geriye doğru çektim. "Güveniniz yersiz olabilir. Ellerim çok beceriksiz."

O homurdanır. "Ellerin penisimin etrafında mükemmel çalışıyor. Hiçbir sorun yaşamayacaksın."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. O aklını kaçırmış ve ben bunu seviyorum. Onu böyle, özgür, vahşi ve tahrik olmuş halde görmek beni alev alev yakıyor.

Titrek bacaklarla ayağa kalkıp döndüm, o da belimi tutarak dengemi sağlamama yardımcı oldu. Elleri aşağı kayarak kalçalarımı sertçe kavradı.

"Kahretsin, Lily," diye inledi. "Kahretsin."

"Ah!" diye bağırdım beni ısırıldığı anda.

Ve hiç şüphesiz biliyorum ki, bu inanılmaz bir macera olacak.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Drago

Ben hiçbir zaman pervasız biri olmadım. Yaptığım her şeyin bir amacı var, genellikle kendi isteklerimden çok daha büyük bir amaç. Yükümlülüklerimin dışında bir hayatım olmasına asla izin verilmedi. Gerçek bir çocukluğum olmadı. Her zaman oynanacak bir rol, bitirilecek bir iş vardı.

Ama burada, Lily ile birlikte, bu lanet olası jet ski'nin üzerinde, kendimi canlı hissediyorum.

İlk defa, evde beni bekleyen karmaşayı düşünmüyorum. Saldırıya uğrayan depoyu. Kaybettiğimiz adamları. Declan'ın sabrı saat geçtikçe tükeniyor. Vaiz'i şimdi istiyor ve tam ölçekli bir savaş başlatmadan bunu gerçekleştirebilmem için Tatiana'nın iletişime geçmesi gerekiyor.

Herkesi tehlikeye atacak bir savaş. Lily'yi de. Ve gelecekteki ailemizi de.

Biz bundan daha zekiyiz. Ve Tatiana'nın kilit isim olduğunu biliyorum. Onun üzerinde bir etkim var. Ama bu bekleyebilir. Şu anda var olan tek şey, altımızdaki jet ski'nin sallanışı ve kadının bana bedenini ve hayatını emanet etmesi.

Suyun tekne gövdesine çarpmasıyla birlikte ellerimi Lily'nin uyluklarından aşağı kaydırıyorum. Bir elimle penisimi şortumdan kurtarıyorum. Diğer elimle de bikinisinin bir tarafındaki sarı ipleri çözüyorum.

"Otur," diye emrettim. Öne doğru kayarak onu kucağıma oturttum, tam üzerimde tutarak kendimi girişine doğru bastırdım.

"Kahretsin," diye tısladı.

Çene kaslarım sıkılaşıyor, yavaş ve bilinçli bir şekilde tamamen içine giriyorum, onun etrafımda nasıl gerildiğini hissediyorum.

"Aferin kızım, lastochka," diye mırıldanıyorum. Bir elim beline dolanırken diğer elim bileğini acil durdurma düğmesine bağlıyor. "İki elini de kollara koy, bebeğim."

Nefesini titreyerek veriyor ve ben de onu sakinleştirmek için klitorisinin etrafında nazıkçe daireler çiziyorum. Ona burada olduğumu, onun yanında olduğumu, ona güvendiğimi hatırlatıyorum.

"Yavaşça geriye doğru çevir," diyorum sırtına doğru, oraya bir öpücük kondurarak. "Hızlı gitmek zorunda değiliz. İstedğin tempoda."

Jet ski ilk başta tekliyor ama o sonunda kontrolü ele alıyor. Özgüveni artana, dikkati yerine gelene kadar onu sabit tutuyorum.

Açık denize çıktığımızda, onun tenine doğru gülümsüyorum.

"Sana bak," diyorum ona. "Başardın."

"Bu çok eğlenceli!" diye gülüyor.

İçine doğru sertçe girdim ve ağzından hafif bir inilti çıktı.

"Daha fazlasına hazır mısın?" diye bağırdım rüzgarın arasından.

"Evet!" diye çığlık attı.

Dalgaların hareketini kullanarak, ona doğru sallanıyorum, ritmin kontrolü ele almasına izin veriyorum. Elim boğazına doğru kayıyor, sıkı ama kontrollü bir şekilde, omzunu öperken.

Onunla ne kadar hızlı sevişirsem, suda o kadar yavaş ilerliyoruz.

Sonunda, başka hiçbir şey yok. Ne deniz, ne dünya. Sadece o. Kalçalarının benim tempoma uyum sağlama şekli. Çaresiz ve açık bir şekilde bana sürtünme şekli.

Benim açgözlü kızım, kurtuluş için yanıp tutuşuyor.

Ben de ona veriyorum.

Başparmağım klitorisinin etrafında daireler çizerken, acımasızca ve sert bir şekilde içine giriyorum, ta ki içine boşalana ve adını haykırana kadar.

Bu, dikkatsizlik değil.

Bu özgürlüktür.

İşte ben onunla birlikteyken böyle bir adamım. Olmak istediğim adam da bu.

Bu yüzden onu acele ettirmiyorum. Tutuşumu gevşetiyorum, her şeyi yavaşlatıyorum, ta ki jet ski sabit bir şekilde süzölmeye başlayana ve motor altımızda alçak sesle uğuldayana kadar. Adrenalin dalgalar halinde vücudundan çekiliyor ve bunu bana yaslanma şeklinden, güveninden, uysallığından, tamamen bitkinliğinden hissediyorum.

Kollarımı beline dolayarak onu orada tutuyorum, nefesini dışarı vermesine izin veriyorum.

"Sakin ol," diye mırıldandım omzuna. "Ben yanındayım."

Başını sallıyor, bizi ileriye doğru hareket ettirirken parmakları tutacakları daha sıkı kavıyor, altımızda su sakinleşiyor. Ona yakın duruyorum, göğsüm sırtına değiyor, bu bağın henüz kopmasına izin vermiyorum. Onun bana bu kadar yakışmasından, tek bir kelime bile söylemeye gerek kalmadan sahiplenilmiş hissetmesinden vazgeçmeye hazır değilim.

Önümüzdeki suda güneş ışınları parıldıyor.

"İyi misin bebeğim?" diye sessizce soruyorum.

Nefesi kesilmiş ve sersemlemiş bir halde gülüyor. "Sanırım bir an için nasıl düşüneceğimi unuttum."

Bu, göğsümden hafif bir kıkırdamaya neden oldu. Boynunun kıvrımına bir öpücük kondurdum. "Güzel. Zaten amaç da buydu."

Kontrolü ona bıraktım, o bizi nazikçe kıyıya doğru yönlendirirken ben olduğum yerde kaldım, ellerim kalçalarında sabit duruyordu ve penisim içinde seğiriyordu. Ona gerçekliğe çok çabuk dönmek zorunda olmadığını hatırlatıyordum. Beyninin çok fazla boşluğa düştüğünde ne yaptığını biliyorum.

Sonunda durduğumuzda, alnımı omzuna yaslayıp onun kokusunu içime çektim. "Öğle yemeği için rezervasyon yaptırdım," dedim sanki saatler önce planlamış olduğum bir şey değilmiş gibi. "Sessiz bir yer. Güzel yemek. Düşünmeye gerek yok."

Başını hafifçe yana eğdi. "Bunu zaten planlamış mıydın?"

Tenine doğru gülümsedim. "Seni tanıyorum."

Gözlerinde merak parıltısıyla bana bakmak için hafifçe döndü.

"Bütün sabah o toplantı yüzünden endişeliydin," diye devam ediyorum. "Bunu iyi gizliyorsun ama benden gizleyemedin. Çok fazla düşünmeye başlamadan önce dikkatini dağıtayım dedim."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu konuda gerçekten çok iyi iş çıkarıyorsun."

Elimle yüzünün önündeki dağılmış saçları geriye doğru ittim. "Niyetim buydu."

Nefesini veriyor, omuzları nihayet gevşiyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce.

Gözlerime bakıyorum. "Artık her şeyi tek başına taşımak zorunda değilsin, Lily. Bugün değil. Benim sözümün yeter, asla."

Tartışmaya girmiyor. Sadece bana yaslanıyor.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zambak

Pencereden batan güneşe bakıyorum, deniz meltemi odama doluyor. Rahatlatıcı olmalıydı. Heyecanlanmalıydım. Ama değilim. Gerginim. Telefonum yan tarafta titrerken, Bella'nın adını görünce gülümsüyorum.

Monaco'da her şey yolunda gidiyor. Jet ski ile harika zaman geçirdim. Birden çok kez seks yaptım ve gerçekten keyif aldım. Kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. Hatta bu kadar mutlu bile olmamıştım. Hayatımda güzel şeyler uzun sürmüyor; bir an önce yok olmasını bekliyorum.

Bella: Bu akşam Marco ile görüşmen için bol şans. Harika iş çıkaracaksın. Bu arada, Drago ile tatilde olmak nasıl?

Ben: Teşekkür ederim. Seni seviyorum. Ve evet... Her şey yolunda gidiyor. Çok mu iyi? Fazla mı iyi?

Yazma baloncukları beliriyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Ne olacağını çok iyi biliyorum.

Bella: HER ŞEYİ ANLAT, LILY. HEM DE AYRINTILARINI.

.

Ben: Belki eve gittiğimde.

Bella: Tamam. Bir sorum var... sana göz kulak oluyor mu?

Ben: Öyle. Söz veriyorum.

Telefonumu kenara koyup yansımama tekrar bakıyorum, elbisemi düzeltiyorum. Çok çaba harcamadan sevimli. Profesyonel ama yine de ben. Dikkat çekmek için bağırmadan seksi.

Bu görüşmeyi kafamda bin farklı şekilde canlandırımdım. Marco ile bir gösterim ayarlamak her şeyi değiştirebilir. İşimin tüm gidişatını değiştirebilir. Yeni bir sayfa. Planlandığı gibi giderse yeni bir hayat.

Çok yaklaştım.

Ve yine de o tanıdık şüphe omuzlarıma ağır bir yük gibi çöküyor. Bana bunu hak etmediğimi, her şeyi berbat edeceğimi, ne kadar başarırısam başarayım asla yeterli olamayacağımı fısıldayan o rahatsız edici ses.

Kapı çalınca olduğum yerde donakaldım. Sinirlerim birden bire kabardı ve içimde kelekler uçuşmasına neden oldu.

Kapıyı açtığım anda omuzlarım düştü. Bakışlarımı Drago'nun uzun boylu bedenine diktiğimde ağzım açık kaldı. Siyah takım elbisesi ve kravatıyla, güçlü fiziğine mükemmel bir şekilde uyarlanmış bir şekilde orada duruyordu. Yumruğunu sıktı ve kendini hazırlıyormuş gibi kapı çerçevesine yaslandı.

"Lastochka," diye mırıldanıyor. "Çok... muhteşem görünüyorsun."

Çerçeveden destek alarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın, Lily."

Elleri yüzümü kavradı, göğsümde bir sıcaklık yayıldı ve yanaklarım kızardı.

"Drago, inanılmaz derecede yakışıklısın."

Sırıttı, başparmağıyla yanağımı okşadı. "Bu gece seksi koruma olmam gerek."

Yanağımın içini ısıırıyorum, midem kasılıyor.

"Ne oldu bebeğim?" diye soruyor, yüzünde hafif bir endişe beliriyor.

"Gerginim," diye itiraf ediyorum.

Elleri kollarımın üzerinden aşağı kaydı, parmakları benimkilerin arasına girdi. Ancak o zaman ellerimin ne kadar titrediğini fark ettim.

"Gergin misin? Neden?" diye soruyor nazikçe. "İşletmeniz başarılı çünkü bunu hak ettiniz. Önünüzde hiçbir engel yok."

Yutkunuyorum. "Yıllardır böyle bir gösteri hayal ediyordum. Sadece... çok yaklaştım. Ya her şeyi berbat edersem? Ya burada başarısız olursam?"

Savunmasızlığım, ben engelleyemedim ortaya çıkıyor. Bunu asla yapmam. Her şeyi saklarım. Dünyanın geri kalanı için o mükemmel yerleştirilmiş maskeyi takarım.

Ama bu yöntem onda işe yaramıyor.

Drago kararlı bir şekilde, "Marco imzalamasa bile, bu senin başarısız olduğun anlamına gelmez. Aksine, o imzalamıştır. Başka sanatçılar, başka sergiler olacak. Galerini çoktan haritaya yerleştirdin, bebeğim. Şimdiden çok şey başardın. İnanılmazsın, Lily." diyor.

Yavaşça nefes alıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Abartıyorum," diye mırıldanıyorum. "İyileşeceğim."

Çenesi kasıldı. "Benimle hiçbir şeyi geçiştirmene gerek yok." Çenemi yukarı kaldırdı, böylece gözlerine bakmak zorunda kaldım. "Korkuların önemli. Benimle konuş. Saklanma. Benden değil. Lütfen, bebeğim. Beni içeri al."

Kalbim tekliyor. "Sen benim terapistim olmak için kayıt olmadın."

Yavaşça kıkırdadı. "Sana destek olmak terapi değil. Konuşmak yardımcı olur. Sen bir yük değilsin Lily. Ne şimdi ne de asla. Eğer seni rahatsız eden bir şey varsa, bırak ben birazını taşıyayım."

Gözümden bir damla yaş süzülüp gitti, engelleyemedim. "Bunca zamandır neredeydin?" diye fısıldadım. "Yıllar önce senin gibi bir adama ihtiyacım vardı."

İçinde bir şeyler değişiyor ve alnını benimkine yaslıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama sonra kapatıyor, başını hafifçe sallıyor. "Keşke daha önce orada olsaydım," diye mırıldanıyor.

"Artık buradasın, benim koruyucum."

Beni nazikçe öpüyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor sessizce. "Sürekli bir sonraki zirveyi, bir sonraki hedefi kovalıyorsun. Ama ne kadar yol kat ettiğini de unutma. Daha yeni başlıyorsun."

Bunu bana daha önce kimse söylememişti.

Beni göğsüne çekiyor ve ben de ona yaslanıyorum, endişe azaldıkça nefesim düzene giriyor. "Bu gece orada olacağım," diye devam ediyor. "Odanın karşısında. İzleyeceğim. Seni destekleyeceğim. Her zaman senin için orada olacağım."

Onu daha sıkı tutuyorum. Kollarında, kafamdaki gürültü azalıyor. Üzerimdeki ağırlık kalkıyor. Bana yeterince iyi olmadığını söyleyen o

rahatsız edici ses susuyor. Beni sakinleştirmek için tıraş losyonuna bile ihtiyacım yoktu. Sadece o, benim için buradaydı.

Drago, olduğum gibi olmanın gerçekten sorun olmadığını anlamama yardımcı oluyor. Ondan saklanmak zorunda değilim; beni nasıl görürse görsün, asla tereddüt etmiyor. Hiçbir şey değişmiyor. Bana sanki dünyadaki en önemli kişiymişim gibi bakıyor.

Dudaklarımı boğazına doğru uzanan dövmeyle bastırdım ve o inledi.

"Gitmeden önce kızımın dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı var mı?" diye soruyor.

Bana "benim" diye seslenmesi kalbimi hızlandırıyor.

"Beş dakikamız var," diye takılıyorum. "Hızlı yapabilir misin?"

Aniden bizi döndürdü, sırtım duvara çarptı ve acıyla bağırdım.

"Senin için her şeyi yapabilirim," diye homurdanıyor. "İhtiyacın olan her şeyi."

Bacağım onun uyluğuna dolanırken, eli elbisemin altına, külotumun altına doğru kayıyor.

"Kahretsin," diye tısladım.

Parmakları içime giriyor ve beni sertçe öpüyor, ağzımdan çıkan sesi çalıyor.

"Aferin kızım."

Başparmağı klitorisimi okşuyor ve ben de başımı geriye doğru eğerek boğazımı ona veriyorum. Dünyam onun dokunuşuna daralıyor. Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu ve ne zaman ihtiyacım olduğunu biliyor. Ve bedenim geçmişimi unutacak kadar güvende hissediyor. Duvarlarımı yıkıp onun beni gerçekten zevklendirmesine izin veriyorum.

"Benim için çok ıslak," diye inliyor. "Çok mükemmel."

Acımasız bir ritim tutturuyor, duyma yetim kayboluyor, bedenim ise aydınlanıyor.

"Elimi ıslatıyorsun, lastochka."

Saçlarından tutup başını yukarı kaldırdım, gözleri gözlerime kenetlenmişti. "Yaptığın her şey çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadım sesim kısık bir şekilde.

Sırtarak bir parmağını daha ekledi ve göğsümden bir inilti kopardı. "Çünkü bana karşılık veriyorsun," dedi. "Sadece ben değilim bebeğim. Sensin. Benim için mükemmelsin."

Beni tekrar öptüğünde, içimde her şey altüst oldu. "Boşal benim için, Lily," diye emretti. "Bunu hissetmeme izin ver."

Ve evet, kesinlikle öyle. Vücudum onun sözlerine tepki veriyor.
Korku yok. Şüphe yok. Sadece coşku... ve daha derin bir şey.
Sahip olabileceğimi hiç bilmediğim bir şey.

KIRKINCI BÖLÜM

Drago

Bu herif, karıma bir saniye daha gözleriyle sataşırsa, onu boğarak öldüreceğim.

Önümdeki su bardağını sıkıca kavradım. Odanın diğer ucundan Lily bana doğru baktı. Marco da onun bakışlarını takip etti ve ben de yüz ifademi nötr bir hale getirmeye çalıştım.

Onun için bunu mahvedemem. Onun için onun gibi bir müşteriye sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

İşte burada oturuyorum. Odanın karşısındaki bir masada. Bu olup biteni yavaş bir işkence gibi izliyorum. Saçma davrandığımın farkındayım. Her erkek Lily'yi çekici bulacaktır, çünkü o gerçekten çekici. Odayı adeta aydınlatıyor.

Marco gerçekten de kibar, profesyonel ve benim varlığımın da oldukça farkında görünüyor.

Marco ona doğru döner ama o gözlerini benden ayırmaz.

"Aferin kızım," diye fısıldadım.

O, tek kelimeyle muhteşem görünüyor. Şık bir askılı elbise. Sarı saçlarının arasından görünen pırlanta küpeler. Dudaklarına sürdüğü parlaticı, onları daha da çekici kılıyor. Ona bakmamın sebebi işim olması değil. Ona takıntılı olduğum için bakıyorum. Ve belki de ona sırılsıklam aşık oluyorum.

Otuz dakika çok yavaş geçti ve daha başlangıç yemeklerini bile bitirmediler. Aklımda sadece daha sonra yemeyi planladığım tatlı var.

Marco özür dileyerek banyoya doğru yöneldi. Odanın diğer ucuna geçip onu öpmeye neredeyse niyetlendim, çünkü ona karşı koyamıyorum. Çünkü mesafe istemiyorum. Onu kucağımda, dilimi boğazında, o güzel küçük inlemelerini kulağımda istiyorum.

Telefonum cebimde titriyor. Gözlerinin üzerimde olduğunun tamamen farkında olarak telefonu çıkarıyorum.

Lily: Bana gözleriyle sataşmayı bırak Drago. Konsantre olmam gerek.

İstemsizce kıkırdadım.

Ben: İstersem seni burada, gerçekten becerebilecekken, gözlerle becermeme gerek yok.

Yukarı bakmıyorum. Eğer boğazında o kızarıklığın belirdiğini görürsem, kendimi durduramam.

Lily: Tehdit mi, yoksa vaat mi?

Kahretsin.

Ben: İkisi de. Senden bu kadar uzakta oturup sana dokunamamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?

Lily: Bütün gece beni kendine hayran bırakıyorsun.

Lily: Akşam yemeğinden sonra beni bir kulübe davet etti. Güvenlikten izin alacağımı söyledim...

Elimle yüzümü siliyorum. Gece kulüpleri ideal yerler değil, özellikle de bilmediğim bir yerse.

Ben: Kulübün adı ne?

Lily: Empire. Hemen yolun karşısında.

İşe koyulurken parmak boğumlarım çıtırdıyor, bağlantıları, planları ve izinleri çekiyorum. Özel bir kabin ayarlamayı başarıyorum ama her şey kesinleşene kadar rahatlayamıyorum.

Ben: Detayları şimdi alıyorum. Hiçbir sorun çıkmamalı, bebeğim.

Lily: Uzun süre burada kalmayacağım. Bu gece eve gitmem gereken biri var.

"Ev" kelimesi göğsüme adeta bir yumruk gibi saplanıyor.
Ben hiç kimsenin evinde olmadım. Kendime de hiç izin vermedim.
Ama Lily... o, benim varlığımdan haberdar olmadan çok önce adını kalbime kazımıştı.

Ben: Gerçekten de benim için çok iyi bir kızsın, değil mi?

Marco'nun geri dönüp karşısına oturduğu anda başımı kaldırdım. Kibarca gülümsedi ve çenem kasıldı. Telefonunu yüzü aşağı bakacak şekilde masaya koydu ve elleri hareketli, gözleri parıldayan bir şekilde konuşmaya başladı.

O, onu büyülüyor. Beni de tamamen büyülüyor.
Telefonum titriyor. Buradaki irtibat kişim Sam her şeyi göndermiş. Güvenlik onayı verildi. Hafifçe nefesimi veriyorum.

Ben: Her şey ayarlandı. Gözümün önünden ayrılmayacaksın. Anlaştık mı?

Telefonuna bakmak için izin isteyerek ayrıldı.

Lily: Anlaştık. Telafi edeceğim.

Başımı sallıyorum, istemsizce gülümsüyorum. Lily'nin asla izin almasına gerek yok. Onun beni istemesini istiyorum çünkü buna engel olamıyor.

Uzun ve zahmetli yemeklerini bitirdiklerinde, Marco hesabı öderken ben de ayağa kalktım. Masaya yüz euro bıraktım ve odanın diğer ucuna geçtim.

Marco beni baştan aşağı süzdü ve söylemek üzere olduğu yorumu yuttu.
"Korumanız size Empire'a kadar eşlik edecek mi?" diye soruyor.
Lily tatlı bir şekilde gülümsüyor, ancak gözlerinde bir anlık rahatsızlık belirtisi de görüyorum. "Nerede olursam olayım, o da oraya geliyor."

Marco başını salladı. "Biliyor musun, Monaco Avrupa'nın en güvenli şehri?"

Homurdanıyorum. "Öyle mi? Yoksa sadece suçlarını örtbas etmede en iyisi mi?"

Yutkunuyor. "Rus musun?"

"Evet," diye kesin bir dille yanıtlıyorum.

Gözlerindeki o anlık korku belirtisini hiç kaçırmadım.

Marco'ya sakın bir sesle, "Eğer Lily'nin bir tanıdığıysanız, hizmetlerim sizi de kapsar," dedim.

Ne kadar korkutucu olduğumun farkındayım. Çoğu zaman bu benim lehime işliyor.

"Önden gitmek ister misin?" diye soruyor Lily.

Marco başını salladı ve öne geçti. Lily yanımda kaldı.

"Her şey yolunda mı, bebeğim?" diye mırıldandım.

Kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor ve dünya mavi gözlerinin önünde daralıyor. "Sanırım benimle çalışmak istiyor."

Göğsümde gurur kabarıyor. "Öyleyse anlaşılmayı tamamla, güzelim."

Hiç düşünmeden çenesini yukarı kaldırıp gizlice öptüm.

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki," diye fısıldıyorum.

Marco'nun boğazını temizlemesini ikimiz de görmezden geldik. Düşünmeden kalçasına dokundum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Marco, gecenin ilk gerçek kahkahasını attı. "Anladım. Sadece koruma değilmiş, değil mi?"

Elini kolumun etrafına doladı. "Hayır. O bundan çok daha fazlası."

Nefesim kesiliyor. Onun bunu söylediğini duymak. Beni sahiplenmesini duymak.

"Biliyordum," diyor Marco. "Bütün gece seni sanki seni tatmak istiyormuş gibi izliyordu."

Hepimiz gülüyoruz.

"Gerçekten bu kadar belli mi ettim?" diye soruyorum.

"Evet," diyorlar hep bir ağızdan.

Omuz silkerek, "Elimden bir şey gelmiyor. Kızım çok güzel," dedim.

Kolumu onun etrafına doluyorum ve geceye doğru, kulübe doğru yürüyoruz. Hiçbir zaman sahip olamayacağım bir şeyin önünde nöbet tutuyormuş gibi hissetmiyorum.

Doğruca ona doğru yürüyorum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Can't Help Falling In Love, Haley Reinhart.

Drago'nun nezaketiyle özel bir girişten içeri alındıktan sonra, her tarafı güvenlik görevlileriyle çevrili VIP bölümündeki kabine giriyorum.

Oda, yoğun puro dumanı ve alçak bas sesleriyle doluydu. Drago, kollarını kavuşturmuş, ölümcül bir duruşla odanın en köşesinde yerini aldı. Gözleri sürekli, metodik bir şekilde etrafı tarıyordu, ancak her ne zaman bana baksa, vücudum sanki dokunulmuş gibi tepki veriyordu.

Marco şampanyayı açıp hepimize birer kadeh doldurdu.

"Monaco'yu gelecekte kendin için hayal ediyor musun, Lily?" diye soruyor.

Dudaklarımı ısırırken, bakışlarım farkında bile olmadan Drago'ya kaydı. Yakın zamana kadar hayatımı sürükleyerek geçiriyordum. Sürekli arkama bakıyordum. Gerçekten ileriye bakmaya hiç cesaret edemiyordum.

Ama Drago hayatıma girdiğinden beri gelecek artık korkutucu gelmiyor. Mümkün gibi geliyor...

"Olabilir," diyorum dikkatlice. "Neden soruyorsun?"

Bir yudum alıp bardağı aramızdaki masaya bıraktı. "Amerika'daki galerinizde sergi açmayı çok isterim," dedi. "Ama burada bir galeri açmanın da inanılmaz derecede faydalı olacağını düşünüyorum. Düzenli sergiler

düzenleyebiliriz; hem benim eserlerim hem de başkalarının eserleri. Sektörde arkadaşlarım var. Monaco. Paris. Madrid. Milano."

Göğsüm sıkışıyor. Bu, hayalim olurdu. Şehirler. Sanat. Hayat. "Gerçekten kulağa hoş geliyor," diye itiraf ediyorum.

Bir yıl önce, hiç tereddüt etmeden hayır derdim. Ülke değiştirmek, Hallie'den ayrı kalmak düşüncesi beni mahvederdi.

Derin bir nefes alıp şampanyamdan bir yudum aldım. "Yani... bu, galerimle sözleşme imzalamak istediğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Gülerek, "Evet. Mekanınızı dolduracak kadar sergilenmemiş eserim var. Tamamlanması için sadece son bir parçaya ihtiyaç var. Şu anda üzerinde çalışıyorum." dedi.

"Teşekkür ederim, Marco," dedim gülümseyerek.

"Monako'da bir şube açmayı da düşünüyor musunuz?"

"Bunu düşüneneğim," diye yanıtlıyorum, deri koltuğa yaslanarak. "Burada çok seveceğimi düşünüyorum."

"Kirayı ödeyebileceğimden emin değilim," diye şaka yollu ekliyorum.

"Bir yolunu bulacaksın," diyor, gözleri kısa bir an Drago'ya kayıyor.

Kıkırdıyorum. "Evet. Belki onu da yanımda getiririm. Daha çok erken."

Marco kıvrık saçlarını eliyle düzeltti. "İkiniz de gerçekten harikasınız. Bunu hissedebiliyorum."

"Hava mı?" diye gülüyorum.

"Evet. Aşk. Orada."

Kalbim hızla atmaya başladı ve içkimin geri kalanını bir çırpıda içip hemen bir tane daha doldurdum.

"Bundan korkmayın," diye ekliyor nazikçe. "Onu kucaklayın."

Bir şekilde şişeyi bitiriyoruz. Sonra bir tane daha. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırdım, saate bakarak. "İki saat olmuş."

Zavallı Drago. Orada durmuş, benim biraz sarhoş olmamı izliyor.

Aniden ayağa kalktım ve ceketimi kaptım. "Bu durum bir haftalık bir akşamdan kalma haline dönüşmeden önce eve gitmem gerek."

Marco gülüyor. "Artık bunun için çok yaşıyım."

"Sağ?"

El sıkışıyoruz. "Roxy ilk iş olarak sözleşmeyi gönderecek," diyorum ona. "Bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Gülümsedi, sonra Drago'ya doğru başını salladı. "Memnuniyet benim için. Galeriniz özel. Ve bence Monaco'daki galeri daha da özel olacak."

Daha arkamı dönmeden Drago yanımda beliriyor ve vedalaşıyoruz. Kolumu Drago'nun koluna geçiriyorum ve serin gece havasına doğru beni yönlendirmesine izin veriyorum.

"Vay canına," diye mırıldandım.

"Ne?" diye soruyor.

"Baloncuklar bana çarpıyor."

O kıkırdıyor ve yemin ederim o sesin içinde yaşayabilirim.

Kaldırımlı sokakta yürüyoruz ve ben başımı onun pazusuna yaslıyorum. Bir sonraki an, beni kucağına alıp göğsüne yasladığında çılgılık atıyorum.

"Drago!"

"Zambak."

"Benim bacaklarım var."

"Evet," diyor kuru bir şekilde. "Çok seksi olanlar. Ve çok yavaş hareket ediyorlar."

Ağzım küçük bir "o" şeklini alıyor ama ona karşı koymuyorum. Zaten ayaklarım çok ağrıyordu.

"Bu çok güzel," diye fısıldadım.

"Taşınıyor musun?"

"Bakılmak," diye düzeltiyorum usulca. "Sürekli kendime güvenmek zorunda kalmamak. Beynimin bir anlığına kapanmasına izin vermek. Başkasına güvenmek."

Tanrım. Saçmalıyorum.

"Bana güveniyor musun Lastochka?"

Başımı salladım, gözlerim hafifçe kapandı. "Şey... evet. Sana aşık olabileceğime oldukça eminim."

Birdenbire duruyor.

Bok.

"Varsayımsal olarak," diye aceleyle söylüyorum. "Yani—"

"Olabilir mi," diye soruyor sessizce, "ya da öyle mi?"

Yutkunuyorum.

"Sanırım belki... potansiyel olarak... öyleyim," diye itiraf ediyorum. "Ama bunun için çok erken, değil mi?"

Beni kollarına daha sıkı sararak tekrar yürümeye başladı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım, Lily," diyor. "Aşık olmak için toplumsal olarak kabul edilebilir zaman dilimini bilmiyorum."

"Altı ay mı?" Sesim tizleşiyor.

Gölerek, "İkna olmuş gibi görünmüyorsun," dedi.

"Sana seni seviyorum dediğimde," diyorum, "sen beni eve taşırken yarı sarhoş olmak istemem."

Alnıma bir öpücük konduruyor.

"Nasıl vermek istersen, alırım," diye mırıldanıyor. "Ne zaman hazırsan."

İçimden bir ah çektim, gözlerimi kapattım ve onun kalp atışlarını dinledim.

Belki de birini sevme fikri bir zayıflık gibi gelmiyor. Eve dönmek gibi geliyor. Ve belki de o ev tam burada olabilir.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Drago

Yemin ederim göğsüme yaslanmış horluyor. Asansörün zili çaldığında kollarımda irkildi.

“Şşş,” diye mırıldandım. “Eve geldik, bebeğim.”

Onu doğruca yatak odasına götürüp nazikçe yatağa yatırdım. Tamamen rahatlamış gibi kollarını başının üstüne uzatarak, en yumuşak gülümsemeyle gerindi.

"Drago," diye mırıldandı, sesi alçak ve uykulu. "Yatağa geliyor musun?"

Kenara oturup, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve parmaklarımın saçlarında olması gerekenden daha uzun süre kalmasına izin veriyorum.

"Bunu ister misin, lastochka?"

"Lastochka." Berbat bir Rus aksanıyla taklit ediyor. "Bana böyle seslenmen çok tatlı."

Kıkırdadım ve avuçlarımın içine yüzünü koydum. "Topuklu ayakkabılarını çıkarayım."

"Hım. Evet, lütfen."

Yatakta aşağı doğru kayıyorum, kemerlerini dikkatlice çözüp yere koyuyorum. Başımı kaldırdığımda, gözleri ağır ve sıcak bir şekilde beni izliyor.

"Şimdi de elbisemi çıkarmam gerekiyor," diye fısıldıyor.

Kahretsin.

Kaşımı kaldırıyorum. "Dik otur."

Hemen yapıyor. Şampanyadan sonra bile, tereddüt etmeden sesime karşılık veriyor.

Ona doğru eğilip elbisesinin fermuarını yavaşça, boynundan beline kadar açtım ve kollarını serbest bırakmasına yardım ettim. Parmaklarım omurgası boyunca gezindi ve o hafif bir inilti çıkardı.

"Yat aşağı," diye fısıldadım omzuna doğru, ardından oraya bir öpücük kondurdum.

İtaat ediyor, kalçalarını kaldırıyor ve ben de elbiseyi üzerinden tamamen çıkarıyorum. Elbiseyi düzgünce katlayıp şifonyerin üzerine koyuyorum.

"Sıradaki adım külotlarım olacak," diyor bana.

Bunu neredeyse imkansız hale getiriyor.

Bunun yerine, arkama yaslandım, kravatımı gevşettim ve yanına uzanıp, kolumu altına kaydırarak onu kendime doğru çekerken tavana baktım.

Yüzünü bana doğru çevirdi, parmakları gömleğimin düğmeleriyle oynuyordu. Burunlarımız birbirine değene kadar ona doğru döndüm ve başparmağımla yanağını okşadım.

"Alkol aldığın zaman olmaz, Lily. Yaptığım her şeyi hatırlamanı istiyorum. Beni hissetmeni istiyorum. Vücudunun ve sınırlarının tamamen farkında olmalısın."

Aşağıya, sertleşmiş penisime bakıyor.

"A-ama, beni istiyorsun. Sarhoş değilim, sadece birazcık sarhoşum."

"Seni her zaman istiyorum, Lily. Ama aynı zamanda özdenetimi de iyi bilen biriyim. Bu sabaha kadar bekleyecek ve günün geri kalanında beni içinde hissetmeni sağlayacağım. Yarın uçakta otururken, ellerimin kalçana vurduğunu hissedeceksin. Birlikte yaptığımız hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum."

Nefesini titrek bir şekilde veriyor ve ben de dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Gözlerimi kapattığımda, öpüşmeyi derinleştiriyor.

"Gerçekten çok azgınım, Drago."

Dudaklarına doğru gülümsedim. "Yapmayacağımı söyledim. Seni durduracağımı söylemedim."

Gerçeği idrak edince gözleri kocaman açıldı. "Ama... burada kalıp beni izler misin?" diye fısıldadı.

İsa.

"Bana burada tam olarak ne olmasını istediğinizi söyleyin."

Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdiriyor, adeta gözleriyle beni soyuyor. "İstiyorum..." Duraksıyor, nefesi kesiliyor. "Hayır. Sana ihtiyacım var, kendimi okşarken, seni düşünürken tam yanımda olmana ihtiyacım var. İdeal olarak, bunu yaparken kulağıma fısıldamanı istiyorum. Efendim."

Burnumu çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve vücudu anında titriyor. En hafif dokunuşa bile bu kadar hızlı tepki vermesi, sanki her siniri bana ayarlanmış gibi, inanılmaz derecede mükemmel.

"Bana bu kadar çok mu ihtiyacın var, bebeğim?"

Başını salladı, gözleri karanlıktı. "Evet. İçimde bir şeyleri tetikledin. Beni çıldırttın."

Elini göğsüme vuruyor ve ben de parmaklarımı bileğine doluyorum. "Yeter ki sadece benim için olsun," diye hırlıyorum.

"Yüzünü bacaklarımın arasında hayal edeceğim," diye fısıldıyor. "Sadece seni."

Onu tekrar öptüm.

"Kendini toparla, Lily. Ama bunu yaparken dilinde adım mutlaka olsun."

Eli siyah dantelli külotunun altına kayıyor ve dudaklarımın arasında nefesi kesiliyor.

Ne kadar ıslaksın?

Penisim yalvarıyor.

"Gerçekten çok ıslandım," diye nefes nefese kaldı.

Onun öyle olduğunu biliyorum. Sesini duyabiliyorum.

"İki parmak," diye emrediyorum. "İçeri. Şimdi."

İtaat ederken sırtı geriye doğru bükülüyor, göğüsleri bana bastırılıyor.

"Yavaş ve sakın ol, hayal et ki seni dolduran benim penisim. Ben seni derinden alırken vajinan da benimkinin etrafını geriyor."

"Drago," diye inledi.

"Aferin kızım. Çok iyi bir kızsın. Daha fazlası."

Sırtüstü yatıyor, saçları etrafına dağılmış, bacaklarını genişçe açmış bir şekilde her talimatı yerine getiriyor. Kaygan parmaklarının sesi dişlerimi sıkımda neden oluyor.

"Çok yaklaştın, değil mi?" diye fısıldıyorum yanağına.

"Evet."

"Parmaklarınızı yavaşça çıkarın ve klitorisinizin etrafında daireler çizin. Çok nazikçe. Tıpkı dilimin yapacağı gibi."

Vücudu sarsılır.

"Benim için nefes al, bebeğim."

Ağzının üzerinde dururken bacakları daha da şiddetli titremeye başladı.

"Benimle görüşmeye hazır mısın? Ne söylemen gerektiğini biliyorsun."

"Lütfen, Drago. Efendim. Lütfen, ben de gelebilir miyim?"

Gözleri gözlerimle buluştu ve bu beni neredeyse mahvetti.

"Yapabilirsin."

Yanımda paramparça oluyor, dudaklarımı onun dudaklarına bastırırken adımı haykırıyor.

"Aferin kızım," diye mırıldandım. "İş bitene kadar durma. Devam et."

Yorgunluğu ağırlaşana ve nefesi düzensizleşene kadar yanında kalıyorum. Saçlarını geriye doğru tarıyorum ve o da tembelce gülümsüyor.

"Bu... İyiydi. Ama senin yaptığın kadar iyi değildi."

Hafifçe güldüm ve onu tekrar öptüm. "Peki, bir dahaki sefere, tam Drago deneyimini yaşamak istiyorsan ilk şişeden sonra dur."

Ağzının içini çiğniyor.

"Seni her zaman bekleyeceğim, Lily. Eğer eğlenmek istiyorsan, sorun değil. Ertesi sabah telafi edeceğim. Dışarıdaysak ve sarhoş olmadan önce bana ihtiyacın olursa, seni iyice sarhoş edecek bir yer bulacağım."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne yani, kulübün tuvaletlerinde benimle mi birlikte olacaktın?"

"Belki de banyolar hariç. Bize özel bir oda tutardım. Sonra da menimi bacaklarından aşağı damlatırdım, böylece bütün gece beni orada hissederdin."

"Sen çok pis birisin, Drago."

Dudaklarımı ısırdım. "Evet, senin için öyleyim. Senin için aklımı kaybediyorum, Lily."

Elini külotundan çıkarıp yanağımı avuçluyor, kokusu beni çıldırtıyor.

"Bunu bilerek yaptın," diye takıldım, gülümsememi bastırmaya çalışarak.

Bana şeytani bir sırıtişla baktı. "Evet. Sayılır. Ne yapacaksın peki?" diye takıldı.

"Bunu sabah öğreneceksin," diye homurdandım.

Bana yaslanıp titriyor, uyarım onu daha da kışkırtıyor. Ve ben buna bayılıyorum.

Az önce söylediği sözler bir anda aklıma geldi. "Seni seviyorum" dediğini duymak ne kadar inanılmazdı. Sonra da bu sözünü hızla geri çektiğinde göğsümde oluşan o kahrolası acıyı da unutmamak elde değil.

Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Ve kalbimde bildiklerimi ona söylemek için altı uzun ay beklemeyeceğim.

Ben Lily'ye aitim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Sessizce birbirimize sarılıyoruz, ikimiz de henüz uyumaya hazır değiliz. Aklım karmakarışık, ona kendimden daha fazlasını vermek istiyorum.

“Biliyorsun,” diye başladım, sonra boğazımda düğümlenen kelimelerle kendimi durdurdum. “Sen, şu zamandan beri ilk erkeksin...”

Sesim kısılıyor. Oda çok sessiz geliyor. Çok fazla farkındalık var.

Kaşı kalkar, ama yüzünün rengi solar, sanki bedeni zihninin duyacaklarını zaten biliyormuş gibi.

Kahretsin. Bunu şimdi yapmamalıyım. Bu kapıyı açmamalıyım. Bir kere açıldıktan sonra nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Terapistim iyi giden bir şeyi baltaladığımı söylerdi. Kendimin en keskin tarafını ona teslim edip, hâlâ buna değer olup olmadığıma karar vermesi için ona meydan okuduğumu söylerdi.

Ama bu bir sabotaj gibi gelmiyor. Sanki gerçek içimden pençeleriyle dışarı çıkıyor, görülmeyi talep ediyor. Belki de şampanya kaygımı hafifletmeye yardımcı olmuştur.

"Ne zamandan beri?" diye soruyor nazikçe, ama eli bacağımı daha sıkı kavlıyor, sanki bir darbe alacakmış gibi.

Doğrulup oturuyorum, ciğerlerimi zorla çalıştırıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sanki kelimelerimden önce beni ele verecekmiş gibi hissediyorum.

“Birkaç yıl önce,” diyorum. “Son bale gösterimden sonra.”

Bunu söylerken bile göğsüm ağrıyor. Bale her şeyimdi. Bedenim. Amacım. Kaçışım.

“Bir adam vardı,” diye devam ediyorum. “O—”

Bunu söylerken Drago'ya bakamıyorum. Bunun yerine, kolundaki dövmenin izlerini takip ediyorum, kendimi gerçek, somut bir şeye, onun çizgilerine bağlıyorum. Şu anda yalnız olmadığımın kanıtına.

“Hepsini anlatabilir miyim bilmiyorum,” diye itiraf ediyorum. “Ama soyunma odama zorla girdi ve kapıyı kilitledi. Ben çılgılık atmadan önce ağzımı kapattı.”

Ellerim şiddetli bir şekilde titremeye başladı, sanki bedenim beynimden önce hatırlıyor.

“Ağzımı tıkadı. Beni sandalyeye bağladı. Gözlerimi bağladı.” Midem bulanıyor, safra boğazıma doğru yükseliyor. Kendimi yine küçük hissediyorum. Tuzağa düşmüş gibiyim. Sanki oradayım, daha kötü bir şey olmasını bekliyorum.

Drago kıpırdamıyor. Sözümü kesmiyor. Ellerim o kadar çok titriyor ki, parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek beni peşimi bırakmayan anılardan uzaklaştırıp ona bağlıyor.

"Benimle güvendesin Lily," diye fısıldıyor. "İstedğin kadarını ya da azını anlatabilirsin. Söyleyeceğin hiçbir şey beni senden uzaklaştırmayacak."

Gözlerimdeki bulanıklığın arasından ona bakıyorum ve görüyorum. Gerçekten de öyle demek istiyor.

Yavaşça başımı salladım.

Yüzündeki ifade, anıdan daha çok beni yıkıyor. Ham, bastırılmış öfke. Keder. Dayanılmaz şefkat. Benim için acı çekiyor.

“O... bana bir şeyler yaptı,” diye fısıldıyorum. “Gerçekten yapmadan önce—” Kelime bir türlü ağzımdan çıkmıyor. Boğazım zehir yutar gibi kapanıyor.

“Kurtarıldım,” diyorum bunun yerine. “Birisi tarafından. Kim olduğunu bilmiyorum. Sanırım bayılmıştım. Taşındığımı hatırlıyorum. Göremiyordum. Eve nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum.”

Sesim titredi. "Ama kendimi güvende hissettim. Her kim olursa olsun... beni korudu."

Drago öne eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu, sanki paramparça olacağımdan korkuyordu. "Sen inanılmaz güçlüsün," dedi. "O gece biri seni

kurtarmış olabilir, ama o günden beri her gece kendini kurtardın. Bunu asla unutma."

Burnu benim burnuma değiyor.

Başımı salladım. "Hiç de güçlü hissetmedim."

"Asla öyle olmaz," diyor sessizce. "Güç, kazanamayan bir korku gibi gelir."

Zorlukla yutkunuyorum. "Bunu yapan adam... Öldü. Görünüşe göre." Bir an duraksıyorum. "Bu iyi geldi. Başka kimseye zarar veremeyeceğini bilmek."

Çenesi kasılıyor, bir kası seğiriyor ve nefesinin bir anlığına keskinleştiğini, sonra da kendini toparladığını fark etmeden geçemiyorum.

"Kimse," diyor, sesi ölümcül bir sakinlikle, "artık senin iznin olmadan sana dokunmayacak. Asla. Sana ulaşmak için beni öldürmeleri gerekecek. Ve yapacağımız her şey senin izninle olacak. Güç senin elinde, sana söz veriyorum."

O vaatteki kısıtlama beni altüst ediyor. Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve aniden ona yaslanıp, sanki beni bir arada tutan tek şeymiş gibi yüzümü tenine gömerek ağlıyorum.

"Perişan haldeyim," diye hıçkırarak söylüyorum. "Kolay biri değilim. Sürekli korkuyorum. Hayatımı bir panik atak diğeriyle savaşıyor geçiriyorum. Hayatta kalmak için kendimi tutuyorum ama çok yorgunum, Drago. Gerçekten bunu istediğinden emin misin? Dürüst olmak gerekirse, benden uzaklaşsan anlarım."

Bana bakmak için biraz geri çekildi, mavi gözleri neredeyse öfkeli bir kesinlikle doluydu. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi. "Daha önce bana benden hoşlanmaya başladığını söylemiştin."

Başparmağı gözümün altına dokunarak bir damla gözyaşımı yakaladı. "Zaten öyleyim. Sert. Hızlı. Yavaşlatmanın imkanı yok. Yavaşlatabilsem bile istemezdim," diye fısıldadı.

Nefesim kesiliyor. Söz bulamıyorum. Onu uzaklaştırmak için, benden kurtarmak için en çirkin gerçeklerimi ortaya döktüm. Ama bunun yerine, söylediği her kelimeyle bana daha çok aşık olmamı sağladı.

"Sen kırık değilsin," diye devam ediyor. "Seni istiyorum. Tam olarak olduğun gibi. Ve eğer seni sevmek, acıyı da seninle birlikte taşımak anlamına geliyorsa, bu bir yük değil, bir onurdur."

Göğsümdeki bir şey sonunda gevşiyor. Yıllardır beni kısıkaca alan utanç duygusu nihayet etkisini kaybediyor. Artık özenle ele alınması gereken bir

şey gibi hissetmiyorum.

Kendimi seçilmiş hissediyorum.

Ve bu, olabilecek en güzel ve en korkutucu şekilde acı veriyor.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Drago

Ona anlatmak istiyorum. Tanrım, ona her şeyi anlatmak istiyorum.

Onun farkında olmadan aradığı adamın ben olduğumu, karanlıkta sarıldığı yüz­süz koruyucunun ben olduğumu, soyunma odasının kapısını tekmeleyerek açtığımda onu bir parazit gibi onun üzerinde beklerken gördüğümü ve içimde öyle şiddetli bir şeyin koptuğunu, odanın diğer ucuna nasıl geçtiğimi bile hatırlamadığımı anladım.

Kanı hatırlıyorum. Onu parçaladığımda çıkardığı sesi hatırlıyorum. Daha önce hiç titrememiş ellerimle bileklerindeki bağları kestiğimi hatırlıyorum. Onu kaldıran bendim. Onu dışarı taşıyan bendim. Onu öldüren ve adamlarıma varlığının her izini silmelerini emreden de bendim, sanki hiç nefes almamış gibi.

Onu eve götürdüm. Ve sonra da ayrıldım. Günlerce evinin dışında, karanlıkta oturup, yatak odasının ışığının açılıp kapanmasını izledim, nefes alışverişleri arasındaki sessizliği dinledim, uyuduğundan emin oldum. Bir daha hiçbir şeyin yanına yaklaşmadığından emin oldum.

Şimdi bile, kendi ağzından anlattığını duyduğumda, aynı kızgın öfke göğsümde yanıyor, kemiği kıracak kadar keskin. Ona gerçeği söylemek yerine, onu kendime daha da yaklaşıtıyorum. Onu kucağıma alıyorum, çenemi başına yaslıyorum, elim saçlarının arasından yavaş ve düzenli hareketlerle geçiyor. Onu sakinleştiriyorum. Kendimi sakinleştiriyorum.

Bunun bir kısmı korku. Bunu bir ihanet olarak görmesinden korkuyorum. Bunu ondan sakladığımdan. Rusya'dan ayrıldıktan sonra onu gölgelerden izlediğimden. O geceden sonra Lev'in istediği telefon görüşmelerinin artık yeterli olmadığından.

Onu sadece korumakla kalmadım. Güvenliği konusunda takıntılıydım. Böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmasına izin vermeyecektim. Ben hayatta olduğum sürece asla.

Nasıl görüldüğünü biliyorum. Sesli söylendiğinde nasıl duyulduğunu da biliyorum. Onu kurtaran, sonra onu izleyen, sonra da ona aşık olan bir adam.

Ama ben bunu seçmedim.

Yıllarca mesafemi korudum. Ait olduğum karanlıkta kalmaya kendimi zorladım. Onun gerçekten benim alanıma girdiği, bana baktığı, dokunduğu ve bana güvendiği o an, aramızdaki çekimin karşılıklı olduğunu anlayacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Yıllarca yerçekimine direndikten sonra mıknatısların birbirine yapışması gibi.

Belki de o gece onu kurtarmam gerekiyordu. Belki de bu berbat dünyayı yöneten çarpık kader, ikimiz de nedenini anlamadan çok önce hayatlarımızın kesişmesine karar vermişti.

"Beni dinlediğin için teşekkür ederim, Drago," diye fısıldadı göğsüme yaslanarak.

Bu gece sözler her şeyden daha çok etkiledi beni.

"Her zaman, bebeğim," diye mırıldanıyorum, çünkü bu, şimdiye kadar söylediğim en kolay gerçek. Belki de ona her şeyi şimdi anlatabilirim? İçimdekileri dışarı atabilirim. Dünyanın sonu mu olurdu?

Doğruluyor, parmakları sakallarıma değiyor ve ben de içgüdüsel olarak onun dokunuşuna karşılık veriyorum. Bana karşı bu kadar nazik olmayı hak etmiyorum.

"Babam bu duruma çok kızacak mı?" diye sessizce soruyor. "Onu benden daha iyi tanıyorsun."

Göğsümde tanıdık bir acı daha da artıyor. Lily'nin babasıyla bir ilişki kurmak istediği açıkça görülüyor. Onu geri kazanmak için heyecanlı, sanki bunca zamandır eksik olan bir parçasıymış gibi. Ve benimle birlikte olması, bu ilişkiye engel olacak. Hak ettiği babaya kavuşmasını engelleyecek. Lev'i tanıyorum. Onunla bu çizgiden geri dönemeyeceğimi biliyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Ona yalan söylemeyeceğim. Bu konuda asla.

Dudaklarını ısırıyor, gözlerinde endişe beliriyor.

"Bunu taşımak zorunda değilsin," diyorum ona. "Eğer kızarsa, bana kızacak. Ben hallederim. Söz veriyorum."

Kolumdaki dövmeyle dalgın bir şekilde takip ederken içini çekti. "Keşke Rusya'ya geri dönseydi... daha kolay olurdu."

Sessizce güldüm. "Bunu kastetmiyorsun herhalde."

Elleriyle yüzümü kavradı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Evet, seni kaybedemem. Onun yüzünden seni kaybedemem."

O anda göğsümde bir rahatlama hissettim. "Yapmayacaksın," dedim ve bu gece ilk defa buna inandım.

Şimdi neşeli bir şekilde gülümsüyor. "Yani... ben senin kirli küçük sırrın mı olacağım?"

"Asla," diyorum hemen.

Burnuna hafifçe dokundum. "Belki birkaç günlüğüne, boğazımın kesilmesini nasıl önleyeceğimi öğrenene kadar."

Ağzı açık kaldı ve şaka yapıp yapmadığımdan tam olarak emin değildim.

Aşılmaması gereken sınırlar vardır. Ve bu -biz- onlardan biriydi. Ya da öyleydi. Lev için bu bir ihanet gibi gelecek.

Ama bu gerçek. Ve aksini iddia etmeyeceğim.

"Biraz gizli iş çevirmek sorun değil," diye kabul ediyor.

"Sadece kısa bir süreliğine," diyorum ona, parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken. "Bu uzun vadeli bir durum."

Bu bir soru değil.

Gülümsemesi göğüs kafesime adeta bir darbe gibi indi. "Bunu beğendim. Benim hakkımda bu kadar emin olmanı beğendim."

Elimi nazikçe boğazına doladım ve onu öptüm, kelimelerin ifade edemediğini ellerimle söyledim.

"Eve döndüğümüzde ayrı yataklarda mı uyumak zorundayız?" diye soruyor, bu fikirden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Ben de.

"Sanırım geç yatıp erken kalkmam gerekecek," diye mırıldanıyorum.

Lev'e söylemeliyim. Hem de yakında. Onun bu kadar yakınımda kendi çatım altında yatmasına dayanamam.

"Drago," diye mırıldandı. "Çok gergin görünüyorsun."

Hafifçe gülümsüyorum. "Bizi bekleyen karmaşayı düşünüyorum sadece."

"Kötü mü?"

"Durum iyi değil," diye itiraf ettim, elimi onun elinin üzerine koyarak. "Ama ileride bir ışık var. Sadece oraya ulaşmamız gerekiyor."

"Ve daha sonra?"

Parmaklarının her birini yavaşça öpüyorum. "Ve sonra... kaçıyoruz."

Gözleri, sanki ona dünyayı vermişim gibi parladı. "Ciddi misin?"

"Söz veriyorum," diyorum, çünkü bu geleceği, şimdiye kadar her şeyden daha çok istiyorum.

Bana doğru eğilip öpüyor, önce yumuşak, tereddütlü, sanki hâlâ burada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Bir saniye bile dayanamıyorum. Hemen öpüşü derinleştiriyorum, onu kendime daha da yaklaştırıyorum, çünkü konu ona gelince kendimi hiç tutamıyorum. Onunla ilgili her şeye bağımlıyım. Tadına. Sanki oraya aitmiş gibi içime doğru iç çekişine. Artık kendimi durdurmaya bile çalışmıyorum.

"Biraz uyuman gerek bebeğim," diye fısıldadım dudaklarına doğru, kendimi geri çekmeye zorlayarak. "Yoksa o şampanya yarın seni cezalandıracak."

Dudaklarını büzüyor, hem de iyice büzüyor, alt dudağını öyle bir şekilde dışarı doğru itiyor ki göğsüm acıyor. "İyiym. Şampanyanın etkisi çoktan geçti. Ama uyuyacağım... sadece sen yanımda olursan."

İki kere söylenmesine gerek yok. Üzerimdeki kıyafetleri, sadece boxer'ımı çıkarıp, yorganı kenara çekiyorum ve önce onun altına girmesine izin veriyorum. Gözleri, vücudumun her santimini incelerken hiç de gizli olmaya çalışmıyor.

"Antrenmanların inanılmaz olmalı," diye fısıldıyor. "Çok seksi görünüyorsun."

Yanına kayarak onu sıkıca kucaklarken kıkırdıyorum, kolum otomatik olarak başının altına gidiyor, yanağı sanki her zaman oraya aitmiş gibi göğsüme yerleşiyor.

"Dövüş sanatları eğitimi aldım," diye fısıldadım ona. "Çoğu gün ana antrenmanım bu. Ama çok da ağırlık kaldırıyorum."

Parmakları yavaşça karın kaslarımın üzerinde gezindi. "Onları yalamak istiyorum sanki."

"Uyumamız gerek," diye uyarıyorum, oysa vücudum anında tepki veriyor.

İç çekerek dramatik bir şekilde göğsüme bir öpücük kondurdu. "Dövüş sanatları oldukça havalı."

"Bu sadece bedenle ilgili değil," diyorum saçlarını okşayarak. "Bu zihni eğitmekle ilgili. Kontrol. Farkındalık. Nefes alma. Bayılıyorum buna."

Bu bana, dünya beni yıkmaya çalıştığında nasıl yıkılmamam gerektiğini öğretti.

"Bale benim için buydu," diyor yumuşak bir sesle. "Beni akıl sağlığımı koruyan şeydi."

Sesindeki hüznün içimi burkuyor.

"Belki bir gün tekrar seveceksin," diye mırıldanıyorum. "Henüz kendini dışlama. Sandığından daha güçlüsün. Her şeyi yapabilecek kadar güçlüsün."

"Bunu düşüneneğim," diyor bir an duraksadıktan sonra. Sonra, daha hafif bir tonla, tekrar şakayla karışık, "Şimdi... bana sarılacak mısın yoksa ne?" diye soruyor.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle haklısın."

Birbirimize mükemmel bir şekilde uyum sağlayarak pozisyon değiştirdik; sırtı göğsüme yaslanmış, kolum beline dolanmış, çenem şakağına yakın duruyordu. Uzanıp ışığı kapattım.

Oda karanlığa bürünüyor ve ben orada, boşluğa bakarak, uyku onu ele geçirirken nefes alışverişinin yavaş yavaş düzene girmesini dinliyorum. Her nefes bir geri sayım gibi geliyor. Her saniye göğsümde daha da daralıyor.

Zihnim susmuyor.

Lev'e nasıl anlatacağım? Lily'ye gerçeği ne zaman söyleyeceğim? Bu sırlar ortaya çıktığı anda dünyamın yıkılmasını nasıl engelleyeceğim?

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Dakikalar. Saatler. Her şey birbirine karışıyor. Kollarımda huzur içinde uyuduğu her saniye, gelecek olanın ağırlığı daha da artıyor. Tek bir şeyden kesinlikle eminim.

Eğer bu, ondan sonraki dünyada onu güvende tutmak anlamına geliyorsa, ondan önce gelen tüm benliğimi yakardım.

Asansörün zil sesini duyduğum an elim çoktan silahımdaydı ve yataktan fırladım. Saat sabahın beşiydi.

Hızlı ve sessiz hareket ederek, kapıya doğru sürünürken onu yandan çekiyorum. Kapıyı açtığımda mutfak ışığı yanıyor ve ilk gördüğüm şey uzun, çıplak bacaklar oluyor.

Bok.

Gözleri gözlerimle buluştu ve parmaklarını hafifçe sallarken o şeytani gülümseme dudaklarına yayıldı. Bu, sanki peşinizi bırakmayan bir hayaletle yüz yüze gelmek gibiydi. Hayatımı bir kez daha paramparça etmeye gelen kötü bir varlık.

Tatiana'nın yaptığı şey bu. O böyle biri. Ve güzel bir yüzün ardına saklanıyor.

Dudaklarıma bir parmak bastırarak, susmaları için açık bir uyarı verdim. Bu ideal bir durum değil. Hiçbir zaman da olmadı. Tatiana ile iletişime geçtim. Bunun bir olasılık olduğunu her zaman biliyordum. Sadece bu kadar çabuk beklemiyordum.

Silahımı ona doğrultmuş halde, dışarı çıktım ve sessizce yatak odasının kapısını arkamdan kapatıp mutfığa doğru ilerledim.

Bugün gözleri mavi. Yıllar içinde Tatiana'nın bir düzine farklı versiyonunu gördüm. Farklı yüzler. Farklı saçlar. Farklı maskeler. Ve şimdi, kılık değiştirerek benim çatı katı daireme girmeyi başardı.

"Sarı saç sana çok yakışıyor," diyorum soğukkanlılıkla.

Lily'nin ucuz bir taklidi gibi görünüyor ve bu bile midemi bulandırıyor.

Parlak kırmızı dudağını ısıırıyor. "Yeni kız arkadaşına benzediğim için mi?" diye mırıldanıyor.

Ona hiçbir şey vermiyorum. Hiçbir tepki vermiyorum. Hiçbir ipucu vermiyorum.

"Otur," diye emrettim, silahımla yemek masasındaki sandalyeyi işaret ederek.

"Bu manzarayı özlemiştim," diyor bunun yerine, bakışlarını vücudumda gezdirip, sanki bana sahipmiş gibi iç çamaşırimda durdurarak.

Hayır, öyle değil. Hiçbir zaman da olmadı. Lily'ye ait olan şeylere bakıyor olması beni çok kızdırıyor.

Gözlerimi devirdim. "Olduğumuzdan daha fazlasıymış gibi davranma."

Emrimi görmezden gelerek alaycı bir şekilde güldü ve uzun kırmızı tırnaklarıyla masaya vurdu. "Arkadaştık, değil mi?"

İçimden bir esinti geçti. "Bilmiyorum Tat. Arkadaşlar, kardeşlerinin onları bir ahırda asıp kanlarını akıtmasına izin verir mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bunun için özür dilerim. Ama—"

“Özürler genellikle ‘ama’ ile birlikte gelmez,” diye çıkıştım sesimi alçak tutarak. Lily yan odada uyuyor. Bu, onun asla tanışmasını istemediğim son kadın.

Kötü. Hesapçı. Kaos ve acıdan beslenen bir kraliçe.

Tatiana soğukkanlılıkla, "Aileme ihanet ettin," diyor. "Silahı bırak da tekrar arkadaş gibi konuşabilelim."

Ben onun asla arkadaş olmadım. Beni istihbarat toplamak için kullandı. Beni kendi kirli işlerini yaptırmak için kullandı.

Bakışları yan tarafımdaki yara izlerine kayarken başımı salladım. "Hayır. Artık bana hükmedemezsin. Ve burada olmanın tek sebebi, senin istediğin bir şeye sahip olmam. Bu da demek oluyor ki, bunu benim istediğim gibi yapacağız."

O gülüyor.

"Sesini kıs artık!" diye tısladım.

Gözleri bir an için irileşiyor, sonra o yavaş gülümseme geri dönüyor. Hiçbir zaman hayırlı bir şey getirmeyen türden bir gülümseme. "Evet," diye mırıldanıyor. "İstediğim bir şeye sahipsin. Ve bunu sadece sevdiğin birini korumak için yapıyorsun."

Kalbim hızla çarpıyor ama bunu belli etmiyorum.

"Drago," diye iç çekti, ona doğru bir adım daha yaklaşarak.

O bana yaklaştığında vücudumdaki her kas geriliyor.

"Sana ihanet etmedim," dedim soğuk bir sesle. "Senin o iğrenç tecavüzcü kardeşine ihanet ettim. Küçük bir kızı ve annesini onun teröründen kurtardım."

Hiç tereddüt etmiyor. İnkâr etmiyor. Sadece başını sallıyor.

"İhanet ihanettir," diye yanıtlıyor. "Bana söylemedin. Bana güvenmedin."

Alaycı bir şekilde, "Beni suçluyor musun, Natalia?" diye sordum.

Gözleri öfkeyle gözlerime dikildi ve ben sııttım. Onun gerçek kişiliğini ne kadar iyi bildiğimi hatırlaması gerekiyor. Uzun zamandır kılık değiştirmiş bir şekilde saklanıyor, ama ben gerçek kadını tanıyorum.

"Ah, bu bir tehdit mi?" diye alaycı bir gülümsemeye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Sadece dil sürçmesiydi. Yapması çok kolay. Tatiana, Natalia. Çok benzerler."

Gülümsemesi hiç solmuyor. Dokunulmaz olduğuna inanarak, bunu bir sanat haline getirmiş. Bir adım daha yaklaşıyor.

"Hayaletlerden kaçarken asla iktidarı ele geçiremezsin Tatiana. Yakında onlarla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyorsun," diyorum ona.

Bugüne kadar Enzo'nun ondan ne istediğini hala bilmiyorum, ama bu muhtemelen herkes için hayat değiştirici bir şey. Savaş geliyor. Ben biliyorum. O da biliyor. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Ama Enzo her zaman bir adım önde. Eğer onu isteseydi, şimdiye kadar ele geçirmiş olurdu. Anlayamadığım şey bu. Tüm bu satranç taşları nasıl hareket ediyor? Ne zaman bitecek bu iş?

Tırnağı hafifçe karın kaslarımın üzerinden, göğsüme doğru, yara izinin yakınında oyalanıyor. Onu odanın öbür ucuna itme isteğine karşı koyarken yumruğumu sıkıyorum.

"Sakın bana dokunma," diye uyarıyorum.

"Hep merak etmişimdir," diyor usulca, "sen benim olsaydın nasıl olurdu? Bence bana ihtiyacım olan her şeyi verirdin."

Kesinlikle imkansız.

"O zaman olmadı," diyorum, sesim ölümcül bir tonda. "Şimdi de olmayacak."

Silahımın kabzasını boğazına dayıyorum. "Kolyeyi istiyorsun. Ben de karşılığında bir şey istiyorum. İş konuşuyor muyuz, yoksa gidiyor musun?"

Bıçağın yan tarafıma dayandığını hissediyorum. Tepki vermiyorum. Korku onun oksijeni. Bunun yerine kaşımı kaldırıyorum.

"Bunun karşılığında ne istiyorsunuz?" diye soruyor.

"Vaiz," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Adamlarınızın Amerikan topraklarını istila ettiğini gördüm. Bu bir tesadüf değil. Bu bir koordinasyon."

Lily'nin evine bir adam gönderdi. Bu öfkenin asıl sebebi bu, ama bunu onun önünde ağzımdan kaçırmayacağım.

Tekrar güldü, bu sefer daha yüksek sesle, neredeyse bilerek. "Sence sana vaizi öylece verebilir miyim?"

"Evet," diyorum sakince. "Biliyorum yapabilirsin. Bir barış görüşmesi ayarla. Decadence'ın dışında. Silah yok. Ona başka bir şey olduğunu düşündür. Senden şüphelenmeyecek çünkü eminim ki senin o yönünü henüz görmemiştir."

O, aldatma konusunda ustadır. İnsanları kendi istediği hamleleri yapmaları için yönlendirme konusunda uzmandır. Vaiz de farklı değil.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Zekânı hep bu yüzden sevdim. Rusya'daki her şeyi ele geçirdiğimde sana bu yüzden ihtiyacım vardı. Ve

Amerika'ya geldiğimde de sana bu yüzden ihtiyacım olacak."

Omuz silktim. "Şu an Quinn'lerle doğru taraftayım. Oraya ayak basmaya cüret ederseniz, alt etmeniz gereken taraf benim tarafım."

"Anlaştık mı?" diye soruyorum.

Onun gitmesi gerekiyor.

Tatiana bıçağı yere düşürdü. Eli göğsümde yukarı doğru kaydı.

Geleceğim bu ana bağlı.

"Belki," diyor.

Gözümü bile kırpmadım. "Ve Lev'in üzerindeki adamlarınızı geri çekin. O sizin düşmanınız değil."

Başını yana eğdi. "Bunun için bir tür sızdırmazlık malzemesine ihtiyaç duyulacak. Çok şey istiyorsunuz."

"Ve o kolyeye ihtiyacın var, Tatiana."

Hiçbir tepki vermiyor.

Yavaşça nefes alıyorum. "Söyle bakalım."

O kadar yaklaştı ki nefesini hissedebiliyordum.

"İşte bu," diyor.

Ben tepki veremedim ve öfkem onu durduramadan, parmak uçlarına yükseldi, boynumu kavradı ve dudaklarını benimkine yapıştırdı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - The Other Side, Ruelle.

Bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim için uyandım. Dışarısı hâlâ karanlık.

Yanımdaki yatak boş, çarşaf lar birkaç dakika önce Drago'nun yattığı yerden hala sıcak. Göğsüm sıkışıyor, o eski tanıdık endişe içime sızıyor, bu yüzden tişörtünü çekip sessizce kapıya doğru ilerliyorum.

Casusluk yapmak niyetinde değilim. Sadece tekrar güvende hissetmek istiyorum. Ve bu, o benimleyken oluyor gibi görünüyor. Kapıyı aralıyorum ve işte o zaman görüyorum.

Drago mutfakta kaskatı, daha önce hiç görmediğim bir gerginlikle duruyor. Önünde bir kadın var. Sarışın, uzun boylu ve güzel. Vücudu, sanki oraya aitmiş gibi, onun alanına yapışmış durumda.

Hâlâ sarhoş muyum?

Elimle ağzımı kapatıyorum ve gözlerimden yaşlar akıyor. İçimdeki eski Lily, dışarı çıkıp ikisiyle de yüzleşmek istiyor. Ama bunun ne faydası olurdu ki?

Ona bu kadar çabuk aşık olmam benim aptallığım. Geçmişini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Söylediklerini anlamaya bile vaktim olmadan kız uzanıp onu öpüyor.

Yumuşak bir öpücük değil. Tereddütlü de değil. Dudakları, sanki daha önce yapmış gibi, sanki bu hakkı varmış gibi, onun dudaklarına sertçe

yapışıyor.

Görüntüsünden çok sesi beni daha çok etkiledi.

Nefesim tek bir keskin, sessiz akışla bedenimden çıkıyor. Dudakları onun dudaklarına değdiği anda, daha önce hissettiğim tüm mutluluk yok oluyor.

Aralarında bir geçmiş var. Bu çok açık. Ve bunu, dün gece beni sahiplendiği yatakta ben uyurken yaptı.

Bu adam bana bir gelecek vaat etti. Ve şimdi, onu benden uzaklaştırmaya bile çalışmıyor. Benim acımı, öfkemi hak etmiyor. Bu tür erkekler bundan besleniyor.

Bu yüzden, kapıyı kapatıyorum. Sessizce. Dikkatlice. Sanki yeterince yavaş hareket edersem, o an geri sarılacakmış gibi.

Hayır, öyle değil.

Kapıya yaslanıp sesi içeride tutmak için yumruğumu ağzıma bastırdım. Göğsüm çöktü, ciğerlerimdeki hava kalın ve işe yaramazdı. Tanrım, ne kadar aptalım ben.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Tabii ki öyleydi. Tabii ki, onun gibi bir adam benim gibi birini seçmezdi. Tabii ki, onu daha iyi tanıyan, ona her hakkı varmış gibi dokunan başka bir kadın vardı.

Yüzümü öfkeyle siliyorum, kendimden utanıyorum. Ona inanmama izin verdiğim için utanıyorum. Bana özelmişim gibi dokunmasına izin verdiğim için utanıyorum. Geri alamayacağım şeyler söylediğim için utanıyorum. Paraşütsüz, sert ve hızlı bir şekilde aşık olduğum için utanıyorum.

Oraya geri dönmüyorum. Kim olduğunu sormuyorum. Nedenini sormuyorum. Ona hiçbir şey sormuyorum. Çünkü gerçeği duymak istemiyorum. O beni korumakla görevli ve ben bunun kalbimi de kapsadığını sanıyordum.

Yatağa geri süründüm, kendi içime kapandım, aptal gibi onun gömleğini göğsüme bastırdım. Yastığa sessizce ağladım, bedenim titriyordu, kalbim olabilecek en sessiz şekilde kırılıyordu.

Bana ne kadar çok zarar verdiğini bilmenin verdiği tatmini ona yaşatmayacağım.

Bu her zaman olduğu gibi kalabilir... bir tatil kaçamağı. Daha önce yaşadıklarımın hiçbir farkı yok. Sanki beni hayata bağlayan ilk erkek o değilmiş gibi davranabilirim. Bir erkek tarafından sevildiğimi hissettiğim ilk sefer o değilmiş gibi.

Gerçek Drago'nun kim olduğunu bilmiyorum. Ve şimdi... bilmek de istemiyorum.

Onu kendinden uzaklaştırmadı. Bu bile bana ihtiyacım olan tüm cevabı veriyor. Ben yeterli değilim.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, ciğerlerim tıkanmaya başlarken, keşke tıraş sonrası losyonum yanımda olsaydı, kendimi güvende hissetmemi sağlayacak bir şey.

Çünkü bunu benim için yapan kişi, benim felaketim oldu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Drago

Öpüş hesaplıydı. Dudakları arzuyla değil, niyetle birbirine değiyordu ve bunu fark ettiğim anda bedenim kilitlendi. Ama artık çok geçti.

Bir an için kıpırdamıyorum. Bir an için olmasına izin veriyorum ve kendimden nefret etme duygusu bir kurşun gibi saplanıyor.

Onu o kadar sertçe geri ittim ki sandalye yerde gürültüyle sürtündü, silahım tekrar yukarı fırladı, çenem o kadar sıkı kenetlenmişti ki acıyordu. "Yapma," diye hırladım. Sesim titriyordu, korkudan değil, tiksintiden. Ona karşı. Kendime karşı.

Sanki bir şey kazanmış gibi gülümsüyor.

O an tadına bakıyorum. Bunun yanlışlığını. Dilimde ağır bir ihanet hissi. Tatiana'ya değil, Lily'ye. Yan odada uyuyan, bana güvenliğini emanet eden kadına. Kalbini bana.

Dudaklarımdaki ruj izlerini sanki silebilecekmişim gibi elimin tersiyle siliyorum. Ruj izlerini görünce midem bulanıyor.

"Seni uyarmıştım," diyorum, sesim artık soğuk ve ölümcül. "Bana dokunmana izin vermeyeceğim."

Tatiana hafifçe gülerek, "Bana izin verdin," dedi.

Onun haklı olmasına nefret ediyorum. Bir anlığına onu durdurmak yerine donup kaldığıma nefret ediyorum.

Silahım hâlâ ona doğrultulmuş halde, öfkem derimin altında sıkışmış bir şekilde yaklaştım. "Bu bir daha asla olmayacak. Ve eğer denersen, buradan

sağ çıkamayacaksın."

Gözleri parıldıyor. "Vay canına. Eğer bu bir öpücükse..."

"Anlaştık mı? Yoksa bu tam bir savaşa mı yol açacak?" diye soğuk bir şekilde soruyorum.

Ağzının kenarını parmağıyla sildi. "İletişimde kalacağım, Drago." Arkasını dönüp asansöre doğru yürüdü ve tam önünde durdu.

"Ha, bir de öpüşmeyi aramızda sır olarak saklayalım." Sesini alçak tutuyor.

Kendimi son derece iğrenç hissediyorum.

Asansöre binip gözden kaybolduğunda, kapılar sanki hak etmediğim bir lütuflmuş gibi sessizce kapandığında da rahatladım. Ardında bıraktığı sessizlik boğucu, ama en azından temiz. En azından gitti.

İlk yaptığım şey kendimi banyoya kilitlemek ve duşu sonuna kadar açmak. Cezalandırılır gibi suyun altında duruyorum. Sanki su yeterince uzun süre ve yeterince sert bir şekilde beni yakarsa, utancımı tenimden silebilirmiş gibi. Dudaklarının hissini silebilirmiş gibi. Olanlara izin verdiğimde hareket etmeyerek bedenimin bana ihanetini ortadan kaldırılabilmiş gibi.

Ellerimi fayanslı duvara dayadım ve başımı öne eğdim, su omurgamdan aşağı doğru zonkluyordu. Bir sır daha. Bir yalan daha, gizleme yoluyla söylenmiş bir şey daha. İçimde çürüyecek kadar derine gömmem gereken bir şey daha.

Ve en kötü yanı ne mi?

Bu onun için. Lily için. Beni dehşete düşürecek kadar çok sevdiğim kadın için.

Elimi yüzümden aşağı doğru indiriyorum, parmaklarım titriyor, nefesim kontrol konusunda kendini övünçle tanımlayan bir adam için çok zor geliyor. İşkenceden sağ kurtuldum. Savaştan. İhanetten. Ölümün gözlerinin içine baktım ve gözümü kırpmadım.

Ama bu mu? İşte bu beni mahvediyor.

Sanırım anlaşmayı az önce sağladım. Evdeki herkesin güvende olmasını sağlayacak, Lev'in nefes almasını sağlayacak, Lily'yi tehlikeden uzak tutacak ve Vaiz'i ulaşılabilir bir mesafede tutacak olan anlaşmayı.

Yapmam gerekeni yaptım.

Su tenimi tahriş ederken kendime sürekli bunu söylüyorum. Ama burada, yalnız başıma, gerçek boğazıma doğru tırmanırken, kutsal bir şeyi

stratejiyle takas etmiş gibi hissediyorum. Ruhumun bir parçasını satıp buna koruma demiş gibiyim.

Çünkü o bunu hiç görmese bile. Hiç öğrenmese bile. Ben yine de bileceğim. Ve onunla yalanlar, kan ve sırlar üzerine bir gelecek kuramam. İtiraf etmek için çok korkağım.

Herkesi kurtarmış olabilirim. Ama bu hayatta beni insan hissettiren tek şeyi de feda etmiş olabilirim.

Ve en acımasız yanı ne biliyor musunuz? Bunu ondan saklayamam. Ona gerçeği söylemek zorundayım.

Ve biliyorum ki artık geri dönüş yok. Ben ondan beni öpmesini istememiş olsam bile, o yine de öptü.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Zambak

"Günaydın, lastochka," diye mırıldandı Drago arkamdan, sesi uykudan boğuk çıkıyordu.

Donakaldım.

Vücudum dönüp onu paramparça etmek için çığlık atıyor. Duymak istemediğimi zaten bildiğim cevapları sormak istiyorum.

Onun için sandığım kadar önemli olmadığını anladım. O kadının dudakları onun dudaklarına değdiği an, bana her şeyi anlattı.

"Günaydın," diye yanıtlıyorum, sesim neredeyse sıkılmış bir tonda.

"Başın nasıl?" diye nazikçe soruyor.

"İyiyim," dedim aceleyle. Çok aceleyle. "Duş alacağım."

Tıpkı sabah saat beşte yaptığı gibi. Günahlarından arınıyordu.

Ben gözyaşlarımı lavaboya dökeceğim.

"Şey... Tamam." dedim sessizce, sesime güvenmeyerek.

Ona bakmıyorum. Kendime bu şansı vermiyorum. Banyoya girip kapıyı gerekenden daha sert bir şekilde çarpıyorum, ses göğsümde bir kurşun gibi yankılanıyor.

Hadi ama Lily. Ağlamayı bırak artık. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.

Duş tenimi yakıyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Suyun acıyı dindirmesine izin veriyorum. Bana ait olmayan dudakların anısını

silmesine izin veriyorum. İyi bir şeyin gerçek olabileceğine inanmanın utancını silip süpürmesine izin veriyorum.

Sonunda gözlerimdeki şişlik azalmış, yüzümdeki ifade özenle nötr kalmış bir şekilde yatak odasına geri döndüğümde, o bana sanki patlatmaktan korktuğu bir bombaymışım gibi bakıyordu.

Bu yüzden gülümsüyorum. Kibarca, güvenli bir şekilde.

Onun ölümcül biri olduğunu unutmuyorum. Eğitimli bir katil. Ve babamın en iyi arkadaşı. Artık kendimi korumak zorundayım, ondan bile olsa.

"İyi misin, Lily?" diye soruyor.

Yavaşça nefes alıyorum. "Evet. Sadece şampanya," diye yalan söylüyorum, şakaklarımı ovuşturarak. "Daha çok uykuya ihtiyacım var."

Yatakta doğruluyor, battaniye göğsüne doğru çekiliyor. Ben olduğum yerde kalıyorum. Mesafe daha güvenli geliyor. Ona bakmak, yorgun olsam bile, içimde hâlâ umutsuz ve hain bir şeyler ortaya çıkarıyor.

Hâlâ, ruhumun korkunç bir yanı onu özliyor.

Battaniyeyi kaldırarak dikkatlice, "Sarılmak ister misin?" diye soruyor. "Uçağa binmeden önce hâlâ vaktimiz var."

"Hayır." Bu kelime çok sert çıkıyor ağzımdan.

"Yani, özür dilerim," diye düzelttim, daha yumuşak ama yine de kararlı bir ses tonuyla. "Akşamdan kalma olduğumda uzanmak durumu daha da kötüleştiriyor. Şimdi eşyalarımızı toplayıp gidebilir miyiz? Eve gidip Roxy ile olan sözleşmeyi halletmem gerekiyor."

Tamamen yalan. Sözleşme çoktan hazırlandı. İmzalandı. Gönderildi.

Drago gözlerini kırıştırıyor, sanki beni tamamen görüyormuş gibi.

"Lily," diyor, ses tonu değişerek; sesinde bir emir seziliyor.

Omurgam içgüdüsel olarak dikleşiyor. "Drago."

"Konuşmamız gerekiyor," diyor bana.

O daha bir şey söyleyemeden elimi kaldırıp başımı salladım. Duyamam. Buna dayanamam.

"Bak," diyorum sesime zorla sakinlik katarak, "ne kadar eğlenceli olsa da... tatil bitti." Aramızda belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. "Ve bu burada sona eriyor."

Çenesi kasılıyor.

Kalbim sessizce kırılıyor. Bu daha güvenli. Daha temiz. Hâlâ koruma altındayım. Babamın asla bilmesine gerek yok. Hiçbir yüzleşme yok. Hiçbir itiraf yok. Bir aileyi ve geleceği aynı anda yok etme riski yok.

Eve gidebilirim. Galerime dönebilirim. Sanki bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmaya devam edebilirim. Bu şekilde aynı çatı altında medeni bir şekilde geçinebiliriz.

Ve kalbimi Monaco'da bırakacağım, orada kimse kanamasını görmeyecek.

"Bu sadece bir tatil kaçamağıydı," diye anlatıyorum ona, kendimi tutmaya çalışarak kollarımı kendime sarıp.

Ama sözler yakıyor.

Yavaşça başını salladı. Göz kırpmadı, nefes bile almadı. Hiçbir itiraz yoktu. Hiçbir karşı koyma yoktu. Hayır, lütfen yapmayın.

Elbette, o aynı şeyi düşünmüyor.

"Aslında istediğin bu mu Lily?" diye soruyor.

Bebek yok. Sonuncusu yok.

Sadece Lily. Başından beri olmam gereken kişi. O bunun için bile savaşmayacaksa, ben neden savaşayım?

"Bir ilişkiye ayıracak vaktim yok," diye devam ettim, göğsüm sıkışırken. "İşin tehlikeli. Olmaz. Ve dürüst olmak gerekirse? Kısa süreli bir ilişki, babamla olan dostluğunu mahvetmeye değmez."

Yutkunuyor. Yüzü tamamen ifadesizleşiyor. Taş gibi.

"Kısa süreli bir ilişkiydi," diye tekrarlıyor, burun delikleri hafifçe genişleyerek.

"Evet." Daha fazla bir şey söylersem paramparça olurum. Ona bunun istediğim şeyin tam tersi olduğunu, hayati bir şeyi söküp geride bırakmak gibi hissettirdiğini söylerim.

Ama o bize bunu yaptı.

Ve kimse benim tekrar yıkıldığımı görmeyecek.

Bir daha asla.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Drago

Yüzüme karşı yalan söylüyor.

Sözleşmeyi bir saat önce Marco'nun gelen kutusunda gördüm. Sesindeki ipuçlarını da tanıyorum. Gizleyemediği kırılğanlıkları, sanki hiçbir şeye mal olmamış gibi bizi kısa süreli bir ilişkiye indirgerken nefesinin kesik kesik çıkmasını...

O, bu ilişkiyi tamamen kesebileceğini düşünüyor. Çekip gidebileceğini ve hiçbir şey olmamış gibi benim çevremde var olmaya devam edebileceğini sanıyor.

En kötü yanı, bunu umursamadığı için yapmıyor olması. Bunu korktuğu için yapıyor.

Onun kokusunu alabiliyorum. Lily, Tatiana'nın beni öptüğünü gördü ve bunu bana söylemeye çok korkuyor. Cevabını zaten bildiği soruyu sormaya çok korkuyor.

Bu durum beni onun sözlerinden çok daha fazla paramparça ediyor.

Gözleri şampanyadan şişmiş değil. Benim sebep olduğum gözyaşlarından şişmiş. O gözyaşlarını sessizce, yalnız başına dökerken ben kapının öbür tarafında şeytanla anlaşmalar yapıyordum.

Lastochka'yı asla hak etmedim. Bunu en başından beri biliyordum. Ve yine de bencil olmayı seçtim. Ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak bilerek mutluluğu tatmayı seçtim.

Belki de haklıdır.

Şimdi bitirirsek, patlama olmaz. Lev'in dünyasını alt üst edecek bir çatışma olmaz. Onu korumak için inşa ettiğim her şeyi yerle bir edecek, apaçık bir gerçek ortaya çıkmaz.

Temiz bir kesim.

Ben onun için yeterince iyi değilim. Hayatımda istediğim ışık asla bana nasip olmayacaktı.

“Tamam,” diyorum, bacaklarımı yataktan sarkıtırken kelimeyi boğazımdan zorla geçirerek. Ona bakamıyorum. Bakarsam, yıkılacağım. Dizlerimin üzerine çöküp bunu yapmaması için yalvaracağım. Ona öpücüğün hiçbir anlam ifade etmediğini söyleyeceğim. Bunun bir alışveriş olduğunu, arzu olmadığını. Her saniyesinden nefret ettiğimi. Kendimden daha çok nefret ettiğimi. Bunun onu hayatta tutmanın bedeli olduğunu söyleyeceğim.

Daha da kötüsü, Tatiana artık biliyor. Lily'nin benim zayıf noktam olduğunu biliyor. Bu bile Lily'nin yanımda güvende olmaması anlamına geliyor. Doğru olan bu.

"Tamam mı?" diye tekrarladı Lily usulca, sanki inanmak için tekrar duyması gerekiyormuş gibi.

Başımı bir kez sallayıp doğruca kapıya yöneldim. Bu dünyaya mutlu olmak için gelmediğimi, mutluluğun kaderime yazılmadığını kabullenmeliyim.

Ben öldürmek için yaratıldım. Avlanmak için. Başkalarının girmesine gerek kalmasın diye karanlığa adım atmak için. İnsanları kurtarmak için varım, sonra da kendi hayatım yanarken onların dokunulmadan devam ediyor. Ben her zaman gölgelerdeki adamım, asla ışıktta kalmayı seçen değilim.

Kendi anne babam bile beni sevedemedi. Bana baktılar ve kullanıp atabilecekleri, işe yarayabilecekleri, pişmanlık duymadan takas edebilecekleri bir şey gördüler. Öyleyse, başka birinin beni gerçekten sevebileceğine nasıl inanabilirim ki?

Dokunduğum her şey sonunda kırılıyor. İsteddiğim her şey küle dönüşüyor.

Belki de alabileceğim tek şey bu.

Hatıralar.

Monako.

Bana sanki tehlikeli bir şey değilmişim gibi, kullanılmayı bekleyen bir silah değilmişim gibi baktı.

Hayatımda kendimi kötü hissetmediğim birkaç günden biriydi. Lily'yi sadece uzaktan değil, kollarımda hissederek sevmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimledim.

Belki de bazı insanların kurtarılması gerekmiyor. Bizler sadece iyiliğin nasıl bir şey olduğunu bir anlığına, onu tanıyacak kadar yakından görmeye mahkumuz ve sonra hayatımızın geri kalanını tam olarak neyi kaybettiğimizi bilerek geçiriyoruz.

Lily o anlık görüntüydü.

Bu hayatta başka biri olabileceğimin kanıtı. Beni yutmak için bekleyen toprakla aramdaki tek hatıra.

Yatak odasının kapısını kapatıp sırtımı sertçe kapıya çarparak yere doğru kaydım ve sonunda yere oturdum.

Hıçkırarak ağlamıyorum. Ses çıkarmıyorum. Sadece gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum, sanki bedenim kendimi olmaya alıştırdığım adama ihanet ediyormuş gibi.

Onun beni terk etmesi yüzünden ağlamıyorum. Onun gitmesine izin verdiğim için ağlıyorum.

Yaşamı yaşanmaya değer kılan ruhumun tek parçasını kaybettim.

Ve bu tamamen benim hatam, başkasının değil. Ve şimdi ölene kadar kalbimin bugün taşa dönmediğini saklamak zorundayım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Zambak

"Şurada oturmak ister misiniz? Böylece bu sefer birbirimize sıkışık kalmayız?" diye soruyorum, uçağın karşısındaki iki boş koltuğa doğru başımı sallayarak. Ses tonumu hafif, rahat tutuyorum, sanki çarpışmaya hazırlanıyormuşum gibi değil.

"Pekala." diye homurdandı, bana bile bakmadan.

Sözler olması gerekenden daha sert bir şekilde yüzüme çarpıyor. Yutkunuyorum ve nefes almaya devam etmek için kendimi zorluyorum. Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum. O, benim sadece amacına hizmet etmiş, geçici bir dikkat dağıtıcıdan ibaret olduğumu düşünerek, bayağı bir sürtükle öpüşen kişiydi.

"Harika. Ben de uyuyacağım. Pek bir şey elde edemedim."

Başını salladı. Sonra kan çanaklı gözleri nihayet benimkilerle buluştu ve göğsüm sıkıştı. Kızgın görünmüyordu. Yıkılmış görünüyordu.

Ayaklarımın arasındaki siyah halıya şöyle bir göz attım, dokusuna birden hayran kaldım.

"Lily," diye fısıldadı.

Çok kırılğan, uzun süre korursam çatlayacakmış gibi hissettiren yapmacık bir gülümseme takıyorum.

"Her şeyi açıklayabilirim."

Kalp atışlarım hızlandı. Demek biliyor. Beni gördüğünü biliyor. Görmemiş gibi yaparak korkaklık ettiğimi biliyor.

“Drago.” Sırtımı dikleştirip, cesaretimi kaybetmeden önce kelimeleri zorla ağızımdan çıkardım. “Hiçbir şey söylemedim çünkü istediğini istediğın kişiyle yapabilirsin. İkimiz de aptallık ediyorduk, bunun başka bir şey olduğunu düşünüyorduk, ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Açıklamalarını istemiyorum. Bahanelerini. Bu, seninle benim çok karmaşık olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Çok farklıyız. Buna değmez.”

Yavaşa nefesini veriyor, sanki hava ciğerlerinden zorla çekiliyormuş gibi. “Demek istediğın, ben buna değmem.” diye mırıldanıyor, elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. Yakışıklı yüzü pişmanlıkla dolu.

Bu sözler gerçeğe o kadar yakın ki, neredeyse beni mahvediyor.

Gözlerim yanıyor ama bunu ona göstermeyi reddediyorum. Onu onu öperken görmek canımı acıttı. Onu sevmek beni mahvedebilir. Beni paramparça eden başka bir şeye daha dayanamam.

“Sence ben seninle birlikte yaşamak zorunda olduğum sürece idare edebilir miyiz? Sonra bu karmaşa bittiğinde, ortalığı karıştırmadan hayatıma geri dönerim.”

“Evet. Bu kadar basit.”

Acıdı.

“Pekala.” Dudaklarımdın kenarlarını tekrar yukarı doğru zorla bastırdım. “Monako’yu geçmişte bırakalım mı?”

Aptalca da olsa, onun bana yarı yolda karşılık vereceğini umuyorum. Bana tutunabileceğim yumuşak bir şey vereceğini umuyorum.

Hayır, yle yapmıyor. Bunun yerine, ham, filtrelenmemiş bir kalp kırıklığıyla karşılaşıyorum. “Sana asla hayır diyemem, Lily. Tamam, yle olsun. İsteddiğın gibi olsun.”

Bu sözler beni rahatlatmalıydı. Bunun yerine, sanki bir şey içimi paralıyormuş gibi hissediyorum.

Emniyet kemerimi takıp pencereye doğru döndüm. Daha kalkış yapmadan, o çoktan dizüstü bilgisayarını açmış, siyah çerçeveli gözlüklerini takmış ve aramızda duvarlar örmeye başlamıştı bile.

Ve tabii ki—evren benden nefret ettiği için—nedense daha da çekici görünüyor.

Hayır. Bu işlem tamamlandı.

Sadece ağızımı kapalı tutmam, mesafemi korumam ve bu kısa süreli aksaklığı atlatmam gerekiyor. Sonra Drago’dan önceki hayatıma dönebilirim.

Mutlu olmadığım yer.

En azından Monaco her zaman benimle olacak.

Tıpkı buraya gelirken bana gösterdiği gibi nefesime odaklanıyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Doğru olanı yapıyorum. Onu kendimden uzaklaştırarak kendimi koruyorum. Canım acısa bile.

ELLİİNCİ BÖLÜM

Drago

Arabamın bagajındaki Lily'nin çantasına uzandığımda, o da uzanıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor, temas elektrik yüklü ve geçici.

Bırakmam.

Göğsüm içeri doğru çökecekmiş gibi hissetmeme rağmen, çantayı sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi omzuma atıyorum.

"Lily. Anlıyorum, benimle daha kişisel bir düzeyde hiçbir şey yapmak istemiyorsun. Ama ben hala senin korumanım. Bu kesinlikle pazarlık konusu değil. O yüzden bırak da işimi yapayım."

Geriye doğru bir adım atarak aramızda mesafe yaratıyor. Gözleri omzumun üzerinde, yüzüm hariç herhangi bir yerde sabit kalıyor.

Bana bakarsa kontrolümü kaybedeceğim. Yalvaracağım. Çıldıracağım.

Ona karşı zaafım var.

Ve haklı. Ben yeterince iyi değilim. Ona sunduğum tek şey tehlike, kan ve hiç durmayan bir hayat. O güvenliği hak ediyor. Işığı. Cesetlerle dolu olmayan bir geleceği.

"Drago."

"Evet." "Bebeğim" kelimesinin ağzımdan kaçmasını engellemek için dişlerimi sıkıyorum.

"Kızgın mısın?"

Kaburgalarımı tırmalayan ağrıya rağmen nefes alıp vererek bir an gözlerimi kapattım. "Sana asla kıyamam, Lily. Bu durumdan hiç memnun

değilim, hayır. Ama sana ve seçimlerine saygı duyuyorum ve bunun arkasında duracağım. Beni dinlemen için seni zorlayamam. Fikrini değiştirmen için. Bunu sadece sen yapabilirsin."

Dudakları sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi aralandı. Sonra başını salladı ve içten içe acı çekerken kullandığı o sıkı, kibar gülümsemeyi bana verdi. "Teşekkür ederim."

Ön kapıyı işaret edip kendi çantamı alıyorum ve bagaj kapağını gerekenden daha sertçe kapatıyorum. Lev daha merdivenlere ulaşmadan kapıyı çoktan açmış oluyor.

"Lily! Nasıl geçti?"

Birden durdum, onlara yer açtım. Lev sakinleşmiş görünüyordu. Daha neşeliydi. Neredeyse yirmi yıldır onu bu kadar mutlu görmemiştim.

Kızını geri aldı. Tek istediği buydu. Belki de bu iyi bir şeydir. Kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissetsem de, belki de en iyisi budur.

Onu benden kurtar.

Onlar kucaklaştıktan ve Lily evimin içine girdikten sonra, nihayet ben öne çıkıyorum.

"İyi misin evlat?" diye soruyor Lev.

"Evet. Yorgunum. Biraz uykuya ihtiyacım var."

Gülüyor ve omzuma vuruyor. "Gerçekten de perişan görünüyorsun."

"Teşekkürler, yaşlı adam. Bunu sesli duymaya ihtiyacım vardı." Ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Çok mutsuzum.

"Kahve?" diye soruyor.

"Çok daha güçlü bir şey."

"Kahvaltıda mı?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Saatin kaç olduğu umurumda değil."

Derin bir nefes verip, kendimi desteklemek için avucumu duvara vurdum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

İçini çekiyor ama yine de mutfığa doğru yöneliyor. Ben de Lily'nin çantasıyla o kork dreaded merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

Kapıyı itip açmadan önce Lily'nin kapısına hafifçe vurdum.

"Bunu burada bırakayım mı?"

Yüzünde endişe izleri belirmiş bir şekilde arkasına döndü. "Kolyemi bulamıyorum."

Kapı çerçevesine yaslanarak kendimi sakinleştirdim. "Ben hallederim. Güvende. Merak etme."

"Ne?"

Sanırım şimdi ona gerçeği söylemenin tam zamanı; belki bu, beni koruması olarak tutmaya devam etmesini sağlar. Onu korkutmak istemiyorum, ama risklerin farkında olmak bir tür koruma sağlıyor.

"O kolyenin peşinde biri var. Gerçekten çok kötü biri. Bu yüzden senin güvenliğin için onu kilit altında tutuyorum. Mesele halledildikten sonra geri vereceğim. Panik odasında. Zaten sana göstermem gerekiyor. Bunu daha sonra yapabilir miyiz?"

Elini saçlarının arasından geçirdi, yüzünden öfke okunuyordu. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Sizi güvende tutmak için."

"Doğru..." Tereddüt ediyor. "Sanırım yaptığın çoğu şey beni güvende tutmak için, değil mi?"

Yalan söyleyebilirdim. Tatiana'yı açıklayabilirdim. Ama yapmayacağım. "Evet. Yaptığım her şeyin bir amacı var. Ve o da seni güvende tutmak." Başka bir şey sormasına fırsat vermeden kapıyı kapatıyorum.

Aşağıda Lev yumurta kızartıyor. Umursayacak enerjim yok. Votkayı alıp şişeden direkt içiyorum.

"Declan'ın yanına gitmem gerekiyor. Sen burada Lily ile kal."

"İyi haberleriniz var mı?"

"Bir haberim var. İyi bir şey ne zaman oldu ki?"

Lily çoktan giyinmiş bir şekilde aşağı iniyor. Tayt. Spor sütyeni.

Kahretsin.

Yanımda oturduğunda dizi bacağıma değiyor ve vücudum anında tepki veriyor.

Sonra Lev'e bakıyorum. Suçluluk duygusu ağır basıyor ama beklediğim yerde değil.

Lily'nin beni istemediğime, onun için savaşmayacağıma, kolay olduğu için ondan uzaklaştığıma inanmasına izin verdiğim için kendimi daha kötü hissediyorum. Bu, Lev'e ihanet etmekten çok daha fazla acı veriyor.

"Mmm. Bu çok güzel, baba."

Burun kıvırdım. "Sen berbat bir yalancısın."

Bacağıma dürttü.

"İkinizin bu kadar iyi anlaştığını görmek güzel."

Boğazımı temizledim.

Buradan çıkmam lazım. Ama kalbimin sahibi olan kadına son bir kez bakmadan olmaz. Ayağa kalkarken elim bacağına değdi ve o sıçradı. Lanet

olsun, bıçağı daha da derine sapladım.

Sandalyeyi içeri iterken bana baktı. "Beni Bella'nın evine bırakabilir misin?" diye sordu. Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Lütfen."

Az önce yediğı kahvaltısına şöyle bir göz attım. "Önce sen o lezzetli yemeğini ye, sonra ben yerim."

Bana kaşlarını çatıyor ve ben de sırtmamak için kendimi zor tutuyorum. Benim yüzümden mutsuz olmasına katlanamıyorum. Bu garip durumdan ben de hoşlanmıyorum.

Çatalına bir lokma yumurta alıp ağzına tıkıyor. Her çiğnemedede gözlerindeki ateş daha da alevleniyor.

"Aferin kızım," diye fısıldadım, sırtım Lev'e dönükken.

İşte orada. Yanakları kızardı. Ve burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Kendimi durduramıyorum.

Tabağımlı alıp yemeğı doğruca çöpe atmaya devam ediyorum. Aramızdaki bu gerilim dinmiyor. Ona biraz zaman vereceğim. Nefes alması ve kendini toparlaması için biraz alan. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Aramızdaki bu durum her şeyi tüketiyor.

Bunu yıllardır içten içe biliyordum. Bu gerçeğe alışmak için daha çok zamanım oldu. Ama bu kadarı da fazla. Onu böyle bırakmayacağım. Gerekirse dizlerim kırılana kadar yalvaracağım.

Lastochka'mı geri alacağım. Sadece onu güvende tutmanın yanı sıra bunu nasıl yapacağımı çözmem gerekiyor. Çünkü bu her zaman en büyük önceliğim olacak.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Zambak

Drago'nun arabasından inmeden kapı ardına kadar açıldı. Elim hâlâ kapı kolundayken yanımda boğazını temizledi.

Gitmeden önce bana panik odasını gösterdi ve yemin ederim ki içeri girdiğimizde odanın havası dışarı çekiliyordu.

"İyi günler, Lily." Sesi sakın ve alçakgönüllü.

"Teşekkürler. Siz de."

Ağzımdan çıkan kelimeler yanlış geliyor. Çok kibar. Çok mesafeli. Sanki Monaco hiç yaşanmamış gibi. Sanki onun kollarında dağılıp, beni dehşete düşüren bir mutluluk hissetmemişim gibi.

Arabadan iniyorum ama hemen uzaklaşmıyorum. Sadece orada durup ona bakıyorum. Sanki bedenim onu terk etmemek üzere programlanmış gibi.

"Yani, beni galeriye götürmeniz mi gerekiyor? Yoksa başka biri götürebilir mi?" Ne kadar kararsız konuştuğumdan nefret ediyorum.

"Baş korumanız ben olacağım." Elleri direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Eğer bir sebepten dolayı başka bir şeyle meşgul olursam, Decadence'tan ayrılmanız gerektiğinde ikizlerden biri veya Quinn'lerden biri benim yerime geçecek." Çenesini kasarak duraksıyor. "Ama bunun oldukça kısa sürede düzeleceğini tahmin ediyorum. Bu yüzden hayatınızı çok fazla etkilemeyeceğini umuyorum."

Yavaşça nefesimi veriyorum. Hiçbir fikri yok. "Pekala. Roxy'ye, ne olur ne olmaz diye Marco'nun galerisini yıl sonuna planlamasını söyledim."

Parmaklarım kapıya daha sıkı kenetleniyor, gözlerine bakarken dengemi sağlamak için kapıdan destek alıyorum.

"Hiçbir şeyin işinizi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Her zaman önceliğim siz olacaksınız."

Bakışlarımı botlarımın altındaki taşlara indiriyorum. Çok daha fazlası olabilirdi. "Harika. Görüşürüz sonra."

Kapıyı kapatıp Bella'ya doğru aceleyle ilerledim; o da yüzümü görünce yumuşayan bir gülümsemeyle beni bekliyordu. İkizler arkasında, yanaklarından öpüyorlardı. Aralarındaki farkı anlamam biraz zaman aldı; Rowan'ın sırtışı onu ele veriyordu. Reggie daha sessizdi. Daha sertti.

"Merhaba Lily," diye neşeli bir sesle karşılık verdi Rowan.

Reggie bir kez başını salladı.

"Hey!" diye ciyakladım.

Drago'nun arabasına doğru ilerlerken Bella, gülerek arkalarından "İş yerinde uslu durun ikiniz de!" diye seslendi.

"Hadi, içeri gel." Beni içeriye davet etti.

Evi muhteşem; pembe tablolar, avizeler, her yer sıcacık. Kedisi Sassy ise ayak bileklerime dolanıyor.

"Hey sen," diye mırıldanarak eğildim ve mırıldanana kadar kulaklarının arkasını kaşıdım.

Bella mutfaktan, "Kahve mi, daha sert mi?" diye sesleniyor.

"Şey... Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Bir kahve rica edebilir miyim?" O çalışırken ben de bar taburesine oturuyorum.

"Hey, karamel şurubu sever misin? Yeni bir tane aldım ve inanılmaz lezzetli."

"Elbette. Kulağa hoş geliyor."

Arkasını döndü, gözlerini kısarak, ellerini beline koydu. "Lily... Anlat bakalım."

"Dürüst olmak gerekirse, anlatacak fazla bir şey yok."

Tezgahın etrafından dolaşıp yanımda durdu. "Seni artık yeterince tanıyorum, ne zaman üzgün olduğunu anlayabiliyorum."

İç çekerek çenemi elime yasladım. "Onun farklı olduğunu düşünmüştüm, Bels. Aslında, 'doğru kişi' olduğunu düşünmekle kendimi kandırmışım. Sadece bir hafta sonu birlikte geçirdikten sonra. Bu ne kadar saçma değil mi?!"

Gülmüyor. "Drago'ya mı aşık oldun?"

"Öyleydim. Evet. Bana kendimi şöyle hissettiriyor..."

"Güvende misin? Mutlu musun? Seviliyor musun?"

Başımı salladım. "Hepsi. Ya da öyle sanıyordum."

"Ne oldu?"

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı, onları durduramadım. Yanağımı silmeye çalıştım ama Bella beni çoktan kollarına çekmişti.

"Ha, buraya gel."

Omuzuna yaslanıp hıçkırır hıçkırır ağlıyorum ve ilk defa bunun için kendimi aptal hissetmiyorum.

"Üzölmen normal, Lily. Ben senin arkadaşınım. İstedığın zaman ağla."

Geri çekilip gözlerimi ovuşturuyorum. "Nasıl bu kadar aptal olup da bunu bu kadar yanlış yapabildim?"

Dudaklarını ısırır. "Yanlış anladığını sanmıyorum. Monaco'da bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, onun da durumu senin kadar kötü, hatta muhtemelen daha kötü. Mesela... Centilmen Drago gibi mi?"

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. "Benim için her kapıyı açtı. Çantalarımı taşıdı. Beni randevulara götürdü."

"Ve seninle birlikte mi oldu?"

"Evet. Orada gerçekten çok eğlendim."

Kaşlarını oynattı. "Güzel. Peki ne ters gitti? Neden kutlama yapmıyoruz?"

Titrek bir nefes aldım. "Çünkü bunların hiçbirisi gerçek değildi. Dün gece uyandığımda yanımda değildi. Biraz sarhoştum. Neyse, yatak odamın kapısını açtım ve çatı katında başka bir kadın gördüm."

Ağzı açık kaldı. "Drago öyle bir tipe benzemiyor? Hiç de çapkın biri değil."

"Halüsinasyon görecektir kadar sarhoş değildim. Bella onu öptü. Ve o da buna engel olmadı." Bunu söylerken irkiliyorum.

Bu kelimeleri sesli söylemek fiziksel olarak acı veriyor.

Yüz ifadesi gerildi. "Öpüşmeden önce ne konuşuyorlardı?"

"Bilmiyorum. Çok hararetli görünüyordu. Sanki kanepede nefret dolu bir cinsel ilişki yaşanacakmış gibiydi."

"Ona sordun mu?"

Midem alt üst oldu. Kendimi korkak gibi hissediyorum. Sanki güvensizliklerimin kazanmasına izin veriyorum. Gerçeği bilmeyi hak ediyorum, bunu biliyorum. Her kadın hak eder.

Ama içten içe bir şey bana Drago'nun bir cevabı olacağını söylüyor. Ve onu uzaklaştırmanın onu güvende tutacağını, babamla büyük bir kavga çıkmasını engelleyeceğini, uzun vadede benim de zarar görmemi önleyeceğini düşünüyorum.

Kendimi koruyorum.

"Açıklama yapmak istedi... Ben de ona zahmet etmemesini, sadece kısa süreli bir ilişkimiz olduğunu söyledim."

Kadın nefesini tuttu. Hem de yüksek sesle. "Kaçıntılı ilişki mi? Drago'ya kaçıntılı ilişki mi dedin?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Tatil kaçamağı."

"Aman Tanrım." Şakaklarını ovuşturdu, sonra bana baktı. "Tamam. Bir yıl önce ben de aynısını yapardım. Ama acı bir şekilde öğrendiğim şey şu ki, bu hayatta her zaman onları dinlemelisin. Cevabı beğenmezsen, kasıklarına yumruk at ve uzaklaş. Ama Drago gibi erkekler, benimkiler gibi erkekler, aldatmazlar."

Zorlukla yutkunuyorum.

"Bence bu en iyisi. Babam ne diyecek ki? Drago onun için bir evlat gibi. En iyi arkadaşlar. Bu durum işleri garip hale getiriyor."

"Bu iyi bir bahane," diye nazikçe karşılık veriyor. "Babanız ikinizin de mutlu olmasını istemez miydi?"

"Drago'nun beni mutlu edecek kişi olmasından hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değilim."

Babamı çok iyi tanımıyorum ama Drago'ya saygı duyduğunu biliyorum. Ve hakkımızda bilgi sahibi olması bu saygıyı yerle bir edebilir.

"Aşk, riske değer."

Bu sözler göğsüme ağır bir şekilde çöküyor, tıpkı Drago'nun daha önce bana söylediği sözler gibi: "Bu tam bir karmaşa. İnsanları kendimden uzaklaştırıyorum, bu benim alışkanlığım, Bella."

Derin bir nefes alıyorum ve aslında bunun beni güçsüz yapmadığını fark ediyorum. Güvendiğim birine duygularımı açmanın kötü bir şey olmadığını anlıyorum. Kaygılı beynimin bana söylediği gibi değil. Bu bir rahatlama.

"Fikrini değiştirebilirsin," diyor usulca. "Eminim daha önce kimseyi bu kadar uzaklaştırmamış ve köprüleri yakmamışsındır."

"Geçen gün kendi annemi bile geri çevirdim. Tek istediği bir kahve içmek ve özür dilemekti." Ellerimi yüzüme sürdüm.

"Hayatında ne istediğine sadece sen karar verebilirsin." Dramatik bir duraklamanın ardından, "Aslında benden kurtulamazsın; bu konuda bir

seçeneğın yok. Ama diğerkleri?" diye omuz silkerek, "Şunu da söyleyeyim, Drago sana gerçekten ilgi duyuyor gibi görünüyor ve senin için babanla olan ilişkisini riske atmaya hazır. Bu oldukça önemli bir şey. Belki onu dinlemelisin?" dedi.

Alnımı tezgâha yasladım. "Bilmiyorum, Bels. Bu tam bir karmaşa. Karmaşayı sevmem. Beni kaçmaya itiyor."

Sırtımı nazikçe okşadı. "Kaçmana izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun, her zaman yanında olacağım, Lily."

Onu kucaklıyorum.

"Sana minnettarım, bunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadım, gülümsemeye çalışarak.

"Gerçekten de dostum olan ilk kişi sensin Lily. Her zaman yanımdayım. Şimdi şu lanet kahveyi yapmama izin ver."

Yanaklarımı silerek gülüyorum.

Yıllarca kaybolduktan sonra, kendimi bulmaya başlıyorum. Ait olduğum yeri.

Bu, Drago'yu da kapsıyor.

Onu bırakamam.

Belki de anneme bir şans vermeliyim. Bağışlama ruhunu yansıttığım ve insanları kendimden uzaklaştırmadığım için, belki o da bir şans hak ediyor.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Drago

Rowan arka koltuktan, "Peki... seninle Lily arasında yaşananlar hakkında konuşacak mıyız, yoksa bu konuyu geçiştirecek miyiz?" diye soruyor.

Yanımda duran ikizine baktım ve kaşımı kaldırdım. "Hayır, Rowan."

Rowan, "Bella senin hakkında çok soru soruyor Drago. Biz de dedektiflik çalışmamızı yaptık ve Lily'nin sana aşık olduğundan eminiz, Bella da en yakın arkadaşı için yeterince iyi olup olmadığını anlamak için senin hakkında araştırma yapıyor," diye gevezelik ediyor.

Derin bir nefes alıyorum, parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavıyor. Yeterince iyi değilim. Bunu zaten kanıtladım.

Yine de, Lily'nin Bella'ya benim hakkımda her şeyi anlatacağı düşüncesi göğsümü acı verici bir şekilde sıkıştırıyor. "Artık önemli değil. Bitti gitti," diyorum, sesimi sert tutarak.

"Hayırrr. Neden?" diye sızlandı Rowan.

"Reggie, lütfen bir şeyler yap yoksa geri geri giderken ağaca çarpıp onu ezip geçeceğim."

Reggie kısıp bir kahkaha attı. "Rowan. Sus artık."

"Vay canına. Eminim işe yarayacaktır," diye mırıldandım, yarı şaka yollu.

Reggie, bir an duraksadıktan sonra, şimdi daha ciddi bir tonda, "Drago, ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama," diyor, "ve bize daha önce

anlattıklarını da... Belki de çok fazla karışmamak iyi bir fikir. Sen onun ve babasının koruyucususun. Bu kulağa..." Sözleri yarım kalıyor.

"Dağınk," diye tamamlıyorum onun sözünü.

Reggie soruyor: "O buna değer mi? Lev'le yaşananlar? Ve onu ne kadar yakından izlediğini biliyor mu?"

Kahretsin.

"Evet, o buna değer. Hayır, o bunun farkında değil."

Çenem kilitlendi. Eve döndüğümüzden beri bunu durmadan düşünüyorum. Ona bunu nasıl söyleyeceğim de sapık gibi görünmeyeceğim?

"Ömrünün geri kalanında ona yalan söyleyebilir misin?"

"Hayır," diye dişlerimi sıktım. "Hayır, yapamazdım. Onu sevmem bencilce mi?"

"Aşk mı?" diye haykırdı Rowan, şaşkınlıkla.

"Lily'ye bu kadar takıntılı olmamın, ona zarar veren herkesi öldürmeye hazır olmamın ve onu kendime ait kılmak için babasıyla olan arkadaşlığımı mahvetmeye razı olmamın tek mantıklı açıklaması aşktan başka bir şey olamaz," diye çıktım, kelimeler adeta ağzımdan fırlayıp çıktı.

Arabanın içinde birdenbire sessizlik hakim oluyor.

Belki de Charlotte ile konuşmalıyım. Belki o gerçekten beynimi tekrar çalışır hale getirebilir.

"Kahretsin, Drago," diye mırıldandı Reggie. "Bunun bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim..."

"Tatiana her şeyi mahvetti," dedim ona.

Hava anında değişiyor.

"Ne? Nasıl?" diye soruyor Reggie.

"İletişime geçmek için girişimde bulundum," dedim, elimi yüzümden aşağı doğru silerek. "Gece yarısı, karantina altındaki lanet olası çatı katıma Lily kılığına girmiş halde geldi."

Bu kelimelerin tadı iğrenç.

"Beni öptü. Ve eminim Lily bunu gördü. Ve gerçeği dinlemesi için onunla mücadele etmek yerine, beni itmesine izin verdim."

"Kahretsin, Drago," diye tısladı Reggie.

İşte o zaman işlerin kötüye gittiğini anlıyorum. Reggie senin işi batırdığını düşünüyorsa, gerçekten de batırmışsın demektir.

Reggie ekliyor: "Tatiana'nın adı Lily için hiçbir şey ifade etmeyecek. O bilmiyor."

“Evet. Ama Lily hiçbir açıklamayı umursamıyor. İlişkimizi kısa süreli bir flört olarak nitelendirdi ve beni reddetti.” Arabayı Inferno otoparkına çekip motoru durdurdum.

Rowan sessizce, "Kısa süreli bir ilişkiydi," diyor. "Bu çok acımasızca."

Homurdanarak dümdüz ileriye bakıyorum. "Belki de haklıdır," diye itiraf ediyorum. "Belki de bu şekilde onun için daha güvenlidir. Ben de Vaizi alt etmeye ve herkesi hayatta tutmaya odaklanabilirim."

Reggie, sanki bir şey saklıymuş gibi dudağını ısırıyor. Rowan arabadan inerken, Reggie olduğu yerde kalıyor ve bana dönüyor. Koyu renkli gözleri gözlerime kenetleniyor.

“Hayatının büyük bir bölümünü kendi mutluluğunu aramak yerine sevdiklerini korumakla geçiren bir adam olarak,” diyor dikkatlice, “unutma Drago, sen de bir hayata layıksın. Bu lanet olası dünya tamamen ölüm ve yıkımdan ibaret değil. Kendimiz için biraz ışık yaratabiliriz.”

Yavaşça başımı salladım. "Bunu Monaco'da bulduğumu sanıyordum. Hayatımda ilk defa gerçekten hayatta olduğumu hissetmişim. Sanki görevimden ziyade gerçek amacımı bulmuş gibiydim."

"Onu bırakma," diyor Reggie kararlı bir şekilde. "Ona Tatiana'nın kim olduğunu anlat. Çok geç olmadan ona nasıl hissettiğini söyle. Zamanının ne zaman dolacağını asla bilemezsin."

"Vay canına. İşler birdenbire değişti."

Omuz silkti. "Bilemezsin. Daha önce ölüme çok yaklaştın. Bizim saatlerimiz çoğu insandan çok daha hızlı işliyor." Arabadan indi ve beni sessizlik içinde yalnız bıraktı.

Haklı.

Henüz bir gün bile geçmedi ama onsuz yaşayamam.

Telefonumu çıkarıyorum. Ekranda bir e-posta bildirimi beliriyor.

Rusça şifrelenmiş.

Kahretsin.

Açıyorum. Karşıma şifre istemi çıkıyor; bana gönderilmemiş bir şifre.

Harika. Tatiana ve onun lanet olası oyunları.

"Reggie," diye seslendim arabadan dışarı uzanarak.

Durup arkasına bakıyor.

“Declan'a toplantıyı yapmasını söyleyin. Biraz kodlama yapmam gerekiyor, Tatiana tekrar iletişime geçti. Şimdi ofise gideyim.”

Başını salladı. "Sorun yok."

Koltuğuma geri çöktüm. Şifreli mesajları kırmak için çok yorgunum.
Ama bu, sona doğru atılan bir sonraki adım.

Biz vaizi istiyoruz.

Ve onu nasıl ele geçirirsek geçirelim... İşte burada.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Bella beni eve bıraktığında—ya da daha doğrusu Drago'nun evine—hava çoktan kararmıştı. Anahtarım ile içeri girdiğimde, ev garip bir şekilde sessizdi.

"Merhaba?" diye seslendim.

"Buradayım!" diye sesleniyor babam oturma odasından.

Spor ayakkabılarımı çıkarıp çantamı mutfak tezgahına bıraktım ve sesini takip ettim. Dizüstü bilgisayarın başına eğilmişti, ekranda beyaz rakamlar ve harfler akıyordu.

"Çalışıyor musun?" diye sordum, yanına kanepeye otururken.

"Evet, Drago bana çözmem gereken bir şeyler uydurdu," diyor başını kaldırmadan. "Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım."

Omzunun üzerinden eğilip ekrana gözlerimi kısarak baktım. "Rusça mı?" diye sordum.

Dili hâlâ konuşabiliyorum—biraz da olsa—ama yazmak mı? İmkansız.

Kıkırdar. "Evet, öyle. Yardım etmek ister misin? Sakın bana onu kaybettiğini söyleme?"

Dudaklarımı ısırıyorum. "Hiçbir şeyi çözemiyorum baba," diye yanıtlıyorum Rusça.

Arkasına yaslanıp sırtıttı. "Güzel. Eğer tekrar gözden geçirmeniz gerekirse Drago'dan yardım isteyin."

Adını duyunca yanaklarım anında kızardı. "Baba... Neden Drago?" diye dikkatlice sordum. "Onu kurtarmana ve yanında tutmana ne sebep oldu?"

Cevabın bir kısmını zaten biliyorum. Drago zeki. Tehlikeli. Hiç çaba göstermeden bir odayı etkisi altına alan türden bir adam. Ama aynı zamanda dinliyor—gerçekten dinliyor—sanki sizin önemli olduğunuzu hissediyorsunuz.

"O daha bir çocuktı," diyor babam, sesi şimdi daha kısık. "Zaten berbat bir hayatı vardı, Lily. Onun ölmesine izin veremezdim. Anne babasını gözlerinin önünde öldürdüm ve bana teşekkür etti."

Boğazım daralıyor.

"O anda," diye devam ediyor, "onun da benim gibi kötü bir yanı olduğunu anladım."

Kalbim sıkıştı. "Drago kötü değil," dedim, niyetimden daha sert bir şekilde.

Babamın gözleri hafifçe kısıldı. "Sana asla öyle davranmaz. Daha iyisini biliyor. Ama inan bana, gerektiğinde öyle davranır."

Boynumu ovuşturuyorum, gerilim tipi baş ağrısının başlangıcı belli oluyor. "Daha iyisini bilirdi, değil mi?" diye soruyorum.

Boğazını temizleyip klavyeye geri döndü. "Evet. Demek istediğim, sen benim kızımsın. O sana asla zarar vermemesi gerektiğini biliyor. Seni korumak ve güvende tutmak için burada. Ne daha fazla, ne de daha az."

Kaşımı kaldırıyorum. "Doğru..."

Başka bir şey yok. Sözler beklediğimden daha çok yaraladı.

"Bana zarar verseydi ne yapardın?" diye soruyorum hafifçe, tırnaklarımla oynarken.

Arkasına yaslandı, parmaklarını çıtlattı. "Sana zarar verirse, kafasını koparırım. Bunu biliyor."

Yüzümün ucuyla hafifçe gülümsüyorum. Eskiden bu bana teselli verirdi belki. Şimdi ise, sanki başka bir duvar gibi geliyor.

"Annem yine çekip gitmeden önce onunla kahve içmeye gitmeyi düşünüyordum." Bella ile konuştuğumdan beri aklımı kurcalıyor bu düşünce.

Baba alaycı bir şekilde, "Neden? Sana karşı çok kaba davrandığını sanıyordum? Hiç değişmeyecek, Lily." dedi.

Yavaşça nefes alıyorum. "Sen değiştin mi?" diye karşılık veriyorum.

Kıkırdar. "Hayır. Ve seni gönderdiğimden beri her saniye seni sevdim. Sana asla, asla zarar vermezdim. Ama seni asla durdurmayacağım. Anneni

görmek istiyorsan, göreceksin. Ama Drago'yu da yanında götüreceksin."

Başımı çeviriyorum. "Galeriye son geldiğinde çok... üzgün görünüyordu. Aklımdan çıkmıyor."

Elini dizime koydu, şimdi daha yumuşak bir şekilde. "Her zaman çok iyi bir kalbin vardı Lily. Bunu asla değiştirmek istemedim. Karanlığımın senin ışığını ele geçirmesine izin veremezdim."

Gözlerimi kapatıp başımı omzuna yasladım. "Şimdi burada olduğun için çok mutluyum, baba."

"Annemi görmeye git. Aptalca bir şey yapmadığından emin ol."

"Ne gibi?" diye soruyorum ve gülüyorum.

"Uyuşturucu mu? Bilmiyorum. Ondan her şeyi beklerim."

Daha dik oturuyorum. Haklı. "Bir türlü yerleşemiyor, belki de yolunu kaybetmiş."

"Evet. Şey, o yaptığı saçmalıklarla beni yeterince mahvetti. Bana kalsa, ilk aldatmasından sonra onu öldürürdüm."

Koluna vuruyorum ve o gülüyor. "Ne?!"

"Onu benimle gönderdin!"

O homurdanır. "Kötü bir anne değildi. Sadece berbat bir ești. Onunla birlikte olman benimle birlikte olmandan daha güvenliydi."

Tereddüt ediyorum. "Acaba... bu hayatı tamamen terk edebilir misin?"

Gözleri karardı. "Hayır. Şimdi değil. Ölene kadar bunun içindeyim."

"Peki ya Drago? O çok mu yaşlı?"

Şu anda Drago'ya ne kadar kızgın olursam olayım, bu cevap benim için hala önemli. Çünkü bir şekilde, eğer onu dinlersem -eğer bu gerçekten peşinden gidilmeye değer bir şeyse- yol açacağı patlamaya değeceğine dair bana umut verebilir. Sadece benim için değil, onun için de.

"Yapmazdı. Bu hayat onun için yaşanmaya değer bir şey. Bu çocuğun bir amaca ve liderliğe ihtiyacı var. Başka her yerde boşa harcanır. Onu karısı ve çocuklarıyla bir ev kurarken hayal edebiliyor musunuz? Şirin, beyaz çitli bir ev? Sıkıntıdan beynini dağıtırdı."

Acıdı.

"Ah, evet, sanırım," diye mırıldandım.

Aklım Monaco'ya kayıyor. Korunmasız cinsel ilişkimizin potansiyel risklerinden bahsettiğimizde aniden ortaya çıkan korku. Ve ben gülüp geçmeye çalışsam da Drago'nun yumuşaması. Yüzünden bunu gerçekten istediğini görebiliyordum.

Ben de öyleydim. Her ne kadar beni çok korkutsa da. O geleceği istiyordum. Hala istiyorum. Şu an olmasa bile.

"Neyse, beni ne zaman bir erkek arkadaşla tanıştıracaksın?"

Nefesim kesildi. "Belki bu hapisneden çıktıktan sonra."

Aniden ayağa kalktım, biraz alana ihtiyacım vardı. "Galeri için bazı e-postaları ve sözleşmeleri halletmem gerekiyor. Sizi işinizle baş başa bırakıyorum, birazdan da yemek yapacağım. Drago bu akşam geri dönecek mi?"

Gün boyunca ondan haber alamadım.

"Hiçbir fikrim yok. Anlaşılan halletmesi gereken bir sürü sorun var."

Ve işte böylece, artık listede değilim.

Yukarı kata çıktım, yatak odamın kapısını kapattım ve yatağa oturdum, annemin galeride bana verdiği kartı çıkardım. Atamazdım. Çekmecemde bekliyordu.

Telefon numarasını çevirdim ve ilk çalışta cevap verdi. "Lily?"

Arka planda kalın erkek seslerinin hafif bir uğultusunu duyabiliyorum. "Anne. İyi misin?"

"Evet. Özür dilerim, şu anda bir şeyle meşguldüm. İyi misin Lily?"

"İyiyim," diyorum, yalan söylüyormuş gibi hissetsem de. "Acaba yarın kahve içmeye gitmek ister misin?"

Bir an duraksıyor. "Çok isterim. Nerede buluşalım?"

Düşüncelerim karmakarışık. Hayatımda artık hiçbir şey basit değil. "Galerimde buluşmak ister misin? Sana bir şeyler sipariş edeyim? Muhtemelen daha rahat bir ortam olur."

"Harika olur. Saat on birde görüşürüz, ne dersin?"

Vedalaşıyoruz ve ben yatağa uzanıyorum, Bella'nın sözleri babaminkilerle birlikte yankılanıyor. Ve gözlerimi kapattığımda onu görüyorum. O kadını. Drago'yu öpüyor.

Bir gözyaşı süzülüp gidiyor.

İştahım tamamen kayboldu. Bu yüzden kendimi içime kapatıp tavana bakarak uyumaya çalıştım. Tam gözlerim kapanmak üzereyken telefonumun ekranı aydınlandı.

Ekranımda onun adı görünüyor.

Drago: Tatlı rüyalar.

Mesajına bu kadar çok gülümsediğim için kendimden nefret ediyorum. Bunu nereden bildiğini sorgulamalıydım ama daha iyisini biliyorum.

Burada ne oyun oynadığını anlamıyorum.

Ben: Koruma altına aldığınız tüm kadınlara iyi geceler mesajı gönderiyor musunuz?

Yazarken kendi kendime gülüyorum. Önemsiz ama umurumda değil. Baloncukların belirmesini izliyorum ve aklımdan geçen tek şey, o sürtük gözlükleriyle orada oturması.

Drago: Lily, tüm kısa süreli ilişkilerine bu kadar hızlı mı cevap veriyorsun?

Kalbim yerinden çıktı. Ona öyle dediğime pişmanım. Ama aynı zamanda, nasıl cüret eder böyle bir şey söyler?

Ben: Siktir git, Drago.

Cevabı anında geliyor.

Drago: Bana neden yapılacaklar listesini gönderiyorsun?

Hayır. Görevi iptal edin.

Ben: İyi geceler, Drago.

Bu durum fazlasıyla gerçek ve çok korkutucu.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Drago

Ekrandaki kelimeler birbirine karışmaya, gözlerim yoruldukça karakterler birbirine bulaşmaya başladı. Lily ile mesajlaşmamdan sonra konsantre olmak zor. Onun bana karşı böyle ısrar etmesine izin veremem, bu yüzden taktik değiştiriyorum.

İçindeki o ateşi ortaya çıkarıyorum. Onunla konuşmak zorunda kalana kadar onu kışkırtıyorum. Sakinleşmesi için ona zaman veriyorum ve umarım bunun asla geçici bir ilişki olmadığını anlar. Bu sonsuza dek sürecek bir şeydi.

Tanrım, hayatımda bir daha asla o lanet olası 'aldatma' kelimesini duymak istemiyorum.

"Benim tarafımdan hiçbir şeyi takip edemiyorum," diye homurdandı Enzo, sesi yanımdaki hoparlörden yankılanarak.

"Hayır, yapamayacaksın. Bu sistemin temellerini yıllar önce onun için ben atmıştım. Şimdi belli ki birilerini sistemi geliştirmek için görevlendirmiş. Ama yaklaştım."

Gözlerim yanarken bile parmaklarım hareket etmeye devam ediyor. Durmuyorum. Duramam. Tatiana'dan gelen bu mesajı açmak için sadece bir şansım var.

Sonrasında ise tüm sistemi yerle bir ediyorum.

Bu yüzden bu kadar uzun sürüyor.

Lev parola meselesi üzerinde çalışıyor. Ben de onun altındaki iskeleti söküyorum.

"Neden henüz peşinden gitmedin?" diye soruyorum, gözlerimi ekrandan ayırmadan.

Bu durum uzun zamandır ilgimi çekiyordu ve şimdi Enzo ile birlikte çalışırken, belki de bana bir şeyler anlatacak kadar güvenebileceğini düşünüyorum.

"Onu almak sevdiğim birine zarar verebilir. Yaptığım her hareket dikkatlice hesaplanmış. Ve Tatiana son hamlesini yapmak üzere," sesi keskin.

Çenem kasılıyor.

Belki de bunun gerçek bir sonu vardır.

Ekranımda Lev'in adı beliriyor ve onu görüşmeye dahil ediyorum.

"Anladım Drago," diyor Rusça.

"Bu nedir?" diye soruyorum Enzo için İngilizce olarak.

"BENİ TEKRAR ÖP. Büyük harflerle."

Kendi kendime homurdandım.

"Bu da neyin nesi?" diye çıktı Enzo.

"Enzo, o sadece bir cadı. Anlaşmayı mühürlemek için beni öptü. İnan bana, ben de herkes kadar onun gitmesini istiyorum."

Kendimi haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Buna ihtiyacım yok. Charlotte ve Isabella için her şeyi riske attığımda, Quinn'ler için kan döktüğümde, Vaiz'i aylarca avladığımda sadakatimi kanıtladım.

Lev, "Drago, onun gözü hep sendeydi," diye ekliyor.

Gereksiz yorum.

"Evet. Artık değil."

Şifreyi giriyorum.

"Enzo, ekranımı mı izliyorsun?"

"Evet."

"Bunu okumak için bir dakikadan az vaktimiz var."

Kalem ve kağıdı alıyorum, derin bir nefes alıyorum ve enter tuşuna basıyorum.

Ekranı Kiril alfabesi kaplıyor.

Elbette öyle.

Hızlıca tarıyorum, içgüdüsel olarak parçalara ayırıyorum. Bu bir e-posta değil. Bu bir bulmaca.

Koordinatlar.

Bir isim. Michael.
Bir soyadı. Stevenson.
İki hafta sonrasına tarih.
Barış görüşmeleri.
Bir mesaj. Vaiz için davetiye bırakın.
Ve en altta, sade İngilizce.
Barış görüşmelerine adamlarımdan birini göndereceğim. O da ödememi alacak. Eğer geri dönmezse... Kimin peşine düşeceğimi biliyorsun, Drago.
Elim hareketsiz kaldı.
Lev ekranımı göremiyor.
İyi.
Çünkü onun neyle tehdit ettiğini çok iyi biliyorum.
Zambak.
Mesaj kendiliğinden siliniyor.
Öfke beni ele geçirmeden önce, son kod dizisini tamamlayıp sistemi içeriden dışarıya doğru bozuyorum. Yakıyorum. Toprağı tuzluyorum.
Onu becer.
Sandalyeme iyice yaslandım, kaslarım acıdan kıvranıyordu.
"Teşekkürler Lev. Sen de yatağına geri dönebilirsin, yaşlı adam."
"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.
"Olacak."
Telefon görüşmesi sona eriyor. Ben koordinatları açarken Enzo sessiz kalıyor.
New York'ta bir bar.
"Frankie'yi telefona bağlayacağım Drago. New York'a giriş iznini alacağım."
Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Rusça okuyabiliyor musun, Enzo?"
"Elbette ki öyleyim."
"Yani plan şu gibi görünüyor... Michael'ı o barda öldüreceğim. Ve vaize barış görüşmesi için bir davetiye bırakacağım."
Bir an.
"Hım. Bu hiç hoşuma gitmedi."
Hiçbirini yapmam.
Parmaklarımı çıtlatıyorum, olası her ihaneti şimdiden haritalandırıyorum.
"Kolye onun zayıf noktası, Enzo. Vaiz onun için sadece bir araç. Sadakat diye bir şey yok. Kendi çıkarı için herkesi feda eder. Ahlak, onun

tanıdığı bir kavram değil.” diye arkama yaslanırken söylüyorum. “Onu görüşmelere doğru itecek, ölüme doğru yürüdüğünü bile bile. Onun taktiği bu. Vaiz ölecek ama o yolları, bağlantıları elinde tutacak. İsteddiği bu.”

Tatiana ondan daha kötü.

Bir zamanlar onun arkadaşım olduğunu sanıyordum. Bir keresinde kanlar içinde kalan bedenini bir ölüm bölgesinden taşımıştım. Kız kardeşi için bir kurşunun önüne atlamıştı ve o an gerçekten de kalbi olduğuna inanmıştım.

Yanılmışım.

Yavaşça nefes alıyorum.

Beni kandırdı. Tıpkı herkesi kandırdığı gibi.

“Eğer bunu yapmazsak, Lily'nin peşine düşer. Ve Enzo, buna izin vermeyeceğim. Bunun için Tatiana'yı ortadan kaldıracam. Eğer oynadığınız oyun ne olursa olsun, onun hayatta kalmasını istiyorsanız, bu planı onaylayın. Vaizi ortadan kaldırırız, sonra o daha fazla güç kazanmadan önce hızlı hareket edin.”

"Kolye nerede?" diye soruyor.

“Panik odamdaki kasada. Çöküş kilit altında. Onay olmadan kimse hareket edemez. Olabilecek en güvenli yer.”

"Gelip alacağım."

Sistemi tamamen kapatıyorum, ekranın kararmasını izlemek beni gülümsetiyor.

“Bu ne bana ne de sana ait. Bu Lily'nin. O sürücüde ne olduğunu bilene ve Lily güvende olana kadar, bu kolye evimden çıkamaz.” O kolyeyi elimde tutuyor olmam, onun hala nefes almasının tek sebebi.

Bu konuda başka kimseye güvenmiyorum.

“Lily'nin güvenliğini sağlamak için Tatiana'ya gitmesi gerekiyorsa, gidecektir. Bu pazarlık konusu değil. Sana Vaiz'i ayarladım. Bu adamı New York'ta öldürüp mesajı bırakacağım. Anlaşma anlaşmadır. O sözünü tutarsa, ben de tutarım.”

Bu sadece Enzo'nun Tatiana'nın doğrudan meydan okumayacağı tek adam olması sayesinde işe yarıyor. Ondan saklanıyor. Yoksa başka biri olsaydı, onu elde etmek için çoktan savaşı başlatmış olurdu.

"Bu, sürücüdeki her şeyi önce kopyalayacağım anlamına gelmiyor," diye yanıtlıyorum ona.

Bir duraklama.

"Pekala. Biraz uyuyun. Frankie'den onay alacağım. Yedek kuvvete ihtiyacınız var mı?" diye tersledi.

"Keller. Grayson. Luca. Frankie. Conan'ı, Charlotte'ı ve İkizleri de getireceğim."

"Romeo'yu göndereceğim. Orada gözlemci olmasını istiyorum," diye doğruluyor.

"Yarın mı? Bunu onların düşündüğünden daha hızlı halletmemiz gerekiyor," diye soruyorum.

Bunun taşınması gerekiyor.

"Evet."

"Notu ben yazacağım. Decadence antetli kağıdı kullanacağım. Kimden geldiği gayet açık olacak. Kendi dokunuşlarımı da ekleyeceğim. Vaiz benim olduğumu anlayacak. Görüşmeleri nerede yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Tarafsız bir yer. Ulaşım yolları. Avantaj bizde kalacak. Tüm bunları bıraktığımız davetiyede belirtmeliyiz," diyorum ona.

Onun niyetimden şüphe duyması için çoktan çok fazla adamı toprağa verdim.

"Notu bana bırakın, Romeo onu New York'a götürsün. Aramızda arabuluculuk yapacak birkaç tanıdığım var."

İkimiz de sessiz kalmamız gereken şeyi yüksek sesle söylemeyecek kadar akıllıyız. Kimse, vaizin barış görüşmelerinin dışına adımını attığı anda onu öldürme planından bahsetmiyor. Buna gerek de yok. İkimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyoruz.

Ve hiç şüphe yok ki Vaiz de aynı şeyi planlıyor. Benim için. Declan için. Muhtemelen hepimiz için.

Tatiana onu buraya getirebilir, ancak bu, geldikten sonra ne yapacağını kontrol edebileceği anlamına gelmez.

"Şimdi Quinn's'i dolduracağım. Sonra da birkaç saat uyuyacağım."

Onları zaten ailelerinin yanına gönderdim. Çalışmaya çalışırken etrafımda dolaşan, her hareketimi sanki kırılacakmışım gibi izleyen insanlara tahammül edemiyorum. Benim işim kod yazmak, onların değil.

O kısım Enzo ve bana ait.

Bunu doğrudan Lev'den öğrendim.

Ve eğer bu iş ters giderse, bunun sebebi benim üzerime düşeni yapmamış olmam olmayacak.

Telefon görüşmesi kesildi.

Tatiana'nın sistemi külden ibaret. Bu da ona, benim ona inşa ettiğim araçları kullanmaya devam edemeyeceğini, artık gerçekten onun düşmanı olduğumu göstermekle ilgili.

Artık daha yakınız. Durmak için çok yakınız.

Kendime bir viski dolduruyorum ve ormana, ağaçların arasından gümüş rengi ışıklar saçan aya bakıyorum. Bu bana Lily'yi hatırlatıyor. Acaba bu gece kristallerini dışarıya koymuş mu?

Monitörleri neredeyse kontrol edecektim.

Neredeyse.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bu alışkanlık burada sona eriyor.

Çünkü onu izlemek artık yeterli değil. Onu uzaktan korumak da yeterli değil. Onu ekranlar aracılığıyla tanımak istemiyorum. Yanımda olmasını istiyorum. Korkularını, ritüellerini, sessiz anlarını. Ay ışığı altında birlikte durmayı.

Onu güvende tutmak artık yeterli değil.

Onunla birlikte bir hayat istiyorum.

Ve onun bir tane edinmesini sağlamak için dünyayı yakıp yıkacağım.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - GECE YARISI, Elley Duhé

Sabah saat üç. Ay penceremden parlak bir şekilde içeri giriyor ve ben de ona uzun süre bakarken, yeterince beklersem bana cevaplar verebilecekmiş gibi hissediyorum.

Burada ne kadar uzun süre yatarsam, düşüncelerim o kadar yüksek sesle gelmeye başlıyor, göğsüm o kadar sıkışıyor. Bu yüzden kafamın içinde hapsolmek yerine, doğruluyorum. Hallie'yi aramak yerine, günlük tutmaya karar veriyorum. Ya da başka bir şey. Zihnimi temizlemek için herhangi bir şey.

Kaygım tahmin edilemez. Bazı günler varlığını neredeyse hiç fark etmiyorum. Diğer günler ise sadece onu hissedebiliyorum. Aldığım her nefesi tüketiyor. Bir sürü başa çıkma mekanizmam var, bazen işe yarıyorlar, bazen ise hiçbir etki göstermiyorlar.

Beş yıldır kaygı bozukluğumun farklı yönlerini ve onlarla nasıl bir arada yaşayacağımı öğreniyorum. 'Normal olmaya' çalışmak tam zamanlı bir iş. Ancak buraya taşındığımdan beri, 'ya şöyle olursa' diyen o rahatsız edici ses daha sessizleşti.

Drago ile ilişkimizi bitirmiş olsam da, beni koruyan kişi hâlâ o.

Şifonyerin yanına uğradığımda, çekmecenin içine sıkıştırılmış beyaz adaçayı aklıma geldi. Belki de şu anda bu evde çok fazla negatif enerji var.

Üstelik dolunay da var. Mükemmel zamanlama. En azından dikkat dağıtıcı bir unsur.

Adaçayını alıp aşağı kata indim, çakmak aramaya başladım. Bu mutfakta bir yerlerde mutlaka bir tane olmalı. Işıkları açtım. Ev sessiz olunca garip bir hal alıyor. Babam mutlaka yatmış olmalı. Ya Drago? Kim bilir. Eve gelse bile haberim olmazdı.

Ön kapı yavaşça kapanınca çekmeceleri karıştırmaya başlıyorum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Ayak sesleri duyuluyor.

Bakmıyorum. Hareket etmiyorum. Adımlar durana kadar bekliyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum.

"Lily, neden bu saatte ayaktasın?" diye soruyor Drago.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip sonunda çakmağı buldum. Çekmeceyi kapatıp ona doğru döndüm.

Bitkin görünüyor. Gözleri kan çanağı gibi, gözlükleri hâlâ başında. Kahretsin. Bacaklarımı birbirine sıkıştırıp adaçayını daha sıkı kavriyorum.

"Sana söylediğimde sakın gülme," diyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturup beni süzdü. "Dene bakalım."

Sarılmış adaçayını yukarı kaldırıyorum.

"Evim perili değil," diye kıkırdıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Yaşananlara rağmen aramızda her şey çok kolay. Onun varlığı beni rahatlatıyor. Zihnimdeki karmaşa diniyor. Odaklanabildiğim tek şey o ve yıllar önce öldüğünü sandığım, onun ortaya çıkardığı yanım.

"Bu yerde bir gariplik var. Uyuyamıyorum. Enerjisi bozuk."

Adaçayının ucunu yakarken, duman havada kıvrılarak yükselirken, o da bir adım daha yaklaşıyor.

"Belki de hayalet arkadaşlarımdan kurtulmak istemiyorum. Bana arkadaşlık ediyorlar," diyor sırtarak.

"Ben kötülükle birlikte yaşamak istemiyorum."

Saçlarını eliyle düzeltti. "Hayır. Bunu pek çok insan yapmaz."

Duman etrafımızı sararken nefesim kesiliyor. Ondan bir adım geri çekiliyorum, dumanı mutfağın etrafına dağıtırken içimden mantramı tekrarlıyorum.

Kötülük dışarı. Olumlu şeyler kalabilir.

Salona, ardından koridora doğru ilerlerken, hiçbir köşeyi atlamamaya özen göstererek, gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Mutfağa döndüğümde, onun arkasında durup dumanı kocaman bedeninin etrafında gezdiriyorum.

"Şeytanlar defolsun," diye şaka yapıyorum.

Bana doğru döndü ve duman doğrudan yüzüne çarptı.

Öksürmeye başlayınca istemsizce gülüyorum.

"Aman Tanrım, Lily," diye kekeledi.

Gülümsememi zorla bastırdım. "Biliyordum. Bu evdeki kötü varlık sensin, Drago."

Bana doğru eğilirken gözleri kararıyor. Donakalıyorum. Onu bu kadar yakınımda görmek, tam tersi bir etki yaratıyor, sanki kötü bir şeymiş gibi.

Güven duygusu veriyor.

"Öyleyse beni karanlıktan kurtar, bebeğim," diye fısıldıyor.

"Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallayarak çenemi yukarı kaldırdı. "Kötülük beni asla terk etmeyecek. Yüzüme ne kadar adaçayı üflersen üfle. Ama sen beni günahlarımdan kurtarabilirsin."

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Sözleri kafamda yankılanıyor. Beni kurtar. "Hiçbir şeyden kurtarılmaya ihtiyacın yok. Adaçayı böyle çalışmaz."

Nefesini dışarı veriyor ve ben de gözlerimi kapatarak adaçayı kokusunu içime çekiyorum.

"Bak, senin içinde sadece iyilik var, Lily."

Gözlerim birden açıldı ve onun gözleriyle buluştu. "Senin de içinde iyilik var."

Hafifçe gülümsüyor. "Bunu sadece sen görüyorsun, aptal."

Bakışları gözlerim arasında gidip geldi, sonra dudaklarıma takıldı. "Dolunay var Lily. Bir şeyi unutmadın mı?" diye sordu.

Kaşımı kaldırdım. "Neyi unuttun? Sakın benim süpürgeye bindiğimden bahsetmeye kalkma. Maalesef ben aslında bir cadı değilim."

O kıkırdadı ve yanaklarını kızardı.

"Hayır. Kristallerinizin dışarı çıkması gerekiyor, değil mi?"

"B-bunu nereden biliyorsun?"

Yaklaştı, dudakları kulağıma değdi. "Seni mutlu eden her şeyi öğrenmeyi seviyorum."

O benden uzaklaşıp yemek masasından seramik kristal tabağı alırken kalbim hızla çarpıyor.

Adaçayı tütsüsünü söndürüp kenara koydum ve o avluya açılan kapıları açarken onu takip ettim.

"Vay canına. Çok güzel," diye mırıldandım, parlak aya bakarak.

"Evet. Evet, öyle," diye mırıldandı Drago.

Masayı avlunun karşısına, doğrudan ay ışığı alacak şekilde sürükler ve kristalleri dikkatlice ortaya yerleştirir.

"Bu uygun mu?" diye soruyor.

Başımı salladım, birdenbire söyleyecek söz bulamadım. Bu adam gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. İşlerin ne kadar çabuk çökeceğini zaten biliyorum.

Yan yana durup sessizce aya bakıyoruz. Çok rahatlatıcı. O kadar ki esniyorum ve başımı onun koluna yaslıyorum.

İçini çekerek kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti, başını da benim başımın üstüne koydu.

"Belki de evinizde kötü varlıklar yoktur," diye fısıldıyorum.

"Ah evet?"

Ona karşı başımı salladım.

"Belki de olumsuz enerji bizden kaynaklanıyor."

Ona doğru bakıyorum. O da bana doğru dönüyor.

"Böyle olmasını istemiyorum, Lily. Aslında, senin evrenimin merkezi olmadığını görmezden gelmenin tek bir saniyesine bile tahammül edemiyorum. Daha bir gün bile geçmedi ve bunu yapamam."

Derin bir nefes verdim.

"Öyleyse neden seni başka bir kadınla öpüşürken gördüm? Ve neden kendini açıklamak için daha fazla çaba göstermedin? Bu sonla ilgili bir sorun yok gibiydin." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz canımı yakıyor.

Başını salladı ve parmaklarını nazikçe benimkilerle kenetleyerek göğsünün üzerine yerleştirdi. Kalbi avucumun altında hızla çarpıyordu.

"O kadın tehlikeli, bu savaş başlamadan önce bitirmemiz gereken biri. Onun istediği bir şeye sahibim ve bunu koz olarak kullanıyorum. Anlaşmayı mühürlemek için beni öptü. Gördüğünüz şey buydu."

Ay ışığı üzerine vuruyor, gözlerinden güven fışkırıyor.

Ona inanıyorum. Bana bakış şekli her şeyi anlatıyor. "Peki. Eğer o kadar tehlikeliyse, neden seni öpüyor? Eski sevgilin mi?"

"Hayır, asla. Eskiden onun için çalışıyordum. Rusya'da güçlü bir mafya ailesinin başı."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Mafya babası mı? Vay canına."

“Evet. Tam bir şeytan.” Elimi yaralarının olduğu yere, yan tarafına doğru yönlendiriyor. “Bu yaraların sorumlusu onun ailesi. Beni öptüğünde onu öldürmek istedim. Ve inan bana, senin hayatını riske atmayacak olsaydı, öldürürdüm.”

"Hayatım mı?" diye neredeyse nefesim kesildi.

“Her şeyi yoluna koyuyorum Lily. Lütfen bana güven. Bunun çok daha ötesinde şeyler var, sana anlatmam gereken çok daha fazla şey var; Monaco'da sahip olduklarımızın gerçekten geleceğimiz olup olamayacağına karar vermeden önce bunları anlatmalıyım.”

Yutkunuyorum. "Başka ne?"

“Söz veriyorum, yakında her şeyi anlatacağım. Halletmem gereken birkaç iş var. Sonra da seni tekrar kazanmaya çalışmak istiyorum.”

Gülümsüyorum. "Beni geri kazanmak mı? Ben bir ödül değilim, Drago."

Başını salladı. “Lily, kalbini istiyorum. Ve karşılığında sana tüm dünyayı vermek istiyorum. İstedğim bu. Ama sadece beni affetmeni istemiyorum; bana ne kadar değer verdiğini tam olarak göstermek istiyorum. Hiçbir şüphe yok. Kendimizi kurtarmak için birbirimizi uzaklaştırmayacağız.”

"Neden bana söylemedin ki? Bana susmamı ve doğruyu söylememi söyleyebilirdin."

Elini yüzüne götürdü. "Bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Seni bırakabilirdim ve bensiz daha mutlu olurdun."

Kollarımı ona dolayarak göğsüne sokuldum. O da beni sıkıca kucakladı.

Beni tekrar kucaklıyor ve ben de onun kollarına yaslanıp eriyorum.

"Adaçayı işe yaradı. Yeniden arkadaş olduk," diye fısıldadım.

O uzaklaşmaya başlarken, başımı sallıyorum ve daha sıkı sarılıyorum. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Lütfen bir dakika daha," diye fısıldadım göğsüne doğru.

Eli sırtımda yavaşça daireler çizerek okşadı. "Hepsini alabilirsin, sevgilim. Tüm dakikalarım sana ait."

Başımı geriye doğru eğerek ona baktım. "Biraz uyuman gerek Drago. Çok yorgun görünüyorsun."

Dudakları hafifçe kıvrılarak sırıttı. "Bana göz kulak oluyor musun?"

Ellerimi göğsüne doğru yukarı doğru gezdiriyorum. "Birinin bunu yapması gerekiyordu, değil mi?"

Başparmağıyla dudağımı geri çekiyor. "Aramızdaki bu durumu düzeltereğim, Lily. Söz veriyorum."

Yanağımı avucuna yaslayarak ona hafifçe gülümsedim. "Bunu yapmanı dört gözle bekliyorum," diye takıldım.

"Annem yarın öğle yemeği için galerimde benimle buluşacak. Oradayken biraz da iş halletmem gerekiyor. Benimle gelebilir misin?"

Kaşlarını çattı, çenesi kasıldı.

"Birkaç saatliğine New York'a gitmem gerekiyor. Sanırım akşamın erken saatlerinde döneceğim. Charlotte seni götürebilir."

Başımı yana eğdim. "Charlotte, Declan'ın karısı mı?"

Sırıtarak, "Lily, dünyanın en ölümcül suikastçılarından biri. Onu ben eğittim. Hayatını ona emanet ediyorum." dedi.

"Çok havalı."

Kıkırdıyor. "Evet. Ama onun geçmişini kimseye dilemem." diyor, sesinde bir hüznle.

Esnemeyi bastırıyorum. "Ama şimdi mutlu, değil mi? Sanırım kötü şeyler iyiye yol açabiliyor."

Başını salladı ve parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Umarım öyledir."

"Ben yatıyorum. İyi geceler, Drago." dedim, parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum.

Ben uzaklaşırken nefesi kesildi. "Tatlı rüyalar, sevgilim."

Bir adım geri çekiliyorum. "Sabah görüşürüz, kahvaltı yapabiliriz?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Güneş doğmadan gitmiş olacağım."

"Ah." Yere doğru bakıyorum.

"Senin için geri döneceğim, Lily. Her zaman senin için geri döneceğim."

"Uyusan iyi olur." Ona bir öpücük gönderip yatağıma geri döndüm. Bu sefer gerçekten rahat uyuyabileceğimi hissettim. Bulduğum o mutluluğun kaybolmadığını, hâlâ burada, benim onu almamı beklediğini hissettim.

Kaçmayı bırakmalıyım. Bana gerçekten zarar vermeye çalışmayan şeylerden kendimi korumaya çalışmayı bırakmalıyım.

Geçmişin geleceğimi yönetmesine artık izin verme.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Drago

Uyuyamıyorum. Uyuyamam. Çünkü ona uyanmadan önce gideceğimi söylediğimde yüzündeki hayal kırıklığını görmekten başka bir şey göremiyorum.

Fırçayı tuvalin son köşesinin üzerinden geçirirken, verdiğim sözü kendime hatırlatıyorum. Bunu düzelteceğim. Ve bu da onun benim gerçek halimi görmesine izin vermek anlamına geliyor.

Belki de asla affetmediği kısımlar bile.

Şimdilik daha küçükten başlayacağım. Ona kendimden bir parça daha vereceğim.

Ofisimden aşağı inip sessizce Lily'nin kapısını açtım. İçeri girmedim. Sadece orada durup, hayatını saran fırtınadan habersiz, huzurlu bir şekilde uyurken göğsünün düzenli inip kalkışını izledim.

Resim çalışmasını yatağın ucuna koyuyorum. Mektup yanına, son hediye ise özenle gardırobuna yerleştiriliyor.

Sonra geldiğim gibi çıkıyorum. Sessizce. Görünmezce. Sanki hiç orada olmamışım gibi.

Lev merdivenlerin dibinde bekliyor. Kızına bakmam konusunda bana duyduğu güveni kırdığım için kendimi suçlu hissetmeliyim. Öyle hissedeceğimi sanıyordum. Ama hissetmiyorum. Aslında hissetmiyorum.

Onunla da konuşmalıyım. Kahretsin. İkisi de gerçeği hak ediyor, ama bir türlü bunu yapamıyorum.

Çünkü bana olan güveni, dünyadaki her şeyden çok daha önemli.

Lev ile olan arkadaşlığım bile.

"Senin için erken, Lev."

Bana bir kahve uzattı. "Sence ben de eğlenceden mahrum mu kalıyorum?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

"Şanslısın ki bugün Lily'ye bakacak birini buldum," diye hatırlatıyorum ona.

Onun görevi basit. Hayatta kalmak. Kızını güvende tutmak. Sanki hâlâ otuz yaşındaymış gibi benimle tehlike peşinde koşmamak.

Her zamanki gibi, sağduyuyu görmezden geliyor. "Burada kapalı kalamam Drago. Sahada işe yarar biriyim, henüz yeteneğimi kaybetmedim."

Alaycı bir şekilde, "Pekala. Sadece şunu unutma, burada benim emirlerimi yerine getireceksin, tersi değil." dedim.

Yüzünde bir anlık eğlence ifadesiyle bana selam veriyor. İstemsizce başımı sallıyorum.

"Hadi şu lanet olası arabaya bin Lev. Yoksa fikrimi değiştiririm."

"Evet, patron. Anladım, patron."

Bagajım savaş başlatmaya yetecek kadar silahla dolarken, Charlotte arabasıyla evin önündeki yola girdi.

Hiç tereddüt etmiyor. Yanıma geliyor ve beni kucaklıyor. "Drago, iyi misin?" diye soruyor geri çekilirken.

"Evet. Sadece uyuyamadım."

Gözleri anında kısıldı. "Hım. Döndüğünde konuşabiliriz. Ben sadece Lily'yi işe götürüyorum, değil mi? Sonra o dönene kadar evde kalacağım?"

Başımı salladım. "Evet. Yakın koruma. Bu akşam evde olmalıyız. Declan'a başka bir iş için ihtiyacım olacak."

"Gerekir mi?" Kaşları kalktı.

"Will. Bir adamı öldürmem gerek. Mesajı bırak. Sonra evdeyiz."

"Hım. Bu yüzden mi küçük bir orduyla geliyorsunuz?"

Omuzunu kavrayarak kıkırdadım. "Declan'a hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, Charlotte."

O tek kelime etmeden bile endişesini hissedebiliyorum. Onu çok seviyor. Bebeklerini de aynı derecede çok seviyor. Ve biliyorum ki Declan onlara geri dönmek için ateşin içinden bile geçerdi.

"Ya da sen, Drago."

"Bensiz de hayatta kalırdın," diyorum ona.

Ama tüm bunların dışında beni seven insanların olması, beni yeniden ayağa kaldıracak.

Başını salladı. "Bu benim ve Isabella'nın kalbini kırardı."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Beni alt etmek çok zor, biliyorsunuz. Gelecek hafta Isabella ile biraz vakit geçireceğim. Onu özledim."

Bu onun yüzünde bir gülümseme yaratıyor. Ama içimde, göğsümdeki o acı geri dönüyor. Çünkü bu bana Lily ile neredeyse sahip olduğum hayatı hatırlatıyor. Baba olabileceğim, hatta iyi bir baba olabileceğim o çılgın fikri.

"Şimdi... Lily. Bu sadece Lev'in kızı olmaktan daha fazlası, değil mi?" diye soruyor sessizce, dudaklarını ısırarak.

Eğer birisi beni tamamen çözebiliyorsa, o da odur. "Evet. Lütfen ona iyi bakın."

Arabaya binmeden önce söyleyebileceğime güvendiğim tek şey bu.

Arabayla uzaklaşırken Lev'e baktım. "Lily bugün annesiyle buluşacak."

"Evet," diye mırıldanıyor. "Kızımın kalbi çok affedici."

Çenem kasılıyor.

Onun affını, bana borçlu olduğunu düşündüğü için istemiyorum. Affını kazanmak istiyorum. Onun iyi kalbine layık olmak istiyorum. Ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacak adam olmak istiyorum. Umarım bunun için kurduğum planlar işe yarar.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Zambak

Gerinmek için bacaklarımı uzattığımda boğuk bir ses geldi. Kaşlarımı çatarak doğruldum ve yatağın kenarından aşağı bakarak gözlerimdeki uykuyu ovuşturmaya başladım.

Işığı açıp yataktan sessizce kalktım, bir yastık ya da telefonumu bulmayı bekliyordum.

Bunun yerine, kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacak gibi atıyor.

Bu bir resim.

Son derece detaylı bir işçilik. O kadar büyük ki, yapımı saatler sürmüş olmalı.

Benim için.

Arka plandaki buz mavisi dalgalar, uçakta bana nefes almamı söylediğinde tam olarak hayal ettiğim gibiydi. Burnumun yanındaki minik çiller. Gözlerimdeki koyu pus. Hatta eyeliner sürme şeklim bile.

Boğazım yanıyor, zorlukla yutkunuyorum.

Alt köşeye bir göz atıyorum.

İmzası.

Ve isminin yanında küçük bir kalp.

Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor. Sadece yetenekli olduğu için değil, aynı zamanda zamanını beni resmetmeye ayırdığı için. Ben onun için bir sanat eseriyim. İncelenmeye değer bir şey. Ezberlenmeye değer bir şey.

Dikkatlice resmi yatağın üzerine koydum ve yanındaki beyaz zarfa uzandım. Açarken parmaklarım titriyordu ve içindekileri okudum.

Lastochka.

*Bunu bizim için düzeltereğime söz vermiştim.
Kalbin çok özel ve ben de ona değer verecek adam olmak istiyorum.*

Bunu yapabilmek için layık olmam gerekiyor. Ve geçmişimle ilgili sana anlatmam gereken birçok gerçek var.

Sanat benim için Zihnimi sakinleştiren şeydir. Ve bana ilham veren şeyleri çizerim.

Sensin o, Lily. Bana daha iyi bir insan olmam için ilham veriyorsun.

Ama biliyorum ki, tıpkı benim gibi, senin de sakladığın yönlerin var. İkimizin de kendi başımıza yüzleşmekten çok korktuğumuz şeyler bunlar.

*Gardiropta bu akşam için bir elbise bulacaksınız.
Senin yeniden aşık olmanı izlemek istiyorum.*

Belki dans etmek değil. Ama belki de benimle birlikte bale gösterisi izlemek istersin?

Beni kurtardın.

Kendinizi yeniden bulmanızda yardımcı olayım.

Sizi tiyatroda bekliyor olacağım. Charlotte size eşlik edecek. Bu akşam saat 20:00.

Eğer evet dersseniz, bu hayatımızla geri kalanla başlangıç olacak.

Artık hayatta kalmak yok. Yaşamak istiyoruz.

Aşk,
Drago.

Bir kere okudum.

Öte yandan.

Birkaç hafta önce, bale düşüncesi bile dizlerimi fena halde titretirdi. Bir daha asla dokunamayacağımı sandığım bir hayaldi. Sadece düşünmek bile beni fiziksel olarak hasta eden bir şeydi.

Peki ya şimdi?

Yanına oturma fikri. Elinin elimde olması. Varlığının beni sakinleştirmesi. Yapabilirim. Yeniden yaşamak istiyorum.

Gardırobu açtığımda hemen beyaz kutuyu buldum. İçinde göz alıcı, siyah, yere kadar uzanan bir elbise vardı. Askılı yaka. Kumaşa işlenmiş zarif elmas desenleri, hareket ettiğimde ışığı yansıtıyordu. Etek kısmı, uyluğumun üst kısmına kadar uzanan bir yırtmaçla serbestçe akıyordu.

Altında ise öldürücü bir çift topuklu ayakkabı var.

Telefonumu alıyorum. Bugün ne yapıyorsa ciddi, önemli görünüyor. Bu yüzden aramıyorum.

Mesajlaşıyorum.

Ben: Akşam 8'de görüşürüz. Bugün kendine dikkat et, sevgili dostum.

Cevabı neredeyse anında geliyor.

Drago: Sana söylemiştim, seni evim yapmak için dünyayı yerinden oynatırım.

Charlotte arkamda dururken galerinin kapılarını iterek açarken hâlâ bu geceyi hayal ediyordum.

Roxy heyecanlı bir çığlık atarak üzerime atıldı ve kollarını belime doladı. "Lily!"

Gülerek ona sarılıyorum, sonunda o da geri çekiliyor.

"Burada tek başına sıkıldın mı?" diye takılıyorum.

Başını salladı, bana o hüzünlü köpek yavrusu bakışlarını attı; sonra bakışları benden öteye, yeni gölgeme kaydı.

"Ah, bu Charlotte," diye söylüyorum ona.

Charlotte rahat bir gülümsemeyle öne çıkıp elini uzattı. Roxy de gülümseyerek elini sıktı.

"Önceki korumadan daha güzelsin," diye şaka yapıyor Roxy.

Charlotte gülüyor. "Bir canavardan daha güzel, ama bir o kadar da ölümcül."

Yanağımın içini ısıırıyorum.

Drago çok güzel. Tehlikeli yanı ise hissedilebilir.

Ama Roxy haksız değil. Charlotte da çok güzel. İnsanların sadece bakımlı ve tatlı görüldüğü için hafife aldığı türden bir kadın.

Roxy'nin gözleri kocaman açıldı.

Bazen herkesin bu dünyada yaşamadığını unutuyorum. Roxy'ye gerçeği ne kadar söylesem de, onu yine de gerçeklerden korumaya çalıştım. Onun bana boyun eğmesine izin veremem. Şimdi değil. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım varken değil.

"Korumalara ihtiyaç duymanız bile çılgınlık," diyor ihtiyatlı bir şekilde. "Yani... biri sizi öldürmeye mi çalışıyor?"

Charlotte'a şöyle bir göz attım.

Bana başını hafifçe sallayarak, "Onu korkutmayın," dedi.

"Hayır, Roxy," diyor Charlotte sakince. "Endişelenme. Bunlar sadece başka şeyler de olurken alınan önlemler. Lily güvende. Sen de güvendesin."

Roxy yavaşça başını salladı, rahatlamıştı. Sonra hızla masasına koştu ve siyah bir çanta kaptı, aceleyle geri gelip çantayı ellerime tutuşturdu.

"Bu, sipariş ettiğiniz kazak, şey..."

"Ah evet," diye kıkırdadım, onu biraz çıkarıp şöyle bir göz atmak için.

Midem alt üst oldu.

Bunu ona vermeyi dört gözle bekliyorum.

Tanrım, bir an önce eve gelmesini ve bu sefer hakkıyla barışmamızı dört gözle bekliyorum.

"Annem bugün öğle yemeği için geliyor," diyorum, zaten çok yorgunum. "Uzun süreceğini sanmıyorum, sonra da Marco için planları gözden geçirebiliriz."

Roxy gözlerini devirdi. "Asistanı çok sinir bozucu."

Ona dik dik baktım. "Uslu dur. Bu gösterime ihtiyacımız var."

Kadın dramatik bir şekilde göğsünü tuttu. "Ben her zaman nazikim. Sadece şunu söylüyorum... o çok titiz."

Omuz silkerek, "Çoğu sanatçı sadece işleriyle ilgilenir" diyorum.

Charlotte'a döndüm. "Kısa bir tur ister misiniz?"

"Bir tane isterdim." Gülümsüyor. "Burası çok güzel. Gotik unsurları seviyorum ama yine de çok şirin."

"Teşekkür ederim," dedim, göğsümde bir sıcaklık hissi belirdi.

Ve Monaco'da bir galeriyle neler yaratabileceğim hakkında düşünmeden edemiyorum. Gotik hava yerine daha hafif bir şey tercih ederdim. Belki maviler. Temiz ve aydınlık.

Ona odaları gösterdiğimde, kendimizi mutfakta buluyoruz.

Charlotte, sırtarak tezgâha yaslanıp, "Peki," dedi. "Sen ve Drago?"

"Henüz belli değil." Rahat bir tavır takınmaya çalışıyorum. "Ama ondan hoşlanıyorum."

Kahvesinden bir yudum alıyor. "Drago'nun sonunda mutluluğunu bulmasını çok isterdim. Bunu hak ediyor."

Yavaşça başımı salladım. "İkiniz gerçekten çok yakınsınız, değil mi?"

Charlotte ile henüz Hallie veya Bella gibi yakın bir arkadaşlık kuramadım. Ama sadakatini, güvenini gördüm.

"Hayatımı o adama borçluyum," diyor kısaca.

Ön kapı açılıyor ve nabzım hızlanıyor.

Kupamın kenarına hafifçe vuruyorum, kendimi şimdiden hazırlıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Bana şans dileyin."

Ben dışarı çıkarken Charlotte hemen arkamdan geliyor.

Ve işte orada. Annem—galerimin tam ortasında, sanki içerideki havanın sahibiymiş gibi duruyor.

Bugün daha iyi görünüyor... Daha az yorgun. Makyajı yapılmış ve koyu kırmızı ruj, soluk tenine karşı cesur bir kontrast oluşturuyor. Saçları yeni boyanmış, daha koyu. Daha pürüzsüz.

"Anne," dedim ihtiyatlı bir şekilde.

Arkasını döndüğünde yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Lily! Çok güzel görünüyorsun," diye coşkuyla söylüyor, sanki beni iyice incelemesi gerekiyormuş gibi bir adım geri çekiliyor.

Roxy, koruyucu küçük bir bekçi köpeği gibi yanımda beliriyor. "Kahveleri getireyim. Ne istersin—"

"Maria," diye eğilip fısıldadım.

Roxy'nin dudakları bir çizgi haline geldi, ama başını salladı ve tekrar anneme döndü.

"Bir vanilyalı latte rica edebilir miyim canım?" diyor annem.

"Bir fincan flat white alacağım," diye ekledim hemen. "Bir de tatlı bir şeyler alın. Charlotte ne isterse onu da getirin."

Annemin bakışları Charlotte'a takılıyor. Ve orada kalıyor. Ne gülümseme, ne de ifade. Sadece... bakıyor.

Midem bulanıyor.

"Anne?" diye soruyorum.

Boğazını temizleyip uyanıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim. Dalmıştım."

Zoraki bir gülümseme takındım. "Hadi gel. Ofisime gidelim."

Belki babam haklıdır. Belki de uyuşturucu kullanıyordur.

Ofisime girdiğimizde kapıyı açık bırakıyorum. Charlotte'ın talimatları kafamda yankılanıyor. Kilitli kapı yok. Banyoda olmadığım sürece her zaman görüş alanında olması gerekiyor.

Bunun gerekli olmasından nefret ediyorum. Ayrıca Drago'nun peşimden gelmesini tercih etmemden de nefret ediyorum.

Annem sesi yumuşayarak, "Beni görmek istediğine çok sevindim, Lily," dedi. "Seni gerçekten çok özledim."

Oturuyorum, bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum, endişe göğsümü bir uyarı gibi tırmalıyor. Yavaşça nefes alıyorum. "Sana her şeyi düzeltmen için bir şans daha vermek istedim, Anne."

Gözleri yere iner. "Bunu nasıl yapacağım?" diye sorar. "Sasha'nın sana yaptıklarını değiştiremem."

İrkilerek geri çekildim.

Onun adını söyleme şekli o kadar normal, o kadar sıradan ki, sanki dünyamı altüst eden bir yırtıcı değilmiş gibi.

"Hayır. Yapamazsın," dedim sesim titreyerek. "Ama o gece, annem olarak beni koruyacağına dair tüm güvenimi kaybettim. Neredeydin? Soyunma odama nasıl girdi? Neden?"

Derin bir nefes aldı. "Sizinle tanışmak istediğini söyledi."

Alaycı bir şekilde, "Bunu gerçekten o yaptı, değil mi?" dedim.

"Seni bize katılmaya ikna etmek istedi," diye aceleyle söyledi. "Ohio'ya gelmeni. Seni çok özlemiştim. Bunun beni neşelendireceğini düşündü."

Ağzım açık kaldı ve midem bulandı. "Demek bana tecavüz ederek beni korkutup..."

Bitiremiyorum bile. Tenim buz kesiliyor.

Alnımda ter damlacıkları biriktiğini hissediyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerimi kemiriyor, kalbim hızla çarpıyor.

"Böyle bir planı olduğunu bilmiyordum," diyor hızla. "Sadece soracağını ya da sana para teklif edeceğini sanıyordum. Bilmiyorum."

Ona bakıyorum ve nedense ona sarılmak istiyorum. Çok üzgün, çok kayıp görünüyor. Sonuçta o benim annem. Hata yaptı, ama bu onun suçu değildi. Aslında değildi.

"Hayatım üzerine yemin ederim ki bilmiyordun, değil mi?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Lily, yemin ederim. Onun o adam olduğunu hiç bilmiyordum. Bana her zaman çok iyi davranırdı." Sesi titriyordu. "Sadece seni eve istedim. Sana zarar vermesini istemedim. Bebeğime kimsenin zarar vermesine asla izin vermezdim."

Ağlamaya başlıyor. Ve içimdeki mantıklı her şey "yapma" diye bağırır da, oturduğum yerden kalkıp kollarımı ona sarıyorum. Onu teselli ediyorum. Yanlış geliyor, sanki kendime ihanet ediyormuşum gibi.

"O gün ikinizi de kaybettim," diye hıçkırarak söylüyor. "Hayatım bir yalanmış. Çok üzgünüm Lily. Lütfen beni affet. Benden nefret ettiğini bilerek ölemem."

Anında geri çekiliyorum.

"Ölmek mi?" Sesim keskinleşti. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Başını çok hızlı salladı. "Hiçbir şey. Yaşlanıyorum, Lily." Yanaklarını silerken Roxy kapıyı çaldı ve elinde iki kahve ve iki kekle içeri girdi.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece onları sehpanın üzerine bırakıp, buradaki havaya dayanamıyormuş gibi çıkıp gidiyor.

Annem fısıldayarak, "Tekrar senin annen olmak istiyorum," dedi. "Seni önceliğim yapmadığım için özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için. Hayatımızı daha iyi hale getirmeye o kadar odaklanmışım ki, seninle birlikte yaşamayı unuttum."

"Affetmeyi deneyebilirim," diye fısıldadım, elimi dizine koyarak.

Eli benimkinin üzerinde duruyor. "Senin affın benim kurtuluşum olacak."

Bunu söylerken göğsüm ağrıyor. "Geçmişî unutamıyorum ama iyileşmeye başlıyorum."

"Kızımı hayatıma geri istiyorum. Her şeyi yaparım. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum. Babanın yaptığı gibi asla."

Elimi geri çekip kaşlarımı çattım.

"O beni hayal kırıklığına uğratmadı," diye fısıldadım.

Başını yana eğerek bana göz kırptı. "Hâlâ babanla konuşuyor musun?" diye sordu dikkatlice.

"Evet."

"Seni böyle görmesinden nefret edeceğine eminim," diye mırıldanıyor.

Omurgam birden dikleşti. "Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Bana seni görmemi söyledi."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Ağzı açık kaldı. "Bekle, gerçekten onunla düzenli olarak mı konuşuyorsun? Ben sanıyordum ki..."

"Onunla birlikte yaşıyorum," diyorum ve yüzündeki şok dalgasını izliyorum. "Son zamanlarda yeniden bağlantı kurduk."

Odayı sessizlik kapladı.

Kahvemi bilerek yere bıraktım. Babam hakkında konuşmak için burada değilim. Bugün değil. "Peki... yeni temizlik şirketi nasıl?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Bana gözlerini kırptırıyor. Tamamen boş bakışlar. Charlotte'a baktığı zamanki aynı boş ifade. Sonra tekrar gülümsüyor, sanki maskesini tekrar takıyormuş gibi.

"Evet. Tamam. Temizlikten nefret ediyorum ama idare eder para kazandırıyor." Ağzı büzüldü. "Yeterli değil."

Ellerimi sabit tutmaya zorlayarak kahvemi kaldırıyorum.

Umarım babam haklı değildir.

"Hâlâ o tarikatın ya da her neyse onun üyesi misin? Yıllar önce kaçtığın tarikatın." diye soruyorum, sanki beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi, hafife almaya çalışarak.

Onu hep ateşlerin etrafında dans ederken, şarkı söylerken, dünyaya gülerken hayal ederdim.

Gözlerinde bir şey parıldar. Karanlık bir şey. Sanki annem bir anda yok olmuş gibi. Sonra güler ve tüylerim diken diken olur. "Bir tarikat değildi, Lily."

"Doğruu." Kaşımı kaldırdım. "Bana anlattığında kesinlikle öyle gelmişti. Beni de katılmaya ikna etmeye çalışmıştın, hatırlıyor musun?"

Bu, annemin en çılgın dönemlerinden biriydi. Evime geldi ve bana kurtarıcısından bahsetti. İlk başta sarhoş olduğunu sandım. Ama sonra sarhoş olmadığını anladım. O zamanlar sadece on sekiz yaşındaydım ve neredeyse bir yıldır ortadan kaybolmuştu. Ona kesin bir dille hayır dedim ve sabahleyin gitmişti.

Onu bir sonraki görüşüm birkaç yıl sonra bale gsterimdeydi. Onu her zaman gösterilere davet ederdim ama hiç gelmezdi. Son sefer hariç.

Dudaklarını yavaşça yaladı. "Hatırlıyorum."

"Oh, neyse ki," diye mırıldandım. "Demek ki hafızanı silmemişler."

Hiçbir şey. Gölümseme bile yok. "Tarikat, Sasha öldüğünde sona erdi," diyor sesi alçalarak.

"Utanç verici," diye mırıldandım düşünmeden.

Konuşmaya başlıyor, sonra kendini durduruyor. Bu duraklama kasıtlı, hesaplı gibi geliyor. "Hayatımın o kısmı bitti, Lily." Gözleri benimkine kenetleniyor. "Geleceğe odaklanmak istiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Deneyebiliriz," diyorum, çünkü ona verebileceğim tek şey bu.

Geleceğimin beni nereye götüreceğini bilmiyorum. Ya da onun gelecekte yer almasını isteyip istemediğimi.

"Seninle ilgili ne haber?" diye soruyor fazla neşeli bir şekilde. "Sanat mı? Sanata bu kadar meraklı olduğunu hiç bilmiyordum. Bana her şeyi anlat."

Sadece maskesi tekrar yerine takıldığı için rahatlamaya başlıyorum. Çünkü bu daha kolay. Çünkü Drago'yu tekrar görene kadar geçen sürenin dolmasını bekliyorum.

Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Kingslayer (feat. BABYMETAL), Bring Me The Horizon.

New York'un lideri Frankie ve adamları, caddenin karşısındaki otoparkta bizi bekliyorlar zaten. Romeo da burada, Keller'ın sağında duruyor, sanki gidecek başka yeri yokmuş gibi parmaklarının arasında sigarası yavaş yavaş yanıyor.

Enzo, kameralardan binayı çoktan incelemiş; içeride üç adam var. Bar açık değil ve aylardır da kapalı.

Bu gece için tüm planlarım hazır ve buraya hızlı bir uçuşla gelmenin son ayrıntılarını da hallettim. Düşünceleri bir kenara bırakıp önümdeki işe odaklanmalıyım. Her nefesimde kaygı beni tırmalasa bile.

Çünkü Lily'ye gerçeği nasıl söyleyeceğimi kaç kere prova edersem edeyim, her seferinde yanlış yapıyorum.

Frankie'nin arabasının yanına yanaştım ve saate baktım. Her şey doğru ayarlanmış. Dakikasına kadar zamanlanmış. Üç saat içinde geri dönmem gerekiyor.

İş için değil, onun için.

"Daha sonra bana yardım etmeniz gerekecek," diyerek arkadaki ikizlere döndüm.

Conan yolcu koltuğundan kıkırdadı, şimdiden eğlenmeye ve plan yapmaya başlamıştı bile. "Bir fiyatım var."

Gözlerimi devirip baş dayanağına yaslandım. "Kafeste ben olacağım, hiç şüphe yok, değil mi?"

Sürprizi bozduğum için gerçekten gücenmiş bir şekilde ağzı açık kaldı. "Nereden bildin?"

Başımın yan tarafına dokunuyorum. "Zihnini okuyabiliyorum, Conan."

Finn arkadan eğilip Conan'ın kafasına sert bir tokat attı, ses kapalı alanda keskin bir şekilde duyuldu. "Hayır. Çünkü sen tahmin edilebilir bir piçsin, Con."

Gülümsememi zorla bastırdım. Bir şekilde, bu aptallar ailem oldular. Hiç sahip olamadığım kardeşlerim, ama uğruna her şeyi riske atabileceğim kişiler.

"Bize neden ihtiyacınız var?" diye soruyor Conan, başını ovuşturarak.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek cevap vermeden önce kendime bir saniye kazandırıyorum. "Bu akşam bale gösterisinin özel bir gösterimini ayarladım."

"Tuhaf." Rowan hiç tereddüt etmeden araya girdi.

Dikiz aynasından ona sert bir bakış attım. "Lily için."

Reggie boğazını temizleyip ikimize de baktı. "Randevu mu?"

"Bu onun büyük özür dilemesi, dostum! Drago yapıyor bunu." Rowan kendinden fazlasıyla memnun bir şekilde gülüyor.

"Bir gün, aklımı kaçırdığımda, birinin beni onu öldürmekten alıkoymasına gerekecek," diyorum, Rowan'ın gözlerine son derece ciddi bir şekilde bakarak.

Onu çok seviyorum ama Tanrım, bu çok acı verici.

"Denemeni görmek isterim."

Conan buna kakhaha atarak gösterge paneline vurdu. "Bunu izlemek için iyi para öderdim. Şimdi, bizden neye ihtiyacınız var?"

Dudaklarımda yavaş ve bilinçli bir gülümseme beliriyor.

"Ah, boş ver. Ben de varım." diye ekliyor Finn, çoktan kabullenmiş bir şekilde.

Onları işin içine katabileceğim tek zaman şimdi. Lev, Declan'la birlikte yan arabada. Zaten gerçeği gizleyerek yalan söylüyorum. Zaten Lily'ye olan aşkımı Lev'le olan arkadaşlığımın önüne koyuyorum.

"Güvenlikte ikizler var. Mekan benim için kapatıldı ama kimse girip çıkamıyor. Conan, Lily'yi benden alıp arabayla götürebilir misin?"

Conan, sanki Noel sabahıymış gibi ellerini ovuşturdu. "Harika! Yeni Roller'ımı alacağım."

"Finn, eğer mümkünse ön tarafta güvenlik görevlisi olarak çalışabilirsin. Conan geldiğinde o da seninle birlikte durabilir."

Finn başını salladı, cebinden şapkasını çıkarıp başına taktı. "Elbette. Peki bu bale ne kadar sürecek? Steph'e söyleyeyim. Kızlarımı yatmadan önce öpmek istiyorum."

"Yumuşuyorsun," diye takılıyorum, ama bunu söylerken hiç de sert bir niyetim yok.

Omuz silkerek sırttı. "Umurumda değil. Bayılıyorum buna. Steph ve Wren benim hayatım."

Başımı sallıyorum. Şimdi anlıyorum. O kesinlik. O dayanak noktası. İstedğim şey bu. Her şeyi riske attığım şey bu.

"Peki ya Declan?" diye soruyor Conan.

"Madem o ve Lev çok iyi anlaşıyorlar, ondan Lev'i bu akşam Inferno'ya götürmesini rica edeceğim. Charlotte zaten planı biliyor; o sorun değil."

"Bekle. Yani Declan Lev'e kızabiliyor, biz de lanet olası bir kapının önünde beklemek zorunda mıyız?" diye sızlandı Rowan.

"Evet. Patron Declan. Sen değilsin," diye açıkça söylüyorum ona.

Reggie omuz silkerek, "Yapacağız," dedi.

Bu, ikiz kardeşinin ağzını hemen kapatıyor. Rowan göz kırparak, "Aşk için her şey," diyor.

"Umarım bu büyük jestim işe yarar," diye fısıldıyorum, daha çok kendi kendime.

Conan derin bir nefes verdi. "Eğer Lily de Hallie kadar inatçıysa, iyice özür dilemelisin."

"Niyetim bu."

Finn kaşlarını çatarak koltukların arasına doğru eğildi. "Onu kızdırmak için ne yaptın?"

Bu konuya girmek istemiyordum. Ama mademki bugün ifşaat ve günahlarımdan tövbe etmekle ilgili, neden olmasın ki? "Tatiana beni Monaco'da öptü. Lily gördü. Ve sonra onun beni itmesine izin vermeye karar verdim."

"Ah," diye tısladı Conan.

"Evet, doğru. Bunu berbat ettin dostum," diyor Finn açık sözlü bir şekilde.

Çenem kasıldı. "Evet, anladım Finn."

Conan, "Lev, kızıyla yattığını öğrenince işler çok garip bir hal almayacak mı?" diye soruyor.

“Evet, beni öldürebilir. Ama onu kaybedemem. Bunu Rahip öldükten sonra düşünceğim. Şimdilik sadece kızımı geri istiyorum.”

Dün gece ne kadar yakın olduğumuzu, ne kadar kırılgan olduğumuzu kanıtladı. Ona her şeyi anlatmak istedim. Her günahımı. Her sırrımı. Ama Lily'ye gerçeği söylemek, onun benim buna değip değmediğime karar vermesini izlemek anlamına geliyor. Bu beni dehşete düşürüyor ve belki de sonunda beni özgür bırakacak.

“Bekle. Tatiana? Bugünün konumunu öğrenmen için mi bunlar oldu?” diye soruyor Finn.

“Evet. Anlaşmayı resmen imzaladı. Lily'ye karşı hislerim olduğunu biliyor. Kinci bir kaltak,” diye tükürdüm.

Conan yanıma dürttü. “Frankie bize el sallıyor. Hadi gidelim.”

Arabadan aynı anda inip, botlarımızın beton zemine çarpma sesini duyarak onlara doğru yürüdük. “Bay Falcone,” diye selamladım elimi uzatarak.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu, dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. “Drago. Uzun zamandır görüşmedik.” dedi ve el sıkıştı.

Keller, Grayson ve Luca aramızdan ayrılıp diğerlerinin arasından sıyrılıp gidiyorlar. Ben de doğruca Romeo'ya yöneliyorum.

“Notu aldım. Çöküş yolda. Sadece Declan'ın imzası gerekiyor.” diyor kalın İtalyan aksanıyla.

Burası mutlaka Decadence olmalı. Çünkü bu başlı başına bir işaret. Mafya dünyasının güç merkezi olarak bildiği yer. Normal şartlar altında Decadence'e davet ediliyorsanız, dünyanın parmaklarınızın ucunda olduğu, güvenin elit çevresine davet edilmiş olursunuz. Ya da siz öyle sanırsınız.

Bu, Quinn ailesinin yarattığı bir efsane. İnsanlarla oyun oynuyorlar. Onlarla dalga geçiyorlar. Zekice bir hareket. Ama onlara ev sahipliği yapmakla görevlendirilmediğim için mutluyum.

Oyun oynamam. Şaka yapmam.

Declan yanıma yanaştı ve Romeo sigarasını bitirmeden önce o ve Lev arabadan indiler.

“Aralık. İmzanıza ihtiyacımız var,” diye sesleniyorum.

Bana başıyla selam verdi ve önce New Yorklu çocukları selamladı.

“Yanına kimi almak istersin?” diye soruyor Frankie.

Etraftaki adamlara baktım, hepsi eğitilmiş katillerdi. Ölümcül. “Sen ve Grayson. Conan ve Finn. Geri kalanlar gruplara ayrılıp çevreyi kontrol

etsinler. Reg ve Rowan, siz burada arabaların yanında kalın, kimsenin buraya tuzak kurmaya çalışmadığından emin olun."

Romeo boğazını temizledi. "Seninleyim." dedi bana. Sormadı.

O, Enzo'nun sağ kolu, bu yüzden itiraz etmiyorum.

Bunun üzerine bara doğru yöneliyoruz. Kapıya yaklaşıırken, "Conan ve Finn, siz arka tarafa geçin," diye talimat veriyorum.

Boynumu kütürdetirken adrenalın damarlarımda dolaşıyor, Frankie'nin kapıyı açmasını bekliyorum. Silahım hazır.

Frankie ön kapıyı açarken Grayson bizi koruyor.

Barda duran üç adamın başı da bize doğru döndü. Koridordan Conan ve Finn'in yaklaştığını fark ettim.

"İyi günler," diyorum sakince.

"Michael'ı arıyorum," dedim, doğrudan gözlerinin içine bakarak. Buraya gelmeden önce hayatının her ayrıntısını takip etmek hiç de zor olmamıştı.

Ama düşündüğümünden çok daha kısa boyluymuş.

Yağlı sarı saçlarını kulağının arkasına doğru itiyor. Önümdeki adamın tabanca kılıfına uzandığını fark ediyorum ve homurdanarak, tabancamı tam ona doğrultuyorum.

"Bunun böyle bir karmaşaya yol açmasına gerek yok," diyorum ona. Yine de işlerin ters gitmesine tamamen hazırlıklıyız. Tatiana'nın o lanet kolye için beni öldürmek üzere buraya bir ordu göndermeyeceğinden emin değilim. Ayrıca beni hafife almayacağını da biliyorum.

Michael, diğer iki adamın arasından geçerek, "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Vaiz'e iletmek istediğimiz bir mesajımız var."

Yüzünden kan çekildi ve ben öne doğru bir adım attım. "Bunu bizim için yapabilir misin?" diye sordum, silahımın ucunu boğazına dayayarak.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece bar üzerinden onlara para aktarıyorum."

"Sadece para mı?" diye soruyorum.

Elimde titriyor. "Kızlar. Para ve kızlar."

Alaycı bir şekilde, "Neyse ki vaizi size getirmek için bir planım var," diye fısıldadım.

Başını salladı. "H-hayır. Lütfen onları buraya getirmeyin."

Frankie ve adamlarına şöyle bir baktım ve başımı salladım. Tetiği çektiler, ancak susturucular görevlerini yerine getirirken korumaları yere yığıldı.

“Burada ‘haberciği vurma’ sözü geçerli değil,” diyorum Michael'a ve silahı çenesine dayayıp tetiği çekiyorum, bedeninin yere yığılmasına izin veriyorum.

Conan konuşmaya başlıyor, ben de elimi kaldırıyorum. Enzo güvenlik kameralarının kayıtlarını hackledi; biz de susturucu kullanarak hayaletler gibi içeri giriyoruz.

Hâlâ kimseye güvenmiyorum. Birkaç dakika sessizce bekledim, dinledim. İçgüdülerimin bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesini bekledim.

Sonra derin bir nefes veriyorum. "İşlem tamamlandı. Binadan çıkana kadar yerlerinizde kalın." diyorum kulaklığıma.

Tabancamı bara bırakıp mektubu çıkardım ve yerde yatan üç cesede baktım. Sonra da barın üzerindeki kirlere. "Cesetleri Vaiz için asılı bırakmak oldukça şiirsel değil mi? Mektubu Michael'ın yüzüne bir veda ile tutturabilirim," dedim adamlara.

Conan kıkırdadı. "Rüyalarınızın ne kadar canlı olduğunu görmek isterdim."

"Neyse ki rüya görmüyorum."

"Bence bu, mesajı mükemmel bir şekilde iletecek, Drago," diyor Frankie omzuma elini koyarak.

Ellerimdeki kana baktım ve tekrar Frankie'ye döndüm. "Senden bir iyilik isteyeyim..."

Gülerek, "Buyurun, devam edin. Bugün programımı bunun için boşalttım." dedi.

“Sadece üzerimi temizleyip smokinimi giymem gerekiyor, sonra da muhtemelen sizin özel jetinizi kullanmam lazım. Lev'in Declan ve diğer adamlarla birlikte bizim jetimize binmesi gerekiyor.”

Grayson, adamları asmak için kullanılabilecek herhangi bir şey bulmak amacıyla barda aramaya başlar. Finn ve Conan da ona katılır.

"Bir veda buldum," diye duyurdu Finn.

Conan onu elinden alıp ölü adamlardan birinin alnına bastırırken kaşlarını çatarak bana baktığında konsantre olamıyorum. Burnumun köprüsünü sıkıyorum.

"Conan, bırak bu işi profesyoneller halletsin," dedim ona.

Frankie arkamda öksürdü ve ben de dikkatimi ona çevirdim. "Evet. Bunda bir sorun yok. Barış görüşmeleri için Pensilvanya'ya geleceğim, bu yüzden o zaman iyiliğinin karşılığını ödemem gerekebilir," dedi.

"Sorun değil."

"Eh, en iyisi yaratıcı olmaya başlayalım. Bir fotoğraf çekmeliyim; Zara bunu komik bulacak."

Gülüyorum.

Lily'nin aynı tepkiyi vereceğini hayal bile edemiyorum. Ve vermesini de istemiyorum. Onu bu kan dökülmesinden olabildiğince uzaklaştırmak istiyorum.

Kırk yaşına yaklaşıyorum. Hayatımın geri kalanını böyle yaşamak gibi bir niyetim yok. Patron olmak istemiyorum. Çocuklarımın bu saçmalıklara bulaşmasını istemiyorum. Onların benim asla yaşayamadığım bir hayata sahip olmalarını istiyorum.

Sevgi dolu bir yer. Ölüm değil.

Tiyatro öldü.

Tam istediğim gibi.

Sahnenin önünde sıra sıra boş koltuklar uzanıyor, hayatımın en önemli anı olabilecek şeye sessiz tanıklık ediyorlar. Fısıltı yok. Bakışlar yok. Yargılama yok.

Sadece ikimiz. Onun korkmadan balenin tadını yeniden çıkarabilmesi için bir yol.

Takım elbisem çok dar geliyor, kumaş omuzlarımda geriliyor, boğazımdaki papyon neredeyse boğucu. İki parmağımla gevşetiyorum ama kalbimin hızla çarpmasını ya da avuçlarımda biriken teri yavaşlatmıyor.

Özel locamızda yalnız başıma oturmuş, karanlığa doğru bakarken, zihnimde binlerce farklı son dönüp duruyor.

Beni gerçekten olduğum gibi kabul edecek mi?

Onun görüştüğü adam değil. Dünyaya bıraktığım, kontrol altında tuttuğum benliğim de değil.

Ama onu gölgelerden koruyan adam. Her acı çektiğinde kanayan adam. Onu o kadar şiddetli, o kadar sessiz seven adam ki, bu sevgi neredeyse onu

yok ediyordu.

Her şey, onun arkamdan kapıdan içeri girdiği ana bağlı.

Ayağa kalktım ve huzursuz adımlarla, göğsüm sıkışmış bir halde kutunun içinde ileri geri yürüdüm. Altın korkuluğu kavradım ve öne eğilerek, cilalı metalde yansımam bana bakarken derin bir nefes aldım.

Bugün insanları öldürdüm. Ellerimdeki kanı sanki hiçbir şey olmamış gibi yıkadım. Bu beni etkilemiyor. Hiçbir zaman etkilemez.

Lily'yi incitmek mi? İşte bu, vicdan azabı duyacağım tek şey.

Köşedeki küçük masaya doğru ilerliyorum, orada tıraş losyonu şişesi duruyor. Şişeyi alırken elim hafifçe titriyor.

Doğrusu.

Kokuyla şişelenmiş.

Gözlerimi kapatıp sıkıyorum; sadece kendime değil, etrafımızdaki havaya da sıkıyorum, kokunun ortama yayılmasını sağlıyorum. Böylece kokuyu kaçırma ihtimali kalmıyor.

İçeri adımını attığı anda anlayacak. İçimde, kendimin bulamadığı kelimeleri söyleyecek.

Şişeyi masaya geri koyarken bacaklarım güçsüzleşti. Çünkü işte bu kadar. Onu bu gece kaybedebilirim. Varsayımsal olarak değil. Bir gün değil.

Gerçekten de öyle. Ve sadece bunu düşünmek bile beni neredeyse bayıltıyor.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zambak

Şarkı - goldenhour, JVKE

Evin dışında alçak bir motor sesi geliyor, derin ve kesinlikle pahalı bir ses. Pencereden dışarı bakıyorum, midem bulanıyor. Kesinlikle Drago'nun arabası değil. Babam da eve gelmedi.

"Arabanız geldi!" diye sesleniyor Charlotte merdivenlerden yukarıya.

Durun bir dakika. Hallie'nin bana bahsettiği araba Conan'ın yeni Rolls-Royce'u mu?

Kalp atışlarım düzensizleşiyor.

Elbisemi düzelterip aynada kendime son bir kez baktım. Saçlarım kıvrılmış, yüzümü çerçeveleyen yumuşak dalgalar, geri kalanı topuz yapılmış ve şık bir makyaj tercih etmişim. Abartılı bir şey yok. Sadece dudaklarıma hafif bir eyeliner ve dudak parlaticısı sürdüm.

Drago'nun bana aldığı elbise her şeyi hallediyor. Doğru yerlerde vücudu sarıyor, dikkat çekmek için bağırmadan zarif duruyor. Sanki bilinçli olarak seçilmiş gibi. Sanki beni görüyor gibi. Yıllar önce galerimin açılış partisinde giydiğim elbiseye benziyor.

Aşağı kata indim, topuklarımin tahtaya hafifçe vuruş sesi duyuluyordu ve Charlotte aşağıda anlamlı bir gülümsemeyle beni bekliyordu. "Çok güzelsin Lily. Drago seni görünce bayılacak."

Yanaklarım kızardı. İstemsizce utandım.

"Bu biraz fazla değil mi? Bir randevu için?" diye fısıldadım, kalbimin ne kadar hızlı attığının birden farkına vararak.

Charlotte gülüyor. "Drago'nun hiç sevgili bulduğunu görmedim. Hiçbir zaman. Ama işte böyle yapacağını hayal etmişim, her şey en ince ayrıntısına kadar mükemmel. İşte bu Drago."

Boğazım daralırken yutkunuyorum.

Ben mükemmel değilim. Tam tersine, dağınık biriyim. Çok düzenli değilim. Bazen doğru düzgün nefes bile alamıyorum. Çok fazla düşünüyorum. Çok fazla şey hissediyorum.

Babam çocukken bana hep kasırğa derdi.

Charlotte nazıkçe, "Kendinden şüphe etmeyi bırak Lily," diyor. "Herhangi bir erkek için yeterlisin. Herkes için."

Sözleri derinlerde bir yerlere yerleşiyor, farkında bile olmadığım çatlaklara işleniyor.

Ona gülümsüyorum. Gün geçtikçe, burada hayatımda hiç olmadığı kadar kendimi evimde hissediyorum. Quinn ailesi. Bella. Hallie. Charlotte. Drago. Onlar sadece beni korumuyorlar. Kırık parçalarımı iyileştiriyorlar ve beni daha güçlü kılıyorlar.

"Git, adamını bul, Lily."

Derin bir nefes alıp kendimi toparladıktan sonra dışarı çıktım.

Takım elbiseli Conan, karartılmış camlı Rolls Royce'una rahatça yaslanmış, kendinden son derece memnun bir halde duruyor.

"Lily," diyor, anlamlı bir gülümsemeyle yolcu kapısını açarken.

İçeri giriyorum ve o da kapıyı nazıkçe kapatıyor.

"Hallie hemen bilgi istedi. Lütfen ona iletin; sizi özliyor. Sanırım evde bebeğiyle yalnız hissediyor."

Aman Tanrım. Çok mesajlaşıyorduk ama buraya geldiğimden beri onu görmedim. "Kahretsin." diye homurdandım. O her zaman benim için oradaydı. Her zaman halimi hatırımlı soruyordu. Ve ben kendi kafamdaki karmaşayla o kadar meşguldüm ki, onu hiç kontrol etmedim.

"Lily. Dur." dedi Conan hızla. "Özür dilerim, demek istediğim senin adına çok heyecanlı. Sana kızgın değil. Yarın onu getireceğim, tamam mı?"

İçime öyle hızlı bir rahatlama hissi çöktü ki göğsüm ağrıdı. "Onu ilk iş olarak arayacağım."

Conan, trafiğe girerken bir şarkıya eşlik ederek mırıldanıyor, bir eli de direksiyonda rahat bir şekilde duruyor.

“Peki,” dedim, sesimi hafife almaya çalışarak. “Drago seni benim şoförüm olmaya ikna etmek için ne yaptı?”

"Hiç bir şey."

Yalan söylüyor.

"Bana yalan söyleme, Conan Quinn. Yoksa Hallie'yi hemen şimdi ararım. Ona asla yalan söyleyemezsin."

Nefesini verdi, sonra sırttı. "Bir sonraki maçım için antrenman yapabilmem için benimle kafese gireceğine söz vermişti."

Koluna bir tokat attım. "Sen bir aptalsın. Kafesine kurban aramaya çalışmaktan vazgeç."

Kolunu ovuşturarak kıkırdadı. "Bak, gelip izleyebilirsin. Senin adamın dövüşte benden daha vahşi." Dudaklarını hızla kapattı.

"Bu biraz seksi."

Gülerek, "İşte bu yüzden sen ve Hallie en iyi arkadaşsınız," dedi.

Suratımı astım. "Erkek zevkin mi kötüymüş?"

Göğsünü dramatik bir şekilde tuttu. "Nasıl cüret edersin!"

Araba yavaşladı ve tiyatronun önünde durduğumuzda kaşlarımı çattım.

Burası... sessiz.

Işıklar yanıyor, akşam gökyüzüne karşı sıcak bir şekilde parlıyorlar, ama kalabalık yok. Hiçbir gürültü yok. Sıra yok. Saate bakıyorum. Yedi elli. Erken gelmişim.

“Conan...” Sesim kısılıyor. “Herkes nerede? Yanlış yerde miyiz?”

Hiç etkilenmemiş bir şekilde başını salladı. "Lily. Bu büyük bir jest. Bir adam dizlerinin üstünde sana yalvarıyor. Gerçekten de kalabalığın buna izin vereceğini mi sandın?"

Sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi homurdanıyor, sonra da arabadan inmeme yardım ediyor.

Başım dönüyor. "Ama bu çok pahalıya mal olur, değil mi? Bu çılgınlık!"

Kolumu onun koluna geçirdiğimde kıkırdıyor. "Bizim gibi adamlar için bu hiçbir şeye mal olmaz, Lily. Buna alışmalısın."

Arka girişe doğru ilerliyoruz, ikizler orada takım elbiseli ve tetikte bekliyorlar. İkisi de gülümsüyor, hatta Reggie bile, bu beni şaşırtıyor.

İçeride, mekanı saran yumuşak klasik müzik, düzensiz atan kalbimi sakinleştiriyor.

Muhteşem. Avizeler tepede parıldıyor, altın süslemeler ışığı yansıtıyor, ayaklarımın altında koyu kırmızı bir halı uzanıyor.

"Burası ilk durağınız," diyor Conan, beni resepsiyona doğru yönlendirirken. "Ben de Finn ile birlikte ön kapılarda yerimi alacağım. Burada güvendesin Lily. Rahatla ve eğlen."

Sözleri karşısında omuzlarım düştü.

Tezgahın arkasındaki yaşlı kadın bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Siz Lily olmalısınız."

"Benim."

"Bu sizin için," diyor ve ön yüzüne ismim düzgünce basılmış mavi folyolu bir bileti bana uzatıyor. "Arkanızdaki asansöre binip ikinci kat düğmesine basarsanız, locanızda olacaksınız."

Ona teşekkür edip asansöre doğru yöneldim, göğsüm gerginlik ve heyecanla sıkışmıştı.

Kapılar kapandığında, aynalı duvarda kendi yansımamı görüyorum ve gülümsüyorum. Beni sinir krizine sokacağını düşündüğüm yer, bunun yerine beni heyecanlandırıyor. Kalbimin sahibi olan adamı sonunda elde etme arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Artık burada olmaktan korkmuyorum; kendimi güvende hissediyorum, çünkü onunla birlikte olacağım.

Asansör kapıları hafif bir tık sesiyle açılıyor ve ben de özel balkon katına çıkıyorum.

Gördüğüm ilk şey Drago oldu. Elleri cebinde, beni bekliyordu. Siyah smokini ona sanki sadece bu an için dikilmiş gibiydi; keskin hatları ve koyu kumaşı, gözlerinin daha da parlamasını sağlıyordu.

Muhteşem ötesi.

Topuklarımın hafifçe yankılanan sesiyle ona doğru bir adım atıyorum. Kımıldamıyor. Beni acele ettirmiyor. Sanki ne olacağını önceden biliyormuş gibi, sanki buna hazırlanmış gibi beni izliyor.

Nefes alıyorum.

Ve her şey durur.

Hava değişiyor.

O koku, öylesine tanıdık ki, dizlerim neredeyse titriyor. Beni sarıp sarmalıyor, göğsüme işliyor ve birdenbire artık bir tiyatrodan değilmişim gibi hissediyorum.

Karanlığa geri döndüm. Korkuya, acıya ve titreyen nefese geri döndüm. Öleceğime emin olduğum ana geri döndüm.

Ama sonra hissedebildiğim tek şey güven duygusu. Onun güçlü kolları. Başka hiçbir şeyin yapamadığı bir şeyi başararak beni sakinleştiren o koku.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyor. Hayır. Olamaz.

Yanlara doğru sendelerken elim ağzıma gitti, serin balkon korkuluğunu kavradım. Gözlerim bulanıklaştı, gözyaşlarım ne zaman geleceğini bile anlamadan akmaya başladı.

Drago anında orada. Elleri belimde, her zaman yaptığı gibi beni uçurumun kenarından geri çekiyor. Ve her zaman da öyle yapacak.

İşte o zaman anlıyorum. Bana söylediği için değil. Açıklama yaptığı için değil. Çünkü bedenim onu zaten hatırlıyor.

Son bir yıldır aradığım koku. Tam olarak bu. Beni güvende hissettiren koku. En kötü anılarımda sadece bir gölge olduğuna inandığım adamın kokusu.

Hiç yalnız değildim. Beni kurtaran bir yabancı değildi. Ruh eşim tarafından korunuyordum. "Sen kurtardın," diye hıçkırıyorum, gerçek göğsüm çökerken paramparça oluyor. "Sen beni kurtardın."

Nefesi kesiliyor. Başımı nazikçe yukarı kaldırıyor, başparmaklarıyla gözyaşlarımı sanki çok kıymetli bir şeymiş gibi siliyor.

"Özür dilerim, Lily," diye fısıldadı.

Başımı sallıyorum, nefesim kesik kesik geliyor. "N-neden? Nasıl pişman olabilirsin? Sen yaptın... Onu sen durdurdun. Aradığım kişi sensin."

Alnını alnıma dayadı, sesi boğuktu. "Sana gerçeği daha önce söylemediğim için çok özür dilerim. Birbirimize aşık olmadan önce söylemeliydim. Bana anlatacak gücün olmadan önce geçmişini biliyordum."

Bu sefer bilinçli bir şekilde tekrar nefes alıyorum. Onun tıraş sonrası losyonu beni anında sakinleştiriyor, göğsümdeki telaşlı bir şeyi yatıştırıyor. "Dünyadaki herhangi bir adamı seçebilseydim," diye fısıldıyorum, ellerim yakalarına kenetlenirken, "o gece beni kurtaracak kişi kim olurdu... o her zaman sen olurdun, Drago."

Şimdi gözyaşlarım sel gibi akıyor ama acıtmıyor. Aksine iyileştiriyor. "Üzgün olduğum için ağlamıyorum. Her şeyin anlam kazandığı için ağlıyorum. Biz... birbirimiz için yaratılmışız. Sen benim koruyucumsun. Anlıyorum. Geçmişteki hiçbir şey yüzünden değil, bana aşık olmamı istedin."

Yanaklarımı avuçlarının içine alacak kadar geri çekildi, bakışları yüzümü sanki beni yeniden ezberliyormuş gibi taradı. "Ben de öyle olduğum için mutluyum. Ama o gece... benim için çok şey değiştirdi. Şunu yapmam gerekiyor..."

Kalbim hızla çarpıyor. Daha fazlası olduğunu biliyorum. Gözlerinde görebiliyorum. Bu kırılgan, mükemmel balonu kırmak istemiyorum. Henüz değil. "Öpebilir misin, Drago?"

Gülümsemesi yumuşak. "Monako'dan döndüğümüzden beri her saniye bunu yapmayı hayal ettim."

Ve sonra dudakları benimkine değiyor. Yavaşça. Dikkatli bir şekilde. Sanki çok hızlı davranırsa bu anın paramparça olacağından korkuyor gibi. Dudaklarıma bir kez değiyor, sanki test ediyormuş gibi.

Ellerimi ceketine sıkıca kenetledim. Ona karşılık öptüğümde, dünya nihayet yerine oturdu.

Yıllarca süren korku. Cevapsız sorular. Adını koyamadığımız acı. Hepsi sessizliğe bürünüyor.

Eli saçlarımin arasına kayd, parmakları buklelerimin arasından tanıdık bir şekilde geçti ve bu da göğsümde bir sızıya neden oldu.

Başını yana eğip beni öpüyor, sanki bunu yıllardır içinde tutuyormuş gibi. Sanki bu bir ibadetmiş gibi. Sanki burası yuvaymış gibi.

Bu sadece bir öpücük değil.

Bu, sözsüz bir özür. Zaten tuttuğu bir söz. Yaşamaktan asla vazgeçmediği bir yemin.

Sonunda nefes almak için biraz geri çekildiğinde, alnı benimkine yaslandı, nefesi düzensizdi, tenime sıcak bir şekilde değiyordu.

Söze gerek yok.

Gerçek, onun beni tutuş biçiminde, bedenimin onun bedenini tanımasında ve bu anın bir başlangıç gibi değil de daha anlamlı gelmesinde yatıyor...

Ve daha çok eve dönmek gibi.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Drago

Şarkı, Takımyıldızlar, Piyano Versiyonu, Jade LeMac.

"Bebeğim, sana her şeyi anlatmama izin ver. Bunu dışarı atmam gerekiyor. Aramıza bir daha hiçbir şeyin girmesini istemiyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

Bu anı mahvetmek istemiyorum. Tanrı biliyor ki istemiyorum. Ama yalanlar her şeyi içten içe çürütüyor ve ben bu dersi acı bir şekilde öğrendim.

Çünkü o gece onu kurtaranın ben olduğumu bilmesi, bunun sonu değil. O parfümü kullanan adam olmak, gerçeğin tamamı değil. Bunu öğrense bile benden uzaklaşacağından endişelenmişim. Ama uzaklaşmadı. Ve ona olan takıntımın ne kadar derin olduğunu bilmeyi hak ediyor. Hayatımın son beş yılını, muhtemelen olmaması gereken şekillerde, ona adadığımı bilmeyi hak ediyor.

Ona aşık olmak istememiştim. Olmamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Onu uzakta tutmak, hatta benden bile korumak istedim. Ya bu anı manipüle ettiğimi düşünürse? Arkasından hayatıyla oynadığımı ve onu bana doğru çektiğimi düşünürse?

Çünkü bu gerçeğin tam tersi. Onu uzak tutmak, karanlıktan kurtarmak ve ışıktaki yaşamasını sağlamak için kendimi bilerek cezalandırdım.

"Başka ne olabilir ki, Drago?" diye soruyor usulca, sesi titreyerek.

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum. İşte başlıyor. Gerçek an geldi. "O gece bale gösterinizde olmam tesadüf değildi, Lily," diyorum sessizce. "Orada olmamın sebebi baban için yaptığım işti. Tüm önemli etkinliklerinize katıldım. Gölgede kaldım. Mezuniyetiniz. Doğum günleriniz. Sizi uzaktan korudum. Yıllarca yaptığım tek şey buydu. Yerine getirmem gereken bir görevdi."

Nefesi kesiliyor ve bu bile içimde bir şeyleri kırıyor. Suçluluk duygusu daha da yayılıyor.

Duraksıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Ta ki o gece seni kurtarana kadar. Titreyen bedenini kollarımda tutana kadar. İşte o an seni hayatım pahasına koruyacağıma yemin ettim."

Kaşları çatıldı, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi.

"Bundan sonra... artık sadece babanla görüşmek veya durum hakkında bilgi almakla kalmadım," diye devam ediyorum. "Senin güvenliğinin konusunda neredeyse takıntılı hale geldim."

Derin bir nefes aldı. "Ne hale geldi Drago?"

Acı bir nefes verdim. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "Seni izledim. Telefonunu hackledim. E-postalarını. Hiç haberin olmadan senin için kapılar açtım. Kim olduğumu asla öğrenemeyeceğinden emin oldum. Ama seni yalnız bırakamazdım. Bunun tekrar başına gelme riskini göze alamazdım. Sayamayacağım kadar çok gizlilik yasasını çiğnedim, Lily."

Bunu sesli söylemek bile rahatlatıcı değil. Kahrolasınca ölüyorum. Yüz ifadesini okuyamıyorum. Ama gözlerini kaçırmıyor. Gözünü bile kırpmıyor. Sadece dinliyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor, beni saniye saniye eziyor.

"Hayatımın ne kadarını mahvettin Drago?" diye soruyor sesi titreyerek.

Kahretsin.

"Babanı kandırarak sana sanat galerisi için para verdim. Önceki sahibini tehdit ederek sana satmasını sağladım. Başka biri çok daha yüksek bir teklifle geldi, ama o senin teklifini kabul etti. Sana layık görmediğim erkeklerle ikinci randevulara çıkmanı engelledim. Arabamda oturup senin kendi içinde dağılmanı izledim ve sana kendimi asla ifşa etmeyeceğime dair verdiğim sözü bozmamak için içgüdülerime karşı koydum."

Her şeyi anlatmaya başladığımda neredeyse nefes nefese kalmıştım. Ve dahası da var. Çünkü kendimi durduramadım.

"Bunu neredeyse beş yıldır her gün yapıyorum, Lily. Ve özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim, mahremiyetini ihlal ettiğim için. Arkandan iş

çevirdiğim için. Sana daha da çok aşık olduğumda bile sana hiçbir şey söylemediğim için. Ve Monaco'dan sonra beni bıraktığında, bunun en iyisi olduğuna gerçekten inandım. Seni hak etmediğime. Bensiz daha iyi olacağına.”

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, patlamak üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Çünkü inandığım tek gerçek şu: Lily için yeterince iyi değilim.

Başını salladı, yere bakarak. "Ama sana gerçekten aşık oldum, değil mi? Bu tamamen uydurma bir oyun değil? Bütün bunları planlamadın, değil mi? Seninle birlikte yaşamaya başlamam. Babamın geri dönmesi. Marco'nun Monaco'ya gitmemi istemesi? Hayatım gerçek, değil mi? Drago tarafından kodlanmış bir simülasyon değil?"

Sesinde bir öfke dalgası var ama nefret değil. Uzaklaşmak yerine sorular soruyor. Bunu bir şey olarak görmeliyim. Beni affedeceğine dair umudumu korumalıyım.

“Hayır bebeğim. Bunların hiçbiri sahte değildi. Yaptığım her şey senin güvenliğin içindi. Aksine, seni benden daha da uzaklaştırmak içindi, asla yaklaştırmak için değil. Sana söz veriyorum. Hayatım üzerine yemin ederim. Bu gerçek. Sana duyduğum şey her şeyim.”

Eli titriyor, elini göğsüme götürüp kalbimin üzerine koyuyor. Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyorum ve onun da hissettiğini biliyorum.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve kusursuz dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sana karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu biliyorum, Drago. Bana gösterdiğin adama aşık oldum. Beni koruyan adama. Bu da sonunda tekrar nefes alabilmem için kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Eğer o adam gerçekten sen isen, seni affediyorum."

Sanki ölümden geri dönmüş gibi derin bir nefes veriyorum. Rahatlama hissi beni sarıyor. Gözlerim onun gözlerine kilitleniyor ve ona gerçekte kim olduğumu göstermek için yaklaşıyorum.

"Seninleyken olduğum adam, sonsuza dek olmak istediğim adam," diyorum ona.

Elleri göğsümde yukarı doğru kaydı ve boynumu kavrayarak beni kendine daha da yaklaştırdı. "O zaman kalbim senin, Drago."

Yanağımdan süzülen gözyaşına engel olamıyorum. O da bunu fark ediyor ve dikkatlice siliyor, ardından avucunu yanağıma koyuyor.

"Hayatımın geri kalanını senin kalbine layık olmak için geçireceğimden emin olacağım, sevgilim."

Başını bir kez sallıyor, başparmağıyla yanağımlı okşuyor. "Şimdi beni öper misin, bebeğim?" diye fısıldıyorum.

Dudaklarıma doğru sırttı. "Bence bunu hak edecek kadar yalvardın."

Ben cevap veremeden dudakları dudaklarıma değdi. Onu kendime o kadar sıkıca çektim ki, sanki asla bırakmayacakmışım gibi. Ve o uzaklaştığında nefes nefese kalmıştım. Ama mutluydum. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Yani..." diye dikkatlice soruyor, "Temelde benim sapığımđınız? Ama... ürkütücü olmayan, beni hayatta tutmaya çalışan biri?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"Sanırım," diye itiraf ediyorum sessizce. "Sana asla zarar vermezdim. Asla. Görünmez kalırsam, müdahale etmeden seni güvende tutabileceğimi düşündüm. Ama sen zaten içime işlemiştin. Sana dokunduğum andan itibaren, asla duramayacağımı biliyordum. Bu yüzden mesafemi korudum."

Eli yukarı kalktı ve nazikçe yanağıma yaslandı. "Drago..."

Göğsüm sanki ikiye ayrılıyormuş gibi acıyor.

"Eğer Lev'in kızı olmasaydım," diye soruyor neredeyse fısıltıyla, "durum farklı olur muydu?"

"Evet," diye anında cevap veriyorum.

Dudakları aralandı, yüzünde hayal kırıklığı belirdi ve bu beni neredeyse öldürüyordu. "Evet," diye tekrarladım, şimdi daha yumuşak bir sesle, "çünkü uzak durmazdım. Seni kendime ait kııldım. İkinizi de korumak için uzak durdum."

Yutkunarak, "Peki ya şimdi?" diye sordu.

Ona doğru eğildim, burnumu onun burnuna bastırdım ve onu oksijen gibi içime çektim.

"Şimdi mi? Hiçbir şey, hatta baban bile, aramıza giremez. Eğer beni kabul edersen."

Gülümsemesi yavaş, kendinden emin ve yıkıcı. "Benden kurtulamazsın, Drago."

Göğsümdeki bir şey sonunda patladı.

O anda, sahnenin perdeleri arkamızdan kalkmaya başlarken, içimde tuttuğum her şeyi ona öpüyorum.

Artık korkmadan kesin bir gerçeğı biliyorum...

O gece onu sadece kurtarmakla kalmadım.

O da beni kurtardı.

Lily olmadan benim için bir gelecek yok. Bunca zamandır onu korumak hayat amacım oldu. Bu asla değişmeyecek. Ama şimdi onu sevmeyi de öğreniyorum. Ve hayatımda ilk defa, karşılıklı sevilmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum.

Arkamızdan yüksek sesle müzik çalıyor, ama bu bile üzerimizdeki büyüyü bozamıyor.

"Şimdi baleyi izlemek ister misin, tatlım?" diye soruyorum, parmaklarımı yanağında gezdirerek.

Onun bu konuda gergin olduğunu biliyorum. Ama dansı ne kadar çok sevdiğini de biliyorum. Bu onun içindeki ışıltının bir parçasıydı ve ben de ona bu ışıltıyı geri kazanmasında yardımcı olmak istiyorum.

Bu yüzden buranın tamamını kiraladım. Böylece bu süreci atlatmak için kim olması gerekiyorsa o olabileceği konusunda güvende. Onu izleyen kimse yok, sadece benim gözlerim var.

Panik onu ele geçiriyor. Ona bu paniği nasıl kabulleneceğini, nasıl kullanacağını öğretmek istiyorum. Lily sandığından daha güçlü.

"Bunu çok isterdim," diye fısıldıyor.

Özel locamızdayız, boş koltuklara bakıyoruz ve mekanın en iyi manzarasına sahibiz. Onu koltuğa götürüyorum ve o başını sallıyor.

"Ayakta durmak istiyorum," diyor kendinden emin bir şekilde.

Arkasına geçip kollarımı beline doladım. Performans ilerledikçe, bedeni müziğe göre hareket etmeye başladı. Gözlerini kapatıp müziğin içinden akmasına izin verdi.

Onun için kalbim kahrediyor.

"Çok güzelsin, Lily," diye fısıldadım boynuna, saçlarını yana iterek.

"Çok güçlüsün. İnanılmazsın." Boğazına öpücükler konduruyorum.

O da karşılık olarak mırıldanır.

Baleyi izlemiyorum. Sadece onu izliyorum. Bale yaparken yüzündeki gülümsemeyi. Yanağından süzülen ve sildiğim o ufak tefek gözyaşlarını. Ve o anda, kızımın o sevgiyi geri kazanmasına nasıl yardımcı olabileceğimi tam olarak anlıyorum.

Elimi göğsünün üzerinden kaydırıp boğazına yerleştirdim. Nefesini içine çektiğini ve başını göğsüme yasladığını hissettim. "Benim için dans eder misin, lastochka?" diye sordum.

Onun bana karşı kasıldığını hissettim, bu yüzden parmaklarımı boynunun etrafında daha sıkı tuttum.

"Şu an muhtemelen çok kötüyüm. Yıllardır antrenman yapmadım."

Ona doğru eğilip dilimi çenesinde gezdirdim. "Senin gibi bir yeteneği kolay kolay kaybetmezsin," dedim.

Diğer elimi elbisesinin yırtmacından geçirip uyluğuna dokundum. Tam o sırada dansçılar bacaklarını kafalarına doğru uzatıyorlardı.

"Bunu hâlâ yapabilirsin," diyorum, başını sahneye bakacak şekilde geri çevirerek.

Kalbi avucumda şiddetle çarpıyor ama nefesi sakin.

"Eğer benim için uslu bir kız olursan, seni ödüllendireceğim."

Derin bir nefes verdi, gözlerini sahneden ayırmadı.

Gülümseyerek ayağını bacağının yanından yukarı doğru, dizine kadar getirip sonra da uzatıyor. Zarifçe. Güzelce. Havaya doğru. Parmakları bir eliyle balkon korkuluğunu kavramış, diğer eli ise havada. Tıpkı sahnedeymiş gibi.

Ellerimi onun pürüzsüz, uzanmış bacağında gezdiriyorum. "Mükemmel, lastochka."

"Adı Développé," diyor bana.

Ayak bileğini tutarak onu yerinde tutarken, diğer elimle elbisesinin yırtmacından içeri girip külotunun üzerinden geçiyorum.

"Bütün bunlar benim için mi, bebeğim?" diye fısıldadım kulağına.

"E-evet efendim. Her zaman sizin için."

"Aferin kızım," diyorum ona, külotunu yana itip klitorisini okşarken.

"Bu hoşuna gidiyor mu, hımm?" diye soruyorum.

Başını salladı ve ben de boğazına bir öpücük kondurup iki parmağımı içine soktum. "Ben seninle zevk alırken sen de balenin tadını çıkarmak ister misin, sevgilim?"

Nefesi kesiliyor ve ben sırtıyorum, duvarları parmaklarımı sıkıca kavırıyor.

"Dizlerimin üzerine düzgünce çökmek istiyorum. Lütfen izin verin."

Başını çevirip bana baktı, dudaklarında yaramaz bir sırıtış vardı. "Dizlerinin üzerine çök, Drago. Ne kadar çok pişman olduğunu göster bana," diye takıldı.

Parmaklarımın hareket hızını artırdıkça göğsümden kısık bir hırıltı yükseldi.

"Güzel vajinanın parmaklarımın üzerine damlaması, beni affettiğini gösteriyor. Ama seni iyice tatmin etmeyi sevdiğim için, seni dilimle temizlemekten de memnuniyet duyarım bebeğim."

Yanakları kıpkırmızı oldu.

"Korkuluklara tutun," diyorum ona, bacağını indirip önüne geçerken, sırtımı korkuluklara yaslayarak.

Yere çömeliyorum ve bacağını omzuma atıyorum. O da elbiseyi daha yukarı iterek bana yardımcı oluyor.

"Önünde yırtmaç olan bir elbiseyi bilerek aldın, değil mi?" diye fısıldıyor.

Dudaklarımı ısırıp göz kırptım. "Belki."

Elimle kalçasını sıkıca tutarak, külotunu yana itip işe koyuldum, onu adeta yiyip bitirdim. Affedilmek için. Ona nasıl tapılmayı hak ettiğini göstermek için. Tetikleyici olacağını düşündüğü bir yerde bile aslında nasıl zevk alabileceğini göstermek için.

Lily, istediği kişi olmakta özgürdür.

Ben sadece burada olup onu sevmek istiyorum. Onun mutlu olduğunu görmek istiyorum. Ve eğer bu, bale gösterisinde dilimi onun içine sokmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Zambak

Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Müziğin yükseldiği an mı, yoksa dilinin sustuğu an mı, yoksa vücudumun artık darbeye hazır olmadığını fark ettiğim an mı?

Birdenbire titremeye başladığımı fark ettim.

Korkudan değil.

Yayınlandığı tarihten itibaren.

Onun için kendimi parçalara ayırırken, korkuluklara tutunarak öne doğru eğildim. Son dalga üzerime çarptığı anda, ayağımı tekrar yere koydu ve önümde duruyordu. Tek kelime etmedi. Yüzümü göğsüne bastırdı, gözyaşlarım hızla ve sıcak bir şekilde akarken, göğsüm sanki yıllardır bu nefesi tutmuşum gibi sıkıştı.

"Burada bir daha asla mutlu olabileceğimi düşünmemiştim," diye fısıldadım sesim titreyerek. "Bunun bittiğini sanıyordum. Onun benden aldığını düşünüyordum."

Eli boynumun arkasına doğru kaydı. "Senden hiçbir şey almadı," diye fısıldadı saçlarımın arasına. "Sen hâlâ o'sun."

İşte bu beni mahvediyor.

Hâlâ o.

Burnumu çekiyorum, elimle yüzümü siliyorum, ne kadar çok ağladığımdan utanıyorum ama aynı zamanda umursamıyorum da. Göğsüm ağrıyor ama şimdi daha hafif. Sanki eski bir şey sonunda çatlayıp havayı içeri almış gibi.

“Özlüyorum,” diye itiraf ediyorum sessizce. “Bale. Disiplin. Acı. Bedenimin bana aitmiş gibi hissettirmesi.” Yutkunuyorum. “Sanırım... sanırım geri istiyorum.”

Kollarını hafifçe sıkıyor. "O zaman alacaksın," diyor hiç tereddüt etmeden. "Bu iş bittiğinde ve güvende olduğumuzda, ona yer açacağız."

Başımı ona yasladım, gözyaşlarım ceketini ıslattı. "Tekrar çalışmaya başlayacağım," diye fısıldadım, ona değil de daha çok kendime. "Başlangıçta berbat olsam bile. Canım acısa bile."

Başımın tepesini öpüyor. "Her adımında yanında olacağım. Spor salonumu senin için bir bale stüdyosuna çevireceğim."

Sonra pozisyonunu değiştiriyor, beni nazikçe kucağına oturtuyor, sırtım göğsüne, bacaklarım da iyice sokulmuş halde. Düşünmeden ona sokuluyorum, mükemmel bir şekilde uyuyorum, sanki bedenim bu güven duygusunu zihnim unutsa bile hatırlıyor.

Müzik devam ediyor. Dansçılar hareket ediyor. Ve bu sefer, kendimi izlemeye bıraktım. Nefes almaya izin verdim.

Gösteri boyunca kolları hep etrafımda sarılı kaldı, bir eli kalbimin üzerinde, diğeri uyluğumda, dalgın dalgın desenler çizerek bana burada olduğumu, hayatta olduğumu, bu yerin artık acımı ele geçiremeyeceğini hatırlatıyordu.

Beni mahveden asla bale olmadı. Orası benim evim olmuştu. Güvenli alanım, benden koparılmıştı.

Ara sıra dudaklarının şakağıma, saçlarıma, yanağıma değdiğini hissediyorum.

Konuşmuyoruz. Konuşmamıza gerek yok.

Son selam verip onları alkışladığımızda, sakinleşmiş ama aynı zamanda bitkin düşmüş oluyorum. Bu sabah mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde bütünleşmiş hissediyorum.

Ona yaslandım, başımı gözlerine bakacak kadar yukarı kaldırdım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Gülümsüyor. "Sen benimsin, Lily."

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip, dudaklarına götürerek bir öpücük kondurdu.

"Sen de benimsin, Drago."

Aklıma birden bire bir düşünce geldi ve o anı bozdu. "Şimdi ne olacak? Eve gidip hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?"

Yutkunuyor. "On iki gün içinde düşmanla barış görüşmesi ayarladık. Her şey planlandığı gibi giderse, siz güvende olacaksınız. Babanız da öyle. O zaman, gerginlik azaldığında ona da söyleyebiliriz."

Yavaşça başımı salladım. "On iki gün boyunca gizlice dolaşmak mı?"

Bunun onu üzdüğünü görüyorum ve anlıyorum. Beni seçmenin ağırlığı, benim için olduğundan çok daha büyük onun için.

Babam beni yönetmiyor. Ama Drago'nun onunla bir ittifakı var.

"Sorun değil Drago. Bunu yapabiliriz. Ben de gizli kalabilirim. Ama bir kuralım var."

Kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Her gece benimle uyumak zorundasın. Gece gizlice içeri girip güneş doğmadan ortadan kaybolsan bile."

Gülerek, "Bunu yapabilirim," dedi.

Çeneme dokunuyorum. "Buna izin veriliyor mu...?"

"Cinsel ilişkiye mi girelim?" diye sırıttı.

Yanaklarım kızararak başımı salladım. "Evet. O."

Bana doğru eğildi, dilini boynumun sırtı boyunca gezdirdi ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"On iki gün boyunca senden uzak durabileceğimi mi sanıyorsun? İmkansız. Çok, çok sessiz olman gerekecek bebeğim. Bunu yapabilir misin?"

Gülüyorum.

Drago trafiğin arasından ustaca ilerlerken, dünyanın pencereden hızla geçip gittiğini izliyorum; dikkati hiç azalmamış. Bir eli direksiyonu sıkıca kavramış, diğer eli ise bacağımın üzerinde duruyor. Benimki de onun üzerine yerleşiyor, parmaklarımız sanki her zaman böyle olmaları gerekiyormuş gibi birbirine kenetleniyor.

İçimden bir ah çektim.

Çünkü ben huzurluyum. Çünkü mutluyum. Çünkü gerçek ortaya çıktıktan sonra onda oluşan farkı hissedebiliyorum.

Yıllarca taşıdığı gerilim, tıpkı sonunda nefes almasına izin vermiş bir adam gibi, az da olsa hafifledi. O gece orada olduğunu bilmek... hayatımın

en kötü anında beni gördüğünü ve yine de beni seçtiğini bilmek, göğsümün derinliklerinde bir şeyleri rahatlatıyor.

O benim yıkılmış halimi gördü. Ve yine de beni geri kazanmak için kendi içindeki şeytanlarla savaştı. Benimle bir şans yakalamak için her şeyi riske atmaya hâlâ hazır.

O, bana yeniden yaşayabileceğim kadar güven verdi. Balenin tadını yeniden çıkarabileceğim kadar güven verdi. Kendi bedenimde güçlü hissedebileceğim kadar güven verdi.

Bu ikinci şansı hak ediyor. İster inansın ister inanmasın, kalbimi hak ediyor.

Anne ve babam hayatımdan kaybolurken, o kaldı. Gölgede. Dünyanın bana tekrar zarar vermesini engellemek için sessizce kan akıtarak.

"Hey, Drago," diye fısıldadım.

"Evet, bebeğim?" sesi yumuşak ve dikkatliydi.

Gülümsememi zorla bastırdım. "O tıraş sonrası losyonunu aradığımı biliyor muydun?"

Çok az bir tereddütten sonra bacağımı sıkıyor.

"Evet," diye itiraf ediyor. "Biliyordum. Sadece nedenini anlayamıyordum."

Yavaşça başımı salladım. "Bu yüzden mi giymeyi bıraktın?"

"Hayır." Çenesi kasıldı. "Baleden sonraki gün bıraktım. Çünkü o geceyi hatırlattı bana. Ne kadar acı çekmiş olmalısın."

Gözlerim yaşlarla dolarken, elini daha sıkı tutarak kendimi ona teselli ediyorum.

"Bunu benim için tekrar giymeye başlar mısın?" diye sessizce soruyorum.

Bu sefer hiç tereddüt etmiyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Kalbim gümbür gümbür atarken ona döndüm. "Onu neden aradığımı bilmek ister misin?"

"İsterim."

"Çünkü bunun beni daha az yalnız hissettireceğini düşünmüştüm," diye fısıldadım. "Dışarıda birinin beni koruduğunu, güvende olduğumu hatırlatacağını. Tam olarak doğru değildi, ama zihnim karmakarışık olduğunda beni kabuslarımdan kurtarmaya yetecek kadar yakındı." Yutkundum. "Ama şimdi biliyorum... koku değildi. Beni tutan adamdı."

Nefesi kesildi. "Söylediğin için teşekkür ederim, lastochka."

"Rica ederim."

Duygudan kararmış gözleriyle bana baktı. "Yakınına en yakın olduğunu düşündüğün versiyon hâlâ sende mi?"

Sırıttım, çantamdan minik numuneyi çıkardım. Aramıza hafifçe sıktım.

Derin bir nefes aldı, sonra güldü. "Kahretsin, Lily. Çok yakındı."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Biraz daha sandal ağacı eklemeniz gerekiyordu," diyor düşünceli bir şekilde. "Vanilyayı biraz azaltın ve narenciye ekleyin."

Ağzım açık kaldı. "Narenciye olduğunu biliyordum."

Birlikte gülüyoruz ve içimde bir şeyler nihayet yerine oturuyor. Evde olma hissinin o derin, sessiz duygusu.

"Peki," diye takıldım, "tıraş sonrası losyonundan daha fazla sipariş vermek senin için kolay mı?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, bebeğim. Monaco'daki bağlantım hallediyor."

Midem alt üst oldu. Artık Drago'm var, kokuya ihtiyacım yok. Ama aman Tanrım, bu kokuyu sürdürdüğünde inanılmaz güzel kokuyor. "Bir gün oraya taşındığımızda," dedim hafifçe, "bol miktarda sipariş verebilir miyiz?"

Parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor. "Kalbinin dilediği her şey, Lily."

Ona doğru eğilip başımı koluna yasladım, varlığı bana huzur verdi. Aklımda hâlâ milyonlarca soru dönüp duruyordu, ama biri diğerlerinin önüne geçti.

"Beni başka bir adamla hiç gördün mü?" diye soruyorum.

Vücudu aniden kaskatı kesildi, bu da beni güldürdü. "Hayır," dedi ifadesiz bir şekilde. "Çünkü onu öldürürdüm. Ama senin randevulara çıktığını gördüm."

Dudaklarımı ısırdım. "Hiç külotlarımı çaldın mı?"

Sırıttı. "Hayır. Uzak durdum. Hatırlıyor musun?"

"Hım."

"Bir keresinde vibratör çalmıştım," diye ekliyor kayıtsızca. "Kristallerinizi almak için evinize gelmemi istediğinizde. Yani teknik olarak, kim olduğumu öğrendikten sonra oldu."

Sahte bir şekilde gücenmiş gibi doğruldum. "Drago."

Direksiyon simidine vurarak gülüyor. "Rahatla."

Arabayı sürerken onu izliyorum, parmaklarım yavaşça uyluğunda geziniyor. "Kendini... Elinle tatmin ettin mi?" diye mırıldanıyorum.

Ağzından kısık bir inilti çıktı. "Evet. Yaptım."

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık dalgası hissediyorum. "Onu götüne mi soktun?" diye fısıldıyorum.

Öksürürken boğazı düğümlendi. "Hayır."

Kıkırdayarak elimi bacağının daha yukarısına doğru götürdüm. "Boşalırken beni düşündün mü?" diye mırıldandım.

Başını salladı. "Evet. Ve gerçekten çok sert boşaldım."

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Vajinamdaki ağrıyı görmezden gelemiyorum.

"Eve döndüğümüzde onu asıl sahibine iade etmeyi kesinlikle düşünüyorum. Onu kendi üzerinde nasıl kullanacağını görmek istiyorum," diye ekliyor sesi boğuk bir şekilde.

Yanaklarım kızardı. "Ağzımı tıkamanız gerekebilir. Sessiz kalabileceğimi sanmıyorum."

Kırmızı ışıkta durduğumuzda başını hafifçe geriye doğru eğdi. "Konuşmaya devam edersen kenara çekeceğim, bebeğim."

Gülümsüyorum, kalbim mutlulukla dolu, bedenim mırıldanıyor.

İşte sevdiğim Drago bu. Güvendiğim adam. Seçtiğim kişi.

"Sorumluluk sende, Drago," diye fısıldıyorum. "...Efendim."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Rüzgara Doğru Bak, Uyku Belirteci.

Inferno'da barış görüşmelerinin detaylarını gözden geçirmekle geçen uzun ve yorucu bir sabah oldu. Tatiana, Vaiz'in de katılacağını doğruladı.

Aklımdan geçen tek şey, dün geceden beri dilimde Lily'nin tadının hala damağımda olmasıydı. Ve Lev uyanmadan önce onun odasından gizlice çıkıp kendi odama girmemin ne kadar yanlış hissettirdiği.

İşte yakında ortaya çıkacak bir sonraki gerçek bu.

Arabamı kilitleyip ön kapıya doğru koştum. Her iki taraftan altı kişi kiliseye girebilecek. Tüm silahlar kapıda bırakılacak.

Görüşmelerin dışında kurallar mı var? Yok öyle kurallar; yani her ihtimale karşı hazırlıklıyız. Her türlü ihanete, gölgelerden gelebilecek her türlü kurşuna karşı.

İşte burada Enzo devreye giriyor. Bağlantısı olan her mafya ailesini seferber etmiş durumda. Mikhail Volkov ve Las Vegas ekibi. Frankie ve New Yorklu adamları. Hatta Hunter Sterling ve Arizona'dan gelen kovboyları bile.

Ve ek bir hediye olarak mı? Enzo'nun kendi ailesi.

Onlar hakkında pek kimse fazla bir şey bilmiyor. Xander önderliğinde Chicago'yu yönetiyorlar, ama İtalya'da da adamları var. Pennsylvania üç gün içinde savaş alanı olacak.

Bu şehirde bizim haberimiz olmadan nefes alan kimse yok.

Ve gerilim açıkça ortada. Yüzeyin hemen altında yatan bir korku var, çünkü artık hepimizin kaybedeceği bir şey var.

Eşler. Aileler. Çocuklar. Arkadaşlar.

Biz bu vaizin peşine kendi çıkarımız için düşmüyoruz. Tam tersine. Bu canavarın Amerika Birleşik Devletleri genelinde ve muhtemelen tüm dünyada daha fazla kadın ve çocuğu insan kaçakçılığına sürüklemesini durdurmak için her şeyimizi, hatta hayatlarımızı bile riske atıyoruz.

Kötü şeyler yapıyoruz. Silah ticareti yapıyoruz. Uyuşturucu ticareti yapıyoruz. Dünyamızda yolumuza çıkan herkesi öldürüyoruz. Bu imparatorluk kan üzerine kuruldu. Ama masumların kanı üzerine değil.

Vaiz, nefret ettiğimiz her şeyi temsil ediyor. Sevdiğimiz insanlara zarar verdi. Ve şimdi buna son vermek bize düşüyor.

Birkaç yıl önce bu beni heyecanlandırırdı. Ölümün gözlerinin içine bakmak ve yüzüne tükürmek heyecan vericiydi.

Şimdi?

Şimdi tek istediğim eve koşup Lily'ye sarılmak, çünkü kaç sabahım kaldığını bilmiyorum.

Ölümsüz olduğumuzu sanmayı severiz. Değiliz. Biz sadece insanız. Ve neredeyse tüm bedava canlarımı tükettim. Bu, içinde yer alacağım son savaş olacak. Sadece hayatta kalmam gerekiyor. Geleceğimi neredeyse tadabiliyorum.

Zamanım azalıyor olabilir, ama Lily'nin bunu görmesine izin vermeyeceğim.

Bu sabah Quinn'lerle yaptığım görüşmeden önce, yeni vasiyetnamemi hazırlaması için her şeyimi avukatıma gönderdim. Sahip olduğum her şeyi. Yatırımlarımı, işlerimi ve mülklerimi. Hepsi Lily'ye kalacak.

Yani ben burada olmasam bile... o yine de bensiz de bir hayata sahip olacak.

Bu düşünce beni dehşete düşürüyor.

Ön kapıyı iterek açarken boynumun arkasını ovuyorum.

Evin içinde müzik yankılanıyor. Ben de gülümsüyorum ve doğruca mutfağa yöneliyorum, onu orada buluyorum. İlk başta konuşmuyorum. Gerek de yok. Sadece izliyorum.

Konsantre olduğunda yaptığı o dudak büzme hareketi. Sanki bir görevdeymiş gibi çekmeceleri karıştırırken bile yaptığı o zarif hareketler.

Sadece varlığıyla bile kalbimi hızlandırıyor.

Başını kaldırmıyor ama vücudu hareketsiz kalıyor. Sanki beni hissediyor.

"Burada bir mezura var mı?" diye soruyor, saçlarını yüzünden çekip dolapları karıştırmaya devam ederken, sanki ben burada onu aklıktan kıvranırken görmüyormuşum gibi.

"Evet. İşte." diyerek mutfak tezgahındaki çekmeciye açıp onu dışarı çıkardım. Elimde sıkıca tuttum.

Bana doğru döndü. "Neden? Duvarlar için bazı tabloların ölçülerini mi alıyorsun?" diye sordum.

Gözleri aşağıya doğru kaydı. Doğrudan kasıklarımın. Dudaklarında yavaş, muzip bir sırıtış belirdi. "Buna benzer bir şey," diye mırıldandı, bana doğru bir adım daha yaklaşarak.

Kolumu başımın üstüne doğru kaldırıyorum, ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. Ama o bantı tutmuyor. Bunun yerine parmakları kemerime dokunuyor, sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi.

"Ne yapıyorsun bebeğim?" diye soruyorum sesim alçalarak.

Lev'i Inferno'da adamlarla bıraktım. Bu bana zaman kazandırıyor. Ayrıca, takip cihazına eklediğim uyarı sayesinde, en ufak bir hareketinde bile telefonum alarm verecek.

Hiçbir riske girmek istemiyorum. Ve Lily'yi alabileceğim her saniyeyi istiyorum.

Dudaklarını yaladı, beni o ana geri götürdü. "Drago, hiç penisinin ölçüsünü aldın mı? Çünkü günlerdir kafamı kurcalıyor."

Kahkaha krizine girdim. Elimle boğazını kavradım, üzerine eğildim, başparmağımla hafifçe nabzını yokladım.

"On. Zor." diye mırıldandım. "Ama isterseniz ifademin doğruluğunu kendiniz de teyit edebilirsiniz."

Gözlerinde arzu parıltısı beliriyor. Kalp atışlarım avucumda hızlanıyor.

Ve işte o anda, acımasız bir netlikle biliyorum...

Bu kadın benim sonum olacak.

Ya da sonunda yaşama sebebim.

Onun ölçü bandını kapma isteğine karşı koymasını izlemek için bir saniye daha başımın üzerinde tutuyorum. Gözlerinin kısılmasını, sanki kazanmak üzereymiş gibi çenesini sıkışını...

Tanrım, onu çok seviyorum.

"Bundan keyif alıyorsun," diye mırıldanıyor.

“Belki,” diye itiraf ettim, bakışlarımı yavaşça vücudunda gezdirerek. “Belki de seni aç görmek hoşuma gidiyor.”

Yanakları pembeleşiyor ama gözlerini kaçırmıyor.

Tekrar uzandı ve sonunda kolumu indirdim, mezurayı sanki ona bir silah veriyormuş gibi eline verdim.

Çünkü öyleyim.

Çünkü o öyle.

Onu alırken parmakları benimkine değiyor ve göğsümde arzuyla alakası olmayan bir şeyle sıkışma hissediyorum.

"Mmm. O parfümü sıkıydın," diye fısıldıyor.

"Evet, öyleyim. Emin misin, bebeğim?"

Gözlerini kırıştırarak başını salladı. "Evet."

Onun burada, mutfağında, güvende durması, dışarıdaki dünya bıçaklarını bilerken müziğin çalması, her zaman istediğim ama kendime asla izin vermediğim her şey.

Boğazını temizledi, birdenbire konsantre olmuş bir şekilde ciddileşti. "Tamam," dedi, sanki bilimsel bir deney yapacakmış gibi. "Kıpırdama."

Gülümsememi zorla bastırdım. "Evet, efendim."

Yaklaşıyor. Kokusu burnuma çarpıyor, o kadar tatlı ki, kontrolüm kırılıyor.

Bunu yapmasına izin vermem gerektiğini biliyorum. Onun beni kızdırmasına, oynamasına izin vermem gerekiyor. Ama ben öyle biri değilim. Kontrolü böyle bırakmam. Ve onun benden olmamı istediği adam da bu değil.

Dizlerinin üzerine çöküp kemerimi çözdüğünde, deri kayışı kot pantolonumdan çıkarıp yumruğumun etrafına sarıyorum.

Gözleri kocaman açıldı ve yutkundu. Başımı yana eğip onu izledim. Onu adeta yiyip bitirmeye hazırdım.

Şortumu aşağı doğru itiyor ve nefesi penisime değdiği anda, yarı hazır halden tamamen sertleşmiş hale geliyor.

"Bundan sandığından daha çok zevk alıyorsun, Drago." diye mırıldandı, tırnaklarını uyluklarımda gezdirirken, vücudumdaki her kas gerildi.

Kadın mezurayı kaldırıyor. Nereye koyacağına karar vermeye çalışırken dili bir anlığına dudaklarının arasından dışarı çıkıyor.

Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi izliyorum. Ellerim yanlarımda kasılıyor, ona dokunma dürtüsüne direniyorum. Onu kendime çekme dürtüsüne. Onun gerçek olduğunu kendime hatırlatma dürtüsüne.

"Titriyorsun," diye mırıldandım.

"Hayır, değilim," diye yalan söylüyor hemen, gözlerini kasetin kendisine ihanet etmiş gibi kısıp kasetin üzerine dikeyor.

Hafif bir kıkırdama sesi çıkardım. "Cesursun, lastochka. Çok iyi gidiyorsun," diye takıldım.

Yutkunuyor, sonra nihayet bana yarı öfkeli, yarı meydan okuyan bir bakışla bakıyor. "Sus ve ölçmeme izin ver."

Teslimiyetle ellerimi kaldırıyorum. "Dilediğiniz gibi."

Yanakları kızarmış bir halde, elindeki bant hafifçe titreyerek işine geri dönüyor. Kendine güvenmeye çok çalışıyor ama gerginliğini hissedebiliyorum. Ateşle oynadığını ve bundan zevk aldığını hissedebiliyorum.

Sonunda patlayacağım anı bekliyorum.

Sanki bir şifreyi çözmeye çalışıyormuş gibi konsantre olarak, kendi kendine sayılar mırıldanıyor.

Sonra gözleri kocaman açıldı. Dudakları aralandı. Ve sanki fizik yasalarına gücenmiş gibi yavaşça bana baktı. "Drago..."

"Hım?" Başımı yana eğiyorum, bundan son derece keyif alıyorum.

"On inç. Aslında on inçten biraz fazla. Bu..." Nefesini dışarı veriyor. "Bu içime mi girecek?"

Kendi kendime inleyerek, "Sen benim penisimi mükemmel bir şekilde alıyorsun, lastochka," dedim.

"Bir daha oku," diye mırıldandım. "Emin olmak için."

Ayağa kalkıp arkasını döndü, sırtı bana yaslandı ve omuzlarının üzerinden mezurayı görebildim. Parmağı işaretin üzerindeydi.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor ama sesinde nefret yok. Sadece tutku var.

"Hayır," diye düzeltiyorum usulca. "Hiç de değil."

Ellerim kalçalarına doğru kayarak onu yerinde sabitledi.

"İstersen ölçmeye devam edebilirsin," dedim sesimi alçaltarak. "Ama eğer burada, kafanda bu düşüncelerle durmaya devam edersen, senin yerine karar vermeye başlayacağım."

Nefesi kesildi ve elime sarılı kemere baktı.

Donakaldı.

Ve bunu hissediyorum; zihni henüz farkına varmadan bedeni tepki veriyor.

İki parmağımla çenesini hafifçe geriye doğru eğiyorum. "Benimle bazı sınırları zorlamak mı istiyorsun?" diye sessizce soruyorum.

Sözler bir kibrit çöpü gibi havaya savruldu.

Yutkunuyor, boğazı dokunuşumun altında titriyor. "Ne tür sınırlar?" diye fısıldıyor.

Hemen cevap vermiyorum. Çünkü gerçek şu ki, hepsini zorlamak istiyorum. Lily'nin yırtıp atması gereken birçok katman var, ama her şey kendi zamanında olacak.

Onun bana sunduğu her santimi almak ve kendi adını unutana kadar ona tapmak istiyorum.

Ama mesele bu değil. Aslında değil. Mesele ona bir şey geri vermek.

Kontrol. Seçim. Güç.

Gelecek.

"Evet demeni duymak istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Şaka yaptığın için değil. Kendini oyaladığın için değil. Çünkü beni istiyorsun."

Başını hafifçe çevirerek göz ucuyla bana baktı.

Göz temasım hiç kesilmeden kendimi okşamaya başlıyorum.

"Seni istiyorum," diyor.

Göğsüm, bunun ne kadar önemli olduğunu fiziksel olarak kaldıramayacakmış gibi sıkışıyor. "Bütün kıyafetlerini çıkar. Hemen." diye emrediyorum.

Mezurayı yere fırlattı ve bana doğru döndü. Uzandım, yüzünü kavradım ve çenesinin yanından öptüm, nazik ama sahiplenici bir öpücük. Benim.

"Güzel," diye fısıldadım. "Bana ait olanı göster, Lily."

Onun hatırlayacağı son halimin bu olmasını istiyorum.

Onu ayakta tutan adam. Ona korkusuzca zevk veren adam. Ona seçilmiş hissettiren adam.

Yavaşça, hem de çok acı verici bir şekilde, küçük siyah elbisesini üzerinden sıyrıp yere düşmesine izin verdi.

Alt kısmı tamamen çıplak.

"Kahretsin," diye tısladım.

Yavaşça etrafımda dönüyor, elleri belinden aşağı doğru kayıyor, sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi Drago?"

Avucumu aşağı doğru kaydırarak, onu ne kadar çok istediğimin kanıtlarını siliyorum.

"Beğendin mi?" diye homurdandım. "Lanet olsun, bayıldım."

Yaklaştı, kollarını boynuma doladı, bedeni benimkine karşı sıcak ve yumuşaktı.

"Bana ne yapmak istiyorsun, Drago?" diye fısıldadı.

Kahretsin.

Liste uzayıp gider.

Dudaklarımı ıslattım, nefes almaya zorladım kendimi. Sakin kalmaya. Güvendiği adam olmaya. "Bana güveniyor musun, bebeğim?" diye sordum alçak sesle.

"Evet. Hayatım pahasına." Hiç tereddüt etmeden söylüyor.

Bu söz üzerine göğsüm sıkıştı.

"O zaman bana bir güvenlik kelimesi söyleyeceksin," diyorum, baş parmağımla çenesini okşayarak. "Ve gerekli gördüğüm yere bastıracağım. Denemek istediğin bir şey var mı?"

Dudaklarını ısıyor, gözlerinin ardında gerginlik beliriyor.

Yüzünü nazıkçe kavrayıp onu sakinleştirdim. "Söyle bana."

"Jet ski!" diye birden söyledi.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Başımı bir kez salladım. "Jet ski olsun o zaman."

"Gözlerimin bağlanmasını istemiyorum."

İçimde derin bir acı hissettim, anında anladım—hiç soru sormadım, hiç baskı hissetmedim.

"O zaman yapmayız," diye söz veriyorum. "Zaten beni izlemeni seviyorum."

Nefesini verirken, rahatlama ifadesi yüzünde küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Bağlanmak isterdim..." dedi sessizce.

İlginç.

Ondan bunu beklemiyordum. Henüz değil. Ama şaşkınlığımı belli etmiyorum.

"Güvenlik kelimeni söyle ya da dur de," diyorum ona. "İkisinden birini söylersen, hemen bitiririm. Tamam mı?" Duraksıyorum, gözlerine bakıyorum. "Seni koruyorum. Vücut dilini okuyacağım ama kontrol sende."

Başını salladı ve yutkundu.

Aklına bir fikir geliyor, daha hafif bir şey. Bunu korku değil, oyun gibi hissettiren bir şey. Onu bu duruma yavaşça alıştıran bir şey.

Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum, henüz almadığım her şeyi vaat eden, sert ve aç bir öpücük.

Sonra geri çekilip yere atılmış kıyafetleri alıyorum. Çünkü Lev eve gelip bunları görürse, her şey biter.

"Benimle gel," diye hırladım ağzına doğru.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Let Me Fall, Ex Habit, BURY

Elbette merdivenlerden çıkmama izin vermiyor. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni omzuna alıyor ve attığı her adımda popoma vuruyor.

"Drago!" diye ciyakladım.

Eli tekrar sertçe kapanıyor. "Şşş."

Bedenim şimdiden içten dışa doğru heyecanla yanıyor, zihnim onun bana neler yapabileceğine dair binlerce olasılıkla dolu. Ne kadar ileri gidecek, beni ne kadar yalvartacak...

Bizi doğruca odasına götürüyor ve hiç yavaşlamadan kapıyı arkamızdan sertçe kapatıyor... ama yatağa doğru yönelmiyor.

HAYIR.

Arkasını dönüp kararlı bir şekilde beni doğruca banyoya götürdü.

Mekanı çevreleyen siyah taş karolar, şık, soğuk ve günahkar bir hava yaratıyor ve sonunda beni yere bıraktığında, sanki bedenim onun beni tutması olmadan nasıl işlev göreceğini hatırlayamıyormuş gibi bacaklarım titriyor.

"Burada bekle," diye emretti ve ardından dudaklarıma ateşli, sahiplenici bir öpücük kondurdu.

Nefesimi bile alamadan gitti. Sonra, daha hareket edemedi elinde gümüş kelepçelerle geri döndü.

Onlara bakarken gözlerimi kırıştırdım, kalbim hızla çarpmasına rağmen yüzümden bir gülümseme kaçtı. "Bunlardan bir çiftini sürekli etrafta mı bulunduruyorsun?" diye takıldım.

Bakışları, bana dokunmadan beni soyuyormuş gibi üzerimde gezindi. Sonra aradaki mesafeyi kapatıp saniyeler içinde kıyafetlerini çıkarıp, sanki bir rahatsızlıkmuş gibi yere fırlattı. "Bunları birkaç gün önce Inferno'dan çaldım," dedi sesi boğuk bir şekilde, "bunun listenizde olduğunu umarak."

İçimden öyle büyük bir rahatlama geçti ki neredeyse başım döndü. Onu başkasıyla düşünmekten nefret ediyorum. Herhangi birinin ona erişebilmesi fikrinden nefret ediyorum.

Yüzümden anlıyor olmalı, çünkü şüphe yeşermeyen beni tekrar öpüyor, sanki burada yeri yokmuş gibi onu yutuyor.

Bizi düşün içine doğru itiyor.

Arkamdaki musluktan suyu açtığına, buz gibi bir su püskürtmesi ikimizin de üzerine fışkırdı ve cildimi anında ıslattı.

Nefesim kesiliyor ama o beni çoktan sıkıca tutmuş, fayanslara bastırmış, bedeni benimkini kafese kapatmış, sıcaklık buz gibi olmuş, kontrol kaosa dönüşmüş.

Zaten sıcak olan tenime değen soğuk, beni daha da çok tahrik ediyor.

Ağzı ağzımdan ayrılmıyor.

Eli yavaş ve dikkatli bir şekilde kolumdan aşağı kaydı ve bileğime ilk kelepçeyi taktı. Tık sesi mekanda yüksek bir şekilde yankılandı.

Sırtarak beni ılık suyun altına yerleştirdi, kolumu kaldırdı ve zinciri yukarıdaki duş başlığından geçirdi.

Sonra diğer bileğimi de aynı şekilde nazikçe, aynı şekilde sıkıca kavrayıp yerine sabitliyor.

Açıktaki kaldım. Savunmasızım.

Nefesim kesiliyor, gözlerim onun gözlerine kilitlenirken tüm vücudum hareketsiz kalıyor. Gözlerimi kaçırmıyorum. Kaçıramam.

"Böyle bir sakınca yok mu, bebeğim?" diye soruyor.

"Evet."

Bu bir fısıltı değil. Bu bir tereddüt de değil.

Bu benim.

Elleri hemen üzerimde dolaşmaya başladı, sıcak avuçları ıslak tenime değdi, göğüslerimi sanki onlara sahipmiş gibi kavradı. Eğildi, meme ucumu ağzına aldı ve dizlerim neredeyse titreyene kadar emdi.

"Lanet olsun, çok yakışıklı," diye mırıldandı sesi boğuk bir şekilde.

Göğsüme yavaş yavaş öpücükler konduruyor, sanki benden zevk alıyormuş gibi. Sonra ıslak saçlarımı omzumdan çekip boynumu açığa çıkarıyor.

İçgüdüsel olarak başımı yana eğiyorum ve ona daha fazlasını sunuyorum.

"Mükemmelsin," diyor bana ve bu sözler tenimin çok daha derinlerine işliyor.

Uyluğuyla bacaklarımı aralıyor. Eli aralarına giriyor. "Mmm," diye mırıldanıyor kulağıma. "Benim için ıslanıyorsun, değil mi?"

Sonra parmakları içime girdi ve yemin ederim ki ruhum bedenimden ayrıldı.

"Elimden bir şey gelmiyor," diye kekeledim titreyerek.

Hiç yavaşlamıyor. Durmaksızın, parmaklarını öyle bir tempoyla hareket ettiriyor ki, kendimi kaybediyorum, sesim gittikçe yükseliyor, sonunda ağzımdan çıkan sesleri bile tanıyamıyorum.

"D-Drago," diye haykırdım çaresizce.

Kıvrılırken, doruk noktasına ulaşma isteğime ve bedenimin ona her şeyini verme arzusuna karşı koyarken, zincirler başımın üzerindeki metal çerçeveye çarparak şıkırdıyor.

"İzin vermeden içeri giremezsiniz," diye emretti.

"Ancak-"

Gözleri birden gözlerime dikildi ve yüzümü kavradı, parmakları çeneme saplanarak nefesimi kesti.

"Sanırım 'evet efendim' demek istediniz," diye hatırlatıyor bana.

Hızını yavaşlatıp beni acıtacak kadar hafifçe bastırdığında ağzım kapanıyor.

"Evet efendim," diye fısıldadım.

Onun gülümsemesi tam bir günah.

"Aferin kızım." Dudakları benimkine değdi. "Seninle doyasıya zevk almak istiyorum."

O, sanki beni ezberliyormuş gibi, boğazımdan, köprücük kemiğimden, göğsümden her santimimi öpmeye devam ederken dilimi ısırdım.

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Ve içimde bir şeyler değişiyor. Çünkü burada olmak... hatta kısıtlanmış olmak... hatta ona bu tür bir güç vermek bile korkutucu değil. Tetikleyici değil. İyileştirici.

Onun ellerindeyken korku diye bir şey kalmıyor.

O kontrolü ele geçirdiğinde, zihnim karanlığa geri kaymıyor. Tam burada kalıyor. Şimdiki zamanda. Duyguların içinde. Onun içinde.

O bana tapıyor. Beni hayata döndürüyor, acının hiç var olmadığını unutturuyor... ve sonra bana acı olmadan kim olabileceğimi öğretiyor. Bacaklarımı omuzlarına atıyor ve ağırlığımı kolayca taşıyor, elleri kalçalarımı kavrayarak beni hareketsiz ve tam istediği yerde tutuyor.

Ağzım açık kaldı. Gözlerim kapandı.

O, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yerken, su üzerimize düzensiz akıntılar halinde fışkırıyor.

Dağılmak için duyduğum her türlü umutsuzca isteğe karşı koyarken kalçalarım ona sürtünüyor, zincirler tekrar şıkırdayarak ses çıkarıyor, kendimi tutma çabasıyla bedenim şiddetle titriyor.

İnlemeleri havayı dolduruyor; bana bunu yapanın kendisi olmasından zevk alıyor.

Ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Bana karşı ne kadar tahrik olduğunu duymak. Bunu ne kadar çok istediğini hissetmek.

Kahretsin.

Çok güçlü.

Çok zaman alıyor.

Ve ben tam sınırdayım, titriyorum, sıırıslıklamım, nefes nefese. O izin verene kadar kendimi tutmaya çok çalışıyorum.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Drago

"Yüzüme boşalmana izin veriyorum, lastochka," dedim ona. "Ama uyarayım, eğer boşalırsan, senden daha fazlasını isteyeceğim."

Vücudu bana doğru titriyor, uylukları başımı sıkıca kavırıyor, sanki son bir kontrol kırıntısına tutunuyormuş gibi titriyor.

"Lütfen gelmeme izin verin!" diye nefes nefese, neredeyse bağırarak söyledi. "Size daha fazlasını vereceğim. Lütfen."

Kahretsin.

Şu an itibariyle penisim ona karşı neredeyse dayanılmaz bir özlem duyuyor.

"Benim iyi kızım, benim iyi kızım," diye mırıldanıyorum, sesim ihtiyaçtan dolayı boğuk.

Bunu Rusça söylerken gözlerim onun gözleriyle buluşuyor.

O anlıyor.

Göz bebeklerinin kocaman açılmasından anlıyorum. Bütün vücudunun sanki darbe almış gibi tepki vermesinden. Ve sonra anında boşalıyor. Bacakları beni sıkıca kavrarken, nefesi kesilirken ve titrerken onu bir elimle yerinde tutuyorum. Ve o an, benim boşalmam da adeta bir dalga gibi geliyor.

Kendimi okşayarak doruk noktasına ulaşıyorum, o üzerime boşalırken fayansların üzerine dökülüyorum, tekrar tekrar adım haykırıyor, ta ki dünya sadece ondan ibaret bir hale gelene kadar.

Zaman geçtikçe nefes nefese kalıyorum. Bacaklarım güçsüzleşiyor. Kahretsin.

Yere döktüm, boşa gitti. Onun içinde olmalıydı.

Uyluğunun iç kısmına bir öpücük konduruyorum, kafamı ezmeden önce bacaklarını omuzlarımdan itiyorum ve sonra ayağa kalkıp göğsünün ağır ağır inip kalkmasını izliyorum. Bakışları perişan halde. Yüzü kızarmış. Ve inanılmaz derecede güzel.

"Bana borçlusun," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Dudakları aralandı. "Ne için?"

"Seni yalamak o kadar ateşliydi ki, tüm fayanslara boşaldım."

Gözleri kocaman açılıyor ve ben gülümsüyorum. Parmaklarım kollarında yukarı doğru geziniyor ve dokunuşumun altında titriyor.

"Bunlarla iyi gidiyor musun, bebeğim?" diye soruyorum onu dikkatle izleyerek.

"Gayet iyi gidiyorum diyebilirim," diye mırıldandı.

Dudaklarımı ısıriyorum.

"Güzel." Bakışlarım yere indi, ses tonum daha da karardı. "Çok iyi davrandığın için... Seni güzelce ve derinden becereceğim."

Derin bir nefes aldı. "Lütfen."

Onu kaldırıp belime oturmasını sağlıyorum, bir kolumla onu yerinde tutuyorum. Sonra kendimi doğru pozisyona getirip yavaşça içine giriyorum.

"Beni bir genç kız gibi erken boşalttırmış olsan da, hâlâ sana karşı sertim." İçeri girdiğim anda tüm vücudum kasıldı. O kadar sıkı ki, gözlerim karardı. Dişlerimi sıktım, nefes almaya zorladım kendimi, çünkü şimdi kontrolümü kaybedersem, içine çok hızlı, çok çaresizce boşalacağım ve ona bundan daha fazlasını vermek istiyorum.

Ona her şeyi hissettirmek istiyorum.

"Bak, bunca santimi ne kadar iyi karşılıyorsun?" diye takılıyorum.

O kadar tahrik olmuş ki, gülmüyor bile, sadece bana sıkıca sarılıyor, gözleri donuk, ağzı aralık.

"Nefes al, bebeğim."

Sonra daha da derine, sonuna kadar bastırıyorum. "Artık her şey içeride," diye mırıldanıyorum.

Elim boğazını kavradı ve gözleri anında parladı.

"Bunu seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyor sesi titreyerek. "Kendimi gerçekten iyi hissettiriyor. Sanki... çok daha yoğun bir his veriyor."

"Güzel," diye homurdanıyorum. "Ayrıca mükemmel görünüyor."

Ona defalarca girdim. Çıkardığı her sesi, vücudundaki her titremeyi, inlemeye dönüşen her nefes alışını kıymetli buldum.

O beni tamamen ele geçirene kadar onu öpüyorum. Ve çok geçmeden ikimiz de tekrar o uçurumun kenarında buluyoruz kendimizi.

"Gel benimle, Lily," diye fısıldadım alnımı onun alnına dayayarak. "Ver bana."

Evet, öyle.

Bu sefer deprem değil, ama yine de onu paramparça ediyor, yine de onu o kadar derinden sarsıyor ki kollarımda titriyor, kendini tamamen bana teslim ediyor.

İçine boşalırken adını haykırıyorum. Sonra, nefesini bile alamadan, bileklerindeki kelepçeleri çözüp, onları ağzıma götürüyorum ve izleri nazikçe öpüyorum. Güzel teninde hiçbir iz kalmadığından emin olmak için nazikçe ovuyorum.

Onun içinde kalıyorum, sırtı duvara yaslanana kadar onu hareket ettiriyorum. Bir elim başının üstünde, sadece varlığımla onu orada sabit tutuyor.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadı anında.

Başımı sallıyorum. "İmkansız."

Parmaklarını saçlarımın arasına doladı ve beni tutkulu bir öpücüğe sürükledi. Ve ben de ona izin verdim.

"Bilekleriniz bu kelepçelere sığacak mı?" diye soruyor.

Gülümsememi zorla bastırıyorum.

Bu dünyada beni duşa kelepçeleyip de bununla övünebilecek tek bir kişi bile yok...

Lastochka'm dışında.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Give, Sleep Token.

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum, gözlerim sonunda yastığa yaslanıp kapanıyor.

Son bir saati onunla ilgilenerek geçirdim. Düzgünce. Yavaşça. Hatta altı adımlı cilt bakım rutinini, her serumu ve kremi büyük bir dikkatle uygulayarak bana anlatmasına bile izin verdim. Şimdi cildim, ona göre, ıslıl ıslıl parlıyor ve yüzündeki o kibirli ifadeye bakılırsa, kendisiyle çok gurur duyuyor.

Çünkü duşta bana yaşattıklarından sonra, gerçekliğe doğru bir şekilde geri dönmesini sağlamam gerekiyordu.

O, aramızdaki hiçbir şeyin özen, şefkat ve sevgi olmadan var olamayacağını biliyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum, nefesini içime çekiyorum ve o da başını kaldırıp kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Yüzünde salyangoz salyası olması nasıl bir his?" diye dalga geçiyor.

Sessizce güldüm. O serumdan pek emin değildim ama itiraz etmedim. Dürüst olmak gerekirse, gerekenden daha hızlı yaşlanmayı planlamıyorum.

"On yıl daha genç olarak mı uyanacağım?" diye soruyorum kendime.

Kıkırdadı, sesi doğrudan göğsüme işledi. "Bence o kadar da etkili değil. Zaten daha genç görünmene de gerek yok. Olduğun gibi muhteşemsin."

Eli sıcak ve nazikçe yanağıma dokunuyor ve istemsizce gülümsüyorum.

"Sence benim senin için çok yaşlı olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?" diye yarı şaka yollu soruyorum.

Bu gerçekten bir şaka değil. O benden on yaş küçük, hâlâ yirmili yaşlarında. Ben ise kırk yaşına yaklaşıyorum, hayatın bana verdiklerinden çok daha fazlasını aldığı bir hayatın ağırlığını taşıyorum. Onun cildi ışıltıyor. Benimki ise hikayeler anlatıyor.

"Hayır," diyor hemen. "Bunu hiç düşünmedim bile. Otuz sekiz yaşlı değil, Drago."

Dudaklarımı ısıırıyorum, onun kesin sözleri zihnimin endişeli bir köşesini daha yatıştırıyor. Belki de onu hak etmiyorum diye içimdeki o sessiz korkuyu.

"Derler ki, insan kendini nasıl hissediyorsa o kadar yaşlıdır," diye mırıldanıyor, düşünürken kaşları çatılıyor.

Sonra homurdanır. "Yani... yetmiş küsur gün kendimi öyle hissediyorum."

Gülümseyerek çenesini yukarı kaldırdım. "O duyguyu biliyorum. Ama önümüzde koca bir hayat var bebeğim."

"Ama ciddi söylüyorum Drago. Sadece on yaş büyüksün. Bu hoşuma gidiyor. Hayattan ne istediğini biliyorsun." diyor bana.

Gülümsememi bastırarak başımı salladım. "Sen. Bana her zaman sadece sen yeteceksin bebeğim. Sadece sen."

Karnının guruldaması, o anın büyüsunü bozdu.

Kaşımı kaldırdım. "Acıkmış biri var galiba, değil mi?"

Yanakları kızardı. "Sanırım... birkaç saattir yemek yemeyi unuttum."

Hafifçe homurdanıp kalçasına dokundum. "Kalk yataktan. Hemen. Sana akşam yemeği hazırlıyorum."

Yataktan kalktım ve gri bir eşofman giydim. Geri döndüğümde, dik oturmuş, ağzı hafifçe açık, beni açıkça izliyordu.

"Ben aşçı değilim," dedim ona, eğlenerek, "ama güzel bir makarna yapabilirim. Sonra da dondurma yeriz."

Karnı bu sefer daha yüksek sesle tekrar guruldadı. Eğlenmiş bir şekilde kaşımı kaldırdım ve öne eğilerek elimi uzattım. O da elini benimkine geçirdi ve onu nazikçe ayağa kaldırdım.

Bakışları bedenimi süzdü ve dudaklarını ısırdı, gözleri kocaman açıldı, sanki bir şey birden yerine oturmuş gibiydi.

“Aman Tanrım. Drago.” Sesi neşeli, heyecanlı. Neredeyse kendinden geçmiş.

"Ne?" diye sordum, anında gerildim. Ne kaçırdığımı anlamaya çalışarak yüzünü inceledim.

Cevap vermiyor. Topuklarının üzerinde dönüp aceleyle gardırobuna koşuyor, dizlerinin üzerine çöküp en alttaki dolabı karıştırıyor ve siyah bir çanta çıkarıyor.

Saniyeler içinde tekrar önümde beliriyor, onu ellerime tutuştururken adeta titriyor.

"Tamamen unuttum," diye patladı. "Bunu senin için yaptırmıştım. Ve şimdi seni bunun içinde görmek istiyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Bunu belli etmiyorum ama içimde bir şeyler kırılıyor yine de. Kapıma cesetler getirildi. Ama hiç hediye gelmedi.

Daha önce hiç kimse bana sevgiyle yapılmış bir şey vermemişti. Çantayı açıp içinden siyah bir kapüşonlu sweatshirt çıkarıyorum ve ikimizin arasında havaya kaldırıyorum.

"Ters çevir," diye fısıldıyor.

Gözleri şimdiden parıldıyor.

İstediği her şeyi yapıyorum. Ve istemsizce kıkırdıyorum, çünkü hayatımda hiç bu kadar sahiplenilmiş hissetmemiştim. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Ve bunu seviyorum. Onu seviyorum.

Lily'nin Koruyucusu.

Kelimeler zarif, italik bir yazı tipiyle işlenmiştir.

Göğsümde sıcak ve tutkulu bir şey yeşeriyor. "Bayılıyorum buna," diyorum ve sesime yansıyan duyguyu gizlemeye bile çalışmıyorum.

Üzerime giydim, kumaş üzerime mükemmel oturdu, sanki benim için özel olarak dikilmiş gibiydi. Arkasını ona doğru çevirdim, omzumun üzerinden onun tepkisini izledim.

"Mükemmel," diye fısıldıyor. "Ve sana çok yakışıyor."

Ona doğru döndüm, aramızdaki mesafeyi kapattım. Bir adım. Sonra bir adım daha.

"Görünüşe göre beni oldukça iyi tanıyorsun, bebeğim," diye mırıldanarak eğilip bir öpücük çaldım.

Dudaklarıma doğru gülümsedi. "Her şeyi bilmek istiyorum, Drago," diye fısıldadı.

"Yapacaksın," diye sessizce söz veriyorum.

Ona bakabilmek için biraz geri çekiliyorum, kendimi tekrar toparlıyorum. "Şimdi," diyorum hafifçe, "yemek. Menüde bir sorun var mı?"

Gülümseyerek tayına uzanırken, gözlerini benden ayırmadan yavaşça giydi. "Hangi dondurma çeşidi?" diye sordu.

"Çilek," diyorum ona.

O gülümseme beliriyor. Yumuşak bir gülümseme. Mutlu bir gülümseme.

"Monako'daki mi?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, bebeğim. O lezzetin büyük kısmı o yerle ilgiliydi. Ama bu da güzel. Söz veriyorum."

"Tamam," diyor, saçlarını yüzünden çekerek.

Tereddüt ediyor, sonra neredeyse utangaç bir şekilde bana bakıyor. "Biz de film izleyebilir miyiz? Koltukta? Normal bir çift gibi?"

Göğsümde bir sıkıntı hissediyorum. Kötü bir sıkıntı değil. Önemli bir sıkıntı. "Kulağa mükemmel geliyor, Lily."

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip onu aşağıya indiriyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar evcil bir adam olmaya hazırım.

Akşam yemeği pişirmek. Dondurma yemek. Film izlemek. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadınla birlikte.

Lev'in takip cihazı bildirimini yüksek sesle açıyorum; bir süreliğine daha güvendeyiz. Lily'den biraz uzaklaşıp babasını gözetlemek zorunda kalmamdan nefret ediyorum. Ama bu geçici. Çok uzun sürmeyecek.

Ve en azından bu gece, bu duvarların dışındaki dünyanın ağırlığı o kadar da ağır gelmiyor.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Zambak

"Bugün işe gitmek zorunda mısın?" diye iç çekerek başımı göğsüne yasladım.

Bugün göğsümde ağır bir yük var. Her yıl korktuğum bir gün. Belki bu yıl farklı olur diye umut etmeye devam ediyorum.

Daha mutluyum. Güvendeyim. Bu, kaygıyı uzak tutmak için yeterli olmalı, değil mi?

Elinin tersi yanağıma dokundu. "Cuma günü yapılacak barış görüşmelerinin detaylarını görüşmek için bir toplantım var. Uzun sürmeyecek. Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldım. Tamam. Uzun süre yok olmayacak. Bununla başa çıkabilirim.

Çenemi yukarı kaldırıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor. "Eve geldiğinde, babamı birkaç iş için dışarı gönderebilir misin, böylece biraz yalnız kalabiliriz? Bir süreliğine normal bir çift gibi yaşayabiliriz."

Gülümseyerek dudaklarını benimkine bastırdı.

"Eminim dikkatini dağıtacak bir şey bulabilirim," diye mırıldandı.

Geri çekilip dudağımı ısırdım. "Sessiz olabilir misin, Drago?"

Bir haftadır gizlice görüşüyoruz. Babam yattıktan sonra odama giriyor, ben uyanmadan önce de çıkıyor, asla önce beni öpmeden gitmiyor.

Ama bugün, ondan önce uyanabilmek için alarm kurdum. Böylece o gitmeden önce birlikte sarılabildik.

Bugün ona ihtiyacım var.

"Ben mi?" diye sırttı.

Başımı salladım, külotumu çıkarıp göğsüne doğru kaldırdım.

"Ağzını aç, Drago." diye emrettim.

Kaşını kaldırdı.

"Ses sorunu olan ben değilim," diyor, dudaklarında bir sırıtış belirirken öne eğiliyor, ağzı kulağıma geliyor. "Ah, Drago. Tam orada. Kahretsin. Ahhh," diye inliyor.

Yanaklarım anında kızardı. "Öyle konuşmuyorum."

Kıkırdar. "Hayır, sen çok daha seksi konuşuyorsun, Lily."

O daha bir kelime bile söyleyemeden, siyah dantelli külotumu dudaklarının önüne tutuyorum. "Aç ağzını," diyorum, sesim şimdi sertleşmiş durumda.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, sadece ağzını açmakla kalmadı. Başını eğdi, dişlerini ağzına tıktırdı ve sırt üstü yatarak kollarını başının arkasında kavuşturdu, sanki bana meydan okuyormuş gibi.

Ben de onun üzerine oturdum. Yüzüne, çenesine, boynuna yavaşça, bilinçli bir şekilde öpücükler kondurdum. Vücudunda aşağı doğru ilerleyerek bacaklarının arasına yerleştim.

Onu ağzıma aldığım anda gözlerimi onun gözlerinden ayırmam.

Kirpiklerinin titreme şekli. Keskin bir nefes alırken gözlerini sıkıca kapatma şekli. Sanki dünyada onu alt edebilecek tek kişi benmişim gibi.

Ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Bugün, beş yıl önce benden çalınan gücün bir kısmını geri alıyorum. Yaklaştığı anda dilimi ucunun etrafında gezdiriyorum ve o inliyor.

Kahretsin, bu çok seksi.

Eliyle saçlarımı kavradı, beni daha derine itti, kalçaları da doruk noktasına yaklaştıkça ileri geri hareket etti. Ama ağzımda boşalmadan önce beni kenara çekti ve bir anda kaldırıp yatağa geri bıraktı.

Şimdi üzerimde, bir eliyle bileklerimi başımın üstünde tutuyor. Külotumu ağzından çekip dudaklarını yalıyor.

"Çok yaramazsın, küçük yaramaz. Hem de çok," diye fısıldıyor.

Bacaklarımı beline doladım, penisi acıyan vajinama bastırıyordu. "Bununla ilgili ne yapacaksın?" diye sordum.

Bunun üzerine külotu ağzıma tıkıyor ve gözlerim faltaşı gibi açılıyor. "Tek bir ses bile çıkarma bebeğim," diye homurdanarak kendini içime itiyor.

Doğruluyor, bir eli boğazıma, diğer eli klitorisime kayıyor ve sanki bu manzaraya doyamıyormuş gibi kendini bana doğru itişini izliyor.

"Kahretsin," diye titredi sesi, sessiz kalmaya çalışırken. "Beni çok iyi karşılıyorsun bebeğim. Sen benim için yaratılmışsın."

Hissettiğim tek şey o. Aklımdan geçen tek şey o. Beni tamamen ele geçiriyor. Kafamdaki gürültüyü susturuyor. Sarmalın başlamasını engelliyor.

Göğsümdeki ağırlık kalkmaya başlıyor. Çok geçmeden tam oradayım ve elbette o da bunu biliyor. Üzerime eğiliyor, külotumu ağzımdan çekip yerine dilini koyuyor, inlemelerimi yutuyor, ciğerlerimdeki nefesi öpüyor. "Benim için boşal, bebeğim," diye fısıldıyor.

Ve ben de öyle düşünüyorum.

O da öyle düşünüyor.

Kendimi ona tamamen bırakırken tırnaklarım sırtına saplanıyor. Her şey bittiğinde, bizi döndürüyor, ben onun üzerine uzanıyorum, başım göğsüne yaslanmış halde beni sıkıca tutuyor.

"Eğer beni toplantıya gitmekten alıkoymaya çalışıyorsanız," diye mırıldanıyor, "planınız işe yarıyor."

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Hayır. Sen git. Döndüğünde burada olacağım."

Gülümseyerek beni nazikçe öptü. "Her Allah'ın günü tam da istediğim gibi."

Kalbim hızla çarpıyor. "Ben de."

Drago gideli daha yarım saat oldu ve ben yataktan kalkmak bile istemiyorum.

Gözlerimi kapattığım an, oradayım. Hayatımın en kötü günü. Gözlerimi tekrar açtığımda, hâlâ onun varlığını hissedebiliyorum. Drago değil. Hayatımı mahveden adam.

Duş. Belki duş almam gerekiyor.

Yatağımdan fırladım ve dünya şiddetli bir şekilde altüst oldu. Gözlerimi kırptıştırarak nefesimi tuttum.

"Güvendesin, Lily. Güvendesin," diye fısıldıyorum tekrar tekrar, düşüncelerimi yeniden şekillendirmeye çalışarak.

Banyo ışığını açtım ve parlaklık doğrudan kafama vurdu.

Bunun yerine duşu açıyorum ve parmaklarımdaki titremeyi görmezden gelmeye çalışarak temizleme balsamımı alıyorum.

Kahretsin.

Belki Hallie'yi aramalıyım. Hayır. Ben bundan daha güçlüyüm. Panik atağıyla kendi başıma başa çıkabilirim. Çocuk bakıcısına ihtiyacım yok.

Ama nefesim ağırlaşıyor. Titreme yerini sarsıntıya bırakıyor. Lavaboya tutunup yansımama bakıyorum. O pisliğin benden daha fazla neşe çalmasına izin vermeyeceğim. Öldü.

Ama anılar ölmez.

Korku, her an tekrar olabileceğine dair o sürekli bilme hissi... Hâlâ içimde yaşıyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Drago uzun sürmeyecek. Sadece bir toplantı olduğunu söyledi.

Gözlerimi kapatıyorum, tıpkı bana öğrettiği gibi ciğerlerimi buz mavisi havanın doldurduğunu hayal ediyorum. Ama bu sefer işe yaramıyor. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi banyoda bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

Ya bu sadece bir panik atak değilse? Ya gerçekten bir sorun varsa?

Drago eve gelene kadar kimse beni bulamazsa ne olacak?

Ölecek miyim? Neden nefes alamıyorum?

Dolabımda biraz kurcaladım ve buraya sakladığım kolonyanın kendi versiyonumu buldum. Drago'nun odasına bayılmadan ulaşmamın imkanı yok.

Spreyi sıkıyorum, hiçbir şey olmuyor. Sıkmaya devam ediyorum. Yine de sonuç yok.

Bok.

Bok.

Bok.

Gözlerim bulanıklaşıyor.

Bunu yapamam. Böyle yaşayamam.

Kalbim tekliyor, bir an duruyor, korku boğazımı tırmalıyor—

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Slip Away, UNSECRET, Ruelle.

Enzo'nun ekrandaki görüşmeye katılmasını beklerken, parmağımın masaya vuruyorum, bu keskin ritim odanın hafif uğultusunu kesiyor.

"İyi misin?" diye soruyor Reggie yanımdan.

"Evet, iyiyim." diyerek onu geçiştirdim.

Ben değilim.

İçimde bir huzursuzluk var, kaburgalarımın altında bir türlü atamadığım bir sıkıntı. Korkudan veya şiddetten kaynaklanmayan, bir şeylerin yanlış olduğunu bilmekten ama ne olduğunu henüz bilmemekten kaynaklanan bir sıkıntı.

Telefon açılıyor ve tüm dikkat Enzo'ya kayıyor. Yüzü ekranı kaplıyor. Konuşmaya başlıyor ama dikkatim dağılıyor. Kelimeler birbirine karışıyor.

Kiliseyle ilgili bir şeyler. Barış görüşmelerinin nasıl işleyeceğiyle ilgili bir şeyler.

Saate baktım. Bu sabah ayrıldığımdan beri Lily'ye geri dönmek için can atıyordum. Bana bakışından beri. Hissettiği her şeyi seksle, yakınlıkla, dikkat dağıtmayla örtmeye çalışmasından beri.

Beni kandıramadı.

Gülümsemesi onu ele verdi. Acı çektiğinde ve kimsenin görmesini istemediğinde kullandığı gülümsemeydi bu.

Tekrar saate baktım. Bu sefer daha yavaş. Gözlerim tarihe takıldı.

Nefesim kesiliyor. Bir kez göz kırpyorum. Sonra kalbim öyle hızlı çarpıyor ki canım acıyor.

Kahretsin.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem gıcırdadı, neredeyse devrilecekti. Oda birden sessizliğe büründü. Her çift gözün üzerimde olduğunu birden fark ettim.

"G-gitmem gerek," diye ağızımdan kaçırdım Declan'a bakarak.

Çenesi seğirdi. "Gitmek mi? Hasta mısın? Tekrar otur aşağı, Drago."

Bugün. Beş yıl önce. Lily'nin dünyasının paramparça olduğu gün. Kendi içindeki parçaları kilitleyerek hayatta kalmayı öğrendiği gün. Şeytanları herkesten daha iyi uzak tutuyor.

Ama yıldönümleri ne kadar güçlü olduğunuzu umursamaz.

"Hayır. Lily'nin bana ihtiyacı var."

Declan'ın yüzünde endişe beliriyor. "Acil bir durum mu? Vaizi alt etmekten daha mı önemli?"

"Lily her şeyden daha önemli. Biri bana sonra bilgi verebilir. Üzgünüm, gitmem gerekiyor." Sözler kesin. Tartışma yok. Tereddüt yok.

Geriye bakmıyorum.

Harekete geçtim bile, Inferno'nun arka tarafına park edilmiş arabama doğru koşarken cebimden telefonumu çıkardım bile.

Tuşa bastım.

Cevap yok.

"Kahretsin," diye tısladım.

Tekrar arıyorum. Ve tekrar. Cevaplanmayan her zil sesi göğsümdeki baskıyı daha da artırıyor. Sadece birkaç dakikalık bir yolculuk ama sonsuz gibi geliyor.

Gaz pedalına sonuna kadar bastım. Yolculuğun yarısını hatırlamıyorum. Sadece motorun kükremesini ve aklımdan geçen tek bir düşüncüyü hatırlıyorum.

Lütfen iyi ol, lütfen iyi ol.

Arabayı hızla park konumuna aldım ve içeriye koştum.

Lev mutfakta, gözlerini ovuşturarak kahve dolduruyor. Onu zar zor fark ediyorum. Bakışlarım çoktan odayı didik didik arıyor.

"Drago? Neler oluyor böyle?"

"Hiçbir şey." diye tersledim.

Tekrar hareketlenmeye başladım bile. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp doğruca odasına daldım.

Duş çalışıyor. Ve sonra duyuyorum. Onun hıçkırıkları. Suyun altında boğuk, kırık ve ham. Her ses içimi delip geçiyor. Onu hiçbir yıl dönümünde görmedim. Hep evde saklanıyor.

Onun tam bir kriz geçirdiği sırada ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Sevdığım kadının ne kadar yük taşıdığını, bunun omuzlarında ne kadar ağır bir yük olduğunu hiç bu kadar net görememiştim.

Diğer tüm zamanlarda ona yardım edememiştim. Ama bu sefer edemem. Artık buradayım. Bir daha asla bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacak.

Kapının ardından hıçkırıklardaki acıyı duyabiliyorum. Ve her bir hıçkırık içimde bir şeyleri kırıyor.

Hiç tereddüt etmem.

Banyo kapısını sonuna kadar açıp doğrudan buharın içine adım attım ve kapının arkamdan gürültüyle kapanmasına izin verdim. Sıcaklık yüzüme bir duvar gibi çarptı ama neredeyse hiç hissetmedim. Duyabildiğim tek şey oydu. Görebildiğim tek şey ise Lily'nin buharın altında kendi içine kapanmış, kollarını beline dolamış, sanki kendini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi görünmesiydi.

"Hey," dedim usulca, aradaki mesafeyi çoktan geçerek. "Hey, bebeğim. Yanındayım."

Önünde diz çöküyorum, tişörtüm, ceketim, her şeyim su içinde kalıyor. Umurumda değil. Hiçbir şeyin önemi yok. Onu kendime çekiyorum, alnı göğsüme çarpıyor ve kırık bir ses çıkarıyor, bu ses kaburgalarımı paramparça ediyor.

Titriyor. Şiddetli bir şekilde. Sanki vücudu artık hangi yılda olduğunu bilmiyormuş gibi.

"Buradayım," diye mırıldandım, onu sıkıca kucaklayıp, bir kolumu sırtına, diğerini de başının arkasına koyarak yüzünü boynuma bastırdım. "Yalnız değilsin. Güvendesin. Ben yanındayım."

Elleri, sanki dünyada kalan tek sağlam şey benmişim gibi, giysilerimi sıkıca kavradı. Hıçkırıkları kesik kesik, nefesi çok hızlı ve sık geliyordu.

İkimizi de yere sağlamca basıyorum. Dizlerimi yere sabitliyorum. Nefes alışverişimi bilerek yavaşlatıyorum. "Lily," diyorum nazikçe. "Beni dinle. Bana bak. Lütfen, lastochka."

Yapamaz. Gözleri sınıksız kapalı, kirpikleri ıslak, ağzı titriyor.

"Sorun değil," diyorum ona. "Bakmak zorunda değilsin. Sadece benimle birlikte nefes al."

Alnımı onun alnına yaslıyorum, yüzlerimizden yaşlar akıyor ve kulağına sessizce saymaya başlıyorum.

"Sanırım ölüyorum, Drago," diye kekeledi.

"Burnundan nefes al," diyorum, nefesi kendim de içime çekerek onun da hissetmesini sağlıyorum. "Yavaşça. İşte böyle. Tut... şimdi ver. Güzel. Tekrar."

İlk başta direniyor. Vücudu çırpınıyor, panik içinde nefes almak, kaçmak için pençelerini kullanıyor. Onu tuzağa düşürmeden, sabitleyerek tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ona kararlı bir şekilde. "Şimdi değil. Asla. Beni duyuyor musun? Bu geçecek. Her zaman geçer. Geçmeyecekmiş gibi geliyor ama geçecek. Bana güveniyorsun, değil mi? Sana söz veriyorum, bunu atlatacaksın."

Bir nefes daha. Sonra bir nefes daha. Titremesi biraz olsun hafifliyor.

"İşte bu kadar," diye fısıldıyorum. "Aferin kızım. Çok iyi gidiyorsun."

Hiçkırıkları sessiz, kırık çığlıklara dönüştü, yüzü boğazıma yaslandı. Sırtını yavaş, büyük ve istikrarlı daireler çizerek ovdum, aynı hareketi tekrar tekrar yaptım, ta ki bedeni şimdiki zamanı hatırlamaya başlayana kadar.

Yeni bir dalga onu vurduğunda, "Biliyorum," diye mırıldandım. "Bugün hangi gün olduğunu biliyorum. Daha önce burada olmalıydım. Seni bırakmamalıydım. Özür dilerim. Çok çok özür dilerim."

Göğsümde suçluluk duygusu sıkışıyor. Hatırlamalıydım. Daha iyi plan yapmalıydım. Onu o gün asla yalnız bırakmamalıydım. Beş yıldır bununla tek başına başa çıkıyor. Her gün kafasındaki şeytanlarla savaşıyor. Ve bu kalbimi paramparça ediyor.

Beyin, bastırmaya çalıştığınız şeyleri hissetmenizi sağlar. Kaçmanıza izin vermez. Bu güçle ilgili değil. Bu sizi zayıf yapmaz. Sadece hayatta kalmanın tek yolunu bulmaya çalışır.

İçimde yükselen duyguları bastırmaya çalışıyorum. Öfkeyi. Hiddeti. Bunun onun gerçeği olması ve onun zihnine girip bunu durduramamamın verdiği üzüntüyü.

Yapabileceğim tek şey onun yanında olmak. Ama şu anda önemli olan tek şey onu burada, benimle birlikte tutmak.

“İyileşeceksin,” diye tekrarlıyorum. “Bu acı sonsuza dek sürmeyecek. Bugün sadece çok şiddetli, o kadar. Yarın daha sessiz olacak. Ertesi gün ise daha da sessiz.”

Adımı zar zor duyulacak şekilde fısıldıyor.

"Seni koruyorum," diyorum hemen. "Her zaman seni koruyorum."

Başının tepesini öpüyorum, sonra şakaklarını, sonra da onu suyun altında, tamamen giyinik, tamamen ıslanmış, tamamen adanmış bir halde öylece tutuyorum.

Onu bırakmayacağım. Bu haldeyken, acı çekerken, bir daha asla.

Artık bu hayaletlerle tek başına savaşmıyor.

Nefes alışverişi yavaşlayana, hâlâ burada olduğunu anlamamı sağlayacak kadar tutuşu gevşeyene kadar onun yanında kalıyorum.

Ve o zaman bile, bırakmıyorum.

O, sonsuza dek benimle kalacak.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zambak

Şarkı- Iris, Tommee Profitt, Ruelle

Panik birdenbire kaybolmaz. Tıpkı parmakların teker teker açılması gibi, yavaş yavaş etkisini kaybeder.

Nefes alışverişim kolaylaşıyor, artık ciğerlerimi yırtarcasına keskinleşmiyor. Titreme hafifliyor, sonra kemiklerime işlemiş gibi derin bir yorgunluğa dönüşüyor. İlk önce sıcaklığı hissediyorum.

Drago. Sanki beni dünyaya bağlayan bir demir gibi etrafımı sarmış.

Ne kadar süre böyle kalacağımızı bilmiyorum. Boğulmakta olduğunuzda zamanın anlamı kalmıyor ve sonunda biri sizi yüzeye çekip tekrar batmanıza izin vermiyor. Bana sürekli fısıldıyor. "Seni tutuyorum." diyor, güçsüz bacaklarımla ayağa kalkmama yardım ederken.

Su vanası kapanıyor. Beni zahmetsizce kaldırıyor, soğuk tenime değmeden önce havluyla sarıyor. Sersemlemiş haldeyim. Bitkinim. Utanç duygusu uzakta bir yerlerde uğultu çıkarıyor, sırasını bekliyor.

Bu yüzden kimsenin beni böyle görmesine asla izin vermiyorum. Bu çok aşağılayıcı. Kendime bile bakamıyorum, hemen dağılıp gidiyorum. Her zaman orada, beni içten içe öldürmeyi bekliyor. Sanki her köşede beni bekleyen bir tehdit var.

Beni küvetin kenarına oturtuyor ve acele ederse kırılacakmışım gibi dikkatlice, sabırla kuruluyor. Onda hiçbir rahatsızlık yok. Hiçbir tereddüt

yok. Sadece sessiz bir kesinlik.

Sonra başka bir havlu alıp başının üzerinden geçirerek saçından, yüzünden, boynundan suyu ovuşturdu. Giysileri sırlıslıkla olmuş, vücuduna yapışmıştı ve ben bulanık bir görüşle, tek kelime etmeden giysilerini üzerinden çıkarışını izledim.

Çekmecemde sakladığı yumuşak gri eşofman altını ve yıpranmış siyah tişörtü giydiriyor, sonra da temiz kıyafetler giymeme yardım ediyor. Benimkiler üşüse de onun elleri sıcak ve titrek. Aynada kendime baktığımda, kızarmış gözlerim, lekeli cildim, cansız ve karışık saçlarımla irkiliyorum.

"Hey," diye mırıldandı, yanıma yaklaşp çenemi yukarı kaldırarak. "Çok güzelsin, Lily. Bana bak."

Evet, öyle yapıyorum. Ve nedense bu daha kolay.

Yatağa girdiğimizde, arkama oturup saçlarımla tarıyor, düğümleri çözen ve düşüncelerimi susturan yavaş hareketlerle. Düşünmeden ona sokuluyorum, başım çenesinin altında, kolu da sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi beni sarıyor.

İşte o zaman utanç duygusu devreye giriyor. "Neden bunu yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

Eli hâlâ saçımda ama çekmiyor. "Ne yapıyorsun? Saçını mı tarıyorsun?"

"Bu." Sesim titriyor. "Bana bakmak. Beni böyle görmek." Boğazım düğümleniyor. "Çok yıkıldım, Drago. Bugün sadece—" Başımı sallıyorum. "Bu aşağılayıcı. Neden kaldığını bilmiyorum. Bundan daha iyisini hak ediyorsun. Benden daha iyisini. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Sözler, yıllarca acı çektiğimde fazla abarttığımı düşünmenin izlerini taşıyarak, çirkin ve ham bir şekilde dökülüyor.

Yer değiştiriyor, hafifçe dönüyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Gözlerinde acıma yok. Şüphe yok. Tereddüt yok.

Tek kesinlik. "Çünkü seni seviyorum, Lily." Bu sözler yumuşak bir şekilde söylenmiyor. Sanki sonunda yüksek sesle dile getirilen bir gerçek gibi vuruyorlar.

"Sadece kolay kısımlar değil," diye devam etti sesi boğuk bir şekilde. "Gülümseyip her şey yolundaymış gibi davrandığın günler değil. Tüm benliğin." Elleri sırtıma kaydı.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama izin vermiyor.

"Hayır," diye mırıldandı, alnını benimkine yaslayarak. "Bana kırık olduğunu söyleyip, sanki bu benim senden uzaklaşmam için bir sebepmiş

gibi davranamazsın. Çok fazla, yeterli değil ya da sevmeye layık değilsin diye karar veremezsin."

Başparmağı gözümün altına ediyor.

"Sen katlandığım bir şey değilsin," diyor sessizce. "Sen seçtiğim kişisin. Her gün ve ölene kadar da seçmeye devam edeceğim."

Nefesim kesiliyor.

"Bütün hayatımı karanlıkta yaşadım," diye devam ediyor, sanki bir itirafta bulunur gibi. "Şiddet. Kan. Sırlar. Geri alamayacağım şeyler. Bunları taşıyorum. Ama sen—" Nefesi titriyor. "Sen, hak ettiğimi hiç düşünmediğim ışıksın. Sadece hayatta kalmaktan ibaret olmayan bir gelecek istememin sebebisin."

Gözlerinden yaşların aktığını görür görmez, onun acısını hissetmeye başlıyorum. Bu da beni sadece kendime yardım etmek için değil, onun için de savaşmaya itiyor.

"Sen acı çektiğinde ben de acı çekiyorum. Sen dağıldığında, ben de seninle birlikte yerdeyim. Mecbur olduğum için değil, istediğim için. Seni sevmek, en kötü anlarda bile seni, bizi seçmek demektir, ne olursa olsun." Yüzümü avuçlarının arasına alıyor.

"Acılarınızdan korkmuyorum. Yaralarınızdan utanmıyorum. Daha kolay, daha sessiz ya da daha gerçek olmayan birini aramıyorum. Sizi istiyorum. Sizi seviyorum, Lily. Başka bir insanı sevebileceğimi hayal bile edemediğim kadar çok seviyorum."

Sesi titriyor.

"Senden asla vazgeçmeyeceğim. İyi günlerde de, bugünkü gibi günlerde de, geçmiş pençeleriyle geri döndüğünde de. Artık tek başına güçlü olmak zorunda değilsin. Sevgimi kazanmak zorunda değilsin."

Alnı benim alnıma ediyor.

"Zaten ona sahipsiniz."

O zaman kırılırım. Parçalanmam. Açılırım.

Ona sokuluyorum, gömleğine sıkıca tutunuyorum, göğsüne yaslanıp hıçkırarak ağlıyorum ve o da sanki başka hiçbir yerde olmak istemezmiş gibi beni tamamen sarıyor.

"Seni koruyorum," diye fısıldıyor saçlarımın arasına. "Ömrümün sonuna kadar."

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Drago

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ve onun bu durumu atlatmaya başlaması içimde bir nebze olsun rahatlama sağlıyor.

Sesi neredeyse duyulmuyor, sanki kelimelerin aramızda var olmasına izin verilip verilmeyeceğini test ediyor gibi. Sonra biraz geri çekilip bana bakıyor.

"Ve özür dilerim," diye ekliyor hızla. "Biliyorum... çok fazla şey yapıyorum. Dağılmak istemiyorum. Beni böyle görmenizden nefret ediyorum. Sadece—" Kendine kızgın bir şekilde başını sallıyor. "Daha önce hiç kimse beni böyle görmemişti."

O anda göğsümde bir şey kırıldı. Elimle omurgasında yukarı doğru kaydurdım. "Kırık değilsin," dedim. "İnsansın. Başkalarını tamamen yıkacak bir şeyden sağ kurtuldun ve yine de yumuşaklığı seçtin. Bu bir kusur değil. Bu güç."

Yutkunuyor. "Gizli kalmak istemiyorum. Sanırım bu da benim aklımı kurcalıyor."

Suçluluk duygusu beni sarıyor. "Hayır, değilsin," diyorum hemen. Hiç tereddüt etmeden.

Çenesini kaldırıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Benim için en önemli şeyi saklamaktan bıktım. Sen hayatımın merkezindesin, Lily. Huzuru korumak için sakladığım bir şey değilsin."

Nefesi kesiliyor.

"Baban bilecek," diye sakince devam ediyorum. "Ona gerçeği söyleyeceğim. Seni sevdiğimi. Seni bilinçli bir şekilde seçtiğimi. Yanında durmak uğruna kaybedeceğim her şeye değeceğini."

Alnımı onun alnına yaslıyorum.

"Benim yüzümden hiçbir şey kaybetmeni istemiyorum, Drago."

İç çekerek yanağını okşadım. "Seni kaybetmemek için feda etmeyeceğim hiçbir şey yok, Lily. Senin için hayatımı bile veririm," dedim, abartılı bir şekilde değil, sadece emin bir şekilde.

Gözlerinden yaşlar süzülürken, hafifçe gülümsüyor. "Hâlâ perişan haldeyim," diye fısıldıyor.

"Çok ateşli." Göz kırptım.

Ona doğru eğilip nazikçe öptüm, söylediğim her kelimenin arkasında durduğumu kanıtlamak için. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadım.

Sonunda tüm ağırlığını kollarımda bırakarak bana sokuluyor.

Lily benim zayıf noktam değil. O benim çekim gücüm. Her şeyin etrafında döndüğü şey. Kaybetmekten korktuğum bir şeyi korumuyorum.

Sevdiğim kadını kucaklıyorum.

Ve ben evdeyim.

Lily'nin yatak odasının kapısı açıldığında uyanıyorum, karanlıkta içeriye ışık süzülüyor. Lev'in gölgesi kapı aralığını dolduruyor.

İlk içgüdüm öfke değil, korku.

Onu uyandırmamaya özen göstererek, Lily'nin yanağına bir öpücük kondurdum, onu kıymetli bir şeymiş gibi -çünkü gerçekten de öyle-battaniyeyle örttüm ve altından sessizce çıktım. Kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Döndüğümde Lev bağırmiyordu. İşte bu beni derinden üzüyor. Yüzünde öfke yoktu. Derisinin altında bir şiddet kıvılcımı yoktu. Sadece hayal kırıklığı.

Göğsünüzde ağır bir yük gibi oturan ve asla başarısız olmak istemediğiniz bir şeyde başarısız olmuş gibi hissetmenize neden olan türden bir duygu.

Ağzını açıyor.

Elimi kaldırdım. "Burada olmaz," diye tısladım alçak ve kontrollü bir sesle. "Onun duyabileceği yerde olmaz."

Sonra arkamı dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum, geriye bakmamaya kendimi zorluyorum. Tereddüt etmemeye kendimi zorluyorum.

Bu benim evim. Ve o da benim kadını.

Mutfakta iki bardak ve votkayı alıyorum. Ellerim titremiyor ama dökerken göğsüm acıyor. Bu anı haftalarca kafamda canlandırdım ama şimdi burada olunca, hayal ettiğimden daha ağır geliyor.

Arkamı dönüp ona bir bardak uzattım.

Onu sadece almıyor, adeta kapıp tek nefeste yutuyor ve tezgâhın üzerine öylesine sertçe çarpıyor ki, ses çıkarıyor.

"O benim kızım, Drago," diye çıkıştı sesini yükselterek.

"Biliyorum," diyorum sessizce.

Bilmekten asla vazgeçmedim.

Gözleri kıpkırmızı ve öfkeli bir şekilde gözlerime dikildi. "Orada sakınmış gibi davranma. Bu da neyin nesi? Beni aşağılamanın bir yolu mu? İstedliğini alabileceğini kanıtlamanın mı?"

Bu, beklediğimden daha çok acıtıyor. Dudaklarımı büküyorum, çünkü o yanlış yapıyor diye değil, yanlış yaptığını bildiği için.

"O senden daha iyisini hak ediyor," diye tükürdü, şişeyi kapıp direkt olarak içti.

Sözler, hissetmeme izin vermediğim her şeyi sakladığım yere düşüyor. Yavaşça bir kez başımı sallıyorum. "Belki de öyledir."

Doğrusu bu. Onun için yeterince iyiymişim gibi davranmadım hiç. Sadece kimsenin onu benden daha şiddetli bir şekilde sevebileceğine inanmadım.

"Konuş lan!" diye kükredi. "Az önce neyle karşılaştığımı açıkla."

İleriye doğru bir adım atıyorum, her hareketim ölçülü. Kontrollü. "Lev," diyorum alçak sesle. "Lily'ye aşığım. Ve o da bana aşık. Birlikteyiz."

Oda birdenbire sessizleşiyor.

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Çenesi kasıldı. Yumruğu yana doğru kıvrıldı. "Seni kahrolası orospu çocuğu," diye homurdandı ve yumruklarını savurdu.

Havada bileğini yakalayıp onu tezgâha doğru ittim, darbe sertti ama kontrol altındaydı. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedim, göğsüm yanarken bile sesim sakindi. "O yüzden biraz sakın ol."

Çünkü onu incitmek içimde bir şeyleri kırardı ve onları nasıl tekrar bir araya getireceğimi bilemezdim.

Başını salladı, yüzünde derin bir tiksinti vardı. "O benim kızım. Bunu bana nasıl yapabildiniz?"

İşte o zaman en acı verici oluyor. Yumruk değil. Tehditler değil.

O cümledeki "ben".

Elimle yüzümü siliyorum. "Ve o benim için güneş gibi," diyorum sessizce. "Bu hayatı yaşamaya değer kılan tek şey. Onu sadece istemiyorum Lev. Ona aşığım."

Gözlerini devirerek alaycı bir şekilde güldü ve ben de kendimi kaybetmemek için büyük çaba sarf ettim. "Bu dünyada milyarlarca kadın var," diye tükürdü. "Kızım olmayan birini seçemez miydin?"

"Hayır," diyorum tereddüt etmeden. "Yapamazdım."

Acı bir kahkaha attı. "Onu rahat bırak, Drago."

Emir keskin. Kesin. Ve benim için anlamsız.

"HAYIR."

Çenesi seğiriyor. Sanki tanınmaz hale gelmişim gibi bana bakıyor. "Bunun bir rica olduğunu mu sandın?" diye hırlıyor. "Kim olduğumu biliyorsun. Neler yapabileceğimi. Hayatının geri kalanında seni av olarak kullandıracağım."

Neredeyse gülümsüyorum. Gerçekten yaşayabileceğim bir gelecek için mücadele ediyorum ve onun buna engel olmasına izin vermeyeceğim.

Tekrar yumruk attı. Bu sefer yumruğu tam çeneme isabet etti. Darbeyi aldım ve karşılık vermedim. Hatta geri bile çekilmedim.

Çenemi bir kez ovuşturduktan sonra, gözlerimdeki öfkeyle ona baktım. "Tam bir piçsin Lev," dedim usulca. "Ve bunu sen de biliyorsun."

Nefes nefese. "Ne kadar sürecek?"

"Monako'dan beri."

"Peki, ne zamandır ona aşıksın?"

Tereddüt ediyorum. Bir anlığına. "Beklediğimden daha uzun sürdü."

Bu cevap bana bir şeye mal oldu.

Tekrar şişeye uzandı, ben de araya girip onu engelledim.

"Lily kendi seçimlerini kendisi yapıyor," diyorum. "İzne ihtiyacımız yok. İstedığımız şey sizin onayınız. Ve eğer bu gezegende onun için ölecek, onu güvende tutmak için dünyayı yakacak biri varsa, o da benim."

"O benim kızım!" diye bağırarak bardağı duvara fırlattı. Bardak paramparça oldu.

Göğsüm sıkıştı. "Onu uyandırma," diye fısıldadım. "Seni böyle görmesine izin verme."

"Şimdi bana ne yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diyorum ve canım acıyor ama geri adım atmıyorum. "Onu korkutmanıza, tehdit etmenize ya da beni seçtiği için yanlış bir şey yapmış gibi hissettirmenize izin vermeyeceğim."

"Onu korumak için uzaklaştırdım," diyor, sesi istemsizce titreyerek. "Onu cehenneme geri sürüklüyorsunuz."

"Hayır," diye düzeltiyorum sessizce. "O kolyeyi ona verdiğinde bunu yaptın. Ve Declan'a olan borcumu ödedikten sonra işim bitecek."

Donakaldı. "Ne?"

"Artık bu hayatı istemiyorum," diyorum. "Bir gelecek istiyorum. Bir aile istiyorum. Çocuklarımızın babası olmak istiyorum."

Yüzü bembeyaz oldu. "Onu hamile mi bıraktın?"

Derin bir nefes verdim. "Hayır. Henüz değil. Ama umarım çocuklarımın annesi olmak ister."

Bana dik dik bakıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış. "Sen kimsin lan?"

"Sonunda yaşamak isteyen bir adam," diye yanıtlıyorum. "Bütün hayatım boyunca senin askerin oldum. Senin için kan döktüm. Senin için öldürdüm. Artık yeter."

"Gitmenize izin verilmiyor."

Uğruna öleceğim tek adama doğru bir adım daha yaklaştım, sesim alçaldı. "Beni kim durduruyor?"

Gözlerine kilitleniyorum, her sözü ağırlık taşıyor. "Sadakatim her zaman Lily'ye oldu. Benimle birlikte gerçek bir şey inşa etmek, onun güvende olduğu yer. Torunlarınızın sevgiyle büyüdüğü yer. Hiçbir şey bunun önünde duramaz. Ne sen, ne de başkası."

Bir an duraksıyorum. Olanları iyice sindirmemi sağlıyorum. "Öyleyse iyice düşün," diyorum sessizce. "Çünkü onu tehdit edersen -babam olsun ya da olmasın- seni yok ederim."

"Onu korumak için beni öldürür müydün? Ben onun babasıyım. Senin en iyi arkadaşın olmalıydım. Sen benim için bir evlat gibiydin!" diye bağırarak yaklaştı.

Gözümü bile kırpmam. Sesimi yükseltmem. Sadece bir kez başımı sallarım. O, tam bir bağlılığın ne olduğunu anlamıyor. Hayattan ne istediğimi biliyorum. Sadakatimin kime ait olduğunu tam olarak biliyorum. Ve bu da Lily ve geleceğimiz. Ailemiz ve Monaco'ya taşınma planlarımız.

Eskiden bana böyle konuşsaydı, beni öldürürdü. Artık değil. Evet, acıyor. Ama doğru nedenlerle yaptığımı biliyorum. Artık sadece kullanabileceği bir silah değilim. Aşk için savaşılan bir adamım.

"Onu korumak için kendimi öldürürdüm. Yani evet. Eğer onun güvenliğini riske atarsan, ölürsün. Ve bu yavaş ve çok acı verici bir ölüm olur." Doğrudum, kalbim gümbür gümbür atıyordu, göğsüm her şeyimle yanıyordu.

"Ve eğer bu da sana yetmiyorsa," diye bitirdim sözlerimi, sesim sert ama kararlıydı, "o zaman defol git evimden."

Başka bir şey söylemiyorum. Bir anlamı yok. Şu an değil.

Lev'in nefesi düzensiz, elleri titriyor, öfkesi kontrolden çıkmış, tehlikeli bir hal alıyor. Onu daha fazla zorlarsam, bu sadece sözlerle bitmeyecek. Ve Lily bunu duymayı hak etmiyor. Yüksek sesler, kırık camlar ve iki adamın onun yüzünden birbirini parçaladığı bir sabaha uyanmayı hak etmiyor.

"Biraz sakinleş," diyorum sonunda.

O alaycı bir şekilde güldü, ama ben yanıtını beklemedim. Arkamı dönüp uzaklaştım. Merdivenlerden her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu. Ondan korktuğum için değil, az önce bir şeyi kırdığımı ve eski haline geri döndüremeyeceğimi bildiğim için.

Ofisime vardığımda, kapıyı sessizce arkamdan kapatıyorum. Bu oda, evde şiddet, viski veya pişmanlık kokmayan tek yer.

Boya kokuyor.

Duvarlar tuvalle kaplı. Yıllar önce, içimi dökebileceğim, etten başka bir şeye ihtiyaç duyduğum zamanlarda uzun uzun baktığım manzaralar. Alacakaranlıkta dağlar. Karanlık suların üzerinde yuvarlanan fırtına bulutları. Mevsimler arasında kalmış tarlalar.

Ve sonra da o var.

Her yerde zambak.

Ona dokunmama izin verilmeden çok önce, profili hafızamdan çizilmişti. Lily gülüyor, başı geriye doğru eğik, güneş ışığı saçlarında. Lily uyuyor, kendi içine kıvrılmış, gördüğüm en savunmasız şey.

Onu bu kadar çok kez resmetmeyi planlamamıştım. Sadece kendiliğinden oldu. O, farkında bile olmadan bu dünyadaki güven kaynağımdı.

Odaya doğru ilerlerken göğsüm sıkışıyor, kapı arkamdan son bir ses gibi kapanıyor. Artık kimse görmeyeceği için ellerim titremeye başlıyor.

Elimle yüzümü okşayıp derin bir nefes veriyorum.

Kahretsin.

Bugünün başlarında, duşun altında kıvrılmış, dünyanın sonu gelmiş gibi kollarımda titreyen halini hatırlıyorum. Suyun boğuk sesiyle yankılanan ağlaması içimi paramparça etti. Sanki onu burada tutan tek şey benmişim gibi, parmakları kıyafetlerime kenetlenmişti.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bu kadar öfkeli. Birini hayal kırıklığına uğratmaktan bu kadar korkmuş.

Odanın karşısına geçip en büyük tuvalin önünde duruyorum. Yüzü, yakın çekim. Yarı kapalı gözler. Yumuşak dudaklar. Huzurlu. Nihayet dinlenmek için yeterince güvende hissettiğinde sahip olduğu bakış.

İşte o zaman dank etti.

Lev'in yüz ifadesi. Öfkesi değil.

Hayal kırıklığı. Bu, herhangi bir yumruktan daha çok acıttı.

Avucumu tuvalin üzerine bastırıyorum, boğazım yanıyor.

Belki de haklıdır. Belki de onu hak etmiyorum.

Uykusuz kalmadan adam öldürdüm. Karanlıkta yaptığım şeyler, ne kadar ovalarsam ovalayayım silinmiyor. Ben şiddetin ta kendisiyim. Ben kanın ta kendisiyim. Kuralların kalmadığı zamanlarda insanların gönderdiği şeyim.

Kötülüğün yumuşak şeylere hakkı yok. Kötülük sevmeye hakkı yok.

Sandalyeye çöktüm, dirseklerimi dizlerime dayadım, başımı ellerimin arasına aldım. Nefes alışverişim, durduramadan düzensizleşti.

O beni seviyor. Bu düşünce beni sakinleştirmeliydi. Ama bunun yerine, beni çok korkutuyor. Çünkü beni sevmek, yanan bir şeye çok yakın durmak demek. Ve ben tüm hayatımı, değer verdiğim insanların bu tehlikeden etkilenmemesi için harcadım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Onun tekrar paniklediğini görüyorum. Sesinin titrediğini duyuyorum. Artık yalnız olmadığını anladığında bedeninin benimkine karşı gevşediğini hissediyorum.

Ya Lev haklıysa? Ya beni sevmek onu, benim kurtulmaya çalıştığım o cehenneme geri döndürürse?

Göğsüm acıyana kadar sıkışıyor. "Bunu hak etmiyorum," diye fısıldıyorum boş odaya. Ne onu, ne resimleri, ne de sadece varlığıyla getirdiği huzuru.

Ellerim yumruk oldu. Ama sonra bana seni seviyorum dediği anki bakışını hatırladım. Bundan korkmuyordu. Emindi, sanki beni, tüm

yaralarım la birlikte, çoktan seçmişti.

Ve beni nihayetinde yıkan şey de bu oldu.

Öne doğru eğildim, kollarımı uyluklarıma dayadım ve gereğ in ağırlığ ının beni vurmasına izin verdim. Hıçk ıra hıçk ıra ağlamadım. Dramatik bir tepki vermedim. Sadece göğ sümün içinde sessiz bir kırılma oldu, gerçek yerleş ti.

Ben bir canavar olabilirim. Ama onun canavarıyım.

Ve eğer dünya benim onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsa, eğer Lev benim zehir olduğumu düşünüyorsa... o zaman hayatımın geri kalanını onların yanıld ığını kanıtlamakla geçireceğ im. Sahip olduğum her şeyi kaybetsem bile.

Derin bir nefes alıp başımı kaldırıyorum. Lily için daha iyi olacağ ım.

Çünkü kötülük sevgiyi hak etmeyebilir, ama bana sevgi verdiğ ine asla piş man olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağ ım.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Zambak

Drago'nun ofisinin kapısı yukarıdaki katta kapanırken, sessizce merdivenlerden aşağı indim ve babamı mutfak tezgahının üzerinde hazırlıklı bir şekilde buldum.

Odaya adımımı attığım anda başını kaldırdı. "Lily," diye fısıldadı.

Gözleri kan çanağı gibi. Yıkılmış. Kızgın değil.

Bu durumu neredeyse daha da kötüleştiriyor.

"Drago'ya aşık olduğum için özür dilemiyorum," diyorum açıkça.

Ona ne söylediğini duydum. Sözlerindeki zehri, tehdidi. Drago bunu hak etmedi.

Onun başkaları için yaptığı fedakarlıkları görüyorum. Sürekli alan, alan ve alan insanlar için kendini nasıl tükettiğini görüyorum. Kendisi hariç.

Babamın da onlardan biri olmasına izin vermeyeceğim.

"Lily, Drago... o değil—"

"Sakın böyle bir şey yapmaya kalkma!" diye tükürdüm.

Donakalır.

"Gerçek beni tanımadan onun beni hak etmediğini söylemeye sakın kalkma. Seni hayatıma geri aldım baba. Hayatımı yönetme hakkın yok." Olduğum yerde kaldım, göğsüm sıkıştı, ellerim yumruk şeklinde kenetlendi.

"Onunla birlikte olmak tehlikeli, Lily. Seni korumaya çalışıyorum."

Keskin bir kahkaha attım. "Evet. Beni annemle gönderdiğinde de aynısını söylemiştin. Bak, ne kadar da iyi gitti." Sesim çatladı, öfke ve

keder birbirine karıştı. “Buraya geri döndüm çünkü insanlar seni ve bana verdiğin kolyeyi arıyorlar. Ve belki de, sadece belki de, beni göndermeseydin, annemin kocası bana tecavüz etmeye kalkışmazdı.”

Sözler ağzımdan çıkarken yakıyor. Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor. Yumruklarım yanlarımda sıkılı.

“Drago’nun yukarıda ne yaptığını biliyor musun?” diye kekeledim. “Beni kurtarıyordu. Yine. Çünkü o adamın sürekli yapmak zorunda kaldığı şey bu—herkes beni yarı yolda bıraktıktan sonra, benim parçalarımı bir araya getirmek.”

Babamın nefesi kesiliyor. Sanki ayakta durmasını sağlayan tek şey tezgahmış gibi, tezgâhı sıkıca kavırıyor.

"Suçu kendin dışında herkese atarsan," diye devam ediyorum, "ikimizi de kaybedersin. Bunu mu istiyorsun?"

Hıçkırıklar onu altüst etti. "Özür dilerim, Lily," diye fısıldadı. "Çok çok özür dilerim."

“Beş yıl önce. Bugün.” Sesim titriyor ama susmuyorum. “O gün annemin eski kocası bana zarar verdi. Ve o günden beri her gün beni kim koruyor?”

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Drago."

Omuzları düştü.

“Onu seviyorum,” diyorum öfkeyle. “Onu çok seviyorum. Hayatını beni koruyarak geçirdi, şimdi sıra bende.”

Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum. Drago yıllarca benim için savaştı. Beni savundu. Ve onun için mücadele edecek, arkasında duracak birine ihtiyacı var. İşte aşk budur. Öyle güçlü bir şey ki, kimse onun önüne geçemez. Babam bile.

“Bir saatin var. Bir saat. O zamanı kullan, kendini toparla, sonra da Drago'yu bul ve söylediğin tüm iğrenç şeyler için özür dile. Eğer bu evde kalmak istiyorsan, eğer hayatımızda olmamızı istiyorsan, kendini aşmalısın.”

Babamla bu şekilde konuşmak yanlış geliyor. Ama konuşmamak daha da kötü geliyor.

Yüzünü silip doğruldu. "Anneni öldüreceğim," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Yapamazsın. Onu affetmeye çalışıyorum. Ona bunu yapmasını söylemedi. Bilmiyordu."

Alaycı bir şekilde güldü.

“Öldü,” diye ekledim sessizce. “Drago onu öldürdü. Şimdi tek yapmam gereken iyileşmeye devam etmek.”

Elimi babamın göğsüne koydum, kalbinin hızla attığını hissettim. "Drago bunu sana zarar vermek için yapmadı. İlişkinizi mahvetmesin diye inkar etmeye çalıştı."

Başını bir kez salladı, sessiz kaldı.

“Ben yetişkinim baba. Kendi seçimlerimi kendim yaparım. Ve onu seçiyorum. Her zaman da seçeceğim.”

Bunun üzerine arkamı dönüp yukarı kata koştum. Doğruca Drago'nun ofisine.

Kapıyı çalmadım. Sessizce içeri girdim ve onu koltuğun kenarında oturmuş, başını ellerinin arasına gömmüş halde buldum.

Göğüs kafesim çöker.

Ona doğru koştum, arkadan kollarımı ona doladım, sanki kaybolacakmış gibi sıkıca tuttum. "Seni seviyorum, Drago," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

Titrek bir nefes verip yüzünü boynuma bastırdı, gözyaşları tenime işledi. Kalbim paramparça oldu.

"Ne kadarını duydunuz?" diye sessizce soruyor.

"Babamın haddini aştığını anlamak için yeterliydi."

"O tamamen şokta."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Bu onun kaba davranmasını mazur göstermez."

Geri çekildi, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. Gözleri kıpkırmızıydı. Yıkılmıştı. Çenemi avuçladı ve beni öptü.

"Seni de koruyabilirim, sevgilim," diye fısıldıyorum dudaklarına doğru.

Beni zahmetsizce kaldırıp kucağına oturtuyor. Burunlarımız birbirine değiyor. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım, Lily," diye mırıldanıyor. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Yanağından öpüyorum. "Her zaman."

Ona teslim oluyorum ve işte o zaman görüyorum.

Duvarlar.

Manzaralar. Fırtınalı denizler. Güneşle yıkanmış tepeler. Işık ve gölgenin nefes kesici detaylarla iç içe geçtiği görüntüler.

Ve sonra... ben.

Her yer.

Gülerken resmedilmiş. Düşünürken. Uyurken. Var olurken.

Nefesim kesiliyor.

"Benim resimlerimle dolu bir galeri açmayı mı planlıyordun?" diye usulca takıldım.

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Seni resmetmek bir terapiydi," diye itiraf etti. "İhtiyacım olan bir sakinlikti. Dünyam çökecekmiş gibi hissettiğimde devam etme sebebiydi."

"Çok güzeller," diye fısıldıyorum. "Belki kendi evimizi aldığımızda onları asabiliriz."

Saçlarımı geriye doğru itti. "Ne tür bir ev istiyorsun, Lily?"

Çeneme dokunup, ağrıya rağmen gülümsüyorum.

"Sahile yakın. Çocuklarımız için büyük bir bahçe. Sizin için bir sanat atölyesi. Belki bir spor salonu. Denize bakan, gerçekten şık, devasa bir mutfak."

Kıkırdar. "Kolay. Nerede?"

"Monako," diyorum hiç tereddüt etmeden.

Kendimi evimde hissettiğim ilk yer burası. Arkadaşlarım burada olsa bile. Bir noktada kanatlarımı açıp kendime bir şeyler inşa etmeliyim. Drago ile bir gelecek. Yıllarca sadece hayatta kaldıktan sonra nihayet huzur bulacağımız bir yer. Monaco bizim için o yer, bunu biliyorum.

Parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor. "Anlaştık. Güvenli olur olmaz, bizi oraya götüreceğim."

"Gerçekten mi?" diye sordum usulca. "Bütün bunları bırakıp gidecek miydin?"

Baş parmağıyla çenemi kaldırıyor, gözlerinde hiçbir tereddüt yok. "Evim, nerede olmak istersen orasıdır."

Göğsüm sıkışıyor.

"Benim için çizer misin?" diye soruyorum. "İzlemek istiyorum."

Beni nazıkçe öpüyor. "Ne çizmemi istersin, bebeğim?"

Gülümsedim ve alnımı onun alnına yasladım.

"Geleceğimiz."

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Drago

Gitmeden önce Lily'yi son bir öpücük için orta konsolun üzerinden kendime doğru çekiyorum.

"Çok uzun sürmeyecek," diye fısıldadım dudaklarına. "Hemen buraya, senin için geri döneceğim."

"İyi olur," diye mırıldandı gülümseyerek. "Hallie hepimize öğle yemeği hazırlıyor, o yüzden sana da ayırmalarını sağlayacağım."

Dudaklarımda oluşan o tebessümü engelleyemiyorum. "Tamam bebeğim. İyi günler."

Onu bir kez daha öpüyorum. Mutlu. Güvende. En yakın arkadaşlarıyla Decadence'ın içinde gününü geçiriyor.

Ve göğsümün parçalanıyormuş gibi hissetmeden Declan ve Enzo ile hasar kontrolü yapmaya gidebilirim.

Elleri yüzümü çerçeveleyiyor, gözleri yumuşak. "Bugün çok yakışıklısın."

Dudaklarımı ısırdım. "Hayatımın aşkıyla sarılıp uyuyunca işte böyle oluyor."

Yüzü kızardı ve bu beni tekrar etkiledi. Dünyamı ne kadar kolay aydınlatabiliyor. Sanki benim keskin kenarlarımı yumuşatmak için yaratılmış gibi.

Lev'in gerçeği bilmesinin bir faydası mı? Artık saklanmak zorunda değiliz. Kendi evimde bir ergen gibi gizlice dolaşmak zorunda değilim.

Lily, gözlerimin ardındaki ağırlığı görür gibi bir an beni süzdü. "Babamla daha sonra konuşacağız," dedi nazikçe. "Onunla konuşamamanın

seni çok üzdüğünü anlıyorum."

Yavaşça nefes veriyorum.

Öyle.

Beklediğimden daha fazla.

Elini geri çekmeden önce parmaklarımı elinin sırtında gezdiriyorum. "O da zamanla alışacak," diye mırıldanıyorum. "Sadece... beni öldürme isteği azalacak."

Ama kendime güvenmiyorum.

"En iyisi içeri gireyim." Parlak ve cesur bir şekilde tekrar gülümsedi. "İyi günler. Seni seviyorum."

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki neredeyse acı veriyor. "Seni seviyorum," diyorum ona, sesim titrek. "Her şeyimle."

Sonra arkama yaslanıp Conan'ın onun için kapıyı açmasını izledim. O döndü, bana hafifçe el salladı ve ben de ona bir öpücük gönderdim.

Conan göz kırparak yakalamış gibi yapıyor.

Kendi kendime gülüyorum.

Son yirmi dört saat çok hareketli geçti, ama her şey yanıp kül olmaya hazır olsa bile, Conan'ın her zaman ortamı neşelendireceğine güvenebilirsiniz.

Doğrudan Declan'ın evine gidip arabayı park ettim. Hiçbir zaman gergin olmam. Ama bu sefer gerginim. Lily'nin yanına gitmek için o toplantıyı terk ettiğime hiç pişman değilim. Kesinlikle değil. Bana ihtiyacı vardı.

Ama Quinn ailesinin de bana ihtiyacı vardı ve onları yarı yolda bıraktım. Bu fedakarlığı her zaman taşıyacağım.

Declan daha ben kapıyı çalmadan kapıyı açıyor. Yüzü öfkeden kıpkırmızı.

Sonra Isabella köşeyi dönüp hızla bacaklarıma çarptı. "Drago Amca!" diye ciyakladı.

Kıkırdadım ve onu kucağıma aldım. "Küçük savaşçım nasıl?" diye sordum.

O kıkırdadı. "İyiyim! Annemin bana öğrettiği bazı hareketleri çalıştım. Yakında seni yere serebileceğimi söyledi."

Kaşımı kaldırdım. "Öyle mi yani?"

Kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Evet. Ben en iyisiyim."

Parmaklarımı minik burnuna bastırıyorum. "Evet. Sen en iyisisin, Isabella."

Declan içeri gelmem için işaret etti, çocuğunu kollarımda güvende görünce yüz ifadesi yumuşadı. Charlotte gülümseyerek köşeyi döndü.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Charlotte, yeteneklerimi mi sorguluyorsun?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ben mi? Hayır. Asla."

"Evet, yaptın anne!" diye cıvıldadı Isabella.

Hepimiz gülüyoruz.

Onu yere bıraktım ve çömeldim. "Babanla hızlıca konuşmam gerekiyor, sonra işimiz bitince bana dans numaralarını gösterebilirsin, olur mu?"

Gözleri parladı. "Evet! Evet! Yeni bir şey öğrendim!" Oyun odasına doğru koştu.

Charlotte kendini Declan'ın yanına sokuyor ve onları böyle mutlu ve güvende görmek beni derinden etkiliyor.

İşte istediğim bu. Bu tür bir gelecek.

Charlotte usulca, "Drago," diyor, "Baktığın şey..."

Başımı yana eğdim. "Uyumuş gibi miyim?"

Declan ona sorgulayıcı bir bakışla baktı. Charlotte başını salladı. "Daha mutluyum."

Bir kez başımı salladım.

Declan onun alnından öptü, sonra arkasını dönüp ofisine doğru yöneldi. Ben de peşinden girdim ve kapıyı arkamızdan kapattı.

O masasının arkasına oturuyor. Ben de deri koltuğa çöküyorum.

"Declan... Dün için özür dilerim," dedim hemen. "Lily'nin bana ihtiyacı vardı."

Declan sandalyesine yaslanıp beni inceledi. "Anlıyorum. Charlotte olsaydı ben de aynısını yapardım." Duraksadı. "Bu iş çok hızlı gelişti, senin ve Lily'nin bu kadar..."

"Ciddi misin?" diye tamamlıyorum.

"Evet." Bakışları benimkine kilitlenmiş durumda. "Benimle konuşabilirsin Drago. Ben sadece patronun değilim. Biz bir aileyiz."

Bu, insanın kaburgalarına saplanan bir bıçak gibi.

Aile.

Hiç sahip olacağımı düşünmediğim bir şeydi. Burada değil. Amerika'da değil.

Boğazımı temizledim, çenemi sıktım. "Bu... konuşma tarzına alışkın değilim."

Declan kısık bir kahkaha attı. "Öğrenmek zorundaydık. Ne kadar çok sır saklarsan, herkese o kadar çok zarar verirsin."

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Bunu daha yeni, doğrudan deneyimleyerek öğrendim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Lev öğrendi."

Bunu inkar etmeye gerek duymuyorum. "Evet."

"Kahretsin."

"Tahmin ettiğin kadar kötü gitti," diye mırıldandım.

Declan içini çekti. "Bu durum Lily ile ilgili bir şeyi değiştirir mi?"

"Hayır." Söz anında söylenir. Kesin ve nettir.

Ayak bileğimi dizime yaslayarak kendimi sakinleştirdim. "Toplantıda neyi kaçırdım? Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Declan'ın dudakları şeytani bir ifadeyle kıvrıldı. "Sen bizimle barış görüşmelerinde olacaksın. Diğer herkes ya kiliseyi ya da Çöküş'ü kuşatacak."

Başımı salladım. "Peki, vaizi kim ortadan kaldıracak?" Sesim alçaldı. "Ne zaman yapacağız?"

Declan yavaşça nefes alıyor. "Vaiz kendini belli eder etmez, sınırda bekleyen adamlarımız olacak," diyor. "Onu ve adamlarını Ohio'ya geri dönmenden önce yakalayıp götürcekler. Ama barış görüşmeleri barışçıl kalacak. Yalanı bozmayacağız."

Ellerimi birbirine kenetleyip hızlıca düşünmeye başladım. "Ya onun planı da aynıysa?" diye ısrar ettim. "Ya kiliseden çıkar çıkmaz bizi yok etmeyi planlıyorsa?"

Declan alaycı bir şekilde, "Enzo'nun her ihtimali hesaba katmadığını mı sanıyorsun? Zırhlı kamyonlar ve etrafımızı saran bir ordu var. Şehrimiz tamamen abluka altında. Her yerde göz ve kulak var. Bordromuzdaki her bar rapor veriyor." dedi.

Gözlerimi süzdü. "Bu savaşta iyiler biziz."

Burnumu çektim. "Bu bir değişiklik."

Declan sözlerine şöyle devam ediyor: "Vaiz, avantajın bizde olduğunu biliyor. Yüzlerimizi tanıyor. Sayıca ondan fazla olduğumuzu biliyor. Gücün sadece burada değil, tüm eyaletlerde bizde olduğunu biliyor. İşlerinin devam etmesini istiyor. Para istiyor, halkı üzerinde kontrol sahibi olmak istiyor... bizimle savaşmak değil."

"Peki ya Tatiana?" diye soruyorum.

Declan sakalını eliyle ovuşturdu. "Tatiana'ya ne olacak peki? O kolyeyi alacak. Borcunuz ödendi. O bizim sorunumuz değil."

İçimden bir ah çekiyorum. Tatiana'nın hedefinde olmanın ne demek olduğunu kimse tam olarak anlamıyor. Anlattığı yalanlar. Manipülasyon biçimi. Sahip olduğu güç. Rusya onun başlangıç noktası. Buraya gelmek için bir ordu kurmayacağını düşünüyorlarsa yanılıyorlar.

"Eğer bize Vaiz'i teslim ederse, ona kolyeyi borçluyum, evet. Vaiz'le birlikte adamlarından birini gönderiyor. Bizi gözlemleyecek ve bize avantaj sağlayacak."

Çenemi sıkıyorum. Ona hakkımızda hiçbir şey veremeyiz. Yakın gelecekte özgürlüğümü istiyorsam, asla. Gerçi onun üzerinde bazı kozlarım var. Lily'nin güvenliğini sağlamak için mezara kadar götüreceğim şeyler bunlar.

"Enzo hayır dedi. Kolyeyi kabul etmeyecek."

"Allah aşkına," diye mırıldandım. "Declan'a söyledim. Tatiana kinci bir sürtük, ama anlaşma anlaşmadır. Rusya ile savaş başlatmak mı istiyorsun? Charlotte'u ve çocuklarını tehlikeye atmak mı istiyorsun? Tatiana'nın ahlak pusulası yok. Hiçbir kanunu yok."

Declan omuz silkerek, "O noktaya gelmeyecek," dedi.

"Bu Enzo'nun vereceği bir karar değil," diye çıkıştım. "Eğer anlayamazsa, Lily'nin peşine düşer. Ve ben de bunun için savaş başlatırım, Declan."

Declan sertçe nefes verdi ve telefonunu çıkardı. "Bak, toplantıda sana ihtiyacımız olmasının sebebi buydu."

Elimle saçlarımı karıştırdım. "Bir kere özür diledim," diye mırıldandım. "Bir daha özür dilemeyeceğim."

Telefonu açıp hoparlöre alıyor. "Declan," diye cevap veriyor Enzo.

Declan'ın sesi birden ciddileşti. "Planımıza ekleyeceğimiz daha birçok olasılık var. Drago da burada. Şu işi konuşalım, sadece bir günümüz kaldı."

"Hadi bakalım, Drago," diyor Enzo.

Boğazımı temizledim. "Vaiz planın sağlam," dedim. "Ama Tatiana'yı da bu plana düzgün bir şekilde dahil etmeliyiz. Onun gücünü artık küçümseyemeyiz, Enzo. Ve bence bu kolyenin üzerinde ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi. Bence her türlü olasılığa hazırlıklı olmalıyız. Hatta tamamen çılgın olanlara bile."

Bir an duraklıyorum, uyarının iyice netleşmesini bekliyorum. Bir mücevher parçası hakkındaki bilgi uğruna Lily'nin hayatını riske

atmayacağım.

"Arabayı sürmeye başladın mı henüz?" diye soruyor Enzo.

"Hayır. Ama Lev ile çalışabilirim. Kopyalarını çıkarıp iyice kilitleyeceğim. Kolyedeki bilgileri değiştirip onlara vereceğim."

Telefon hattı sessizleşiyor. "Onun için oraya bir mesaj bırakmam gerekiyor..." diyor Enzo.

Declan'a şöyle bir baktım ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Bu gizem yakında kendiliğinden çözülecek.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Zambak

Liam'ın çenesinin altını gıdıklıyorum ve o da çok tatlı bir şekilde kıkırdamaya başlıyor.

"Çok tatlı bir bebeksin," diye mırıldanıyorum.

Minik parmakları saçlarıma dolanıyor ve ben irkiliyorum, bu da Hallie'nin hemen yanıma koşmasına neden oluyor.

"Liam!" diye kahkaha atarak, elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni, bayım."

Hallie onu kucağına alırken, "Saçlarımdan bir kısmı mı dökülüyor?" diye dramatik bir şekilde soruyorum.

"Hayır, Lily," diyor hâlâ gülerek. "O kadar güçlü değil."

"Babasını gördünüz," diye itiraz ediyorum. "Oğlunuz muhtemelen dört yaşına geldiğinde benim boyuma ulaşacak."

Hallie homurdandı. "Doğru. Ama senin saçların gayet iyi."

Conan, sanki mutfağın sahibiymiş gibi rahatça yanına geliyor. "O sadece kızların saçını çekmeyi seviyor. Ona küçük yaşta öğretiyorum."

"Conan!" Hallie koluna vurur.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum," diyor hızla, Liam'ı kucağına alırken sırtarak. Sanki ölümcül bir adam değilmiş gibi ona sokuluyor ve sonra ikizlerin yanına geri dönüyor.

Bella arkamdan yaklaşıp Liam'ı işaret ederek, "Sen de onlardan bir tane almalısın," dedi.

"Bebek mi?" diye tekrarladım gözlerimi kırpıştırarak.

"Evet." Dünyanın en bariz şeyiymiş gibi başını salladı. "Zaten iri yarı, kaslı bir adamın var."

Boynumdan yukarı doğru o kadar hızlı bir sıcaklık yükseliyor ki, kulaklarımda bile hissediyorum.

Drago'yu düşünmek bile kalbimi aptal, aşık bir ergen gibi çarpıyor. Ama sonra gerçekle yüzleşiyorum. Onunla korunmasız ne kadar çok ilişkiye girdiğimi. Göğsümü ovuşturuyorum, yükselen paniği durdurmaya ve Bella'dan saklamaya çalışıyorum. O hesabı daha sonra yapmalıyım.

"Belki," diyorum sessizce. "Bir gün. Belki de Çöküşten çıkmama izin verildiğinde." Yarı şaka yollu söylüyorum ama sandığımdan daha ağır bir etki yaratıyor.

Bella'nın yüzü anında yumuşadı. "Hey," dedi nazikçe. "Her şey yakında bitecek."

Bu da yardımcı olmuyor. Bu kapıların dışında geleceğim ne olacak? Gerçekten de burayı geride bırakıp kendi evimde yalnız kalmaktan korkmaya geri dönmek istiyor muyum?

Bella'nın gözleri odanın karşısındaki Rowan'a kaydı. Rowan ona işaret etti ve Bella bana bir bakış attı.

"Birazdan döneceğim," diyor ve gidiyor.

Mutfak tezgahına tırnaklarımla vuruyorum, odanın sıcaklığında ses çok keskin geliyor. Hallie beni izliyor ve anında değişikliği fark ediyor.

"Sanırım buradan taşınabilirim," diyorum.

Hallie kaşlarını çattı. "Uzaklara mı?"

Başımı salladım ve yutkundum. "Monako hayallerimdeki yer."

Ağzı açık kaldı. "Drago ile mi?" diye birden sordu.

"Evet," diyorum ve sesim göğsümün hissettiğinden daha sakın çıkıyor. "Drago ile birlikte."

Kahretsin. Bunu bu kadar rahat bir şekilde söylemeli miydim? Drago dışında beni en iyi tanıyan tek kişi o. Hayatımda o kadar uzun süredir sabit bir yeri var ki, Hallie en yakın arkadaşım olmadan önce kim olduğumu neredeyse hatırlamıyorum. Ondan duygularımı saklamakla çok uzun zaman geçirdim.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor. Conan ve ikizler dinlemiyorlar, masanın yanındaki bir şeye gülmekle meşguller.

"Ama sakın laf etme," diye fısıldıyorum.

Hallie hafifçe gülümsedi. "Gerçekten bunu mu istiyorsun, Lily?" diye sordu. "Burada, galerinle birlikte hep çok mutlu görünüyordun."

Suçluluk duygusu göğsümü o kadar hızlı dolduruyor ki neredeyse midem bulanıyor.

Hiçbir fikri yok. Bunun sebebi denememiş olması değil; Hallie her zaman dener. Kötü bir arkadaşın tam tersi. En karanlık yıllarımda nefes almamı sağlayan tek kişi o.

Sadece... sakladım. Sanki bana öğretilmiş gibi. Ama sonra Drago olayı yaşandı. Ve duygularım hakkında konuşmanın ve açık olmanın bir zayıflık olmadığını öğrenmeye başladım. Aslında bunda büyük bir güç var.

"Burada gerçekten mutlu değilim, Hal," diye itiraf ediyorum ve kelimeler utanç dolu bir tat bırakıyor ağzımdan. "Cesur bir yüz takınıyorum ama son bale gösterimden beri... paramparça oluyorum. Ve bunu herkesten sakladım."

Kaşları anında çatıldı, yüzünde bir anlık panik belirdi. "N-ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Lily... iyi misin?"

Başımı sallıyorum ama çok karışık. İnanılcı değil. "Sanırım iyileşiyorum. Bilmiyorum. Terapi denedim. Kullanabileceğim tekniklerim var. Bazı günler diğerlerinden daha ağır geçiyor."

Gözleri benimkileri aradı. "Baleye bir daha dönmemenin sebebi bu muydu?" diye dikkatlice sordu. "Bir şey mi oldu?"

Boğazım düğümleniyor ve yavaşça nefes alarak kelimeleri zorla ağzımdan çıkarıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Bana korkunç bir şey oldu."

Gözlerimi ondan ayırmadan önce, kollarını bana doladı, sanki beni kendi anılarımdan fiziksel olarak koruyabilecekmiş gibi beni kendine çekti.

"Bu hep aklımın bir köşesindeydi," diye mırıldanıyor. "Bu yüzden hiç ısrar etmedim. Sadece... yanılıyor olmayı umdum."

Gözlerim yanıyor. Bu sırrı içimde tutmanın ağırlığı yavaş yavaş azalıyor. Yıllarca üzerimde kurduğu güç yavaş yavaş zayıflıyor. Ve Hallie'nin her zaman orada olduğunu, beni gördüğünü ve en kötü zamanlarımda, tüm hikayeyi bilmeden bile bana destek olduğunu bilmek, onu daha da çok sevmemi sağlıyor.

"İşte bu yüzden de her telefon görüşmesine cevap veriyorum," diye ekliyor sesi titreyerek. "Her seferinde."

Göğsümde bir hıçkırık düğümlendi ve gözyaşlarım döküldü. "Elbette biliyordun," diye fısıldadım.

Hallie sert bir şekilde, "Sen benim en iyi arkadaşımın," diyor. "Seni konuşmaya zorlamak istemedim. Seni düzeltmek istemedim. Sadece yanında olmak istedim. Nasıl ihtiyacın varsa öyle."

Geri çekilip yanaklarımı siliyorum, aynı anda hem utanmış hem de minnettarım. "Öyleydin," diye fısıldıyorum. "Bildiğinden çok daha fazlasıydın."

Yüz ifadesi yeniden temkinli bir hal alıyor. "Drago biliyor mu?" diye soruyor.

"E-evet, öyle," dedim sesim titreyerek. "Uzun zamandır öyle." Yutkundum. "Aslında o gece beni o kurtardı. Sadece... onun olduğunu hiç bilmiyordum."

Hallie'nin ağzı açık kaldı. "Bu da ne?" diye haykırdı. "Bu delilik. Sanki... kader gibi."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum çünkü nefes alabilmemin tek yolu bu. "O benim ruh eşim," diye fısıldıyorum.

Hallie ellerimi o kadar sıkı sıkıyor ki neredeyse canım acıyor.

"Mutlu olmana sevindim," diyor gözleri parlayarak. "Ve gidecek olmana çok üzüleceğim. Ama ziyaret edeceğim. Sürekli telefonda konuşacağız. Nerede olursan ol, en iyi arkadaşım olacaksın. Ve dürüst olmak gerekirse, Bella'nın özel jetini kullanacağım. Ya da Conan'a bir tane aldıracağım."

Göğsümün içinde bir şey çatlıyor.

Onu tekrar kendime çekiyorum, sanki yıllardır buna ihtiyacım varmış gibi sıkıca sarılıyorum. "Seni seviyorum, Hallie," diye fısıldıyorum.

"Seni daha çok seviyorum, Lils," diye fısıldadı sesi boğuk bir şekilde. "Ve bence yeni bir başlangıç senin için mükemmel olacak. Gitmen beni öldürse bile."

Hallie'den ayrılmak en kötü yanı. Ama biliyorum ki Conan'la mutlu. Kendi küçük ailesini kurdu, kendi huzurunu yarattı. Ben de şimdi kendime ait bir huzur istiyorum.

Hallie kokteyli uzattı ve bir yudum aldım. Yutarken midem bulandı. Bu yüzden bardağı geri bıraktım.

Sonra hava değişiyor. Çok ince bir değişiklik ama hissediyorum. Sanki bedenim, zihnim farkına varmadan onu tanıyor. Nefesim kesiliyor ve gözlerim kapıya kayıyor. Ve işte orada.

Drago.

Çenesi sıkı, omuzları gergin ve mutfığa adımını attığı anda bakışları, hedefi bulan bir silah gibi bana kilitleniyor. Başka kimseye bakmıyor bile. Çünkü beni çoktan okumuş durumda. Yüzümü inceliyor. Gözlerimin etrafındaki kızarıklığı, çok fazla göz kırpmamı, kendimi tutmaya çalışıyormuş gibi ağzımın nasıl bir çizgi halinde büzüldüğünü fark ediyor.

Odayı üç uzun adımla geçti.

"Lily," diye mırıldandı, tam önümde durup, düşünmeden bile olsa beni diğer herkesten ayırdı.

Parmakları çenemi kavrayarak yüzümü yukarı doğru kaldırdı.

"Neden ağlıyorsun, küçük kız?" diye soruyor.

Boğazım düğümlendi, yutkundum. "İyiym," diye otomatik olarak yalan söyledim.

Başparmağı gözümün altına dokundu, tekrar döküldüğünü fark etmediğim son gözyaşlarımı yakaladı. "Lütfen bana yalan söyleme, bebeğim."

Gülümsemeye çalışıyorum. Ama gülümsemem titrek çıkıyor.

Öne eğilip alnını alnıma dayadı, tam burada mutfığın ortasında, sanki etrafımızda kaos, katiller ve tepemizde bir savaş tehdidi yokmuş gibi.

"Benimle konuş, Malysh," diye mırıldandı. "Lütfen."

O kelimenin yumuşaklığı göğsümü acıtıyor. Rusça terimler kullandığında içimde bir şeyler eriyor. Gerçekte kim olduğumu hatırlatan küçük bir şey bu.

Gözlerimi kırıştırdım. "Hallie'ye söyledim," diye fısıldadım. "Her şeyi... ve Monaco'ya taşınmak istediğimizi."

Bütün vücudu hareketsiz kalıyor. "Çok cesursun," diyor sessizce.

Başımı salladım. "Ben değilim—"

Bir öpücükle sözümü kesti.

Geri çekildiğinde eli boynumun arkasına kaydı. "İyi misin?" diye sordu bu sefer daha yavaş bir sesle.

Başımı salladım. "İyiym. Söz veriyorum. Sonunda gerçeği söylemek gerçekten iyi hissettiriyor. Bir yerde okumuştum, bunun hakkında konuşmak kaygının ağırlığının bir kısmını hafifletiyormuş. Artık onun kazanmasına izin vermek istemiyorum."

Bana inanıp inanmamaya karar veriyormuş gibi bir an daha beni izledi. Sonra başını hafifçe çevirdi, sesi daha da alçaldı. "Seninle çok gurur duyuyorum, Lily."

Gözyaşlarım yine dökülmek üzere. Tanrım. Bu kadar çok ağlamaktan bıktım. Son birkaç gün çok zor geçti. "Dur artık. Beni ağlatacaksın ve sanırım yakında gözyaşlarım tükenecek Drago. Mutluluk gözyaşlarım bile."

Gülümsüyor. "Tek istediğim senin mutlu olman. Hayatta bana gereken tek şey bu."

Parmak uçlarımda yükseliyorum. "Seninle mutluyum. Hayatta ihtiyacım olan tek şey bu. Sen."

Alnını benim alnıma dayadı. "Babanla konuşmam gerek," dedi.

Midem bulanıyor.

Ağzımı açıyorum ama o çoktan başını sallamış bile.

"Hayır," diye mırıldandı. "Tartışma değil. Kavga değil. Aramızda böyle bir şeyin durmasına bir gün daha izin vermeyeceğim. İkimizin de ona hayatımızda ihtiyacı var, bu yüzden bu işi onunla halledeceğim."

Boğazım daralıyor.

Başparmağıyla yanağımı tekrar okşadı, bu sefer daha yumuşak bir şekilde.

"Ben halledeceğim," diye söz veriyor. "Ama bunu yaparken senin iyi olacağından emin olmam gerekiyor."

Başımı salladım ama parmaklarım istemsizce gömleğine kenetlendi. "Acaba... aptalca bir şey mi yapacaksın?" diye fısıldadım.

Bu durum yüzünde hafif bir alaycı gülümsemeye neden oluyor, ama bu gülümseme gözlerine yansımıyor.

"Bebeğim," diye fısıldadı, bana doğru yaklaşarak, dudakları kulağıma değdi, "son zamanlarda yaptığım tek aptalca şey sensiz yaşayabileceğimi düşünmekti. Her şey yoluna girecek, sadece bana güven."

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip sıkıyor.

Her şeye rağmen göğsümde bir sıcaklık yükseliyor.

"Çok uzun sürmeyecek. Yakında döneceğim."

Onu tekrar öptüm. "Declan'la her şey yolunda gitti mi?" diye sessizce sordum.

"Evet, öyle oldu. Planlarımızdan eminim; artık her şey tamamlandı. Yani iki gün içinde özgür olmalıyız."

Biliyorum, bu barış görüşmeleri konusunda gergin. Sanki bu görüşmelerin barışçıl olmayacağını biliyor. Benim yapabileceğim tek şey onun yanında durmak ve ihtiyacı olduğunda onu desteklemek.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum ona.

Sonra onun gidip arkadaşlarına selam vermesini izledim ve Hallie yanıma oturdu.

"Ah, sana fena halde aşık, Lily," diye fısıldıyor.

Gözlerimi Drago'dan alamıyorum. "Biliyorum. Çok tatlı, değil mi?"

"Şirin mi? Cehennem gibi sıcak."

Gülüyorum. "Çok yakışıklı değil mi?"

"Yorum yapamam, gördüğüm tek kişi Conan."

İkimiz de kahkahalara boğulduk. "Sonuçta erkek seçmekle iyi iş çıkardık."

Elindeki kokteyli kaldırarak, "Evet. Yaptık." dedi.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Drago

İçeri girdiğimde ev çok sessizdi.

Sakin değil.

Sadece... içi boş.

Sanki onun burada olmadığını biliyormuş gibi.

Lily güvende, ama bedenim mesafeyi anlamıyor. Bedenim hâlâ başımı çevirerek ona ulaşabileceğimi hissediyor.

Kapıyı arkamdan sertçe kapatıp mutfağın yanından dümdüz geçtim. Lev'in nerede olduğuna bile bakmadan, direkt merdivenlerden yukarı çıktım ve evin canavarlar için inşa edilmiş tek yerine doğru koridordan ilerledim.

Panik odasının kapısı, mat siyah ahşap panellerle kaplanmış ve görünürde hiçbir kulp veya menteşe bulunmayan, duvarın bir parçası gibi gizlenmiş durumda. Bu, bilinçli bir tasarım tercihi gibi görünüyor.

Avucumu panele bastırıyorum, kilidin devreye girmesinin hafif titreşimini hissediyorum. Sonra şifreyi giriyorum.

Bir evin altında gizlenmiş bir savaş alanı. Buradaki her şey tertemiz. Dağınıklık yok. Yumuşaklık yok. Silahlar cerrahi aletler gibi düzenlenmiş. Mermiler kalibrelerine göre istiflenmiş. İlk yardım çantası. Plastik ambalajlara kapatılmış nakit para desteleri. Pasaportlar metal bir kutuda.

Ve kasa.

Duvara entegre edilmiş, kusursuz ve gömme bir sistem; biyometrik tarayıcı ve manuel anahtar geçersiz kılma özelliği de var çünkü tek başına

teknolojiye güvenmiyorum. Ne kendi hayatıma, ne de onun hayatına.

Eğilip baş parmağımı tarayıcıya bastırıyorum.

Yeşil ışık.

Sonra ikinci kodu giriyorum, asla sesli söylemediğim, sırtıma bir yara izi gibi kazınmış olan kodu.

İçeride, kadife kaplı raflarda nadiren dokunduğum şeyler duruyor.

Silah olmayan şeyler. Anlamı olan şeyler.

Gözlerim, Lily'nin son bale gösterisinin gecesinde taktığı yüzüğe takılıyor. Parmağından düşüp arabamın içine giren yüzük. Ondan kalan ve her zaman yanımda taşıdığım bir parça.

Parmaklarım bir an kutunun üzerinde geziniyor, sonra kolyeyi içeren küçük siyah kutuyu çıkarıyorum.

İlk bakışta sade. Zarif. Neredeyse narin. İnce bir zincir. Elmaslarla kaplı bir kilit figürü ve ucunda sallanan bir anahtar.

Ne olduğunu bilmeseniz, babanın veda hediyesi sanırdınız.

Bir hatıra.

Ama Lev diğer erkekler gibi hediye vermez. Lev, ihtiyat payı ve güvence verir. Bu kolye mücevher değil. Bu lanet olası bir kasa.

Duygu kılığında gizlenmiş bir depolama aygıtı; Lev'in yıllar boyunca öğrendiği her şeyi ve asla sesli olarak söylemediği her şeyi saklamak için yapılmış... Kimsenin onu sonuçsuz bir şekilde gömmemesi için sakladığı her şey.

Tatiana hakkındaki sırlar.

Ailesi.

Onun imparatorluğu.

Onun zayıf yönleri.

Kanıt. İsimler. Yerler. Anlaşmalar.

Öylesine satılacak türden bir bilgi değil.

Hayatta kalmak için bundan vazgeçiyorsunuz.

Lily'nin bunu boynunda taşıdığını bilmek midemi bulandırıyor. Bunun bir hedef olduğunu bilmemek. Tatiana'nın gözlerinin onu aç bir kaplan gibi takip etmesinin sebebinin bu olduğunu bilmemek.

Kasayı kilitliyorum, panik odasının kapısını arkamdan kapatıyorum ve mutfığa yöneliyorum.

Lev çoktan oradaydı, tezgahın önünde duruyordu, ellerini sıkmış, sanki kendini bir arada tutuyormuş gibi.

İçeri adımımı attığım anda döndü ve gözleri elimdeki kolyeye takıldı. "Bununla ne yapıyorsun lan?"

Cevap vermiyorum, sadece biraz daha yaklaşıyorum ve onu nazıkçe aramızdaki tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Saygısızlık değil. Dikkatsizlik değil. Sadece... son.

"Bunu tamamen değiştirmemiz gerekiyor," diyorum.

Lev'in burun delikleri genişledi, öfkesi bir kibrit çöpü gibi parladı. "Hayır."

"Lev." Sesim çelik gibi. "Evet."

Gözleri birden gözlerime dikildi. "Bir anlaşma yaptın," dedi, kelimeler adeta tükürerek. "Tatiana'ya, eğer Rahip barış görüşmelerine gelirse bunu vereceğine söz verdin."

"Evet, yaptım," diye onaylıyorum.

"Öyleyse neden sanki sana aitmiş gibi tutuyorsun?"

Çünkü silah kızımın boğazındaydı. Çünkü ona güvendi. Çünkü dolu bir silah olduğunu bilmiyordu.

Ama ben öyle demiyorum.

Bunun yerine, hafifçe öne eğiliyorum. "Çünkü Tatiana'ya krallığın anahtarlarını teslim etmiyorum," diyorum sessizce. "Ona bir mesaj iletiyorum."

Lev'in çenesi seğirdi. "Bir mesaj," diye tekrarladı, sanki bir hakaretmiş gibi.

"Evet." Kolyeye hafifçe dokunuyorum. "Bana bunun şifreli bir sürücü olduğunu söylemiştin. Bütün lanet olası hayatını içeriyor içinde."

Lev'in gözleri karardı. "Öğrendiğim her şey."

"Tatiana'nın sonunu getirebilecek her şey," diyorum. "Ve o da bunun farkında."

Sessizlik uzar, sonra Lev'in sesi alçalır, daha tehlikeli bir hal alır. "Ve onun bu bilgilere sahip olmasına izin veremeyiz."

Gözümü bile kırpmadım. "Doğru, yaşlı adam."

Bu, onun yüzünde hafif bir tebessüm oluşmasına neden olur. "Peki planın ne Drago? İçindekini neyle değiştireceksin?"

"Enzo'nun uyarısıyla birlikte."

Bu onu durdurur. Lev'in Enzo'nun tiyatrosuna aniden saygı duymasından değil, iktidarın dilini anlamasından dolayı.

Satrançtan anlıyor.

“Tatiana silahlardan korkmuyor,” diye devam ediyorum. “O aşığılanmaktan, kaybetmekten, alt edilmekten korkuyor. İkimiz de onun yalan ağının bizden daha derin olduğunu biliyoruz. Sanırım Enzo bizim bilmediğimiz kısımları biliyor.”

Lev'in bakışları gözlerime kilitlendi. Sonra burnundan nefes verdi. "Enzo'nun ne istediğini bana göster."

Telefonumu çıkarıp tezgâhın üzerinden kaydırıyorum.

Lev okuyor ve okudukça gözleri kısılıyor. Sonra, neredeyse fark edilmeden, ağzı sanki ne kadar zekice olduğunu nefret ediyormuş gibi seğiriyor.

Tatiana. Yoksa Natalia daha mı uygun?

Bence artık şah mat için oynamanın zamanı geldi.

Lev yavaşça başını kaldırdı. "Bu bir uyarı değil," dedi.

"Bu bir cenaze töreni," diye yanıtlıyorum.

Bir an sessiz kalıyor. Sonra iki parmağıyla kolyeyi işaret ediyor. "Ver buraya."

Tereddüt ediyorum.

Gözleri parıldar. "Beni sınama, evlat."

Derin bir nefes alıyorum, sanki on beş yaşımdan beri yaptığı gibi bana böyle seslenmesi göğsümde bir şeyleri parçalamıyormuş gibi.

Onu ona doğru kaydırıyorum.

Kolyeyi açıyor ve iki tarafını da geri çektiğinde, minicik bir sürücü görüyorum. Sonra oturma odasına doğru yöneliyor. Dizüstü bilgisayarını alıp altından küçük bir cihazı çıkarıyor. Lev'in hazır ürünlere güvenmediği için kendisinin yaptığı türden bir şey.

Kolyeyi tıpkı bir anahtarı kilide sokar gibi deliğe yerleştiriyor ve şifreyi giriyor.

Küçük bir ışık yanıp sönüyor. Ve ekran açılıyor. Şifrelenmiş dosyalar anında beliriyor. Satır satır.

Tatiana. Soy ağacı. Hesaplar. Rotalar. İletişim bilgileri. Tanıdığım ve tanımadığım isimler. Daha fazla bilgi akmaya devam ediyor, hepsi Rusça.

Lev'in ağzı, sanki kendi günahlarına bakıyormuş gibi sıkılaştı. "Tanrım," diye mırıldandım. "Bu... her şey. Ve dahası?"

Lev gözlerini kaçırıyor. "Her şey zaten bunun etrafında dönecekti," diyor. "Mesele buydu."

Boğazım daralıyor.

Çünkü Lily bunu çocukluğundan kalma bir parça gibi takmıştı, oysa gerçekte bu elmaslardan yapılmış bir ilmekti.

"Ve bunun on sekiz yıllık olduğunu düşünürsek, sizde daha güncel bir tane olduğunu varsayıyorum, değil mi?" diye soruyorum.

Geçmişe ait bilgiler ne kadar değerli olsa da, son yıllarda daha fazla güç oyunu oynanıyor. Yeni oyuncular var. Daha fazla istihbarat. Benim de kendi istihbarat depom var, ama Lev her zaman benden daha derinlerdedi. Ancak, Tatiana'nın ihtiyaç duyduğu daha tarihsel bir şey olduğu açıkça ortada.

Cebinden cüzdanını çıkarıp benzer boyutta başka bir USB bellek çıkarıyor.

"Bunlardan bir koleksiyon mu tutuyorsun?" diye şaka yapıyorum.

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor: "Evet. Bu, daha yeni bulguları içeriyor. Bunları bir araya getirebiliriz, böylece eksiksiz bir zaman çizelgesi elde ederiz."

Sırttım. Onun bir şey bulacağını biliyordum zaten.

Lev'in parmakları hızlı ve hassas bir şekilde hareket etmeye başlıyor. Önce dosyaları çıkarıyor. Her dosyayı kopyalıyor. Ardından güvenli bir sürücüye kopyalıyor.

Ardından kolyeyi temizleyin.

Ve izledikçe kalbim daha da hızlı atıyor.

Çünkü bu işlem tamamlandıktan sonra...

Kolyeyi Tatiana'ya vereceğim ve teslim olmuş gibi davranacağım.

Lev, konuşmasının ortasında duraksadı, sesi alçaldı. "Sence ona dokunmadığına inanacak mı?" diye sordu.

Bunu düşündüm. Artık arkadaşlığımızın kalmadığını, ona artık güvenmediğimi biliyor. Ama aynı zamanda zayıf noktamı da biliyor. Lily'ye aşık olduğumu ve onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı da biliyor.

"İnanacak çünkü kocasının gözlerinin içine bakıp anlamaya sadık kaldığımı söyleyeceğim," diyorum. "Çünkü ben sözümünden dönmem."

Lev homurdanır. "Ama sen onu bozuyorsun."

"Hayır," diye düzeltiyorum. "Anlaşmayı bozmayacağım."

Kolyeyi işaret ederek, "Kolyeyi kendisi istedi," dedim.

Lev'in cihazını ve zaten aktarılmakta olan verileri işaret ediyorum. "İçindekileri sormadı bile."

Lev'in gözleri benimkine doğru kaydı. Gözlerinde bir anlık saygı belirdi. Kısa süreli olsa da gerçektir. "...Zeki," diye mırıldandı.

Yavaşça nefes veriyorum, gerginlik biraz olsun azalıyor.

Sonra Lev'in elleri tekrar hareketsiz kaldı ve sesi boğuk bir hal aldı. "Böyle bir sonla karşılaşacağımızı hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti.

İlk başta konuşmuyorum. Çünkü ben de bundan nefret ediyorum.

Kolyeye sanki dış çıkarıp beni ısıracakmış gibi bakıyorum. "Uzak durmaya çalıştım, Lev," diye itiraf ediyorum. "Eğittiğin asker olmaya çalıştım. Hedef aldığın silah olmaya çalıştım."

Göğsüm yanıyor. "Ama bana sanki insanmışım gibi baktı," diyorum, sesim şimdi daha da boğuk. "Ve onsuz nefes alamaz hale geldim."

Lev'in gözleri hafifçe parlıyor. Sanki yıkıldığının görülmesini istemiyormuş gibi bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Seni seviyor," diyor sessizce. Bunu bir soru gibi değil, yakıcı bir gerçek olarak söylüyor.

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle yapıyor."

Sonra, bana bakmadan, hiç beklemediğim şeyi söyledi: "Dün seni ve onu duydum."

Kanım dondu.

Lev, sanki bunun bende ne gibi bir etki yarattığını tam olarak biliyormuş gibi, "Onun paniklediğini duydum," diye ekliyor hızla. "Nefes alamaması, boğuluyormuş gibi ses çıkarması..."

Ellerim kenetleniyor. Çenem o kadar sıkı kilitleniyor ki acıyor.

"Onu kucağıma aldım," diyorum.

Lev bir kez başını salladı. "Ve sakinleşti."

Sessizlik.

Ardından Lev boğazını temizler ve sanki onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi işine geri döner.

Veri çıkarma işlemi tamamlanır, Lev yeni bir dosya açar ve mesajı girer. Enzo'nun sözleri artık Lev'in kolyesinin içindedir ve tüm bir imparatorluğu yıkabilecek bir savaşı başlatma potansiyeline sahiptir.

Lev cihazı çıkarıyor, uzun bir süre avucunda tutuyor, sonra parmaklarının ucunda sallanarak bana uzatıyor. "İçi boş," diyor. "Enzo'nun mesajı hariç."

Yavaşça elime alıyorum. Elmaslar, sanki gülüyorlarmış gibi ışığı yansıtıyor.

Lev'in bakışları yorgun ve çelişkili bir şekilde gözlerimle buluştu. "Eğer öğrenirse," dedi Lev sessizce, "senin peşine düşer."

Başımı bir kez salladım. "Zaten öyle," diye yanıtladım.

Lev'in çenesi kasıldı. "Ya o seni elde edemezse..."

"Lily'yi seçecek," diye bitirdim sözlerimi, sesim ifadesiz bir şekilde.

Lev'in elleri, bir şeyleri parçalamak istercesine seğiriyor.

"Ona dokunmayacak." diye çıkıştım.

Lev uzun bir süre bana baktı, sonra bir şeyler değişti ve nefes verdi. "Şu an senden pek hoşlanmıyorum," diye mırıldandı, yarı şaka yollu.

Acımasız bir kahkaha attım. "Evet. O mesajı gayet iyi anladım."

Lev'in gözleri seğirdi. "Ama sana güveniyorum," diye ekledi, kelimeler sanki canını yakıyormuş gibi boğazından dökülüyordu. "Onunla ilgili olarak."

Bu, hem bıçak gibi saplandı hem de bir lütuf gibiydi. Boğazım düğümlenmiş bir şekilde başımı salladım. "Onu hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederim," diye söz verdim.

"Bunu kastetmedim Drago. Tepkimden ve sana söylediğim o acımasız şeylerden dolayı özür dilerim. Sen benim için bir evlat gibisin. Ve haklısın... Kızım için layık başka bir adam düşünemedim. Zaten söz hakkım da yok. Onu annesiyle gitmesine izin verdiğimde bu hakkımı kaybettim. Şimdi burada olduğum için şükretmeliyim. İkinizi de kaybetmek istemiyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları tutmaya çalışıyorum. Çünkü beni böyle bir insan olarak yetiştirdi. Bir makine. Duyguların içinden geçmesini gerçekten hissetmeye vakit bulamayan bir makine. Ve beni böyle yetiştirdiği için onu suçlamıyorum, çünkü bu, çoğu insanı öldürecek bir şeyden kurtulduğum anlamına geliyor. Hala ayakta olmamın tek sebebi o.

"Teşekkür ederim, Lev. Her şey için."

Elini omzuma koydu. "Eğer Lily bu hayattan ayrılıp güvenli bir yerde yeni bir hayata başlamanı istiyorsa, sana tam desteğimi veririm. Ayrılışının gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sen de Lily kadar mutluluğu hak ediyorsun. Bunu unutma. Sen iyi bir çocuksun."

Gülerek, "Otuz sekiz yaşındayım," dedim.

"Şey... Sen hâlâ bulduğum o zayıf çocuksun."

Gülümsüyorum. "Ateşkes?" diye soruyorum elimi uzatarak.

Sonunda, sanki evren bize bir merhamet göstermiş gibi, elini benimkine uzattı ve sıkıca tokalaştı. "Bu savaştan sağ çıksan iyi olur," diye mırıldandı.

Kaşlarım kalkıyor.

Söylediği sözlerden dolayı kendinden nefret ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Lev sözlerine şöyle devam ediyor: "Çünkü eğer ölürsen, o bir daha asla sevmeyecek. Ve kızımın kendinden bir parça daha kaybetmesini izleyemem."

Göğsüm sıkışıyor ve içimdeki ağırlığı yutuyorum. "Ölmeyeceğim," diye söz veriyorum. "O beni beklerken asla."

Lev uzun süre bana baktı. "İkinize de kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Sanki Lev ile tekrar aynı taraftayız.

Aile. Kan bağıyla olmayabilir ama her şeyden önemli olan bu. Ve yakında onun kızıyla evleneceğim. Sanırım bu da onu gerçek ailem yapıyor. Kayınpederim ve evlatlık babam. Bu berbat bir durum. Ama bizim ailemiz.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Tightrope, Michelle Williams

Uyanmak istemiyorum çünkü bir kabusa giriyormuş gibi hissediyorum. Bu durum beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Kaygılanmak yanlış değil. Panik yapmak yanlış değil.

Tam bir... iğrenç.

Boğazım uyurken cam yutmuşum gibi yanıyor, başım pamukla dolu gibi ve cildim yanmak mı yoksa donmak mı istediğine karar veremiyor. Yanıma dönmeye çalıştığımda, baş dönmesi o kadar şiddetli oluyor ki çarşaflara tutunup odanın sallanması durana kadar beklemek zorunda kalıyorum.

Aklıma gelen tek şey grip. Bu kesinlikle grip olmalı. Başka çaresi yok.

Zihnimde bir karmaşa yok ve anılarla ya da panikle mücadele etmiyorum, bu yüzden panik atak olamaz. Ama kafamın bir köşesinde sürekli bir endişe var. Gece yarısı uyanıp takvim uygulamama bakmamın sebebi de bu.

Tarihler uyuyor. Belirtilerin bazıları da öyle. Bunu sesli söylemek istemiyorum. Ya gerçek değilse? Ya da bunu hak etmiyorsak?

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak odaklanmaya zorladım ve işte o zaman onu gördüm. Drago yatağın ucunda, üstsüz, belden aşağısı giyinmiş, siyah pantolonunu giyiyordu. Sabah ışığı perdelerden süzülerek çıplak gövdesine

vuruyor, kaslarının sert hatlarını, dövmelerinin gölgelerini ve yan tarafındaki kesik izlerini aydınlatıyordu.

Midem alt üst oldu. Kusacak gibi hissettiğimi düşünürsek bu çok saçma. Ama vücudum onun söz konusu olduğu zaman mantığı umursamıyor.

Omuzunun üzerinden şöyle bir baktı ve bana dik dik baktığımı fark etti.

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Günaydın bebeğim," diye mırıldandı.

Sesim boğazımdan nefret edercesine kısık ve boğuk çıkıyor. "Günaydın."

Bir adım daha yaklaşıyor ve gözlerim vücudunun her santimini takip ediyor. Omuzlarının esnekliği. Hareket ettikçe yaralarının üzerindeki dövmelerin yer değiştirmesi. Yatağa ulaşıyor ve eğilerek parmak uçlarıyla yanağıma dokunuyor.

Gülümsemesi anında kayboldu. "Ateşin çok yüksek," diye mırıldandı.

Yutkunuyorum. "Kendimi berbat hissediyorum."

Bu düşüncemi kendime saklayarak ona yalan söylüyormuş gibi hissediyorum. O, kendi görevine odaklanmalı. Benim ve taşıdığım ya da taşımadığım bebek hakkında endişelenmemeli.

Eli alnıma, sonra boynuma kayd, sanki nabzımı okuyarak kalp atışımı sayabiliyormuş gibi beni muayene etti. Bakışları yüzümde gezindi, her şeyi inceledi. Sanki yeni doktor olmuş gibiydi.

Yüzündeki endişe o kadar yoğun ki neredeyse acıtıyor. "Neye ihtiyacın var?" diye soruyor sessizce. "Kendini daha iyi hissetmen için ne yapabilirim söyle."

Söylemek istediğim şey şu: Beni asla yalnız bırakma.

Sesindeki yumuşaklık, savaş için yaratılmış bir adamdan böyle çaresizce gelen bir sesin sesi karşısında göğsüm sıkışıyor.

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak, sisin içinden kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece... kendimi güçsüz hissediyorum. Su ve biraz ağrı kesici?"

Yaklaştı, dudakları alnıma değdi.

"Tamam," diye mırıldandı, sanki söz veriyormuş gibi. "Seni koruyorum."

Elini yanağıma koyuyor, başparmağıyla gözümün altını okşuyor. Bekle.

"Hayır. Ağrı kesici yok. Sadece su," diye patladım.

Yüzümü incelerken kaşlarını çatıyor. Dudaklarımı sıkıca kapalı tutuyorum. Sanki bu sır, istesem de istemesem de ortaya dökülecekmiş gibi.

Ne alıp ne alamayacağımı bilmiyorum. Herhangi bir şey yapmadan önce gebelik testi yaptırmam gerekiyor.

"Bugünün ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Kuralları biliyorsunuz," diyor. Sanki dün gece kuralları en ince ayrıntısına kadar anlatmamış gibi.

Bana panik odasını tekrar gösterdi, bu sefer o da parmak izime bağlıydı. Monitörleri nasıl kullanacağımı gösterdi. Kilisede neler olduğunu anlattı. Kolye. Kolyeyi kaybediyor olmam beni üzüyor—bilgilere sahip olsak bile, gerçekten çok güzeldi ve babamdan bir hediye idi. Ama eğer sevdiğim adamın hayatını kurtaracaksa, gitmesine razıyım. Umurumda değil.

"Bugün bu eve kimse girip çıkamaz. Decadence tamamen karantina altında," diyor kararlı bir şekilde. "Burada kalacaksınız. Kapıyı açmayacaksınız. Kapıya yaklaşmayacaksınız. Lev yanınızda olmadığı sürece yatak odanızdan çıkmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Midem bulanıyor.

Babam beni korumak için geride kalıyor.

Bu gerçek beni rahatlatmalıydı, ama aksine daha çok üzerime çöküyor, çünkü bu, bugünün herkesin yokmuş gibi davrandığı kadar tehlikeli olduğu anlamına geliyor. Ve eğer babam buradaysa, Drago'yu kim koruyacak?

Boğazım düğümlenmiş bir halde başımı salladım. "Evet."

"Senden ayrılmak istemiyorum," diye mırıldanıyor.

"Gitmene çok üzüldüm," diye fısıldadım sesim titreyerek.

Kaburgalarına isabet eden darbeye nefesini veriyor. "Geri döneceğim," diye söz veriyor. "Bittiği an eve geliyorum."

Göğsüm nefes alamayacak kadar sıkışmış olduğu için başımı sallıyorum.

Ayağa kalkıp şifonyerin yanındaki sandalyeye doğru yürüyor. İşte o anda midem alt üst oluyor.

Kurşun geçirmez yelek orada duruyor. Sanki normal bir şeymiş gibi. Sanki adamının canavarlarla dolu bir kiliseye girmek için zırh giymesine gerek yokmuş gibi.

Drago onu eline aldığı anda korku beni adeta kasıp kavurdu.

"Drago..." diye fısıldadım.

Elinde yeleğiyle duraksıyor ve bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyor.

Yüzü anında yumuşadı ve odanın karşısına geçip, sanki tutamayacak kadar ağırmış gibi yeleği yere bıraktı; ben de ona öyle bakıyordum. Tekrar yatağın yanına çömeldi ve yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı.

"Hey," diye mırıldandı. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?" Sesim titriyor.

Başparmağıyla yanağımı siliyor. "Bana veda edecekmiş gibi bakma."

"Elimde değil," diye fısıldıyorum. "Adeta zırh giyiyorsun."

Çenesi kasılıyor ve bir an için saklamaya çalıştığı gerçeği görüyorum. Bugünün ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak bildiği halde, bunun bana dokunmasına izin vermeyi reddediyor.

"Bu bir önlem," diyor. "Her yerde adamlarımız var. Quinn'in ordusu. Enzo'nun ordusu. Frankie ve Mikhail. Körlemesine yürümüyoruz."

"Peki ya şöyle olsaydı—"

Ya hiç baba olamazsa? Ya bebeğinin büyümesini görme şansı bulamazsa? Ya tüm bunları tek başıma yapmak zorunda kalırsam?

Tek başıma yeterince güçlü olup olmadığımıdan emin değilim.

Düşüncelerimin kontrolden çıkmasını engellemek için beni sertçe öptü. Geri çekildiğinde sesi boğuktu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım, gözlerimden tekrar yaşlar akmaya başladı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım karşılık olarak.

Gözleri hafifçe parlıyor, çünkü bu durum onu da mahvediyor.

"Sen benim sebebimsin," diye mırıldanıyor. "Benim merkezimsin. Benim lanet olası evimsin."

Kalbim acıyor.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yavaş, sanki kemiklerime işliyormuş gibi.

Sonra ayağa kalktı, yeleği kaptı ve çıplak gövdesinin üzerine geçirdi. Bir kayış. Sonra bir diğeri. Klipslerin sesi sessiz odada çok yüksek geldi. Yanlarını sıktı, sanki bin kere yapmış gibi ayarladı. Sanki her hareketinde kalbim kırılmıyormuş gibi.

Biraz doğruldum ve başım dönmeye başladı ama belli etmedim. Onun ölümüne neden olacak bir dikkat dağıtıcı unsur olamam.

Hemen dönüp baktı. "Yatakta kal."

"İyiyim," diye fısıldıyorum, oysa aslında iyi değilim.

Son kayışı da bağladıktan sonra yanıma geldi, sanki bana dokunmaktan vazgeçemiyormuş gibi elleri yine yüzümü kavradı. "Bugün aynen söylediklerimi yapmanı istiyorum," diye mırıldandı.

Başımı sallıyorum.

"Sadece biraz dinlen, uyandığında ben de hemen yanında sana sarılmış olacağım."

"Evet."

Bakışları dudaklarıma indi. Bir öpücük daha istiyor. Anlayabiliyorum.

Onu alıyor. Ve bu, sevgiyle sarılmış bir veda gibi.

Geri çekildiğinde tekrar ayağa kalkar ve şifonyere doğru döner.

Bu sefer beyaz gömleği kapıp yeleğin üzerinden düğmelerini ilikliyor.

Sanki yeterince sakın görünürse ölüm bile tereddüt edecekmiş gibi.

Telefonu arkasından titreyerek onu gerçekliğe geri döndürdü.

Ve tam o anda, yanımda telefonum çaldı.

ANNE.

Midem bulanıyor.

Drago'nun gözleri ekrana kaydı, ifadesi anında soğuk bir değerlendirmeye dönüştü.

Yutkunarak cevap veriyorum: "Merhaba anne."

"Lily!" dedi neşeyle, bu kadar erken saat için fazla neşeli bir şekilde.

"Bugün eve dönüyorum."

Gözlerimi kırpyorum. "Evde misin?"

"Evet. Birkaç temizlik işi aldım," diyor, sanki heyecan verici bir habermiş gibi, sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi. "Ve düşündüm ki... belki birlikte öğle yemeği yiyebiliriz?"

Boğazım daralıyor.

Öğle yemeği.

Normal. Gündelik. Anne ve kız arasında geçen bir an.

Günün tam ortasında, sanki geri sayım başlıyor gibi.

"Bugün yapamam," diyorum yumuşak bir sesle, nazık olmaya çalışarak.

"Gerçekten çok meşgulüm."

Bir an duraksama oluyor.

"Ah," diyor, sesi kırıgın bir tona bürünerek. "Meşgulüm."

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. "Özür dilerim. Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım grip oldum."

Bir süre daha duraklama.

Sonra iç çekti, sanki hiç çaba göstermeden onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Belki de annemle bu konuda konuşmak iyi olurdu. Nerede hata yaptığını anlayıp kendi çocuğuma asla böyle bir şey yapmamaya özen gösterebilirdim.

"Bugün burada geçirdiğim son günüm, Lily," diyor sessizce. "Sanırım... sanırım hayatında tekrar bana ihtiyacın olacağını düşünmüştüm."

Göğsüm sıkışıyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

“Ne zaman tekrar ziyaret edebileceğimi bilmiyorum,” diye devam ediyor, sesi şimdi daha yumuşak, sanki kalbi kırılmış gibi. “Deniyorum Lily. Tekrar annen olmaya çok çalışıyorum. Ama sanki beni istemiyorsun bile.”

O suçluluk duygusu anında bastırıyor. Çünkü onu hayatımda istiyorum. Ya da en azından, bir şeyleri yeniden inşa etmeye çalışıyorum.

Ona henüz güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Güvenli olup olmadığını, istikrarlı olup olmadığını, dürüst olup olmadığını bilmiyorum. Yılların verdiği zararı birkaç öğle yemeği gezisiyle nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum.

Ve kendimi gerçekten çok hasta hissediyorum.

Drago savaşa hazırlanmış.

Bütün vücudum aşırı gerilmiş gibi hissediyorum.

“Anne,” diye fısıldadım sesim titreyerek, “öyle değil. Sadece benim için çok kötü bir gün.”

"Öğle yemeği ne kadar kötü olabilir ki?" diye sordu, çok nazikçe, fazla nazikçe. Sanki beni nasıl ikna edeceğini çoktan biliyormuş gibi. Çocukken bile, beni onunla bir yerlere gitmeye ikna etmenin bir yolunu bulmuştu.

“Uzun süre kalmamıza bile gerek yok. Yarım saat yeter. Ben sana bakarım.”

Zorlukla yutkunuyorum. "Anne, evden çıkamam. Araba kullanamayacak kadar hastayım." Bu yarı yalan. Evden çıkamam çünkü savaş var.

O, benim dünyamda güvenliğin artık çok farklı bir anlama geldiğini bilmiyor.

“Yalnız değilim,” diyorum. “Burada yanımda insanlar var.”

“Ben senin annenim,” diyor ve sesi sanki ağlayacakmış gibi titriyor. “Hasta olduğunda yanında ben olmalıyım. Sana çorba getiren ben olmalıyım. Lütfen her şeyi telafi etmeme izin ver.”

Boğazım yanıyor.

O sürekli zorluyor, zorluyor ve işe yarıyor, çünkü her şeye rağmen... Hala onun daha iyi olmasını istiyorum. Hala hak ettiğim anne olmasını istiyorum.

Drago'nun beni izlediğini, sözümü kesmeden her kelimemi dinlediğini hissedebiliyorum. Yutkunuyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Bir şeye... bir şeye bakayım," diye fısıldıyorum.

“Tamam,” diyor, sesi anında yeniden tatlı bir tona bürünüyor. “Bekleyeceğim.”

Sesi kapatıp Drago'ya bakıyorum. Sesim kısık çıkıyor, "Gerçekten çok zorluyor. Ne yapmalıyım?"

Gözleri yumuşuyor, sanki bu duyguyu daha önce biliyormuş gibi. Sanki suçluluk duygusunun bir silah olduğunu anlıyormuş gibi. "Duydum," diye mırıldanıyor.

Zorlukla yutkunuyorum. "Ona hasta ve meşgul olduğumu söyledim, ama o bunca yolu geldiğini, tekrar annem olmak istediğini söylüyor. Bana sanki... sanki bunu yapmazsam kötü bir insanmışım gibi hissettiriyor."

Çenesi kasıldı. Uzandı ve yanağımı avuçladı, başparmağıyla gözümün altına hafifçe dokundu. "Sen kötü bir insan değilsin," dedi sessizce. "Sen iyi bir kızsın."

Sesindeki yumuşaklık göğsümü acıtıyor.

Gözlerimi kırpıyorum, gözyaşlarım tekrar birikiyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona veda etmek istiyorum, hatta belki de hasta olduğumda birkaç saatliğine annem gibi davranmasını bile sağlayabilirim."

Drago'nun bakışları benimkine kenetlendi. "Buraya gelebilir mi acaba? İçeri girebilir mi ki?" diye sordum.

Çenesi kasılıyor ve beyninin hesaplamalar yaptığını duyabiliyorum. "Gelebilir," diyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bunu yapabilir mi? Nasıl?"

"Evet," diye hemen yanıtladı, sesi yeniden emredici bir tona bürünmüştü. "Ama benim kurallarımla."

“Onun için endişeleniyorum,” diye itiraf ediyorum. “Bugün için endişeleniyorum... Belki de iyi bir dikkat dağıtıcı olur. Gerçi babam çıldırabilir.”

Drago bana doğru yaklaştı, dudakları alnıma değdi.

“Lev onu kapıdan içeri alacak,” diyor. “Onu eve kadar götürecek ve tekrar dışarıya kadar eşlik edecek. Tüm çevre koruma altında. Onay işlemlerini halledeceğim. Sadece plakasını almam gerekiyor. Adamlarımız güvenliği sağlayacak.”

Titrek bir şekilde başımı salladım. "Ya sen? Güvende misin?" diye fısıldadım.

Gözleri karardı. "Beni özleme fırsatın bile olmadan geri döneceğim."

Bu da göğsümü tekrar sıkıştırıyor çünkü onu şimdiden özliyorum.

Telefonun sesini açtım, sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Tamam," dedim yumuşak bir sesle. "Buraya gelebilir misin? Babam burada olacak."

Ses tonunda anında bir canlanma oluyor, sanki kazanmış gibi. Sanki baskı işe yaramış gibi. "Ah, Lily," diye coşkuyla söylüyor, "teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Sadece kısa bir görüşme olacak, söz veriyorum. Sadece... seni görmeye ihtiyacım vardı. Seni çok özledim."

Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum.

"Babanın yanında uslu duracağım. Beni sandığı kadar çok sevmiyor."

Ben dilimi ısıırıyorum. O da ısıırıyor. Gerçekten ısıırıyor.

"Tamam," diye fısıldadım. "Yakında görüşürüz. Adresi mesajla göndereceğim. Şey... yüksek güvenli, kapalı bir yer, o yüzden orada buluşmamız gerekecek ve babam seni buraya kadar getirecek."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesindeki endişe açıkça belli oluyor.

"Evet. Babamla birlikteyim, onu biliyorsun işte."

İçini çekerek, "Evet. Tam da bu yüzden ayrıldık," dedi.

"Bir saat içinde orada olacağım," diyor.

"Güle güle anne," dedim ve telefonu kapattım.

Sözler rahatlatıcı olmalıydı; ama bunun yerine bir kanca gibi geliyorlar. Telefon kapandığı anda ağırlık geri geliyor.

Günümüzün gerçekliği.

Drago'nun bakışları, sanki derimin altında yeniden kabaran korkuyu şimdiden görebiliyormuş gibi, göz kırpmadan bana kilitlenmiş durumda.

"Bana o güzel kafanın içinde neler olup bittiğini anlat bebeğim," diye mırıldanıyor. "Lütfen beni içeri al."

"Ö-önemli bir şey değil." Zoraki bir gülümseme takındım ama tam olarak yerleşmedi. "İyiyim. Bugün sadece... çok yoğundu."

Tartışmaz. Ben gergin olduğumda asla baskı yapmaz. Bunun yerine, yaklaşır ve beni öper. Geri çekildiğinde, dudakları dudaklarıma sadece hafifçe değeri.

"Ne için savaştığımızı hatırlayın. Geleceğimiz tam orada. Monaco'daki plajı hayal edin. Sen ve ben. Dünyanın varlığını unuttuğumuz için parmaklarımızdan aşağı eriyen dondurma," diye fısıldıyor.

Bu kadar.

Gözyaşları davetsiz, durdurulamaz bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor, kafamda tüm sabah kaçmaya çalıştığım "ya şöyle olsaydı" soruları birikiyor.

Bunu bilmesi gerekiyor. Bilmeden bu kapıdan çıkmasına izin veremem.
“Sanırım...” Sesim titriyor. Zorlukla yutkunuyorum. “Sanırım hamile olabilirim, Drago.”

Dünya duruyor.

Geri çekildi, gözleri yüzümü tararken nefesi keskin bir şekilde kesildi, sanki göz kırparsa kaybolacağımdan korkuyordu. "Lily..."

Aniden panik beni sardı.

Tanrım, hiçbir şey söylememeliydim. Özellikle bugün değil. Kafasının berrak olması gerektiği bir zamanda değil. Tek istediğim onun sağ salım geri dönmesiye değil.

Elimi ağzıma götürüyorum ve hıçkırıklarım kopuyor. "S-söylediklerimi unutun lütfen. Bunu kastetmedim—"

Bileğimi nazikçe yakalayıp elimi çekti, elleriyle yüzümü çerçeveleyerek bana bakmaya zorladı. "Nasıl unutabilirim ki," diye mırıldandı sesi boğuk bir şekilde, "tüm hayallerimin bir anda kollarımın arasına girdiği o anı, lastochka?"

Nefesim kesiliyor.

Eli göğsümden aşağı kayd, sonra karnımın üzerine yerleşti. Orada yavaş, dikkatli daireler çizerek ovuşturdu, sanki tam olarak neye dokunduğunu zaten biliyormuş gibi.

“Emin değilim,” diye fısıldıyorum. “Tarihler uyuşuyor. Regl oldum. Hastalandım. Kısacası... hepsi aynı şeye işaret ediyor.”

Gözlerini kapatıyor. Alnı benimkine yaslanana kadar öne eğiliyor, sanki hayatta kalmak için buna ihtiyacı varmış gibi beni içine çekiyor. "Umarım öylesindir," diyor sessizce. "Gerçekten de öyle olmanı çok umuyorum. Bugün o kiliseye girdiğimde bunun için dua edeceğim ve hayatımda hiç dua etmedim."

Kollarımı boynuna doluyorum, sanki bırakmak bizi ayıracakmış gibi ona sıkıca sarılıyorum.

“Ben de istiyorum,” diye itiraf ediyorum. “Ama... henüz heyecanlanmak istemiyorum. Bilene kadar değil. Sadece eve gelmeni istiyorum.”

Hemen başını salladı. Hiç tereddüt etmedi. "Yapacağım." Sesi sakın ve kararlıydı. "Ve sana yemin ederim Lily, olabileceğim en iyi baba olacağım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Yatakta aşağı doğru kayarak, iç çamaşırımı nazikçe yukarı kaldırıp karnımı açığa çıkarıyor ve oraya yumuşak, saygılı bir öpücük konduruyor.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirip bu anın tadını çıkarmasına izin veriyorum; çünkü bugünün onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Ve ikimiz de, ikimizin de yüksek sesle söylemeyeceği gerçeği biliyoruz.

O kapıdan her çıktığında, geri dönmeme ihtimali var.

Bu, hayatının bedeli.

Ve Drago'nun eve dönmesine gerçekten ihtiyacım var.

"Bu iş bittiğinde," diye fısıldıyorum, "test yaptıracağız. O zaman kesin olarak bileceğiz."

Bana umut dolu bir gülümsemeyle bakıyor, bu gülümseme beni neredeyse paramparça ediyor. "Test yaptırmama gerek yok," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu ruhumda hissediyorum. Bebeğimiz orada."

Başımı sallıyorum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum. Sanki bedenim haftalardır bunu fısıldıyormuş ve kalbim sonunda dinliyormuş gibi.

Yüzü benimkine birkaç santim kala tekrar yanıma yaklaşıyor ve beni yavaşça, umut dolu bir öpücükle öpüyor. "Sadece bir gün daha," diye fısıldıyor. "Sonra bu küçük çocuğa her çocuğun hak ettiği hayatı vereceğiz."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "Sonsuza dek."

Sonra ayağa kalktı, sanki fiziksel olarak canı acıyormuş gibi vücudunu benden uzaklaştırdı.

"Lev suyunuzu yukarı getirecek," diyor bana.

Sonra bana göz kırparak bir öpücük gönderdi, kapıya doğru iki adım attıktan sonra durdu ve sanki kendini tutamıyormuş gibi geri döndü.

Gözlerimiz buluştu.

Yüz ifadesi sahiplenici, tatlı ve yıkıcı.

Sanki beni ezberliyor. Sanki eğer bu hayatı elinde tutabilirse, bana hayatının geri kalanını adayacağına söz veriyor.

Sonra o gitti ve ardından gelen sessizlik içimi boşalttı, bir mide bulantısı dalgası beni yataktan fırlatıp doğruca banyoya koşturdu.

Bugünün bir an önce bitmesini istiyorum.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Drago

Declan'ın arkasından gidiyorum ve rahibin tuttuğu kutuya silahını bırakmasını izliyorum.

Kendime sürekli Lily'nin güvende olduğunu, Lev'in yanında olduğunu, bunun son olduğunu, baba olacağımı hatırlatıyorum. Beni ayakta tutan tek düşünce bu.

Kız arkadaşşıma geri dönmek için her zaman canımı dişime takarak savaşıacaktım. Ama onun bizim bebeğimizi, geleceğimizi taşıyor olma ihtimali olduğunu bilmek...

Onlara geri dönebilmek için dünyayı yakıp yıkacağım.

Rahip, tahta kutuyu sanki hayatını kurtaracakmış gibi sıkıca tutarken, "Hepsi arkada sizi bekliyor," dedi alçak sesle. "Sizi içeri götüreceğim. Eğer bu iş şiddete dönüşürse, Tanrı size yardım etsin."

Çenem seğiriyor.

Eğer O bizim iyiliğimizi düşünseydi, asla buraya gelmezdik. Kaybettiklerimizi kaybetmezdik. Vaiz gibi adamlar serbestçe dolaşırken, biz bir kilisede barışın var olduğunu iddia etmezdik.

Eğer Tanrı gerçek olsaydı, neden kadınları ve çocukları hayvan gibi alıp satan canavarlar var?

İnancımı çok uzun zaman önce kaybettim.

Hayatta kalmamı sağlayacak tek kişiye güveniyorum... kendim.

"Öyle olmayacak," diye yanıtlıyor Declan, her zamanki sakinliğiyle. "Biz yetişkiniz. Hayvan değiliz."

Onları takip ediyorum ve tereddüt etmeden tabancamı kutuya bırakıyorum. Silaha ihtiyacım yok. Silah olmak için eğitildim.

Ve işte böylece, bugün olmam gereken adama, savaşa hazır olan adama geri dönüyorum.

Adamlarımızın geri kalanı da teker teker aynı şeyi yapıyor, metalin şıkırtısı kilisede bir geri sayım gibi yankılanıyor. Rahip kutuyu bir sıraya koyuyor ve bizi altın haçın yanından, loş merdivenlerden aşağıya, günahların çürümeye gittiği yere doğru götürüyor.

Enzo'nun her yerde gözü var. Bu binanın tamamı dinleme cihazlarıyla donatılmış. Yakında ama güvende kalacak kadar da uzakta. Kral imparatorluğunu koruyor.

Ama ne kadar çok güvenlik önlemi alırsak alalım...

Her zaman bir zayıf nokta vardır.

Her zaman çatlak.

Ve Vaiz gibi adamlar onların arasından nasıl sıyrılacaklarını bilirler.

Rahip, ağır ahşap bir kapının önünde dururken konuşmuyor. Kapıyı açarken eli hafifçe titriyor ve bakışlarını kısıyor.

Hayatını Tanrı'nın evinde geçiren bir adam, altına işeyecekmiş gibi görünmemeli.

Onu açıyor.

Declan, sanki bir toplantı odasına giriyormuş gibi kravatını düzeltiyor; oysa burası, insanların yalan söyleyip öldürdüğü yeraltı bir oda. Hepimiz bir toplantı için hazırlanmış, altımızda kurşun geçirmez yelekler saklıyoruz.

İçeriye doğru güçlü adımlarla ilerliyor, her adımında bir güç var.

Takip ediyoruz.

Oda beklediğimden daha büyük. Tuğla duvarlar terliyor ve nemli. Sert bir aydınlatma. Uzun ahşap masa, sanki bir mahkeme salonu gibi.

Pencere yok. Şiddet gerektirmeyen kaçış yolu yok.

Declan masanın başına geçer. Conan ve Finn onun iki yanına otururlar.

Conan'ın yanına, ikizler de karşıma oturarak yerimi alıyorum.

Sonra masanın karşısına bakıyorum.

Anlaşıldığı üzere altı kişi.

Ortada, sanki buradaki havanın sahibiymiş gibi arkaya yaslanmış, iri yarı bir adam oturuyor. Yüzünde, kafasında, boynunda dövmeler var. Çete dövmeleri. Hapishane dövmeleri. Gösterişli dövmeler.

Yerimde kıpırdanıyorum, korktuğum için değil, hayalet olmak isteyen erkeklerin kendilerini reklam panosu gibi süslemedikleri için. Dünyanın senden korkmasını istiyormuş gibi dolaşıyorsan hayalet olmanın ne anlamı var?

Bu ilk işaret. İkincisi ise eli.

Bir film sahnesindeymiş gibi purosunu çıkarıyor, yavaşça ve kendinden emin bir şekilde yakmaya çalışıyor ama tutuşunda bir titreme var.

Sinirler.

Bir tarikat lideri gergin mi? Bu mantıklı gelmiyor.

İçimden bir ürperti geçti. Şaşkınlıktan değil, onaylanmış bir onaydan dolayı. Çünkü bunu planlamıştık.

İki gün önce Enzo, Inferno'da masanın üzerine satranç tahtaları gibi her senaryoyu serdi. Bizi sadece olası sonuca hazırlamadı. Bizi kirli olana, uzun vadeli oyuna hazırladı.

Tatiana'nın oyunlar oynadığı ve gerçek vaizin yüzünü göstermediği bölüm. Gerçek canavar saklı kalırken, Tatiana'nın kurbanlık bir sözcüyü orta koltuğa oturtup tüm eleştirileri üzerine çektiği bölüm.

Senaryo B.

Yem. Tatiana'nın en sevdiği taktik.

Hayatım pahasına bahse girerim ki kendini zeki sanıyor. Hayatım pahasına bahse girerim ki bundan zevk alıyor. Ve zevk alan tek kişi o değil. Çünkü masanın en sağında oturan adam Declan'ı izlemiyor. Beni izliyor.

Gözlerimiz buluştuğu anda, dudaklarında sanki çok lezzetli bir şey bulmuş gibi bir sırıtiş belirdi. Tatiana'nın bağlantısıydı.

Yüzüm soğuk, duruşum rahat bir şekilde ona hafifçe başımı salladım. Kolyeyi aldım. Ama bu iş bitene kadar ona dokunmayacak.

Sırıtmaları anladığını gösteriyor. Aynı zamanda tuzağa düştüğümü düşündüğünü de gösteriyor.

Boğazımı temizledim ve dudaklarım neredeyse hiç kıpırdamadan Conan'a doğru hafifçe eğildim.

"O değil," diye fısıldıyorum İrlandaca, böylece sadece o anlayabilsin. "O değil."

Conan yanımda gerildi ama dışarıdan hiçbir tepki vermedi.

Declan bana bakmıyor. Bakmasına gerek de yok. Rolüne çoktan girmiş durumda. Çünkü müzakerenin devamlılığını sağladığımız kısım burası.

Kuklanın konuşmasına izin verdik. Performansın nefes almasına izin verdik.

Yem olarak kullandığımız kişinin önemli olduğunu, bize üstünlük sağladıklarını düşünmesine izin veriyoruz. Bu sırada Enzo yukarıdan her şeyi dinliyor, her kelimeyi, her ipucunu, her ince değişikliği kaydediyor.

Peki ya bu barış görüşmeleri bittiğinde? İşte o zaman gerçek plan devreye giriyor. Aldatıcı unsur bizi barışa götürmüyor; bizi bir ize sürüklüyor. Ve bu dünyada Sterling kardeşlerden daha iyi iz süren kimse yok.

Hunter Sterling ve ekibi vaaz ve takım elbise giymekle uğraşmaz. Bu sahte vaiz kiliseden çıktığı anda onu takip edecekler. Onu, yardımcılarına, bağlantılarına, buluşma noktalarına kadar izleyecekler. Ve sonunda gerçek vaize kadar.

Declan ellerini masaya koydu, bakışları keskinleşmişti. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Rahip."

"Aynı şekilde," diyor yem, elindeki titremeyi örtmek istercesine duman üfleyerek. Aksanı bile acınası. Abartılı bir güney şivesi. Gerçekten de gösterinin yıldızı olduğunu sanıyor.

"Öyleyse, sakın olun Bay Quinn," diye mırıldanıyor kollarını açarak. "Örgütlerimizin uyum içinde nasıl bir arada yaşayabileceğini düşünüyorsunuz?"

Declan'ın cevabı anında geliyor: "Hayır."

Yemin gülümsemesi seğiriyor.

Declan, ölüm sessizliğinde, "Şu anki yönetim şeklinizle bu asla olmayacak," diye devam ediyor.

"Doğru," diyor yem, yüzüklerini tahtaya vurarak. "Yani barıştan kastınız... işimi durdurmak mı?"

"Yeni iş bulun," diye yanıtlıyor Declan. "Biz buraya bir savaşı durdurmak için geldik. Şartlar basit. Kadın ve çocuk kaçakçılığını durdurun."

Sahte kişi homurdanır. "Çok dramatiksin, Declan." Gülümsemesi genişler. "Sana böyle seslenebilir miyim?"

"Hayır," diyor Declan. "Adını söyleyene kadar olmaz."

Yem, keyif alıyormuş gibi arkaya yaslandı. "Pete."

Aman Tanrım.

Declan gözünü bile kırpmadı. "Anlaşıldı. Devam edin."

Pete'in gözleri, sanki doğru yapıp yapmadığını kontrol ediyormuş gibi, bir anlığına Tatiana'nın lensine kayd, sonra tekrar öne eğildi. "Bu yolda başka çaresi kalmamış kadınları taşıyorum. Biliyorsunuz o tipleri.

Kaybolmuşlar... Biz onlara yeniden bir amaç veriyoruz ki sonunda daha yüce bir güce ulaşabilsinler."

Saçmalık.

Masanın altında yumruklarımı sıkıyorum.

Declan sinirlenmiyor. Ayaklanmıyor. Kontrolünü koruyor çünkü şu anda en önemli silah kontrol.

Declan sakın bir şekilde, "Kadınları eyalet sınırlarımızdan geçirip, burnumuzun dibinden kulüplerimize sokuyorsunuz," diyor. "Buna müsamaha göstermeyiz."

Pete alaycı bir şekilde yüksek sesle alkışladı. "Ne kadar da dürüstsünüz siz?" Öne eğildi, yüzü öfkeyle buruştu. "Eminim ki gözlerimin arasına bir kurşun sıkmaktan da çekinmezsiniz."

Declan'ın omurgası dikleşti. "İsterdim," dedi ifadesiz bir şekilde. "Evet."

Pete duraksıyor. Ben de gerçek tepkiyi bekliyorum.

Pete'ten değil. Tatiana'nın bağlantısından. Zar zor hareket ediyor ama gülümsemesi daha da keskinleşiyor. Çünkü bunun tamamen bir tiyatro olduğunu biliyor. Hala burada oturduğumuzu, hala oyuna katıldığımızı, hala bunun devam etmesine izin verdiğimizizi biliyor. Çünkü onun buradan kendini güvende hissederek, kendinden emin bir şekilde, Tanrı'nın evinde bile o büyük, korkutucu Quinn'lerin ona dokunamayacağını hissederek çıkmasını istiyoruz.

Declan başını yana eğdi, sesi neredeyse konuşma havasındaydı. "Ama sen tam bir pisliksin." Masaya bir kez vurdu. "Eğer insan kaçakçılığını bırakmayı kabul edersen, kafana o kurşunu sıkmayacağım. Nasıl geliyor kulağa?"

Pete, kendine güvenini toplamaya çalışarak alaycı bir şekilde, "Bu barış pek de barışçıl değil," dedi.

Declan'ın ağzı hafifçe kıvrıldı. "Hayır," diye yanıtladı. "Öyle değil."

Sonra gözleri sertleşti, odanın sıcaklığı düştü. "Hala nefes alıyor olmanın tek sebebi bu."

Yüz ifademi nötr tutuyorum. Çünkü içimdeki her şey öldürmeye hazır, ama bugün mesele yemi öldürmek değil.

Burada önemli olan, yemlerin bizi nereye götüreceğidir.

Pete konuşmaya devam ettikçe, parçalar birer birer, tıpkı bir bıçağın kılıfına girmesi gibi, düzgün bir şekilde yerlerine oturuyor.

Tatiana, gerçek Vaizi saklayarak onu koruduğunu düşünüyor. Ama tam tersini yapmış durumda.

Çünkü şimdi?

Şimdi izi takip edeceğiz ve hayaleti bulana kadar durmayacağız.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Zambak

Ağız kokumdan kurtulmak için dişlerimi fırçalıyorum. Kusma beni iyice perişan etti ve ancak şimdi kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Ve nihayet biraz su içmeyi başardım.

Babam annemi arka kapıdan almaya gitti, o yüzden fazla kalmayacak. Ben de biraz daha düzgün görünmeye çalışarak işime devam ediyorum, saçlarım biraz beyazlamış olsa da.

Bunu yapana kadar nefesimi toparlamak için yatağın kenarına oturmak zorunda kalıyorum.

Telefonumu elime alıp dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. İçten içe Drago'dan işin bittiğine dair bir mesaj gelmesini umuyorum.

Hiç bir şey.

Bugün babamın beni neden gönderdiğini anladım. Çocukken böyle korkunç şeyler yaşamak nasıl bir şeydi, hayal bile edemiyorum.

Hallie, Steph, Charlotte ve Bella ile birlikte karantinada. Onu aramayı neredeyse düşünecektim ama çok gergin olacak. Bir de bakması gereken bir bebeği var.

Ön kapının kapanma sesini duydum, ardından ayak sesleri geldi. Bağırma sesi yok, bu iyi bir başlangıç.

Yeni kazağımı üzerime geçirip merdivenlere doğru yöneldim, ancak konuşmalar duyunca durdum.

"Daha yeni baba olmak istediğine karar vermiş bir adamdan geliyor bu sözler," diyor annem.

Nefesimi tutuyorum.

"Maria," diye çıkıştı. "Böyle olmadığını biliyorsun. İkinizi de güvende tutmak için serbest bıraktım, sen bunu bile başaramadın. Değil mi?"

Onun nefes nefese kalışını duydum. İstemeyerek de olsa arabuluculuk yapmak için merdivenlerden aşağı indim. Köşeyi döner dönmez ikisi de bana gülümsedi, tıpkı çocukluğumda hatırladığım gibi birbirlerine bağarmaya başlamayacaklarmış gibi.

"Merhaba Lily. Aa, sana bak," dedi annem bana doğru koşarken.

Bugün şık siyah bir elbise, koyu kırmızı ruj ve hatta sarı saçlarına yaptığı buklelerle oldukça etkileyici görünüyor.

Bana sarıldığında geriliyorum. Çok abartılı, muhtemelen babamdan bir tepki almak için. Geri çekildiğinde, sahte bir gülümsemeyle dudaklarını ısırarak babama bakıyorum.

"Baban çok yakışıklı," diye fısıldadı anne öne eğilerek.

Burnumu kıvırıyorum. "İğrenç. Yapma."

Ona doğru döndü. "Burada kalacak mısın?" diye sordu.

"Evet," diye homurdandı.

"Çok iyi bir ev sahibi değil," diye mırıldandı annem.

"Burası onun misafir ağırlama yeri değil," diyorum.

Annem kaşlarını çatı. "Peki, kimin?"

Ağzımı açıp hızla kapatıyorum. Yardım için babama bakıyorum ama o bana hiç yardımcı olmuyor. Sanki onu öldürmenin elli farklı yolunu düşünüyor ve hangisinin en hızlı olacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi ona dik dik bakıyor.

"Erkek arkadaşımın."

Gözleri parlıyor. Beyninde dolar işaretinin yanıp söndüğünü hayal edebiliyorum.

"Vay canına. Çok iyi işler başarmış."

Dudaklarımı sıkıca kapalı tutarak başımı salladım.

"Şimdi, burada bir kadının kahve alabilmek için kiminle yatması gerekiyor ki?" diye şaka yapıyor annem.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve yeni bir mide bulantısı dalgası beni sardı. "Sanırım kusacağım," diye fısıldadım.

Babam elini sivrisineği kovar gibi sallayarak yemek masasına doğru yöneldi. Yanımdan geçerken Rusça, "Buna daha fazla katlanamıyorum,"

diye mırıldandı.

Gülmemi zor tutuyorum. "Sana bir tane yapabilirim," diyorum anneme.

Başını salladı. "Hayır. Hayır. Buraya seninle ilgilenmeye geldiğimi söyledim, bırak da bir hata yapayım."

Gülümsüyorum. "Pekala, mutfak orada," diye arkasını işaret ediyorum. "Her şey orada."

"Git, o berbat babanın yanına otur."

Gözlerimi devirdim. "Onu kızdırmaya çalışmaktan vazgeç."

Babamın yanına gidip oturdum, bacaklarımı sandalyeye çekip kollarımı onların etrafına sardım.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, başımı okşayarak.

"Ölüm gibi. Yatağa geri dönmek istiyorum."

Bana hafif bir gülümsemeyle baktı. "Öyleyse cadıyı evine gönder ve sen de yat. Beni onunla yalnız bırakmayacaksın."

"Bir kahve içeyim, sonra da onu evine göndereyim."

Annem birkaç dakika sonra iki kahveyle geri döndü, kahveleri önümüze koydu, sonra da karşımızdaki sandalyeye oturdu. Sanki masanın başıymış ve biz de bir toplantıya çağırılmışız gibi.

"Yani bugün Ohio'ya geri mi dönüyorsunuz?" diye soruyorum, sessizliği bozmaya çalışarak.

Gözleri bir anlığına kararıyor, sonra bu ifade kayboluyor ve yerini bir gülümseme alıyor. "Evet. İş için on tane arama aldım. Yani, bu beni meşgul edecek."

Babam arkaya yaslandı, gözleri ona dikilmişti. "Şimdi ne iş yapıyorsun, Maria?" diye sordu.

"Temizlik işi yapıyorum. Kendi şirketimi işletiyorum."

Başını salladı.

"Ne zamandır Ohio'dasınız?"

Gözlerini kırıştırdı. "Bu da ne, yirmi soru mu?"

Babam kıkırdadı. "Buna eski, cadı karınla laf muhabbeti yapmak denir," dedi dobra dobra.

"Sürtük mü? Kendi ailesinden çok insan öldürmeyi önemseyen bir adamdan mı geliyor bu sözler?"

Onun sert sözleri karşısında irkildim. Sanki babamı kötü adam olarak göstermeye çalışıyor. Her zaman yapmaya çalıştığı gibi. Tıpkı bacaklarını kapalı tutamadığı için babamdan zorla uzaklaştırıldığımı söylemeyi unuttuğu gibi.

Kendimi sakinleştirmek için boynumun arkasını ovuyorum. Bu sefer korku değil, fke. Ona karşı. Bana ve babama karşı davranış biçimine karşı.

Buraya girip mkemmek anne rolünü oynayabileceğini sanıyor.

"Kimle evlendiğini biliyordun Maria. İkinizi de hayatta tutmak için yapmam gerekeni yaptım," diye homurdandı.

Onu sakinleştirmek için elimi koluna koydum.

"Kan basıncını fazla yükseltme Lev. Bu yaşta kalp krizi geçirebilirsin," diye çıkıştı kadın.

Babam kendi kendine mırıldandı. Sanırım bu kabaca "defol git" anlamına geliyor.

"Lütfen biraz daha anlayışlı olalım? Başım ağrıyor ve bu hiç yardımcı olmuyor," diye araya girdim.

Onun gitmesini istiyorum sadece.

"Elbette," diye fısıldadı babam hemen, sesi yumuşayarak. Her zaman benim için. "zr dilerim, Lily."

Sonra ona geri bakar ve içindeki o yumuşaklık, sanki hiç var olmamış gibi, bir anda yok olur.

"Tahmin edeyim. Temizlik şirketinizin adı Sparkles, değil mi?" diye şaka yapar baba.

Annem homurdanarak, "Hayır. Adı Sanctuary Temizlik Hizmetleri." dedi.

Babam ilk başta doğru düzgün tepki vermiyor.

Sadece bir kez, yavaşca göz kırıyor, sanki sözleri zmsyor. Sanki sözler derinlerde bir yerlere yerleşmiş gibi.

Ve sonra onu görüyorum. O ipucunu. Yıllardır görmediğim o ipucunu. Çenesi kilitleniyor, şakağına yakın bir kas seğiriyor... ve eli kayıtsızca, neredeyse tembelce kalkıyor. Kulak memesini ovuyor. Sadece bir kez.

Sanki düşünüyor. Sanki sıkılıyor. Sanki bu, eski sevgililer arasında geçen garip bir konuşmadan başka bir şey değil.

Ama o hareketi biliyorum. Tıpkı kendi kalp atışımı bildiğim gibi biliyorum.

Karar verirken, bir tehdidi değerlendirirken, harekete geçmeden önce yaptığı şey budur.

Gözleri sertleşmiyor. Boşlaşıyor. Sadece bir saniye sürüyor. Ama bu, midemin bambaşka bir nedenle tekrar alt st olmasına yetiyor.

Ben kahvemi almak için uzanırken babam derin bir nefes verdi ve bacağımı hafifçe sıkarak beni durdurdu.

Ortam o kadar garip ki kalbim hızla çarpıyor. Sonra da anılar balyoz gibi üzerime çakıyor.

Bu, babamın benimle olan gizli koduydu. İşler kötüye gittiğinde, her zaman gizlice beni sıkardı. Elim, ayağım veya uyluğum fark etmezdi.

"Bu berbat bir isim," diyor, sesi ölümcül bir sakinlikle.

Gözlerim ona dikilmiş, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Çünkü mesele söylediği şey değil. Mesele, bunu nasıl söylediği; sanki o ismin bir anlamı varmış gibi. Sanki sadece bir iş değilmiş gibi.

Bu bir tehdit.

Birdenbire, önümdeki kahve artık kahve gibi gelmiyor. Sanki bir sınav gibi.

"Şey, kusmam gerek," diye ağızımdan kaçırdım.

Bu benim annem. Bu kadar kötü ne olmuş olabilir ki?

Odanın içine koştum ve kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Ellerim o kadar titriyordu ki, kapı kolunu zar zor çevirebildim. Sendelleyerek odanın ortasına gittim ve nefes almaya çalışarak avucumu karnıma bastırdım.

Aşağı kattan gelen sesleri, bağırışları, her şeyi duymak için kulaklarımı dört açıyorum. Ama duyabildiğim tek şey kendi kalp atışım.

Çok geçmeden ağır ayak sesleri duydum.

"Lily," diyor babam.

Kapıyı yavaşça açıyorum.

Tam orada. Boynundaki damarı, çenesindeki gerginliği, omuzlarının zırh gibi duruşunu görebilecek kadar yakın.

"Hatırladın mı?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. Şimdi gerçekten hasta olmak istiyorum.

"Güvenli oda. Hemen şimdi. Drago kapıyı açana kadar dışarı çıkmayın. Ne duyarsanız veya ne görürseniz görün."

Boğazım düğümlendi. "N-ne? Baba?"

Parmak ucunu dudaklarına bastırdı. "Sakin ol, Lily. Lütfen," diye fısıldadı.

Gözlerimi kırpıyorum ve gözlerim yanıyor. Çünkü bana sanki yetişkinmişim gibi, sanki yeterince güçlüymüşüm gibi soruyor.

Ama değilim. Bugün değil. Her şeyden sonra değil.

Yaklaştı ve eliyle yüzümün yan tarafını kavradı. Dokunuşu nazikti. Ama onun gibi bir adam için fazla nazikti.

Gözleri, sanki son bir kez bakıyormuş gibi üzerimde gezindi. "Benim için cesur ol, solnyshko," diye fısıldadı.

Nefesim kesiliyor. Takma ad göğsüme saplanıyor, beni küçüklüğüme, onun yanına sokulup her şeyi düzeltebileceğini düşündüğüm günlere geri götürüyor.

Cesur olmalıyım. Bu sadece benimle ilgili değil. Babam da bunu kanıtlıyor; ne kadar zor olsa da çocuklarınızı her şeyden önce tutmalısınız.

"Seni seviyorum, Lily," diye fısıldıyor.

Banyoma giriyor ve tuvaleti sifonluyor, az önce bana saklanmamı söylediği gerçeğini örtbas ediyor. Bir şeylerin ters gittiği gerçeğini örtbas ediyor. Beni koruyor.

"Ben de seni seviyorum baba. Her zaman sevdim," diye fısıldadım, kendimi tutmaya çalışarak.

Beni dışarıya doğru yönlendiriyor, güvenli odaya giden koridorda yürürken arkamdan hiç ayrılmadan takip ediyor, kalbim ağzımda atıyordu.

Kollarımı koruyucu bir şekilde karnımın önüne sardım.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Drago

Yerimde kıpırdandım, bakışlarım Tatiana'nın adamına takıldı. Adam saatine baktı, sonra alaycı bir gülümsemeyle bana geri döndü. Bu, çenemin kasılmasına neden oldu.

"Uyuşturucu ticaretine odaklanmama karşı çıkar mısınız? Bu sizin hassas noktanıza girmez mi?" diye soruyor sahte vaiz.

Declan alaycı bir şekilde, "Bizim ticaretini yapmadığımız birçok madde var. İstedığınızı seçebilirsiniz," dedi.

Sigarasından bir nefes daha çekmeden önce dudağını ısırdı.

Bu tam bir fiyasko. Tamamen zaman kaybı. Bir an önce bitirilmesi gereken bir konu. Çünkü özellikle Tatiana'nın sevgilisi sürekli saate baktığı için, oyalanmaya başladıklarından korkuyorum.

Bir şeyler ters gidiyor. Çok ciddi bir terslik var. Derim yanıyor. Bacaklarım seğiriyor, bana "kaç!" diyorlar.

Declan ayağa kalkıp masanın etrafından dolanır, Conan da hemen arkasından gelir. İki adam barış anlaşması için el sıkışır.

Ayağa kalktım, boğazımı temizledim. "Gidip sözleşmeyi hazırlatacağım."

Sahte vaiz, sırtarak duran Tatiana'nın adamına başıyla işaret etti. "Sizinle birlikte adamlarımdan birini göndereceğim. Size güvenmiyorum."

"Pekala," diye homurdandım.

Onu solumdaki küçük ofisin kapısından dışarı çıkardım. Ortadaki ahşap masaya doğru ilerlerken o arkasından kapıyı açık bıraktı.

Ortada, önceden basılmış, temel bir sözleşme duruyor.

Kalemi alıp anlaşma şartlarını boşluklara yazıyorum, bu sırada Tatiana'nın adamının gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissediyorum.

Sessizliğin içinde kalem kağıdın üzerinde cızırtı yapıyor ve odadaki tek ses bu. Her şey çok durgun, çok kapalı hissettiriyor. Sanki havanın kendisi bekliyor gibi.

Yukarı baktım. Ayaklarının üzerinde kıpırdanıyordu. Tepki vermedim ya da enerjisinin beni etkilemesine izin vermedim.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de dik durarak aramızdaki boy farkını vurguluyorum. Ona buranın benim bölgem olduğunu, Tatiana'nın bölgesi olmadığını hatırlatıyorum.

"Tatiana anlaşmanın kendi tarafını şimdi istiyor," diyor bana Rusça, elini uzatarak.

Masayı dolanarak önünde durdum. "Anlaşma iptal. Bana gerçek Vaiz'i teslim ettiğinde onu alabileceğini söyle," diye Rusça cevap verdim.

Vahşi sırtışı geri döndü, ağzından bir kahkaha kaçtı. "Tatiana her zaman anlaşmanın kendi tarafını yerine getirir, Drago."

Kaşlarımı çatıyorum. İçerideki adamın gerçek Vaiz olma ihtimali yok. Hayatımı bile buna bahse girerim.

Ama bu...

Bu, sanki benim bilmediğim bir şeyi zaten biliyormuş gibi davranıyor. Sanki sonunu daha önce okuyup bitirdiği bir oyunu izliyormuş gibi.

Bakışları beni geçip açık kapıya, ötesindeki koridora kaydı.

Kanım kaynamaya başladı.

"Neden sürekli saate bakıyorsun?" diye soruyorum Rusça olarak alçak sesle.

Yüzündeki alaycı gülümseme kısa bir anlığına belirir, sonra omuz silkerek, "Sanki bilmiyormuşsun gibi," diye mırıldanır.

Ve bu sözler, kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibi geldi. Çünkü o anda, ne demek istediğini tam olarak anladım.

Bu, barış anlaşmasıyla ilgili değil. Uyuşturucuyla ilgili değil. Bölgeyle ilgili de değil. Bu, zamanlamayla ilgili.

Başka bir yerde bir şeyler olduğu için geri sayım yapıyor.

Planlı bir şey. Koordineli bir şey.

Tek bir isim zihnimde o kadar hızlı geçiyor ki, neredeyse bir düşünce gibi bile gelmiyor.

Zambak.

Tatiana'nın sevgilisi hafifçe yaklaştı, nefesi yanağıma değdi, sesi ise eğlenmiş bir tona bürünmüştü.

"Çok geç," diye fısıldıyor.

Bileğimdeki saat titriyor.

Üç kısa titreşim. Sadece tek bir uygulama ile çalacak şekilde ayarlanmıştır. Giriş yapan sadece bir kişi için geçerlidir.

Gözleri kararıyor, sanki her şeyi biliyormuş gibi. Sanki tam o titreşimi bekliyormuş gibi.

Ve sonra her şey yerine oturuyor.

Düşünmeden tepki veriyorum. Bir elimle ağzını kapatırken, diğer elimle boğazını sıkarak onu taş döşeli duvara doğru itiyorum.

"Gerçek vaiz nerede lan?" diye homurdanıyorum.

Gözleri benimkine kilitlenmiş durumda. Yalvarmıyor. Paniklemiyor. Neredeyse memnun.

"Orospu çocuğu," diye hırladım. "Tatiana'ya göndereceğim mesaj bu olacak. O lanet olası kolyeyi istiyor; gelip alabilir."

Bunun üzerine boynunu tek bir hareketle kırarak sessizce yere indirdim.

Derin bir nefes alarak saatime baktım, ne göreceğimi zaten biliyordum.

LILY PANİK ODASINA GİRDİ.

Ve işte böylece, eskiden olduğum adama geri dönüyorum. Vücudum öfkeyle yanmasına rağmen sakinliğimi koruyorum.

Hayatımdan çok sevdiğim kadın için, bebeğimiz için duyduğum korku yüzünden bunu doğru yapmak zorundayım.

Sözleşmeyi alıp, masanın çekmecesinde duran tabancayı çıkarıyorum ve susturucuyu takıyorum.

Lily o odada güvende. Bu kesin bir şey. Oda tam da bu amaçla tasarlandı. Ama Lev emretmedikçe orada olmazdı. Bu da bir şey gördüğü anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki ya çok geç kaldım ya da kalmak üzereyim.

Ağır adımlarla sakince toplantı odasına geri döndüm, evraklar silahımı gizliyordu.

Declan'ın arkasında durdum ve sözleşmeyi önüne bıraktım. "Bana güven," diye fısıldadım ona, sonra doğruldum.

Declan bana soru sormuyor. Tereddüt etmiyor. Sadece hafifçe kıpırdanıyor, Conan da onu taklit ediyor, ikisi de anında tetikte oluyor.

Sonra nişan alıyorum. Tuzak olarak kullandığım üç adamın kafasına isabetli atışlar yapıyorum.

Gözünü bile kırpmadı. Nefes bile almadı. Nişanımı ona doğrulttuğumda gözleri kocaman açıldı. "Acı, kurtuluşun bedelidir," dedi, neredeyse dua eder gibi.

Hiç tereddüt etmiyorum. Tetiği çekiyorum ve kanın etrafa sıçramasını izliyorum, Enzo'nun bunların hepsini duyduğunu biliyorum.

Tatiana, Vaiz rolünü başarıyla canlandırdı. Aklımda sürekli bu sahne dönüp duruyor.

Ve lanet olsun, eve gitmem lazım.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zambak

Panik odası panelini açmak için düğmeye basıyorum, ardından baş parmağımı tarayıcıya yerleştiriyorum. Derin bir nefes alırken kapı tık diye açılıyor, içeri girmeden önce bir an duraklıyorum.

"Git. Barış görüşmeleri bitene kadar sadece bir önlem bu," diye fısıldadı babam arkamdan.

Ona doğru döndüm, elinde silahı görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. Tedbir. Drago'nun bu sabah kullandığı kelimeyle aynı.

Ama şu an hiçbir şey bir şeye benzemiyor.

Silah sesi duyduğumda çılgılık attım, kulaklarım çınladı.

Babam, sanki ses onu delip geçmiş gibi sertçe irkildi. Elindeki silah anında gevşedi, yere düştü ve keskin metalik bir sesle tahta zeminde kayd.

Gözleri şoktan donuklaştı, karnını tutarak sendeledi ve panik odasının kapısını tüm gücüyle kapatıp çarptı.

"Baba! Hayır!!" diye bağırarak yumruklarımı kapıya vurdum.

Ağır çelik hiç titremez bile. Dayanır durur. Babamın diğer tarafta kanlar içinde olması umurunda bile değildir.

Monitörde bir anlık bir ışık belirliyor. Odamın dışındaki koridorun siyah beyaz görüntüsü. Açı, kapıyı, sahanlığın köşesini ve merdivenlerin üst kısmını yakalıyor.

Babam güvenli odanın hemen dışında diz çökmüş. Eli karnından aşağı kayıyor ve sıırıslıklam olmuş bir halde geri çekiliyor.

Kan.

Çok fazla kan.

Nefes almaya çalışıyor ve sesi garip geliyor. Islak. Boğuk. Sanki hava içinden parçalanarak geçiyor. "Lily," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, ismim neredeyse duyulmuyor.

"Buradayım," diye hıçkırdım, alnımı çeliğe dayayarak. "Tam buradayım. Açacağım. Yemin ederim ki..."

"Açma," diye zorla söylüyor ve bu bir rica değil. Bu, çatlak ve acımasız bir emir. "Açma—"

Arkasında bir hareketlilik belirliyor. Bir gölge kadrja giriyor. Ve tüm vücudum buz kesiliyor çünkü o silüeti tanıyorum.

Maria.

Bu kaltak kadını bir daha asla annem diye çağırmayacağım.

Sanki buraya aitmiş gibi, sanki bizi kontrol etmeye yeni gelmiş gibi, tek bir saç teli bile bozulmamış bir şekilde gözümüzün önüne geliyor.

Babamın başı yavaşça kalkıyor.

Göz göze gelirler.

Ve yüzünde bir değişiklik oldu.

Tanıma.

"Sen," diye fısıldadı sesi nefretle dolu. "Her zaman sendin."

Maria gülümsüyor. Genişçe değil. Acımasızca değil. Daha yumuşak bir gülümseme. Çocukken onu hatırladığım gibi.

"Şşş," diye mırıldandı, bayılmış birini kontrol eder gibi yanına çömelerek. "Onu korkutma."

Sonra bakışları doğrudan kameraya, doğrudan bana yöneldi.

"Merhaba Lily," diye tatlı bir sesle fısıldadı. "Tatlı kızım."

"Hayır," diye kekeledim. "Hayır... hayır, hayır..."

Babasının bakışları düşürdüğü silaha kayd. Silah, yanında yerde, tam ulaşamayacağı bir mesafede duruyordu. Kolunu hareket ettirmeye çalıştı, parmakları güçsüzce sürtündü ama eli kendi kanına bulandı.

Maria onun gözlerini takip ediyor ve sessizce gülüyor. Sanki komikmiş gibi.

"Ah," diye mırıldandı. "Bunu mu arıyordun?" Elini uzatıp silahı aldı, parmakları sanki her zaman onun elinde olması gerekiyormuş gibi silahı kavradı.

Midem şiddetli bir şekilde kasılıyor.

Maria silahı kaldırıp inceledi, sonra gözlerinde neredeyse keyif dolu bir ifadeyle kameraya, yani bana baktı.

"Sana komik bir şey söyleyeyim mi?" diye soruyor usulca. "Drago'ya sıkacağım kurşun bu olacak."

Kalbim duruyor. Nefesim kesiliyor.

"Çünkü seni benden çaldı," diye devam ediyor, sesi samimi bir tona bürünerek. "Benim olanı aldı ve seni elinde tutabileceğini, sahiplenebileceğini, koruyabileceğini sandı."

Babam dişlerinin arasından kırık bir ses çıkarıyor, içindeki öfke ve acı birbirine karışırken tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor.

Maria ona bakmadan, sakın bir şekilde, gözleri parıldayarak, "Kocamı öldürdü," dedi. "Ve bu yüzden ondan nefret etmeliyim... değil mi?"

Bir an.

"Ama gerçek şu ki?" diye fısıldıyor. "Örgüt hiç bu kadar güçlü olmamıştı."

Sesi alçalıyor, neredeyse psikotik bir hal alıyor. "Onun altında değil. Hiçbir erkeğin altında değil."

Babam yutkunuyor, sanki sırf irade gücüyle kendini tutmaya çalışıyormuş gibi çenesi kasılıyor.

"O gittikten sonra..." Maria, bu sözleri adeta taparcasına söylercesine fısıldadı, "Ben yükseldim. Hepinizin avlamak istediği Vaiz oldum."

Bu sözler tüylerimi diken diken ediyor, bedenimi korkudan, öfkeden titretiyor. Tüm bu acının arkasındaki kişi annem. Beni gerçekten seven tek ailemi paramparça eden o.

Drago'nun durdurmaya çalıştığı kötülük.

O, o.

"Vaaz kürsüsüne çıktım," diyor sessizce. "Ve her şey daha temiz, daha keskin, daha itaatkâr hale geldi."

Babanın gözleri alev alev yanıyor. Son bir girişimle kendini öne doğru zorluyor; eli uzanıp kızının ayak bileğini yakalıyor, onu aşağı çekmeye çalışıyor. Onu da yanında götürmeye çalışıyor.

Maria, sanki bunu bekliyormuş gibi, sanki bu hareketi binlerce kez görmüş gibi geri adım attı.

Sonra ona tekme attı. Kaburgalarına indirdiği acımasız darbe, ruhumu parçalayan bir sesle yere yığılmasına neden oldu. Nefes nefese kaldı, boğuluyordu, alnı yere çarptı, tüm vücudu titriyordu, hava almak için mücadele ediyordu.

“Baba!” diye bağırdım, sesim titriyordu. “Dur! LÜTFEN!”

Maria tekrar çömelir, yüzü onun yanındaki kadrajı tamamen kaplayacak kadar yaklaşır.

Yüz ifadesi değişiyor. Sıcak değil. Nazik değil. Öne eğiliyor ve sanki kutsal bir şey okuyormuş gibi konuşuyor.

“Fedakarlık...” diye fısıldıyor. “Kurtuluşun bedeli budur.”

Babam hareketsiz kalıyor. Sanki o sözler onun tanıdığı bir zincirmiş gibi.

Sanki karanlık odalarda insanların sırtlarına kazınmışlar gibi ve o da bu fısıltıları çığlıkların arasından duymuş.

Gözleri kameraya, sonra bana kaydı. Ve o an onda şunu gördüm: Kendisi için duyduğu korku değil, benim için duyduğu korku.

"Sen vaizsin," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

Maria, sanki kim olduğuyla gurur duyuyormuş gibi yavaşça gülümsüyor.

"Sanki başka biri olabilirdi," diye fısıldıyor. "Siz erkekler hep kötülüğün erkek kılığına büründüğünü düşünürsünüz."

Ayağa kalktı ve güvenli odanın kapısına doğru yaklaştı, avucu çeliğe dokunur gibi, sanki okşuyormuş gibi. Sanki onun aracılığıyla bana dokunuyormuş gibi.

Gidecek hiçbir yer olmamasına rağmen geri çekiliyorum.

Sesi tekrar yumuşadı, nazikleşti. Annesel bir tona büründü. "Sana zarar vermeyeceğim, Lily," dedi. "Yemin ederim. Bu sana zarar vermekle ilgili değil." Bir an duraksadı. "Bu seni kurtarmakla ilgili."

Boğazım düğümleniyor. Ciğerlerim yanıyor. Gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyorum.

Maria babasına bakıyor, sonra tekrar kameraya bakıyor. "Ve ölmedi," diyor sakın bir şekilde. "Henüz değil."

Kalbim acı verici bir şekilde sarsılıyor.

Babamın göğsü hafifçe yükseliyor. Çok az. Nefesi ince, kesik kesik ama var.

O hâlâ burada. Hâlâ hayata tutunuyor.

Maria onu, istediği zaman durdurabileceği bir saat gibi izliyor. "Ama eğer daha fazla gecikirsen," diye devam ediyor yumuşak bir sesle.

Bütün vücudum titriyor. "Hayır..." diye fısıldıyorum. "Baba..."

Maria'nın sesi şimdi daha yalvarır bir tona büründü. İkna edici bir hal aldı.

“Onu kurtarabilirsin, Lily,” diyor. “Bütün bunları kurtarabilirsin. Eğer kapıyı açarsan.”

Elim titriyor, deklanşöre birkaç santim kala duruyor.

Maria daha da yaklaşıyor, sesi neredeyse teselli edici bir tona bürünüyor. "Benimle işbirliği yaparsanız, onu kurtarabilirim," diye fısıldıyor. "Ona tıbbi yardım sağlayabilirim."

Bir an.

“Dışarıda adamlarım var. Savaşçılarım.”

Bunu sanki bir hediye, sanki bir lütufmuş gibi söylüyor.

"Şu anda burayı kuşatmış durumdalar," diye fısıldıyor. "Onlardan korkmana gerek yok. Senin için buradalar."

Gülümsüyor.

"Bu, Drago buraya geri döndüğünde babanıza ihtiyacı olan yardımı sağlayabileceği anlamına geliyor."

Babam, konuşmaya çalışıyormuş gibi, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir ses çıkarıyor. Sanki beni uyarmaya çalışıyor. Ama yapamıyor.

Maria'nın gözleri memnuniyetle parıldıyor. "Gördün mü?" diyor usulca. "Hâlâ nefes alıyor. Hâlâ burada."

Sesi alçalıyor. "Ama beni bekletirseniz onu bu şekilde tutamam."

Avucunu tam olarak çeliğin üzerine, az önce elimle vurduğum yere yerleştiriyor.

"Kapıyı aç Lily," diye fısıldıyor. "Ve her şeyi düzeltebiliriz."

Maria'nın bakışları ilk kez kameradan başka yöne kayıyor.

O saatine baktı, ben de göğsümde yükselen paniği bastırmaya çalışarak elimi yüzüme götürdüm. Eğer burada kalırsam, babamı ve Drago'yu kaybederim. Bebeğim babasını ve dedesini kaybeder.

Ve kendimi kaybedeceğim, çünkü buna dayanamayacağım. Onun üzerimde kuracağı cehenneme dayanamayacağım.

"Fazla zamanımız yok," diyor usulca. "Hiç de fazla zamanımız yok."

Nefesim kesildi.

Maria kameraya doğru bakıyor, gözleri hastalıklı bir kesinlikle parlıyor. "Drago yakında burada olacak," diye mırıldanıyor. "Eğer zaten yolda değilse."

Kanım buz kesiyor.

“Çünkü panik odasındasın,” diye ekliyor, sanki çok açık bir şeyi açıklıyormuş gibi. “Ve Drago...” Ağzı kıvrılıyor. “Bu yeri seni güvende

tutmak için inşa etti. Yani, güvende olmadığın zamanı ona bildirecek şekilde inşa etti.”

Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor. "Hayır—"

"Evet," diye fısıldadı, ölüm kadar sakın bir şekilde. "Koşarak gelecek. Tıpkı geleceğini bildiğim gibi."

Maria tekrar Lev'e, göğsünün yavaşça inip kalkmasına neredeyse tiksintiyle bakıyor. Sonra gözleri tekrar bana çevriliyor. "İkisinin de yaşamasını istiyorsan," diyor Maria usulca, "bana katıl. Bize katıl."

Bütün vücudum titriyor. "Ben— ben anlamıyorum—"

"Yapacaksın," diye nazikçe sözünü kesiyor. "Çünkü sen bunun için yaratıldın."

Sesi derinleşiyor, sanki sadece kendisinin görebildiği bir kürsüye çıkıyormuş gibi yeniden saygılı bir tona bürünüyor. "Baban seni hayatta tuttu," diyor. "Drago seni güvende tuttu." Bir an duraksıyor. "Ama ikisi de sana benim verebileceğim şeyi veremez."

Boğazım acı verici bir şekilde daralıyor.

"Bize ait bir dünya," diye fısıldıyor Maria. "Av olmadığınız bir dünya." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Tapıldığınız bir dünya."

Midem bulanıyor.

Sabırsızca, sanki saniyeleri ölçüyormuş gibi, tekrar saatine baktı.

"Akıllı ol Lily," diye mırıldandı. "Çünkü Drago o kapıdan içeri girerse ve sen hala saklanıyorsan..."

Kadın, Lev'in silahını kameranın yakalayabileceği kadar hafifçe kaldırıyor. "Babanın silahını kullanacağım ve onu Lev'in yanına yere yatıracam."

İçimden hıçkırıklar koptu.

Maria'nın sesi anında yumuşadı, yeniden tatlılaştı. "Ama kapıyı açarsan?" diye fısıldadı. "Benimle gelersin." Bakışları keskinleşti, kararlılıkla parladı. "Ve ben de onun yaşamasına izin veririm."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki canım acıyor.

Sonra bana evrenin gerçeğini anlatıyormuş gibi gülümsüyor. "Bir gün sen de vaiz olacaksın," diyor.

Donakaldım.

Sözler yüzüme tokat gibi çarptı. "Ben—hayır—" diye kekeledim, ellerim o kadar titriyordu ki gözyaşlarımı bile silemiyordum. "Ben— yapamam—"

"Evet, yapabilirsin," diyor basitçe. "Bu senin ilahi hakkın. Fedakarlığını yap, Lily."

Gözleri kameranın ardında benimkilerle kenetleniyor ve yemin ederim ki onu kafamın içinde, tenimin içinde hissedebiliyorum.

"Kan içinde doğdun," diye fısıldıyor. "Korku içinde büyüdün." Yavaşça nefes alıyor. "Seni yıkması gereken şeyden sağ kurtuldun."

Gülümsemesi neredeyse gururlu bir hal alıyor.

"Bu tesadüfen olmaz." Kapıya doğru yaklaşıyor, sesi adeta bir yemin gibi kısılıyor.

"Çık dışarı, Lily," diye fısıldıyor. "Bana gel." Bir an duraksıyor. "Ve sana söz veriyorum... Bir daha asla korkmayacaksın."

Parmaklarım yumruk haline geldi. Tırnaklarım avucuma o kadar sert saplandı ki acısını hissettim. Babam kan kaybediyor. Annem bana bir anlaşma teklif ediyor. İkisini de kurtaracak bir anlaşma.

Babam, arkasında kan izi bırakarak kendini kapıya doğru sürükledi. Alnını çelik kapıya dayadı.

Sesi artık neredeyse hiç çıkmıyor. Ama yine de onun sesi.

"Cesur ol..." diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Benim için... solnyshko..."

İçimden öyle şiddetli bir hıçkırma koptu ki canım acıdı. Çocukken bana o kutuyu verdiği odaya geri döndüm. Benim için tek istediği şey güvende olmamdı. Onunla birlikteyken asla güvende olamayacağım.

Bebeğim öyle olmayacak.

Bunun öylece oturup olmasına izin veremem. Özellikle de hepsi için cesur olma şansım varken.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Bütün vücudum çöktü. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum.

Gözleri seğiriyor, başı düşüyor, vücudu yine korkunç bir şekilde hareketsiz kalıyor. "Baba!" diye bağıriyorum, yumruklarımı kapıya vurarak. "Baba! LÜTFEN!"

Maria, benden hayal kırıklığına uğramış gibi, sanki zorluk çıkarıyormuşum gibi iç çekti. "Şimdi," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, "kapıyı aç."

Kilit açma paneline bakıyorum. Elim titriyor, tekrar kaldırıyorum.

Bütün vücudum titriyor. Ama ona dokunmuyorum. Açmıyorum. Çünkü bunu kemiklerimde hissediyorum.

Bunu yaptığım an...

Onu geri alamayacağım. Hiçbirimizi geri alamayacağım. Bu yüzden elimi geri çekip kendi içime kapanıyorum.

Bulunduğum yerde kalıyorum.

İçeride kilitli.

Babamın son sözlerine, beni hayatta tutan tek şeymiş gibi sıkıca tutunuyorum.

Drago için bir zayıflık noktası olmak istemedim asla. Onun için güçlü bir şey olmak istiyorum, tıpkı onun benim için olduğu gibi. Onun olmadığı bir dünyada var olamam.

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Drago

Şarkı - Efsane Gibi Yaşa, Ruelle

Kilisenin altındaki tüneldeki hava nemli ve bayat. Hareket ederken, botlarımızın engebeli zeminde hafifçe sürtünmesi ve aramızdaki tek sesin nefes alışverişimiz olmasıyla, bu hava boğazıma yapışıyor.

Kimse konuşmuyor.

Buna ihtiyaçları yok.

Saatimdeki mesaj gözlerimin önünde bir damga gibi yanarken hayır.

LILY PANİK ODASINA GİRDİ.

Bu bir bildirim değil. Bu lanet olası bir siren.

Bu, kızımın çelik bir kafesin içinde kilitli olduğu anlamına geliyor, çünkü dış dünya artık güvenli değil. Ve bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Kimsenin ona zarar vermesini engellemeliyim. Tıpkı her zaman yapmaya yemin ettiğim gibi.

Kendime ne gibi sonuçlar doğuracağı önemli değil.

Conan solumda, omuzları dik, gözleri dümdüz ileriye bakıyor. Finn onun arkasında, hissetmemeye çalıştığında aldığı o tehlikeli sessizlikle duruyor. Declan ise önde, bir general gibi, duruşu sakin ama elleri sanki cesetleri saymaya başlamış gibi kasılmış.

Reggie ve Rowan, tek bir gölge gibi hareket eden iki adam gibi, hedef bulmak için gün ışığına ihtiyaç duymayan tipler olarak, birbirlerini

yakından takip ediyorlar.

Tünel daralıyor, tavan o kadar alçalıyor ki hava etrafımızı bir tabut gibi sıkıştırıyor.

Yolun yarısına geldiğinde Declan yumruğunu kaldırıyor.

Anında duruyoruz. Sessizlik. Nefes alışverişinin bile yüksek sesle duyulduğu türden bir sessizlik.

Burada ne olduğunu biliyorum: eski bir kontrplak levhanın ve kirli brandanın arkasına duvara kaynaklanmış gizli bir çelik kapak. Hiçbir şeye benzemiyor. Zaten amaç da bu. Birisi size bulmanızı istemedikçe bulamayacağınız bir hazine.

İleri adım atıyorum, şeridi geri çekiyorum ve kilidi çeviriyorum.

Metal sessizce inliyor. İçeride, silahlar loş tünel ışığı altında hafifçe parlıyor. Siyah, temiz ve bekliyorlar.

Önce elimi uzatıyorum. Bir tüfek. Sonra diğeri. Muşambaya sarılı bir av tüfeği. Üst üste dizilmiş ve etiketlenmiş şarjörler. Susturucular. Neredeyse kutsal sayılabilecek kadar düzenli paketlenmiş küçük bir patlayıcı kutusu. Bu, savaşa hazırlanışımızın ilk örneği değil. Ama kaçınılmaz olduğunu hissettiğimiz ilk sefer.

"İhtiyacınız olanı alın," diyorum alçak sesle.

Kimse tereddüt etmiyor.

Reggie, sanki kas hafızasıymış gibi iki tabanca ve yedek şarjör kemerini kapıyor. Rowan, bıçağı botuna sokuyor ve psikotik bir sakinlikle tüfeğin haznesini kontrol ediyor. Finn ise bir tabanca ve susturucu alıyor, yüz ifadesi okunamaz halde.

Hepimizin kaybedebileceği biri var. Onların buradan sağ salim çıkmalarını sağlamak için hepimiz hayatımızı riske atmalıyız.

Declan bana bakıyor. "Sesini yükseltecek miyiz?" diye soruyor.

Çenemi sıkarak, bir saniye daha kutunun içine bakıyorum. Sonra son şeyi çıkarıyorum. Küçük bir iletişim cihazı.

Açıyorum. Ve Enzo'yu arıyorum.

İlk çalışta telefonu açıyor. "Drago, neler oldu böyle?" diyor, sesi zaten gergin.

"Dikkatlice dinleyin," diyorum. Sesim titremez, kırılmaz. "Çevremde Çöküşün olmasını istiyorum."

Bir duraklama.

Ardından Enzo'nun nefesi keskinleşti. "Anlaşıldı."

“Her giriş. Her çıkış. Çatı kenarı. Yeraltı geçidi. Sokak çevresi.” Şarjörü tabancaya takıp yerine oturana kadar itiyorum. “Her gölgede göz ve her boğazda bir silah istiyorum.”

"Sanırım vaiz benim evimde," diye teyit ediyorum.

Ben konuşurken biz de hareket etmeye devam ediyoruz.

"Ne?" diye tısladı. "Nasıl?"

“Lily’nin annesi. Vaizin içeri girmesi için kullanılan bir başka yem miydi yoksa Tatiana’nın adamları mıydı bilmiyorum.”

"Böyle bir şeyin imkanı yok, değil mi?" diye fısıldadı Enzo.

“Tesadüflere inanmıyorum,” diye araya girdim. “Tatiana’nın adamları da bunun bir parçası. Barış görüşmeleri bir oyalama taktiği idi, kolyeyi ele geçirmek ve Lily’nin annesini yem olarak kullanmak için başka bir tuzak kurmadıklarını kim söyleyebilir ki?”

Sessizlik.

Şaşırdığı için değil, hesap yaptığı için. Tuzak taktiğini önceden tahmin ettik. Bunu planladık.

Ama sonra konudan saptım. Vaiz'e ulaşmak için yem kullanmaya gerek yoktu, çünkü o zaten benim lanet olası evimdeydi.

Enzo, yükselen duyguları yutarcasına yavaşça nefes verdi. "Anlaşıldı."

Depodan uzaklaşıyorum, tünel birdenbire gelecek olanı sığdıramayacak kadar küçük geliyor.

“Sterling’leri dışarı çıkarın,” diye emrettim. “Tüm Quinn askerlerini harekete geçirin. Decadence’ın etrafını olabildiğince çok insan kuşatsın istiyorum. Tam bir kıyamet gibi görünmesini istiyorum.”

“Zaten harekete geçtik,” diye yanıtıyor Enzo. “Hunter ve Beau tüneli kırmak için pozisyon aldılar. Daha sonra Tatiana’nın adamlarından daha fazlasını avlamaları için onları göndereceğim.”

“Güzel.” Silahımı temiz ve son bir sesle dolduruyorum. “Şimdi dinle—Charlotte.”

Enzo aniden sessizleşiyor.

Ortam değiştirdiğini, تنها bir yere gittiğini duyabiliyorum.

“Onu çok teyakkuzda tutmam gerekiyor,” diyorum. “Ev karantinaya alınmalı. Kadınlar ve çocuklar güvenli bir odada olmalı. Pencere yok. Kapı yok. Çağrınız üzerine sığınağa inin.”

Enzo, "Charlotte silahlı ve hazır," diye doğruladı.

İyi.

Çünkü Charlotte donup kalmıyor. Charlotte savaşıyor. Tıpkı ona öğrettiğim gibi. Herhangi bir erkeğin ondan korkmasını sağlayacak kadar kan dökmek için.

Kendisi için değil. Gururu için değil. Isabella için.

O sadece hayatta kalmakla kalmayacak. Bebeklerine kimsenin dokunmasına izin vermeden önce bu evi bir mezarlığa çevirecek.

"Tahmini varış süresi dört dakika," diyorum. "Ona yerinden kımıldamaması gerektiğini söyleyin. Declan dışında kimseye o kapıyı açmıyor."

"Ona söyleyeceğim," diyor Enzo hemen. "Peki ya Lily?"

Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki plastik gıcırıyor. "Panik odasında," diyorum, her kelime bıçak gibi keskin. "Bu, Lev'in bunun geleceğini gördüğü anlamına geliyor."

"Kahretsin," diye fısıldadı Enzo.

"Kahretsin," diye katılıyorum. "Ve eğer Lev o kapıyı açmak zorunda kaldıysa, çok geç olmadan önce bir çözüm bulmuş demektir."

Sessizlik.

Sonra Enzo'nun sesi soğuklaştı. "Sen, Conan ve Finn kendi evlerinize gidin. Declan ve ikizler Declan'ın evine. Romeo ise Çöküş Kapılarını savunmaya gidiyor."

Tünelin sonuna yaklaşıyoruz, hava değişiyor. Daha serin, daha taze, uzaktan gelen sesler taşıyor.

Boğuk bir patlama sesi. Sonra bir tane daha.

Silah sesleri. Keskin ve taşın arasından yankılanan bir ses.

Bir anlığına durup dinliyoruz.

Yeraltından daha derin bir gürlleme sesi yankılanıyor, tavandan hafifçe toz yağıyor.

Bir patlama. Tünel sarsılıyor.

Conan karanlıkta dişlerini göstererek tekrar sıırttı. "Görünüşe göre parti bizsiz başlamış."

Declan'ın gözleri bana dikildi. "Git."

İleriye doğru atılıyorum, tüm kaslarım geriliyor, kalbim göğsümde düzenli ve şiddetli bir şekilde atıyor.

Çıkış kapağı ileride.

Hunter'ın sesi telsizden kulağıma cızırtılı bir şekilde geliyor. "Breach yayında."

Silah seslerinin yankısı daha duyuldu. Çığlıklar. Bağırışlar.

Ardından, duvarların sanki korkmuş gibi titremesine neden olan ikinci bir patlama meydana geldi.

Merdivene ulaştık. Teker teker tırmandık, silahlarımız sıkı, nefesimiz kontrollüydü.

En son ben gidiyorum, çünkü cehenneme gidip onu diz çöktürmek zorunda olan benim.

Kapağı itiyorum.

Soğuk gece havası yüzüme çarpıyor.

Duman. Ateş. Kaos.

Ve tünelden dışarı adım attığımda... yukarıdaki dünya bir toplantı yeri değil.

Bu barış değil.

Bu bir savaş.

Yerde cesetler. Toprakta kan. Adamlar panik içinde kaçışıyor. Otomatik silah sesleri geceyi bir marş gibi yırtıyor.

Işıklar yanıp sönüyor.

Alarm sesleri çığlık çığlığa yükseliyor.

Kenarlarda yanan yozlaşma, göremediğim kadar uzakta ama kokusunu alabileceğim kadar yakın bir yerde yükselen alevler. Bunun büyüklüğüne bakınca, bunun sadece Vaizlerin adamları tarafından yapılmış olması imkansız. Bu işin içinde Tatiana'nın yardımı olduğu açıkça belli.

Ve Madam Eve orada bodrumda mahsur kaldı; bu onun için en iyi ölüm şekli değildi, ama en azından acı çekti.

Silahımı kaldırıyorum.

Kardeşlerim de kendi çocuklarını yetiştiriyorlar.

Ve tüm bu gürültü ve yıkımın arasında bir yerlerde, saatim tenime değen bir kalp atışı gibi geliyor.

Lily çelik bir kapının ardında kilitli. Lev dışarıda. Ve Maria, benim olana dokunmanın sonuçlarını öğrenmek üzere. Kızımı acıya boğmanın sonuçlarını. Lanet olası geleceğimizle oynamanın sonuçlarını.

Ve eğer bebeğime bir şey olursa, Maria keşke hiç var olmasaydı diyecek.

"Bırak yansın," diyorum yine, kimseye değil, herkese.

Sonra ateşin içine doğru bir adım atıyorum.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Zambak

Panik odasında kaldığım her saniye daha da küçülüyor gibi geliyor. Sanki çelik kapanıyor, sanki hava inceliyor, sanki kendi kalp atışımın içinde hapsolmuşum gibi. Kaygımın sevdiğim adamı öldürmesine izin vermeyeceğim.

Monitörde annem kadrajın içinde ve dışında hareket ediyor. Babam hâlâ yerde, göğsü zar zor kalkıyor. Bilinci yerinde mi yoksa sadece... hayata tutunuyor mu anlayamıyorum.

Ve o da bunun farkında. Onu adeta bir zamanlayıcı gibi izliyor.

"Kapıyı aç, Lily," diye usulca seslenir. "Uslu bir kız ol. Yanıma gel."

Yanaklarımı silerken ellerim titriyor, boğazımı tırmalayan bulantıya rağmen nefes almaya çalışıyorum. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Tıpkı Drago'nun bana öğrettiği gibi.

Babamın sesi kafamda yankılanıyor, kırık dökük ve silik bir şekilde.

Cesur ol... benim için...

Parmaklarım yumruk haline geldi.

Ekranın deklanşörüne bakıyorum. Kamera görüntüsüne. Odamın dışındaki yerdeki kana ve seçimimi yapıyorum. Annemin kameraya bakarkenki yüzüne bakıyorum, gözleri hastalıklı bir bağlılıkla parlıyor, sanki kehanetinin gerçekleştiğini izliyor gibi.

Ve içimde bir şeyler... değişiyor.

Babam ölmüyor, bu yüzden çeliğin arkasına saklanabilirim. Maria'nın da beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Başka bir yol var. Olmak zorunda.

Babam bana çocukken nasıl hayatta kalacağımı öğretti. Dünya beni yıkmaya çalıştı. Bunun bir daha başıma gelmesine izin vermeyeceğim. Ve onun beni, sahiplenebileceği bir ödül gibi almasına da izin vermeyeceğim.

Bakışlarım, Drago'nun dünyanın sonuna kadar dayanacak şekilde tasarladığı, duvara monte edilmiş depolama rafına kayıyor.

Duvar boyunca silahlar sıralanmış.

Ona doğru adım atarken midem tekrar bulanıyor, titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Parmaklarımı raf boyunca kaydırıp soğuk metalin üzerinde birleşiyorlar.

Bir tabanca.

Onu kaldırırken nefesim kesiliyor, avuçlarım anında terliyor, nabzım o kadar hızlı atıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor.

Nasıl ateş edeceğimi biliyorum. Yedi yaşındayken bile ateş edebilirdim. Ne kadar korktuğumu düşünmeye vaktim yok. Yumuşak davranmaya vaktim yok.

Süveterimi daha da sıkılaştırıyorum, silahı karnıma doğru itiyorum, kumaşın altına saklıyorum, iyice yerleşene ve görünmez olana kadar bastırıyorum.

Sonra derin bir nefes alıyorum, kapıya doğru geri dönüyorum ve düğmeye basıyorum.

Kilitler alçak ve tok bir sesle açılıyor. Kapı açılıyor.

Maria aniden arkasını döndü, sanki tam bu anı bekliyormuş gibi yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"İşte buradasın," diye mırıldandı, yaklaşarak, sesi sıcaktı. "Cesur kızım."

Yüzümü buruşturmaya zorluyorum. Dudaklarımın titremesine izin veriyorum. Sanki teslim oluyormuşum gibi gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Çıplak ayakla, titreyerek dışarı çıkıyorum, sanki beni bir arada tutabilecekmiş gibi kazağımı vücuduma sıkıca sarıyorum.

"Geleceğim," diye fısıldadım sesim titreyerek. "Sadece... lütfen. Ona yardım edin. Lütfen ölmesine izin vermeyin."

Yüz ifadesi yumuşadı ve ne olduğunu bilmeseydim neredeyse gerçek gibi görünürdü. "Tatlım, Drago geri döndüğünde onu halledecek. Gitmemiz gerek."

Bana hatırlattığı dolaylı tehdit yüzünden midem bulanıyor. Drago. Yutkunuyorum.

"Tamam," diye fısıldadım. "Ne istersen yapacağım."

Gözleri parıldıyor. "İşte benim kızım," diyor usulca. "İşte benim gelecekteki liderim."

Babasının silahıyla işaret ediyor, namlu merdivenlere doğru eğiliyor. "Yürü," diye emrediyor, hâlâ tatlı ve sakın bir ses tonuyla. "Gidiyoruz."

Yüzümü silerek hızla başımı salladım, babamın cesedinin etrafından bakmadan geçtim çünkü bakarsam yıkılacağım. Çığlık atacağım. Ona doğru atılacağım.

Henüz pes edemem. Henüz değil.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum kısık sesle, sesim titreyerek.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda Maria kulağıma yaklaştı. "Güvenli bir yere," diye fısıldadı. "Drago'nun sana ulaşamayacağı bir yere."

Kanım dondu.

Merdivenlerden aşağı iniyoruz, adımları arkamdan hafif, varlığı ise enseme bastırılmış bir el gibi ağır.

Kendimi bir kez tökezletiyorum, sadece kırılğan görünmek için yeterli.

Kolumu tutarak dengemi sağlıyor. "Dikkatli ol," diye fısıldıyor. "Kendine zarar vermek istemezsin."

Neredeyse gülecektim. Neredeyse kusacaktım. Bunun yerine başımı salladım ve onu evin içinden arka kapıya doğru yönlendirdim.

Eğer yeterince uzağa gidebilirim, özgürlük.

Ya da ölüm.

Kapıyı iterek açıyorum ve soğuk hava yüzüme tokat gibi çarpıyor. Ciğerlerim tıkanıyor.

Elinde silahıyla arkamdan çıkıp, sanki bahçenin sahibiymiş gibi etrafı taramaya başladı.

"Bu taraftan çıkıyoruz," diye fısıldadım, omzumu çevirip geriye doğru bir bakış atarak. "Arka kapı... ormana açılıyor."

Maria'nın gözleri, gölgeler ve çitler tarafından yarı gizlenmiş olan bahçenin en ucundaki kapıya doğru kaydı.

Bakışlarında bir ilgi kıvılcımı belirdi. "Zeki," diye mırıldandı. "Her zaman zeki."

Önde yavaş ve itaatkâr bir şekilde yürüyorum, omuzlarım düşük, ellerim önümde kenetlenmiş, ayaklarımda nemli çimenler var.

Ama bir elim karnıma bastırılmış halde, kazağımın altındaki silahın ağırlığını tutarak onu sabit tutuyor, gizli kalmasını sağlıyor.

Kapı gittikçe yaklaşıyor ve kulaklarımda kan gümbürtüyor.

Maria iki adım geride duruyor, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Eğer tereddüt edersem, beni yakalayacak kadar yakın.

"Eğer dediğimi yaparsan," diye fısıldadı sesi beni sararak, "her şeyi düzelterek. Güvende olacaksın. Güçlü olacaksın."

Sözlerin aklıma yerleştiğini sanarak başımı sallıyorum. Sanki onunmuşum gibi davranıyorum. Onun tarikat saçmalıklarına inanacak kadar aptalmışım gibi.

"Evet," diye fısıldadım. "Tamam anne."

Artık ona öyle denmeyi hak etmiyor, ama yalanı sürdürmek için bunu yapıyorum.

Kapı şimdi tam önümde. Titreyen parmaklarımla mandalı tutuyorum, rolümü en ince ayrıntısına kadar oynuyorum. Açıyorum. Onu Drago'dan uzaklaştırmam gerekiyor. Bu evden uzaklaştırmam gerekiyor.

Hafifçe gıcırıyor, sesi neredeyse bir nefes kadar bile yüksek değil.

Maria yaklaştı ve eğilirken gülümsemesini ensemde hissettim. "İşte bu," diye fısıldadı. "Yakında yeni sığınağımızda olacağız, Lily."

Önce kapıdan geçiyorum ve yürümeye devam ederek onu ağaçlık alana doğru yönlendiriyorum. Bir mucize olmasını ve adrenalinimin çok çabuk geçmemesini umuyorum.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Drago

Boğazım o kadar çok kasılıyor ki acıyor.

"Lily," diye fısıldadım istemeden, neredeyse kendi ön kapımdan düşecekken.

Cevap yok. Sessizlik kulakları sağır ediyor.

Gözlerim birden yukarı kalktı. İçimdeki her şey tek bir ölümcül noktaya dönüştü.

Elimde silahla yavaşça öne doğru bir adım atıyorum, onu çektiğimi bile hatırlamıyorum. Bakışlarım merdivenlerden koridora kayıyor.

İçimden vahşi ve çirkin bir ses kopmak üzere, ama onu yutuyorum.

Henüz değil. Ona sahip olana kadar değil. Bilene kadar değil.

Merdivenlere doğru koşuyorum. Botlarım ilk basamağa değiyor ve basamakları ikişer ikişer, hızlı ve sessizce, duvara yaslanarak iniyorum.

Sonra onu görüyorum. Lev, güvenli odanın kapısının yanında yerde yatıyor. Yarı yan yatmış, bir dizi garip bir şekilde bükülmüş, eli karnına bastırılmış, gömleği kıpkırmızı olmuş. Yüzü solgun. Saç çizgisinde ter damlaları birikmiş. Nefes alışverişi sık, ıslak ve tuhaf.

Ama nefes alıyor. Hâlâ nefes alıyor, lanet olsun.

Yanına diz çöktüm, silahımı koridora doğru doğrultmuş halde tutarken diğer elimle de doğrudan nabzını kontrol ettim.

"Finn!" diye neredeyse bağırdım. "Buraya gel!"

"Lev," diye hırladım. "Gözlerini aç."

Kirpikleri bir kez titriyor. Başka hiçbir şey olmuyor.

"Lev," dedim daha sert bir sesle. "Bana nerede olduğunu söylemeden sakın ölme."

Göğsü titreyerek nefes alırken yükseliyor. Ağzı kırık cam yutmaya çalışıyormuş gibi kıpırıyor.

Öksürüyor ve dudağına kan bulaşıyor.

Çenemi o kadar sıkı sıktım ki, acısını hissettim. "Benimle kal," diye emrettim, kanamayı yavaşlatmak için yarasına sertçe bastırdım, biliyorum ki çok fazla kanama oluyor. Biliyorum ki artık çok geç. "Lily nerede?"

Sonunda gözleri aralanıyor.

Neredeyse.

Ama beni buluyorlar.

Finn yanıma diz çöktü ve kontrolü ele aldı. Gördüğüm tek şey parmaklarımın kanla kaplı olmasıydı ve midem bulanıyordu.

"O..." diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Dışarı çıktı."

Midem alt üst oldu.

Güvenlik odasının açık kapısı, bir kâbus karesi gibi zihnimde tekrar belirliyor.

"O mu çıktı? Maria ile mi?" Bu kelimelerin ağzımdan zorla çıkarılmasını istiyorum.

Lev'in eli güçsüzce seğirdi. Parmakları koluma kenetlendi, sanki bırakırsa uçup gidecekmiş gibi sıkıca kavradı.

Kaburgalarım çok sıkışmış gibi hissediyorum, sanki ciğerlerim tam olarak genişleyemiyor.

"Bunu kim yaptı? Maria'nın yanında kim vardı?" diye soruyorum ve sesim artık bana ait bile değil. Daha eski bir şeye, daha karanlık bir şeye ait. Nehirlerden cesetler çıkarıp sonrasında bebek gibi uyuyan bir adama ait bir şeye.

Lev yutkunuyor, boğazı acı verici bir şekilde kasılıyor.

"Maria," diye fısıldadı.

"O... o..." Sesi titriyor. "Vaiz."

Gözlerim daralıyor. Tüm sesler boğuklaşıyor. Duyabildiğim tek şey kendi nabzım ve Lily'nin nefes alışverişinin kafamda yankılanması, sanki kaybetmek üzere olduğum bir anı gibi.

"Kahretsin." Finn öfkeyle söylendi, gri gözleri benimkilerle buluştu.

Lily'nin annesi Rahibe. Böylesine ılık dolu bir kadının annesi, böylesine kötü bir kadın.

Midem alt üst oldu. Rahip kızımı kaçırdı.

"Lütfen," diye hırıltılı bir sesle söylüyor ve bu kelimeyi ondan duymak, hayatımda duyduğum en yıkıcı şey.

Lev yalvarmaz. Lev rica etmez. Ama şimdi yalvarıyor. Kendisi için değil. Onun için. "Bebeğimi kurtar," diye fısıldıyor.

Boğazım o kadar düğümlendi ki bir an nefes alamadım. Çünkü Lily onun bebeği, ama aynı zamanda benim bebeğimi de taşıyor.

Ve onun acısının her zerresini hissediyorum; birinin ikisini de benden alacağı düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Yapacağım," diye hemen söz veriyorum. Hiç tereddüt etmeden. "Sana yemin ederim. Hayatımda yapacağım son şey olsa bile."

Lev, sanki bu hareket ona her şeyini kaybettirecekmiş gibi başını hafifçe salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Öyle değil... değil."

Yaklaştım, gözlerim alev alev yanıyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştım. "Lev, söyle bana—"

Son bir saniye için tutuşu daha da güçleniyor. Kolumu aşağı çekerek dikkatimi çekmeye, dinlemeye zorluyor.

"Koruma görevlisi gibi değil," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Sanki senin canınmış gibi." Öksürdü. "Onu sev."

Göğsümde bir çatlak oluşuyor. Çok küçük bir kırık. Yayılmaya başlayan türden.

"O benim ruhum," diyorum, kelimeler boğuk ve hırıltılı çıkıyor. "Sana söz veriyorum."

Lev güçsüzce nefes verdi. Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. Belki onaylama. Belki rahatlama. Çok hafif bir minnettarlık belirtisi. Sonra bakışları aniden keskinleşti, gözlerinin ardında panik belirdi.

"Seninle gurur duyuyorum," diye hıçkırarak söyledi, kanı yeniden kabarıyordu. "Oğlum."

Ona dik dik bakıyorum. Ağzım gülümseme olmayan bir şekilde seğiriyor. Ama Finn'in gözlerine bakar bakmaz gerçeği, gerçekliği hemen görebiliyorum. Hayatta kalma şansı çok düşük.

"Beni terk etmeyeceksin," dedim sesim taş gibi. "Böylece değil."

Lev'in gözleri yumuşadı. "Ölümümün hiçbir anlam ifade etmemesine izin verme," diye fısıldadı.

Eli kolumdan kaydı, parmakları gevşedi ve midem alt üst oldu.

Parmaklarımı tekrar boynuna bastırıyorum. O zayıf nabız hâlâ orada. Zar zor. Ama orada.

O ölmedi.

Derin bir nefes alıyorum ve beynimi tekrar çalışmaya zorluyorum.

Lev'in basınca, zamana, kana ve yardıma ihtiyacı var.

Ama Lily—

Lily, benim için en önemli şey.

Tek şey bu.

Yavaş yavaş, önce kontrol altında tuttuğum bir öfke, tıpkı bir gelgit gibi içimde yükseliyor. "Lütfen," diyorum Finn'e, sesim bir kez çatladıktan sonra tekrar bastırarak. "Dene."

Finn başını kaldırmadan sadece başını salladı, elleri yaranın üzerinde sıkıca duruyordu, diğer eliyle de çoktan aramaları yapıyordu. "Elimden geleni yapacağım. İçeride bir ilk yardım çantası var mı?" Çenesini güvenli odaya doğru salladı.

"Evet," diye sertçe karşılık verdim.

Conan nefes nefese, gözleri vahşice bakarak merdivenleri koşarak çıktı. "Burada değiller, Drago. Her yeri kontrol ettim."

Ayağa kalkarken çenem seğirdi, silahımı tamamen çektim. "Herkes baksın. Maria vaiz. Haberi yayalım ve şu işi bitirelim," diye tükürdüm.

İçimi kemiren suçluluk duygusunu görmezden geldim. İçeri girme izni vermiş olmam gerçeğini.

Hayatımda seveceğim tek kadını elimden aldı. Bunun bedelini ödeyecek. Tatiana da ödeyecek.

Bedenimi koridora doğru çevirdim. Merdivenlere doğru. Mülkün arka tarafına doğru. Onu nereye götürdüyse oraya doğru.

Bakışlarım son bir kez Lev'e kaydı. Yerde çok küçük görünüyordu.

Zayıf değilim. Asla zayıf değilim. Sadece... insanım.

Ellerim o kadar sıkı yumruk oldu ki eklemlerim ağrıyor.

"Onu geri getireceğim," diye fısıldıyorum usulca, ona değil, kendime. Eve. Kana. Benim gibi canavarların cehennemden çıkıp buna aşk dediğini izleyen her tanrıya.

Sonra hareket ederim.

Onunla benim aramda duran herkesi yakıp yıkacağım.

Oturma odasına doğru ilerlerken, yüzüme taze bir hava çarptı. Kapı aralıktı, her ne kadar sadece biraz açık olsa da.

Kanım kaynamaya başladı.

Yırtıp açıyorum. Ve işte orada, çimenlerin üzerine basılmış, silik ama görünür... Ayak izleri. İki tane. Biri hafifçe sürüklenmiş.

Göğsüm sıkışıyor.

Dışarıya bir adım atıyorum—

Bir silah sesi yankılandı. Çığlık havayı yırtıp geçti. Ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibiydi.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Zambak

Onu ormanın derinliklerine doğru götürdükçe, nerede olduğuma dair ipucum azalıyor.

Umurumda değil.

Görevim basitti. Onu evden uzaklaştırmak. Babamdan uzaklaştırmak. Güvenli odadan uzaklaştırmak. Drago eve geldiğinde onu ondan uzaklaştırmak.

Bundan sonra... Bu kadarını hiç düşünmemiştim.

Bu topraklarda hiç dolaşmadım. Yolları bilmiyorum. Çitin nerede olduğunu bilmiyorum. Gözlerimin önünde sürekli dönüp duran görüntüden başka hiçbir şey bilmiyorum.

Babam yerde kanlar içinde yatıyordu. Parmaklarından kan sızıyordu. Vücudu hareketsiz kalıyordu.

Bu onu kurtarabilir. Eğer Drago onu zamanında bulursa. Eğer hâlâ zaman varsa.

İkisi de güvende.

Kendime sürekli bunu söylüyorum. Buna inanmak zorundayım.

“Lily,” diye sesleniyor annem arkamdan, sesi hafif ve meraklı. Sanki tuhaf bir aile yürüyüşündeymişiz gibi. “Nereye gidiyoruz?”

Yavaşlamıyorum. Geriye bakmıyorum.

“Silahlı muhafızların olduğu çıkıştan çıkamayız,” diyorum, sesimi doğru yerlerde titretmeye çalışarak. “Çitte bir boşluk bulmalıyız.

Korunmayan bir yer.”

Bir anlık sessizlik.

Sonra memnuniyetle mırıldanır.

“Savaşçıların nerede konuşlandı anne?” diye soruyorum ve bu cümle ağzımdan yanlış çıkıyor. Sanki bu cümlelerin olmaması gerekiyor. Sanki annem bir savaş ağası olmamalı.

Ama öyle.

"Her yerde," diyor rahatlıkla. "Gökyüzünde. Yerde."

Mide bulantısını bastırmaya çalışarak yutkunuyorum. "Bu kadar çok şeye nasıl sahip oldunuz?" diye soruyorum, sanki hayranlık duyuyormuş gibi. "Bu resmen bir ordu gibi."

Kendinden memnun bir şekilde hafifçe gülüyor.

"Rusya'daki bağlantılarım sayesinde biraz yardım alıyorum," diyor. "Aslında o, erkek arkadaşının çok iyi bir arkadaşı. Tatiana, bence ikiniz çok iyi arkadaş olacaksınız. Sizi Monaco'da birlikte gördüğünü söyledi."

Midem o kadar şiddetli bir şekilde kasıldı ki neredeyse sendeledim.

O.

Tatiana. Benim sevgilimi öpen o kaltak.

Boğazım düğümleniyor. Ayaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum.

"Ona güvenemezsin Lily," diye ekledi annesi, sesi yeniden tatlı bir tonda. Şekerle sarılmış zehir.

Yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Ona hayatımı bile emanet edebilirim.

Ama şimdi amaçsızca yürüyorum, bilerek yavaşlıyorum. Kaybolduğum için değil, onun konuşmaya devam etmesini sağlamam gerektiği için.

Dikkatini dağıt. Benim bundan hoşlandığıma inanmasını sağla.

"Gökyüzünde insanlar mı var demek istiyorsun? Cennetteymiş gibi mi?" diye sordum, onu kandırmak için olabildiğince aptalca bir ses tonuyla.

Kahkaha atıyor. "Hayır, tatlım. Seni savaşa hazırlamamız gerekecek. Drone saldırılarına. Bu yüzden buradan gitmeliyiz. Hastanenin hemen yakınında, saldırıya hazır bir ekibim var."

İsa Mesih.

Silah, kazağımın altında, karnıma yaslanmış halde ağır duruyor. Soğuk metal tenime değiyor. Parmaklarımla bir iki kez dokunuyorum, sanki gerçek olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Bu kutsal alan tam olarak nerede? Ohio'da mı?" diye dikkatlice soruyorum.

“Evet, tatlım. Hepimizin yaşadığı koca bir kompleksimiz var. İhtiyacımız olan her şey mevcut. Kapılara girişini de ayarladım zaten.”

Başımı salladım. "Şifreyle mi giriliyor yoksa başka bir şey mi?"

“Kurtuluş, şifredir.”

Derin bir nefes alıyorum. Sakin kalmaya çalışırken, bir yandan da beni sonsuza dek değiştirecek bir şey yapmak üzere olduğumu kendime hatırlatıyorum.

“Yani,” dedim sessizce, sonunda sesimi keskinleştirerek. “Bana zarar vermeye çalışan adam... kocanız. Asıl Vaiz o muydu? Bütün bunları başlatan o muydu?”

Bu sefer durup ona doğru dönüyorum. Onu şüphelendirmeden bilgi almaya çalışıyorum.

Gözleri gururla parlıyor. "Evet, tatlım," diyor sesi yumuşak ve nazik. "Bu senin için bir tür başlangıç töreniydi. Ona olan fedakarlığım."

İçimdeki her şey donup kalıyor. Kalbim bir an hızla çarpıyor, sonra da vücudum buz kesiyor.

Ağzımda safra tadı hissediyorum.

Alnımdan aşağı ter damlıyor, saç çizgimi ıslatıyor.

"Bir başlangıç töreni mi?" diye fısıldadım. "Biliyor muydun?"

Başını yana eğerek, istediği zaman takabileceği bir maske olan endişeli anne yüzüne bürünüyor. "Başka seçeneğim yoktu, Lily," diyor dudaklarını büzerek. "O zamanlar güçlü değildim. Sadece... kaybolmuştum."

Gözleri karardı, ardında ateşli bir şey vardı. "Ancak iktidara yükseldikten sonra bunun farkına vardım."

Elimle yüzümü okşadım, titrememeye, kusmamaya, bağırmamaya çalıştım.

“Peki, şimdi neden buradasınız?” Sesim titriyor. “Neden babamı öldürmeye çalıştınız? Size ne yaptık ki anne?”

Omuz silkerek homurdanıyor. Sanki zorluk çıkarıyormuşum gibi. Sanki safmışım gibi.

“Hepimiz fedakarlık yapmak zorundayız,” diyor sade bir şekilde. “Sevdiklerimizden bile. Daha büyük bir iyilik için.” Gözleri parlayarak yaklaşıyor. “Bu dünyayı temizlemek için, Lily.”

Gülümsemesi daha da genişliyor.

“Yakında anlayacaksınız. Yolları, öğretileri öğrendikten sonra. Siz de yerinizi almak için kendi fedakarlığınızı yapmalısınız.”

"Sevdiğim insanları incitmek bir ders mi?" diye fısıldıyorum.

Cevabından gurur duyarak başını salladı. "Evet," dedi sakince. "Değerli bir cevap. Seni güçlü yapacak. Ordumu yönetecek kadar cesur."

Midem bulanıyor. Parmaklarım, kazağımın altında saklı olan silahı daha sıkı kavriyor.

Yaklaşıyor. Çok yaklaşıyor. Parfümünün kokusu burnuma geliyor ve midem bulanıyor.

"Drago'yu unutmalısın," diye fısıldadı, sesi bir ninni gibiydi. "O senin geçmişin."

Ona bakıyorum, göğsüm çok hızlı, çok sık bir şekilde inip kalkıyor. Bebeğim için kendimi toplamalıyım.

"Sana daha iyisini bulacağız," diye devam ediyor. "Seni onun gibi kırmayacak birini."

İçimde bir şey koptu. Duruşumu hafifçe değiştirdim, Drago'nun bana öğrettiği gibi vücudumu açılı bir şekilde konumlandırımdı, hatta bana öğrettiğinin farkında bile olmadan.

Ama ben atışımı planlıyorum.

Gözlerimi kaldırıp gerçeği ilk kez görmesini sağladım. "Beni paramparça ediyor," diye fısıldadım sesim titreyerek.

Gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal alıyor.

Sonra da bitiriyorum. "Beni paramparça ediyorsun."

Ağzı açık kalıyor ve yüzünde bir anlık şaşkınlık beliriyor. Bir anlığına... anlamıyor. Ve bu da benim elde ettiğim tek avantaj.

Çünkü onun iki silahı var. Benim ise tek bir şansım var.

Tetiği çekiyorum.

Kurşun kazağımı yırtıp geçti ve tıpkı onun babama yaptığı gibi karnına saplandı.

Maria'nın çığlığı ağaçların arasından yankılandı. Gözleri fal taşı gibi açılmış halde geriye sendeledi, elleri yaraya giderken silahları yere düştü.

Hızlı hareket ederim.

O bir silahı elinden kaparken, diğeri yere sert bir şekilde düştü.

Ellerim o kadar çok titriyor ki neredeyse düşürüyorum. Ama düşürmüyorum.

Süveterimin altından kendi silahımı çekip çıkarıyorum ve kolum kilitli bir şekilde, nefesim kesilerek, doğrudan ona doğrultuyorum.

Geriye doğru sendeledi, üstündeki bluz kan içinde kalmıştı, yüzü şoktan buruşmuştu. "Ben senin annenim," diye hıçkırdı. "Bunu bana nasıl yapabilirsin?"

Gözlerim bulanıklaşıyor. Vücudum titriyor. Midem boşalmak üzere. Ama sesim titremez. "Çünkü artık annem değilsin," diye tükürüyorum. "Sen bir canavarsın."

Ellerim titriyor olsa da. Midem bulanıyor olsa da. İçimde hâlâ kendisini seven bir anne isteyen o küçük kız çocuğu olsa da.

Baktığım kadın o değil. Bu Maria. Hasta ve sapık vaiz.

Maria yere sertçe düştü. Zarif bir şekilde değil. Trajik bir şehit gibi de değil.

Boğuk bir nefesle yere yığıldı, elleri karnının üzerinde kenetlenmişti, parmaklarının arasından kan sanki yeterince hızlı akamıyormuş gibi fişkırıyordu.

Yüzü buruşuyor. Önce şok. Sonra acı. Sonra öfke—çünkü şu an bile, kan kaybederken bile, nasıl cüret ettiğimi anlayamıyor.

Nasıl da itaatsizlik ettim.

Orada donakalmış bir halde duruyorum, silahım hâlâ havada, kolum dimdik kilitli, o kadar şiddetli titriyor ki sarsıntıyı omzuma kadar hissedebiliyorum.

Maria kalın, çirkin bir sesle öksürdü ve ağzından bir şeyler döküldü. Gözleri öfkeli ve parlak bir şekilde bana dikildi ve bir an için onu gördüm. Annem değildi. Beni dünyaya getiren kadın değildi.

Vaiz. Maskenin ardındaki canavar.

"Sen..." diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Benim olman gerekiyordu. Ama yine de fedakarlık yaptın, Lily. Beni öldürmen, benim yerime geçmeni sağladı. Seni Vaiz yaptı. İşler yolunda gitti."

Midem o kadar bulandı ki neredeyse silahı düşürüyordum. Bir adım geri çekildim, çıplak ayağım nemli yaprakların üzerinde kaydı.

Nefesim kesiliyor. Çünkü artık her şey bitti, silah sesi dindi ve gerçeklik bir dalga gibi üzerime çöküyor.

Onu vurdum. Tetiği çektim.

Ellerim daha da şiddetli titremeye başladı. Artık kontrol altında değilim. Adrenalin değil. Strateji de değil.

Sadece... sonrasında. Beynimin bir kısmı olan biteni yakalayıp "Ne yaptın sen?" diye bağırıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Aman Tanrım..."

Silahı tutmak için kollarım çok ağır geliyor. Ben yeni bir vaiz değilim. Onun tüm kompleksinin, içindeki tüm hasta takipçileriyle birlikte yerle bir olmasını istiyorum.

Nişan almaya devam etmek için kendimi zorlamaya çalışıyorum—
çünkü o hâlâ yaşıyor, hâlâ tehlikeli, yerde bir yerlerde başka bir silahı daha
var—

Ama gücüm tükeniyor. Göğsüm sıkışıyor. Boğazım yanıyor.

Ve aniden gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı, geleceğini bile tahmin
etmemiştim.

Yere doğru kanlar içinde yatan kadına bakıyorum ve bu beni en
acımasız, en imkansız şekilde vuruyor.

Kendi annemi neredeyse öldürüyordum. Bunu ben yaptım.

Bunu ben yaptım.

Dizlerim titremeye başladı ve içimden keskin, kırık bir hıçkırık koptu,
sanki kaburgalarımın içinden bir şey kopuyormuş gibiydi.

“İstemiyordum—” diye kekeledim, başımı sallayarak bir adım daha geri
çekildim. “Böyle olmasını istemiyordum... Kazanmaya hakkın yok.”

Maria gülüyor. Kanım donuyor. "Kurban..." diye fısıldıyor, dudakları
kıp kırmızı olmuş, gözleri hastalıklı bir bağılılıkla parlıyor. "...kurtuluştur."

Bu sözler, adeta bir yumruk gibi yüzüme çarpıyor.

Parmaklarım silahı tekrar sıkıca kavradı, panik hızla yükseliyordu, tüm
vücudum şoka girmişti.

Parmakları yaprakların arasında hafifçe kıpırdatarak, sanki bir şey
arıyormuş gibi hareket etmeye çalışıyor.

İkinci silah.

Bir bıçak.

Herhangi bir şey.

Namluyu titreyen kolumla hızla ona doğru geri çektim.

“Yapma,” diye fısıldıyorum. “Kımıldama.” Sesim bana ait değil. Bir
çocuğa benziyor. Güvende olmayı hiç öğrenmemiş bir kıza.

Maria'nın bakışları aniden beni aşip omzumun üzerindeki bir şeye
kaydı.

Gözleri hafifçe irileşti. Çünkü orman değişiyordu. Hava değişiyordu.
Çalıkların arasından gelen ayak sesleri, yaklaşan bir fırtınanın habercisiydi.

Bunu anlamak için dönmeme bile gerek yok.

Onu hissedebiliyorum.

Nefes alabildiğim tek yer burası gibiydi.

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Drago

Ona doğru koşuyorum.

Onu Maria'nın başında ayakta dururken görmek bana öyle büyük bir rahatlama hissi verdi ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Elinde hâlâ silah varken, sanki onu tuttuğunun farkında bile değilmiş gibi titriyor ve ağlıyor.

O yaşıyor. Kızım yaşıyor. Cesur kızım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, tüm dünyam paramparça oldu. Kendimi bir arada tuttuğum tüm çelik, acımasız bir saniyede paramparça oldu. O göz kırpmadan önce çimenlerin üzerinden, ağaçların arasından geçtim, kollarımı ona doladım, onu göğsüme bastırdım, sanki yeterince sıkı tutmazsam kaybolacağından korkuyordum.

Onu kollarımın arasına alıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Umurumda bile değil. Kimin gördüğü umurumda değil. Bunun beni nasıl etkilediği umurumda değil. Tek umrumda olan onun burada olması.

"Drago..." diye fısıldıyor, sesi kırık dökük. Sanki bu isim ona acı veriyor.

"Seni yakaladım," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum, dudaklarımı saçlarına, şakağına, yanağına bastırarak. Ulaşabildiğim her yere. "Kahretsin. Seni yakaladım."

Vazgeçemiyorum. Asla da vazgeçmek istemiyorum.

Bütün vücudu titriyor, zihnın henüz idrak edemediği kadar büyük bir travmanın ardından gelen türden bir titreme. Parmakları tişörtümü sıkıca kavradı, bana tutunmaya çalışıyor.

Yüzüne bakmak, kanama olup olmadığını kontrol etmek, gözlerinin hâlâ kendisine ait olup olmadığını görmek için biraz geri çekildim.

"Çok iyi yaptın bebeğim," diye fısıldadım sesim titreyerek. "Seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

Onu öpüyorum—sertçe, dağınık ve çaresizce—çünkü bu anda onun kan, korku ve ölümden başka, canlı bir şey hissetmesini istiyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırdı. Sonra geri çekildi, gözleri kocaman, donuk ve kederli bir ifadeyle baktı. "Annemi öldürdüm, Drago. Ve beni kurban ettiğim için bir sonraki Vaiz olacağımı söyledi. Adamları peşimden gelebilir ve beni..."

Bu sözler onu içten içe zehirler gibi etkiledi. Sanki geri dönüşü olmayan bir sınırı aştığını düşündü.

Hemen başımı sallıyorum, içimdeki canavarın kaburgalarımın arkasında dönüp durduğunu ve dünyayı parçalamaya hazır olduğunu hissetsem de, onun için sakın kalmaya kendimi zorluyorum.

Omuzunun üzerinden Maria'nın toprağa serilmiş bedenine baktım.

Ve ben bunu görüyorum. Göğsünün en ufak bir kabarmasını. En ufak bir hareketini.

"Hayır, sevgilim," diye mırıldandım, sesim alçak ve emin bir şekilde Lily'ye bakarken. "Hâlâ nefes alıyor. Kazanamayacak. Bir daha asla senin üzerinde hiçbir gücü olmayacak. Rahip onunla birlikte ölüyor."

Lily, sanki ruhunun en derinliklerinden geliyormuş gibi bir hıçkırık koparıyor, yüzü dehşet, keder ve hissetmesine izin verilmediğini bildiği bir rahatlamayla buruşuyor.

Kollarımı tekrar onun etrafına sıkıca sardım, onu hafifçe çevirdim ki Maria'yı eskisi kadar net göremesin. Böylece annesinin bu yarım yamalak hayatta varlığını izlemek zorunda kalmasın.

Onun buna ihtiyacı yok. Şu an değil. Ama benim var.

Çünkü bu kadının işkenceye ihtiyacı yok. Kurtuluşa layık değil. Dramatik bir konuşmaya, itirafa veya kendini açıklama şansına da layık değil.

O sadece ölmeli.

Lily'yi göğsüme bastırırken, gözyaşları içime işlerken, Maria'nın bedenine bakıyorum ve kutsal gibi gelen, son derece soğuk bir söz

veriyorum kendime.

Kızımı incittiniz. İcini kanattınız. Titreyen elleriyle tetiği çekmesine neden oldunuz. Hayatımı kurtaran adamı yaraladınız. Bunun yanına kâr kalamazsınız.

Nefes almıyor. Sürünmüyor bile.

Dudaklarımı Lily'nin alına bastırdım, bir yemin gibi yumuşak bir şekilde. "Buradayım," diye fısıldadım. "Güvendesin. Sana yemin ederim, güvendesin."

Gözlerim Maria'dan hiç ayrılmıyor.

Çünkü güvende olmak sakin olmak anlamına gelmez. Güvende olmak bitmiş olmak demektir. Ve ben bunu sonsuza dek bitirmek üzereyim.

"Ellerini kulaklarının üzerine koy ve gözlerini kapat bebeğim," diyorum, avuçlarımın arasına yanaklarını alarak.

Derin bir nefes alıyor.

"Onu sen öldürmedin, Lily. Ben öldürdüm," diye fısıldadım, sesim sert ama ona karşı nazikti. "Kan sadece benim ellerimde olsun. Bırak bunu ben yapayım. Fedakarlığı ben yapıyorum, sen değil."

Onu bıraktığımda yavaşça başını salladı, tüm vücudu hala titriyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Seni daha fazla seviyorum."

Bana çok hafif bir gülümseme veriyor ve aynen dediğimi yapıyor.

Ona sırtımı dönerek görüşünü engelledim.

Ve sonra Maria'nın ölmekte olan bedeninin yanında yerde Lev'in silahını gördüm.

Eğilip onu yerden alıyorum, parmaklarım kavrama yerini sıkıca kavlıyor. "Bu senin için, yaşlı adam," diye fısıldıyorum.

Nişan alıp alına doğrultuyorum ve tetiği çekiyorum.

Maria bir an irkildi, sonra hareketsiz kaldı.

Orman yeniden sessizliğe bürünüyor, hatta yeryüzü bile rahatlıyor. "Sizin için kurtuluş yok," diye tükürüyorum sözlerimi, zehir gibi ağzımdan döküyorum.

Sonra Lily'ye döndüm, onu kollarımın arasına alıp eve doğru taşıdım.

Conan, kapıyı koruyor, duruşu dik, tüfeği havada, gözleri çevreyi tarıyor, sanki bir sonraki dalgayı bekliyormuş gibi.

"Cesedi dışarıda," dedim ona, sesim ifadesizdi. "Cesedi kapıya getirin. Bunu şimdi bitirelim."

Conan bir kez başını salladı. "Finn, Lev'i hastaneye götürdü."

Göğsümün çökmekte olduğunu görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. "Hastane burada mı yoksa—"

"Hayır." Conan'ın çenesi kasıldı. "Finn'in burada yapabileceğinden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Enzo ona yeterli izni aldı; şimdi yoldalar. Ameliyat için her şey hazırlanıyor."

Midem alt üst oldu.

Lily'nin göğsünden bir hıçkırık koptu ve bu beni neredeyse ikiye böldü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı sesi kısık bir şekilde.

Onu içeri taşıyorum, koridordan tamamen uzak duruyorum. Bu kahrolası evi yakmak istiyorum.

Lev'in görüntülerini zihnimden silmek istiyorum. Onu o halde görmek bugün içimde bir şeyleri kırdı.

Bunun yerine, onu oturma odasına götürüyorum ve koltuğa oturup Lily'yi kucağımda tutuyorum, sanki oraya aitmiş gibi. Sanki oraya ait olan tek şey oymuş gibi.

Ve biz de tamamen sessizce oturup birbirimize sarılıyoruz.

"İyi misin Drago?" diye fısıldadı.

Yüzümü saçlarına gömdüm. "Şimdi seni tekrar kollarımda tuttuğuma göre daha iyiyim bebeğim."

Geri çekildi, gözleri benimkileri arıyordu, cevaptan korkuyordu. "Ya ölürse ne yapacağız?"

Hıçkırıklarım boğazıma takıldı ve gerçekliği boyun eğdirmeye çalışır gibi başımı bir kez salladım. "Onun için yaşıyoruz, sevgilim," dedim ona, kelimeler adeta boğazımdan sıyrılıp çıkıyordu. "Bu hayattan ayrılıp mutluluğu bulacağız. Birlikte."

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve ben de kendi gözyaşlarımı tutamadım. Onun kalbinin kırıldığını görmek, benimkinin de kırılması gibiydi.

Tek tesellim, beni bir arada tutacak birinin olması. Öne eğiliyor, alnını benimkine yaslıyor, titriyor.

Silah sesleri çevrede yankılanıyor, şimdi daha yakından. Daha sürekli. Gök gürültüsü gibi, kaçamazsın.

Bacağım seğirmeye başladı.

"Dışarıda neler oluyor?" diye burnunu çekerek sordu. "Durum ne kadar kötü?"

"Kötü," diye fısıldadım saçlarına. "Gerçekten çok kötü."

“Bana Ohio'da bir kompleksleri olduğunu söyledi. Hepsinin birlikte yaşadığı, bir topluluk gibi bir yer. Kapı giriş kodu kurtuluş demekmiş.” Sesinden korku fışkırarak anlatmaya devam etti.

Titrek bir nefes aldım ve yüzüne bakmak için geriye yaslandım.

"Oraya birkaç adam göndereceğiz, ondan sonra başka kimsenin çıkmadığından emin olacağız. Çok iyi iş çıkardın, bebeğim."

Conan gözleri faltaşı gibi açılmış, sesi titrek bir şekilde içeri dalarken ağzımın içini ısırđım. “İHA saldırısı. Lanet olası İHA'lar geliyor. Enzo onları etkisiz hale getiriyor ama kahretsin— tüm güçleriyle saldırıyorlar.” Lily'ye baktı. “Kızlar yer altı sığınağına geçiyorlar. Onu da oraya indirmemiz lazım.”

Ellerim belini daha sıkı kavradı. Sonra Lily'ye baktım. Gözleri kocaman açıldı.

“Kahretsin. Burada hastanenin yakınında park etmiş bir minibüs var, orada konuşlandıklarını söyledi. İnsansız hava araçlarını kontrol eden adamlar oradaydı,” diye aceleyle söyledi.

"Şimdi bunu Enzo'ya ilet," diye emrettim Conan'a.

"Gidip onlara yardım etmeliyim," diyorum sesim titreyerek. "Hepinizin güvenliğini sağlamalıyım."

Ayaklarımızın altındaki zemin titriyor.

Başımı hızla yukarı kaldırdım.

Conan kapı aralığında donakalmış, dinliyor.

Tam anlamıyla bir bomba düştü.

"Gitmemiz gerek," diye aceleyle dışarı çıktım.

"Dışarıda zırhlı bir kamyonumuz var," diyor Conan, zaten hareket halindeyken.

Lily'nin yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, yavaşça, derinden ve umutsuzca. Sanki bunu yapmazsam, oradan uzaklaşmanın üstesinden gelemeyecekmişim gibi.

"Seni seviyorum, Lily," diye fısıldıyorum.

Gözleri alev alev yanarken tişörtümü kavradı.

"Bana geri dön. Lütfen, Drago. Bunu tek başıma yapamam."

Bana yaslanıp hıçkırarak ağlıyor ve ben de onu sıkıca tutuyorum. Acıya rağmen nefes almaya çalışıyorum.

“Yapacağım,” diye söz veriyorum. Yapmak zorundayım. “Bu son kez oluyor, lastochka. Sonra özgür olacağız. Tamam mı? Bunu benim için yapabilir misin?”

Başını salladı, bir hıçkırığını daha yutmaya çalıştı.

Kulağıma, Enzo'nun sesi telsizden keskin bir şekilde geliyor.

"Drago. Beş kişi senin tarafındaki arazinin kapılarına yaklaşıyor. Frankie ve adamları orayı kontrol altında tutuyor. Yardıma ihtiyaçları var."

"Anlaşıldı," diye sertçe karşılık verdim.

Lily'yi koridora doğru yönlendiriyorum.

"Lily, hadi gidelim!" diye bağıyor Conan.

Onu koridordan geçirip kamyona bindiriyorum, ellerim kalçalarında sanki bırakamıyormuşum gibi kalıyor.

Conan direksiyona geçerken, "Kızıma iyi bak," diyorum.

"Yapacağım."

Araba garajdan çıkarken, arkamı dönüp yukarı kata koştum, yerdeki kanı görmezden gelmeye, kafamı tırmalayan görüntüleri görmezden gelmeye çalıştım.

Doğrudan panik odasına gidiyorum. Yarı otomatik bir silah, birkaç bıçak ve yedek şarjör alıyorum.

Bugün ölmüyorum.

"Vaiz öldü," dedim Enzo'ya kulaklıktan, sesim taş gibi tiz.

Dışarı çıktığımda, sanki aktif bir savaş alanına adım atmış gibiydim. Silah sesleri. Duman. Bağırان adamlar. Havayı yırtan patlamalar. Uzaktan gelen, hiçbir işe yaramayan siren sesleri.

"Fırsatı değerlendirdik," diyor Enzo. "Artık hiçbir lanet olası insansız hava aracı geçemeyecek."

Bu tamamen Tatiana'nın tarzını yansıtıyor.

Tüfeğimi kaldırarak, vücudumu sabit tutarak çevreyi tarıyorum.

Evime geldiler. Aileme dokundular.

Onlara Tanrıların öldüğünü göstermemiz gerekiyor.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Hallie tek kelime etmiyor.

Kollarını bana doluyor ve beni sıkıca tutuyor, sanki yeterince sıkı sıkarsa fiziksel olarak dağılmamı engelleyebilirmiş gibi.

Boğuluyormuş gibi ona sıkıca sarılıyorum.

Ellerim titriyor. Bütün vücudum titriyor. Silahın geri tepmesini hâlâ kemiklerimde hissediyorum, annemin çığlığını hâlâ kafatasımın arkasında, sanki oraya kazınmış gibi duyuyorum.

Hallie'nin sesi, tam kulağımın dibinde fısıltıya dönüştü.

"Lily... bu kimin kanı?"

Boğazım tıkanıyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama sesim bozuk çıkıyor. "A-annem."

Ve sonra yıkılıyorum. Sadece biraz değil. Yanaklarımdan süzülen gözyaşları da değil. Bütün vücudumu saran, beni neredeyse ikiye katlayan, içimdeki bir şeyin tamamen koptuğu bir hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Çünkü Drago hâlâ dışarıda. Çünkü babam hayat mücadelesi veriyor. Çünkü ben başardım.

Tetiği çektim. Kendi annemi öldürdüm.

Hallie'nin kavrayışı sıkılaştı, dudakları saçlarıma yapıştı.

"Yapman gerekeni yaptın," diye fısıldıyor. Kararlı ve emin bir şekilde, sanki bir anlığına onun gücünü ödünç almam gerekiyormuş gibi.

Ama yine de midem bulanıyor. Onun yüzünü düşünmeden edemiyorum. Bana sanki onun olması gereken kişiymişim gibi bakışını.

Hallie biraz geri çekiliyor, tam bana bakacak kadar. "Hadi seni temiz kıyafetler giydirelim," diyor nazikçe.

Cevap verecek enerjim yok. İnsan olmaya enerjim yok. Sadece onun beni sığınakta yönlendirmesine izin veriyorum, bacaklarım sanki bana ait değilmiş gibi hareket ediyor, başım vücudumun üzerinde bir yerlerde havada süzülüyor.

Yeraltı mekanı sert beyaz ışıklarla aydınlatılmış, metal raflarla ve minderli sandalyelerle döşenmiş. Rahat değil. Sıcak da değil.

Ama güvenli. Ve önemli olan tek şey güvenlik.

Hallie beni sandalyelerden birine oturtuyor—mobilyadan çok taktiksel bir koltuğa benziyor—ve ben hâlâ yapış yapış, hâlâ titreyen ellerime boş boş bakıyorum.

Steph, küçük kızını kollarına alarak hızla yanlarına koştu.

Yüzü solgun. Gözleri yaşlı. Ama benimle konuşurken sesi titremez, sanki kendini tamamen irade gücüyle tutuyormuş gibi.

"Finn babanızın yanında," diyor. "Ameliyatta. Hastanenin en iyi ellerinde."

Göğsüm ağrıyor. Bunu kabullenebilirmişim gibi, yeterliymiş gibi, derimin altına sızan dehşeti durduracakmış gibi bir kez başımı sallıyorum.

Hallie diz çöker ve yerdeki çantanın içini karıştırır. Siyah bir kazak çıkarır ve bana uzatır.

"İşte burada," diye mırıldandı.

Titreyen parmaklarımla alıyorum ve hızla değiştiriyorum, hareketlerim beceriksiz, vücudum nasıl işlev göreceğini hatırlamak istemiyor.

İşimi bitirdiğim anda Bella çoktan oradaydı ve elime bir şişe viski tutuşturuyordu, sanki şu anda nefes almanın benim için bir seçenek olmadığına karar vermiş gibiydi.

"Bunu iç," diye emretti.

Ona gözlerimi kırıştıtararak bakıyorum. Şişeyi sıkıca kavrayıp başımı omzuna yaslıyorum, bu temas içimde bir şeylerin gevşemesine neden oluyor.

Bella'nın kolu beni sarıyor. "Seni seviyorum, Lily," diyor sessizce.

Boğazım yeniden düğümlendi. Küçük bir gülümseme takındım. Bir şekilde gerçek bir gülümseme. "Ben de seni seviyorum."

Bella homurdandı. "Şimdi şu lanet viskiyi iç. Tenin grileşti."

Ağzımdan bir hıçkırık kaçıyor. Sonra bir tane daha. Gülüşüm kırık ve sulu çıkıyor.

"Bunu içerse, her yerini kusarım," diyerek bardağı ona geri verdim.

"Korkak olma," diye takılıyor.

"Sanırım hamile olabilirim," diye fısıldıyorum. "Ama yanılma ihtimaline karşı ya da bugünden sonra bir şey olursa diye umutlanmak istemiyorum."

Elimle gözyaşlarımı siliyorum ve Hallie kollarını bana sarıp sıkıca tutuyor.

"Ne olursa olsun. Hamile olsan da olmasan da, her zaman yanında olacağım. Tamam mı? Seni asla yalnız bırakmayacağım, Lily," diyor bana.

Ve şimdi ikimiz de ağlıyoruz. İkimiz de korkuyoruz. Sevdiğimiz adamlar dışarıda, hayatlarını riske atıyorlar.

Geri çekilirken Bella bize gülümseyerek bakıyordu. Kollarımı açtım ve o da bana katıldı. Üçümüz, odanın ortasında, bir savaşın ortasında, sanki tek önemli şey buymuş gibi birbirimize sarılıyorduk.

"Lanet olası süper spermler, sadece ben biriyle çıkmaya başladıktan sonraki ilk ayda hamile kalabilirdim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, çünkü başka ne yapabilirim ki?

Başka ne söyleyebilirim ki?

Hallie hafifçe homurdanarak, bunun bizim gerçekliğimiz olduğuna inanamıyormuş gibi başını salladı.

Etrafımızdaki dünya alevler içinde olsa bile... Yıkılmak için her türlü nedenim olsa bile...

Onlara sahibim. Ailem. Hak ettiğim kişiler. Kan içinde ve travmadan titrerken bile bana kendimi güvende ve sevildiğimi hissettirenler.

Ve gün boyunca ilk defa bu düşünce, kırılğan bir kıvılcım gibi aklıma çaktı.

Belki...

Belki de sonsuza dek mutlu bir hayat gerçekten de mümkün olabilir.

Drago'mu geri istiyorum.

Su şişesini tekrar dudaklarıma götürüp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum.

Çünkü o, yukarıda bir yerlerde hâlâ savaşıyor.

Ve ben bunu atlatacağım. Babam için. Ailem için. Sevdiğim adam için. Bu savaşın öbür tarafında beni bekleyen gelecek ne olursa olsun.

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

Drago

Çöküşün kapıları sarsılmaz. Tıkırdamazlar. Eğilmezler. Gün ışığına karşı dimdik, simsiyah ve vahşi bir şekilde dimdik dururlar. Ucu sivrilmiş demir parmaklıklar, bu yerin ele geçirilmemesi gerektiğine dair dünyaya bir sözdür.

Ve yine de... Her şeye rağmen geliyorlar.

Vaizin adamları, ağaçların arasından gruplar halinde ilerleyerek, uzun yolda adeta bir beden dalgası gibi koşuyorlar; tüfekleri havada, yüzleri inanç, adrenalin ve bir yalan uğruna ölmenin asil bir şey olduğunu düşündüren türden kör bir bağlılıkla sertleşmiş durumda.

Onlar içeri girmek istiyorlar. Kan istiyorlar. Ve ben onların ve sevdiğim her şeyin arasına girdim. Bebeğim için bunu başarmalıyım.

Hava duman, siren sesleri ve yanan yakıt kokusuyla sıcak. Boğazımın arkasına yapışıyor, tadı bile hissedilecek kadar yoğun. Son patlamanın olduğu yerde toprak yara izleriyle dolu, toprak parçaları sanki yeryüzüne yumruk atılmış gibi kraterler oluşturacak şekilde havaya fırlamış.

Ve çevre yolunun hemen ötesinde—solda, ağaçların ardında—Inferno hâlâ için için yanıyor.

Canavarları saklandıkları yerlerden çıkarmak için kurduğu kulüp.

Şimdi adeta bir işaret ateşi gibi yanıyor.

Yıkılmış çelik ve cam bir enkaz, kırık çatıdan dumanlar yükseliyor, alevler iskeleti yalıyor. Sanki yeraltı dünyası nefes veriyor gibi.

Bir uyarı.

Bir fedakarlık.

Lanet olası bir kehanet.

Enzo'nun sesi telsizimden cızırtılı, kesik kesik ve soğuk bir şekilde geliyor. "Ağaç sınırındalar. En az on kişi. Arkalarında daha fazlası var. Yelekleri var. Hızlı hareket ediyorlar."

"Bırak gelsinler," diyor Declan yanımda, sesi sakın, gözleri donuk. Bağırıyor. Bağırmasına gerek yok.

O, fırtına vurmadan önceki fırtına gibidir.

Conan solumda, silahı hazırda, keskin ve vahşi bir sırtışıla duruyor; sanki hayatta olduğunu hissetmesini sağlayan tek şey buymuş gibi. Reggie ve Rowan yakınlarda bir yerlerde ama görünürde değiller, kaosun içinde onları son derece tahmin edilemez kılan o ikiz içgüdüleriyle hareket ediyorlar.

Frankie, dövmeli ve acımasız adamlarıyla ön saflarda, bedenleri silaha dönmüş, bu kapının düşmesine izin vermeden önce ölmeye hazır bir şekilde bekliyor. Mikhail Volkov, yanlarında bir tank gibi duruyor, iri omuzları dik, yüzü taş gibi. Jax ise biraz geride, gözleri etrafı tarıyor, parmağı tetikte, sanki birinin hata yapacağı anı bekliyormuş gibi.

Grayson, eski bir askerin hassasiyetiyle her hareketinde tam gaz ilerliyor. Panik yapmıyor. Hatta nefes nefese bile değil.

O, buyurgan. O, kontrolcü.

Grayson alçak ama etkili bir sesle, "Hattı koruyun," diye emretti. "Boşluğu bekleyin. Mermileri boşa harcamayın."

Çünkü onları uyarmak için burada hiçbirimiz yokuz.

Onları yok etmek için buradayız.

İlk dalga ağaçların arasından kırılıyor.

Ayaklarının çakılları çiğnediği, tüfeklerinin havada olduğu, ağızlarının dua eder gibi kıpırdadığı bir hızla, Çöküşün kapılarına doğru koşuyorlar.

Onlardan biri kurtuluşla ilgili bir şeyler bağıyor. Diğerleri teslimiyetle ilgili bir şeyler bağıyor.

Kendilerini savaşçı sanıyorlar.

Değiller.

Onlar kesime doğru koşan kuzular gibiler.

"Şimdi," diyor Declan.

Ve dünya silah sesleriyle dolup taşıyor. Kurşunlar, acımasız ve kontrollü patlamalarla havayı yırtıyor; demir, taş ve parçalanmış araçların

camlarından yankılanan keskin çatırtılar. Ses sürekli, amansız, durmak bilmeyen bir gök gürültüsü gibi.

Cesetler yere düşüyor.

Yere düşüyor ve bir daha kalkamıyor.

Bir diğeri sendeliyor, ellerini boynuna götürüyor, kan çakılların üzerine parlak bir şekilde sıçırıyor.

Diğeri iki adım daha yaklaşıyor, sonra kafası geriye doğru savruluyor, darbenin şiddeti onu adeta Tanrı'nın yumruğuyla yere seriyor.

Kapılar yerinde duruyor. Hattımız değişmiyor. Çünkü bu bir müzakere değil. Bu bir barış çağrısı değil. Bu son.

Elinde el bombasıyla bir adam kapıya doğru atılıyor. Conan onu tam o sırada vuruyor.

El bombası düşüyor.

Grayson hiç tereddüt etmeden ileri fırladı ve sanki antrenman sahasındaymış gibi topu sert bir şekilde kaleye gönderdi.

Yirmi metre ötede patladı, yeri sarstı, duman ve toz havaya savruldu.

Hiçbirimiz geri adım atmıyoruz. Bütün hayatımızı ağzımızda bombalarla yaşadık.

Bu sadece daha yüksek sesli.

Frankie vahşi ve acımasız bir kahkaha atarken, yanaklarına kan sıçradı ve silahını yeniden doldurdu. "Bu tarikatçı piçler gerçekten bir şansları olduğunu mu sandılar?"

Mikhail şiddetle karşılık veriyor.

Çünkü bu ya hep ya hiç. Son son. Bu hayat için son kez kan döküyoruz. Canavarların duvarlarımızın içine girebileceklerini düşünmelerine son kez izin veriyoruz.

Bir tarikat askeri bir cesede takılıp düşüyor ve geriye doğru sürünmeye çalışıyor.

Frankie öne doğru adım atıyor ve hiç yavaşlamadan adamın yüzüne ateş ediyor.

Bir diğeri silahını kapıya doğru kaldırdı—

Onu boğazından yakalıyorum.

Yere yığılıyor, elleri hâlâ tetiği sıkıca kavramış durumda, sanki bu onu kurtaracakmış gibi.

Hayır, kurtaramaz. Bugün onları hiçbir şey kurtaramaz.

Duman rüzgarla birlikte yer değiştiriyor ve ölmekte olan bir canavar olan Inferno tekrar göz önüne geliyor.

Şimdi dünya kendini arındırıyormuş gibi yanıyor. Son bir adak. Son bir cazibe, şimdi gerçekleşti.

Enzo'nun sesi tekrar keskin bir şekilde araya girdi: "Geri çekiliyorlar! Geri adım atıyorlar!"

İyi.

Koşun ve bu mesajı, dua etmeye devam edecek kadar aptal olan herkese iletin.

Çünkü onları kurtarmaya gelecek bir tanrı yok. Başka bir vaiz de olmayacak.

Reggie ve Rowan, şiddetten yaratılmış hayaletler gibi kapıda belirirler ve aralarında zincirlenmiş bir ceset sürüklerler.

Maria.

Vaiz.

Başı yana doğru sarkıyor. Ten rengi solgun. Kanı, çakılların üzerinde bir imza gibi leke bırakmış.

Frankie bir anlığına hareketsiz kalıyor, gülümsemesi yerini daha soğuk bir ifadeye bırakıyor.

Mikhail'in gözleri memnuniyetle kısıldı.

Grayson gözünü bile kırpmıyor.

Kimse konuşmuyor.

Çünkü bu...

Bu mesajdır.

Reggie, zinciri acımasız bir verimlilikle demir çubukların üzerinden geçiriyor.

Rowan, tahta tırmanır gibi botlarını metal zemine sağlamca basarak, onu da yukarı çekerek tırmanıyor.

Uzaktan kurşun sesleri duyuluyor, ancak tarikat askerleri artık tereddüt ediyor çünkü sonunda önlerinde asılı duran şeyi görüyorlar.

Onların kurtuluşu.

Onların vaizi.

Ölü.

Yaptıkları fedakarlıklar boşuna. Kimse ölümsüz değil. O bile değil.

Reggie sertçe çekerek cesedi daha yukarı kaldırırken, Rowan da son bir hamleyle zinciri sabitliyor.

Ve sonra Maria, dünyaya bir uyarı niteliğinde, Çöküş'ün kapılarına asılır.

Bir infaz gibi. Bir ispat gibi.

Nefes nefese, ciğerlerimi yakan dumanın içinde bir adım öne atıyorum. Sesimi yükseltiyorum, silah seslerinin, sirenlerin, kaosun üzerinde duyuluyor. "Vaiz öldü!" diye kükrüyorum. "Ona bakın!"

Tarikat askerleri donakaldı.

Declan onları izliyor, yüzünde hiçbir ifade yok. Sonra neredeyse sıkılmış bir şekilde mırıldanıyor, "Acınası."

Geriye kalan adamlar geri çekilerek ağaçların arasına saklandılar, cesetleri, taarruzu ve uğruna ölmeye hazır oldukları yalanı terk ettiler.

Ve Frankie ile Mikhail'in adamları...

Onları bırakmıyorlar. Sessizce peşlerinden gidiyorlar, kurtlar gibi dumanın ve ormanın içinde kayboluyorlar; acele etmeden, teker teker avlıyorlar.

Öfkeyle değil. Kesin bir inançla. Çünkü kimse bu yerden bir daha geri dönmek için ayrılmaz.

Declan başını yavaşça çevirdi, bakışları Quinn ailesinin Enzo için inşa ettiği seks kulübü Inferno'ya takıldı.

Declan'ın dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. Birçoğu için dünyanın başımıza yıkıldığını düşünebilirsiniz. Ama bizim için durum tam tersiydi.

Çünkü sonunda bitti.

Inferno, yaratılma amacını yerine getirdi. Kötülüğü gün yüzüne çıkardı. Gerçeği gün ışığına zorladı. Dünyadaki çürümeyi yaktı. Ve şimdi o da yanıyor—cehennem kadar sembolik, geride bırakmak istediğimiz son şey.

Declan alevlere bakıyor. Çöküşe. Kapılardan sarkan cesede.

Sonra o nefesini veriyor, ben de veriyorum. Quinn ailesine olan borcum, kanla olmasa bile, sona erdi. Verdiğim sözü tuttum. Vaiz'in sonu.

"Ve şimdi gerçekten yaşıyoruz," diyor.

Ona inanıyorum.

Çünkü bu savaşın sonu. Ve barışımızın başlangıcı. Hiç hayal etmediğim bir hayat. Yanımda, ölene kadar seveceğim bir kadın.

Umarım bir mucize eseri yukarıda Lev'i koruyan biri vardır. Bu gezegendeki gerçek kötülükten kurtulmak bize mutlaka bir tür iyilik kazandırmıştır.

SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

Zambak

Kanepede uyuyakaldığımı, küçük bir parmak kafama dürtene kadar fark etmedim.

Gözlerimi kırıştırarak uyanıyorum, bir an için sersemlemiş haldeyim, vücudum sadece yorgunluğun hissettirebileceği o derin ağırlık ve sıcaklıkla dolu. Sonra gözlerim odaklanıyor.

Küçük Isabella, bacak bacak üstüne atmış, yerde tam önümde oturuyor ve sanki bütün gece uyanmamı beklemiş gibi bana bakıyor.

İri gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Sanki dün dünyanın bizden her şeyi almaya çalıştığını henüz anlamamış gibi.

"Sen amcam Drago'nun kız arkadaşı mısın?" diye soruyor.

Boğazım anında daraldı.

Ona göz kırpıyorum ve o da bana dünyanın en normal sorusuymuş gibi gülümsüyor. Sanki kalbimi acıtan şeyi sormuyormuş gibi.

Gözümün kenarını siliyorum ve yavaşça doğruluyorum; saçlarım dağınık, kazağım buruşuk, vücudumun adını koyamadığım yerleri hâlâ ağrıyor.

Kurtardığı küçük kız. Kendi ailesi gibi sevdiği kız. Drago'nun karanlığını bile yumuşatan kız.

Ona karşılık gülümsedim. "Evet," diye fısıldadım. "Öyleyim."

Düşünürcesine dudak büzdü. "Yani artık teyzem oldun mu?"

Ağzımdan kısık, titrek ve içten bir kahkaha dökülüyor. "Sanırım bu da beni senin teyzen yapıyor," diyorum nazıkçe. "Sorun değil mi?"

Başını bir kez salladı, sanki kabul edilebilir olduğuna karar vermiş gibiydi.

"Drago Amca'nın bir kız arkadaşına ihtiyacı vardı," diyor son derece ciddi bir şekilde. "Bazen mutlu olması gerekiyor. Sürekli somurtkan olmamalı."

Göğsüm gevşedi, sıcaklığı tüm vücuduma yayıldı. Bu sefer gerçekten güldüm. "Onun gerçekten mutlu olmasını sağlayacağım, Isabella," diye söz verdim. "Yemin ederim."

Samimiyetimi sınar gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Serçe parmağınla yemin eder misin?" diye sordu, küçük parmağını kutsal bir sözleşmeymiş gibi uzatarak.

Elimi uzatıp parmağımı onun parmağıyla birleştirdim. "Yemin ederim."

Yüzünde anında bir gülümseme beliriyor. Parlak ve memnuniyet dolu.

Sonra başımı kaldırıp baktığımda Hallie'nin bizi izlediğini, küçük Liam'ı göğsüne yaslamış, kapı eşiğine yaslanmış olduğunu gördüm. Gözleri yumuşaktı ama aynı zamanda koruyucu bir bakış da vardı; sanki bütün gece yakınımda dolanmış, tekrar dikkatimin dağılmamasını sağlamış gibiydi.

"Saat kaç?" diye sordum, sesim uykudan titreyerek.

"Sabah beş," diye yanıtlıyor.

Kaşlarım yukarı kalktı.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Altı saat uyumuşum?"

Hallie başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Çok yorulmuştun," dedi nazıkçe, sonra sesi değişti. Sıcak, anne şefkatiyle dolu bir tonda. "Kahvaltı hazırladık. Çok özel bir şey değil ama lütfen biraz bir şeyler ye."

Başımı salladım, yutkunarak.

"Sen de ister misin?" diye sordum Isabella'ya.

Heyecanla başını salladı ve ayağa fırlayarak, sanki beni çoktan sahiplenmiş gibi elimi tuttu.

Parmakları sıcak ve küçük.

Canlı.

Güvenli.

"Babam ne zaman dönecek?" diye soruyor beni masaya doğru çekerken.

Kalbim burkuluyor.

"Yakında," diyorum ona, çünkü başka ne diyebilirim ki?

Çünkü bilmiyorum. Çünkü telefonum yanımda değil. Çünkü umuttan ve kendi kalbimin zayıf, düzenli atışından başka hiçbir şeyim yok.

Oturdum ve Hallie önüme bir tabak uzattı. Bir hamur işi. Birkaç parça meyve. Sıcak bir içecek.

İki lokma aldıktan sonra o sesi duyuyorum.

Merdivenlerden aşağı inen ayak sesleri.

Isabella da bunu duyuyor çünkü gözleri sanki elektriğe bağlanmış gibi parlıyor.

Gözümü bile kırpmadan sandalyesinden kalktı. "Baba!" diye ciyakladı.

Kapıdan ilk giren Declan oluyor. Ve Isabella ona adeta bir füze gibi saldırıyor.

Kalbim eriyor, onu zahmetsizce yakalayıp kollarına alırken, yüzünü saçlarının arasına gömüp ona sokulurken, sanki kendini topraklıyormuş gibi, o küçük, masum beden dünyada onu bir arada tutabilecek tek şeymiş gibi...

Dünyanın en güçlü adamlarından biri olan bir mafya babası bile, kendi çocuğuna duyduğu sevgi karşısında gözyaşlarına boğulabilir.

Declan'ın gözleri bir anlığına kapandı.

Eli kadının sırtına yayılıyor.

Ve ben bunu görüyorum.

Rahatlama.

O hayatta. Geri döndü.

Sonra bakışlarım başka yöne kayıyor...

Ve her şey sessizliğe bürünüyor.

Drago onun arkasından odaya giriyor.

Giysileri duman ve kirle lekelenmiş. Çenesi tıraşsız. Gözleri, dün gecedan beri tehditleri taramayı bırakmamış gibi görünüyor. Sanki vücudu hala savaş modunda, bir sonraki patlamayı bekliyor.

Ama beni görür görmez içindeki bir şey değişiyor.

Bir şey bozuldu.

Benim ayağa kalkmamı beklemiyor.

Bana doğru yürümeye başladı, sanki hayatta önem verdiği tek şey benmişim gibi, sanki arkasında dünya yanmaya devam etse bile, bana dokunabildiği sürece umurunda olmayacakmış gibi.

Boğazım düğümleniyor. Gözlerim yanıyor. Sanki bedenim beni ayakta tutamayacakmış gibi parmaklarım masanın kenarına kenetleniyor.

Saniyeler içinde yanıma geliyor.

Tek bir kelime bile söylemeden, iki eliyle yüzümü kavradı ve eğilerek beni öptü.

Yumuşak değil. Dikkatli değil. Sahip olduğu tüm sevgiyi bana döken bir öpücük. Tüm rahatlaması. Yutkunduğu tüm korkusu. Beni güvende tutmak için kendine verdiği tüm sözler.

Gömleğine sıkıca tutunuyorum, sanki elimi gevşetirsem kaybolacakmış gibi onu sımsıkı kavriyorum.

Onun gerçek olmasını istiyorum. Onun burada olmasını istiyorum. Onun hayatta olmasını istiyorum.

Konuşurken dudakları dudaklarıma değecek kadar geri çekiliyor, sesi pürüzlü, saygılı, bitkin.

"Özgürüz, lastochka," diye fısıldıyor.

Nefesim kesildi.

"Bitti."

Bütün bedenim eriyor. Sanki yerçekimi boğazımdaki baskısını nihayet gevşetmiş gibi, onun üzerine yığılıyorum.

Kollarını sıkı ve kırılmaz bir şekilde bana sarıyor ve ben de yüzümü göğsüne yaslayıp onu oksijen gibi içime çekiyorum. Çenemi tekrar yukarı kaldırarak bana bakmaya zorluyor. Mavi gözleri gözlerime dikiliyor. "Bunu sen yaptın, Lily," diye fısıldıyor. "Cesur hareketlerin Vaiz'in sonunu getirmeye yardımcı oldu."

Dudaklarım titriyor.

Başparmağı yanağıma okşuyor, sanki hâlâ burada olduğumu hafızasına kazıyormuş gibi.

"Hayatımı kurtardınız," diye devam ediyor sessizce. "Aslında... beni birçok yönden kurtardınız."

Göğsüm ağrıyor. Konuşamıyorum. Henüz değil.

"Hayatımın geri kalanını sana ne kadar minnettar olduğumu göstermekle geçirmek istiyorum. Yakında bir gün seninle evleneceğim, sevgilim," diyor ve hemen ardından ekliyor, "ama bu senin evlilik teklifin değil, bunun için beklemen gerekecek."

Sonra beni tekrar öpüyor, bu sefer daha sert, sanki bir yemin ediyormuş gibi. Sanki bunu tenime kazıyormuş gibi.

Sonunda geri çekildiğinde, ben yine titriyordum. Ama bu sefer farklıydı.

"Eve gidebilir miyiz, Drago?" diye fısıldadım.

Dudaklarıma yumuşak, ölümcül ve güzel bir gülümsemeyle bakıyor. "Nereye istersen oraya gidebiliriz bebeğim," diye fısıldıyor. "Benim evim,

senin olduğun her yerdir."

Ve bu sözler, farkında bile olmadan özlemini çektiğim bir şey gibi içime işledi.

Yıllarca kendimi bozuk biri olarak düşündüm. Yıllarca kimsenin beni olduğum gibi sevmeyeceğini düşündüm.

Belki de bunun bir kısmı doğruydu.

Çünkü başka birini bulmam asla kaderimde yoktu.

Onu bulmam kaderimde vardı.

Drago.

İlk gerçek aşkım.

Tek aşkım.

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

Drago

Evime döndük ve Lily'ye aşağıda kalmasını söyledim. Yanımda olmasını istemediğim için değil. Yukarıda bizi neyin beklediğini görmesine dayanamazdım.

Finn'den gelen güncellemeler için sürekli telefonumu kontrol ediyorum.
Lev komada.

Kurşunu çıkardılar ve yapabildikleri kadarını onardılar. Kan nakli yaptılar. Finn, sanki gerçekler acıyı hafifletecekmiş gibi, bana sürekli tıbbi terimler sıraladı durdu.

Her biri beni daha da mahvetti. Ama Lev'in benden yapmamı istediği şeyi yapıyorum.

Kızını koruyor. Onun güvenliğini sağlıyor.

Daha fazla travmadan kaynaklansa bile.

Kovadaki sıcak su ellerime buharlaşıyor. Sabun kokusu, koridora sinmiş metalik kokuyu zar zor bastırıyor.

Kan.

Lev'in kanı.

Süngerini tekrar suya batırıyorum, ağırlaşmış tekrar kırmızı olana kadar sıkıyorum ve tahtaya bastırıyorum.

Ovun.

Ovun.

Ovun.

Sadece bulaşıyor.

Sanki ev onun silinmesine izin vermiyor. Sanki ondan geriye kalan son parçaları temizliyorum.

Sesindeki kırık dökük ifade zihnimde yankılandıkça boğazım düğümleniyor.

Onunla son kez mi konuştum acaba? Söyleyemediğim o kadar çok şey var ki. Yaşayamadığı o kadar çok şey var ki.

Lev'in bu hayatın dışında bir hayatı hiç olmadı. Savaşmayı, kaçmayı hiç bırakmadı. Sadece... yaşamadı.

Ve söz veriyorum, yapacağım. Ona bebeğini kurtaracağıma söz vermişim. Şimdi onu mutlu etmeliyim.

Bugün benim için bu sadece hayatta kalma mücadelesi sona eriyor, çünkü ruhumun diğer yarısı aşağıda ve o benim tüm varlığımı hak ediyor.

Ona verebileceğim parçalarla sınırlı değil. Sadece yapabileceğimi düşündüğüm şeylerle de sınırlı değil. O, tüm kalbimi hak ediyor. Kendime asla olmayacağıma söz verdiğim adamı hak ediyor. Huzuru hak ediyor.

Ve ona hayatımı borçluyum.

Topuklarımın üzerine oturup derin bir nefes veriyorum, beyaz duvarlardaki kana, ellerimin defalarca sildiği izlere bakıyorum ve hâlâ ölüm gibi görünüyor.

Belki de bu lanet yeri de yakıp yıkmalıyım.

Tıpkı Inferno gibi.

Çünkü ne kadar Lily'nin adaçayı tütsüsü kullanırsam kullanayım, bu anıları beynimden silemeyeceğim.

Ya onu buraya hiç getirmeseydim? Hâlâ hayatta olur muydu? Ya Maria'ya Çöküş'e girme izni vermeseydim?

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Lily'yi de hayal kırıklığına uğrattım.

Kahretsin.

Bunu nasıl kaçırdık? Onu nasıl hafife aldık?

Elimle yüzümü aşağı doğru indirip daha sertçe ovuyorum, sanki kederi yer döşemelerinden kazıyıp çıkarabilirmişim gibi. Sanki kendimi cezalandırarak her şeyi düzeltebilirmişim gibi.

Göğsüm sıkışıyor, nefes alamıyormuşum gibi. Ciğerlerimi zorla çalıştırsam bile, tek gördüğüm Lev'in kollarında ölmesi. Bundan kaçamam. Bununla savaşamam. Bununla başa çıkamam.

Derin bir nefes alıp duruyorum, parmaklarım süngerini titreyerek kavıyor, eklemlerimden su damlıyor.

İyi şeylere odaklanın.

Lily hayatta. Maria onu kaçırmadı. Lev'in bana söylediğini yaptım. Benden yalvardığı şeyi yaptım.

Kalbim paramparça oldu ve gözyaşlarım sonunda akmaya başladı. Bu eve geri döndüğümünden beri akmak üzereydiler ama her şey gibi onları da kilit altında tuttum.

Şimdiye kadar. Bu koridora kadar. Bu kana kadar. Sessizliğe kadar.

"Drago," diye fısıldadı Lily.

Ona bakmıyorum.

Yapamam.

Acımı görmesini istemiyorum. Kanımı görmesini istemiyorum. Canavarların bile içten içe kanadığını görmesini istemiyorum.

"Aşağıya in, Lily," diye fısıldadım sesim titreyerek. "Lütfen."

"Hayır," diye yanıtlıyor kısaca.

Tek kelime.

Korku yok. Tereddüt yok. Beni asla terk etmeyeceksin.

Sonra yanıma yere oturuyor. "Acı çektiğinde," diye fısıldıyor başını koluma yaslayarak, "ben de acı çekiyorum. Hatırlıyor musun? Ve yere oturup ağlamak istediğinde, ben de yere oturup seninle ağlarım, sevgilim," diyor.

Söyleyiş biçimi nefesimi kesiyor.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım, Lily," diye hıçkıra hıçkıra konuştum, bulaşmış kana sanki günahlarımın kanıtıymış gibi bakarak. "Onu buraya güvende tutmak için getirdim... ve bunun yerine benim koridorumda vuruldu."

"Hey." Doğrulup yüzümü tuttu ve bana bakmaya zorladı.

Elleri sıcacık. Gözleri sabit. Yüzündeki ifade, ancak cehennemden çıkmış birinin sahip olabileceği türden bir sertlik taşıyor.

"Onu hayal kırıklığına uğratmadın Drago," diye fısıldadı. "Seninle gurur duyuyor. Elinden gelen her şeyi yaptın."

Çenem kasılıyor. Vücudum titriyor.

"Eğer onu Rusya'da bıraksaydınız," diye devam ediyor kadın, sesi kararlı bir şekilde, "haftalar önce ölmüş olurdu. Bunu biliyorsunuz."

Boğazımdaki yumru çok büyük, yutkunuyorum. Elim göğsüme gidiyor, sanki kalbimi fiziksel olarak bir arada tutabiliyormuşum gibi.

"Kahretsin, canım acıyor Lily. Ve bunu düzeltememek beni kahrediyor." Gözlerimi tavana dikip gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Ama saklanmama izin vermiyor.

“Biliyorum,” diye fısıldıyor. “Biliyorum.” Başparmağı yanağını okşayarak, utanılacak bir şey değilmiş gibi bir damla gözyaşını yakalıyor.

“Ama bunu atlatacağız,” diyor. “Ne olursa olsun. Tıpkı senin benim için olduğun gibi, ben de her zaman senin yanında olacağım. Harika bir baba olacaksın. Harika bir koca olacaksın, Drago. Sen bizim için her şeysin.”

Sesi hafifçe titriyor ama kesilmiyor. “İster bir mucize olsun ve iyileşsin... ister onun anısını yaşatmak zorunda kalalım... onu yapacağız.”

Yaklaştı, alnı alnıma değdi. “Seni koruyorum, Drago.”

Ve kahretsin.

Lily’yi kollarımda tutana kadar, her şeyin yolunda olacağını söyleyecek birine ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum.

Bana insanmışım gibi davranın. Duyguların beni güçsüz kılmadığını, aşkın erkekleri mahvetmediğini anlayın.

Çünkü yanılıyorlar. Öyle değil.

Lily’nin sevgisi beni kurtardı resmen.

“Sensiz ne yapardım bilmiyorum bebeğim,” diye fısıldadım, burnumu onun burnuna bastırıp gözlerini kapattım.

Ve yirmi dört saattir ilk defa kan görmüyorum.

Yerde Lev’i göremiyorum. Maria’nın gözlerini de göremiyorum.

Denizi görüyorum. Sanat galerisini. Güneş ışığı altında, sanki karanlığa hiç ait değilmiş gibi gülen kadını.

“Biraz uyuman gerek Drago,” diye fısıldadı Lily. “Bırak ben halledeyim. İyiyim.”

Süngere, kovaya, koridora şöyle bir göz atıyor; sanki nefes alabilmem için her lekeyi temizlemeye razıymış gibi.

“Sonra da yemek pişirebiliriz,” diye devam ediyor yumuşak bir sesle, “ve Finn’i arayıp hastaneye gidip onu ziyaret edip edemeyeceğimizi sorabiliriz. Bu uygun mu?”

Sesime güvenmediğim için başımı sallıyorum. Çünkü konuşursam, yine paramparça olurum.

Bunun yerine, kollarımı onun etrafına sarıyorum ve onu kendime sıkıca çekiyorum, sanki kalbimin atmasını sağlayan tek şey oymuş gibi ona sarılıyorum.

Ellerim saçlarının arasına kaydı.

Onun nefesini içime çekiyorum ve kendimi ona bağlıyorum.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım şakağına, "bir daha asla böyle yaşamak zorunda kalmayacağız, Lily."

Bana doğru başını salladı. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Önce bunu atlatmamız gerek."

"Bunu temizlemeyeceksin. İkimiz de temizlemeyeceğiz. Declan'la konuşacağım, birini çağıracağım."

O da sanki rahatlamış gibi derin bir nefes veriyor.

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zambak

Bir gün sonra...

Çantamda gebelik testi var. Babamın odasına doğru koridorda yürürken aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

Bunun dışında, nereye doğru gittiğimizden emin değilim artık.

Monaco şu an uzaktan bir rüya gibi geliyor. Hayal edilmiş bir şey. Hayatın henüz hak etmediğimize karar verdiği, yumuşak ve güvenli bir yer.

Ancak burada test yapacak özgüvene sahip değilim.

Etrafım hastane duvarlarıyla çevriliyken ve babamın hayatının ağırlığı fırtına bulutu gibi havada asılı dururken, hayır.

Köşeyi dönmeden önce, "Tuvalete gitmem gerek Drago," diye fısıldadım.

Drago bana doğru dönerken ikizler arkamızda durdular.

"Bunu burada mı yapmak istiyorsun?" diye soruyor.

Ağzımı açıp hemen kapatıyorum. "Evet. Hayır. Bilmiyorum. O kapıdan içeri girip onu görmekten korkuyorum. Gerçekten bir bebeğimiz olup olmayacağını bilmek istiyorum. Ama bunu sensiz yapmak istemiyorum."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi ve yanağımı okşadı.

"Pekala. Ben içeri girip Lev'i göreyim, sen de tuvalete git. Testi yap ama sonucu bulana kadar bekleyebilir misin?"

Nefes almak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu biliyor. Ve ona babamla yalnız kalması için bir dakika vermek istiyorum. Bunun onu çok etkilediğini biliyorum. Lev onun için de aileden biri gibi.

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

Beni nazıkçe öpüyor. "Hadi çubuğa işe, bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından.

Gülerken hıçkırdım.

Kapıyı iterek açar açmaz, kafese kapatılmış bir hayvan gibi banyoda volta atmaya başladım, ikizler ise dışarıda yedek korumalarım gibi bekliyorlardı.

Çantamdan kutuyu çıkarırken ellerim titriyor.

Yanlış geliyor. Sanki kaderi zorluyorum. Sanki hak etmediğim halde umudu çalışıyorum.

"Hadi ama Lily," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Yap şunu."

Kendimi zorlayarak derin bir nefes alıyorum. Sonra veriyorum. Ardından paketi açıyorum.

Ve ben de yapıyorum. Drago'nun istediği gibi o lanet olası çubuğa işiyorum, çünkü cevabı bilmem gerekiyor. İkimizin de umut için tutunabileceği bir şeye ihtiyacım var.

Kapağı tekrar kapatıyorum ve sonuca bakmıyorum; onu beklemiyorum da. Kırılacak bir şeymiş gibi, kutsal bir şeymiş gibi, her şeyi değiştirebilecek bir şeymiş gibi kutuya geri koyup çantama yerleştiriyorum.

Banyodan çıkarken yüzüme yapmacık bir gülümseme taktım, ikizler de tek kelime etmeden arkamdan geldiler.

Finn'in ayarladığı babamın özel odasına vardığımızda, midem sinirden kasılmıştı.

Camın ardından Drago'nun kalın sesini duyabiliyorum. Rusça konuşuyor. Sesindeki ham, kırılganlık beni üzüyor. "Kızınla evleneceğim Lev," diyor ona sessizce. "Ve düğünümüzde olabilmen için uyanmana gerçekten ihtiyacım var."

Kalbim hızla çarpıyor.

Gözlerimden yaşlar o kadar hızlı akıyor ki, yanıyor. Drago ile evlenmekten başka hiçbir şey istemiyorum. Ama önce babamın bize geri dönmesini de istiyorum.

Babam çok bitkin görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Hepimizin insan olduğunu, hayatımızın saniyeler içinde sona erebileceğini hatırlatıyor bu durum.

Zaman çok kıymetli.

Hayatımın büyük bir bölümünü kaçırdı... ama son birkaç hafta için her zaman minnettar olacağım. Onunla vakit geçirebildiğim için. Her şeyin altında yatan gerçek insanı tanıyabildiğim için.

Ve ben onu seviyorum. Her zaman sevdim. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile. Onu anlamadığım zamanlarda bile. Ve sonuna kadar, beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Kapıyı iterek açtım, kendimi zorlayarak cesur bir yüz takındım ve Drago hemen döndü. Gözleri kan çanağına dönmüş, sakalı yeni uzamış ve yorgunluk kemiklerine işlemiş olsa da, beni görür görmez ifadesi yumuşadı.

Ona yaklaşıırken, "Doktorlar bir şey söylüyorlar mı?" diye sordum.

Omuz silkip, sandalyede geriye doğru kayarak kucağına oturmamı sağlıyor, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. Sanki benim orada olduğumu hatırlamak için ağırlığımı hissetmeye ihtiyacı varmış gibi.

Kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Hayır," dedi sessizce. "Ama bu aynı zamanda hiçbir şeyin daha kötüye gitmediği anlamına da geliyor. Yani bunu kabul ediyorum." Bakışları babama kaydı, çenesi kasıldı. "Lev tanıdığım en güçlü savaşçı. Hâlâ bir yerlerde var."

Zorlukla yutkundum ve başımı salladım.

Eğilerek elimi babamın elinin üzerine koydum.

Yavaşça sarılıyorum, sesim titriyor. "Merhaba baba," diye fısıldıyorum. "Seni özledim."

Drago boynuma bir öpücük kondurarak, her zaman yanımda olduğunu, asla yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

"Ona ne diyeceğimi bilmiyorum Drago," diye itiraf ediyorum sessizce. "Komada olan birine ne söylenir ki?"

"Hiçbir şey söylemene gerek yok," diye mırıldanıyor. "Sadece elini tut. Burada olduğunu bilmesini sağla." Başparmağıyla belimi okşuyor. "Ona savaşmak için bir neden ver. Geri dönmek için bir sebep."

Beynimde bir kıvılcım çakıyor.

Ani bir şey. Düşüncesizce, umut dolu ve korkutucu bir şey.

"Drago..." diye fısıldadım.

Bana anında baktı. "Evet?"

"Dışarıda bekleyebilir misin?" diye usulca sordum. "Sadece birkaç dakika. Ona bir şey söylemek istiyorum."

O bunu sorgulamıyor. Beni asla sorgulamıyor. Babama ne söylemek istediğimi tam olarak biliyor.

“Elbette,” diyor, sesi yumuşak. “Kapıda olacağım.”

Ve bu durum beni kapana kısılmış hissettirmek yerine, güvende hissetmemi sağlıyor. Sanki artık hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi.

Kucağından kayarak indim ve o da yanağıma son bir öpücük kondurdu. Sonra Lev'e baktı, sesi alçak ve boğuktu, kapıya doğru yöneldi.

"Yarın görüşürüz, yaşlı adam."

Kapı arkasından tık diye kapanıyor. Ve birdenbire sadece ben, babam ve vücudunun şu anda kendi başına yapamadığı işleri yapan makinelerin sessiz uğultusu kalıyor.

Ona çok yaklaştım, sanki fısıldanan kelimeler daha anlamlıymış gibi ağzım kulağının dibinde kaldı. "Baba," diye mırıldandım, sesim titriyordu. "Gerçekten uyanmana ihtiyacım var."

Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak gözlerimi kırpiyorum. "Çünkü sanırım hamileyim," diye fısıldıyorum, kelimeler bir dua gibi ağzımdan dökülüyor. "Ve bebeğimin bir dedeye ihtiyacı var. Hepimizin senin geri dönmene ihtiyacı var."

Göğsüm o kadar çok ağrıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Tamam mı?" diye fısıldadım. "Lütfen."

Elini tekrar sıktım, sanki hissedebiliyormuş gibi, sanki duyabiliyormuş gibi sıkıca tuttum.

"İşte bunu doğru yapma şansın," diye fısıldıyorum. "Sürekli var olma şansın."

Sesim titriyor ama devam ediyorum. "Yani bize geri dönmeniz gerekiyor... çünkü size gerçekten ihtiyacımız var."

Yanağına bir öpücük konduruyorum, bir saniye fazla oyalanıyorum, sanki ona hayat vermeye çalışıyormuşum gibi.

Sonra ayağa kalkıyorum.

Ve gerçeklik, çantamdaki küçük bir kutunun içinde beni bekliyor.

Umut ya da hayal kırıklığı.

Gözlerimi hızla siliyorum ve kendimi tekrar nefes almaya zorluyorum.

Sonra da Drago'ya geri dönüyorum.

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

Drago

Lily kucagımda, yarı uykulu ve sıcacık bir halde, sanki dün dünyanın sonu gelmemiş gibi televizyonda romantik bir komedi izlerken, cebimdeki telefonum titriyor.

Aşağıya doğru baktığımda, Enzo'nun adı ekranda belirdi.

“Bir saniye bebeğim,” diye fısıldadım, cevap vermeden önce başının tepesine bir öpücük kondurarak. “Enzo.”

Sesi sakın ve kontrollü geliyor. Az önce yaşadıklarımız için fazla sakın. “Lev'in durumu nasıl? Yeni bir gelişme var mı?”

Yorgunluk kemiklerime kurşun gibi çökmüşken, elimi yüzüme sürüyorum. “Hâlâ bir şey yok.”

Bir an duraksıyor. “Şimdi iş konuşmak için uygun bir zaman mı?” diye soruyor.

Lily'ye şöyle bir göz attım. Sanki oraya aitmiş gibi, hep oraya aitmiş gibi yanıma iyice sokulmuştu.

Ondan saklayacak hiçbir şeyim yok.

“Evet,” diyorum. “Elbette.”

Arka planda yeniden yapılanmaya ve toparlanmaya çoktan başladık. Ama bugün ailemizle vakit geçirmekle ilgiliydi. Declan, grevden sonra Inferno'yu tamir ettirmek için Enzo ile birlikte çalışıyor. Ancak bu sefer, sadece bir aile barı olacak. Artık seks kulübü yok. Artık Decadence Games yok.

Çikolata fabrikası, asıl amacı olan işletme için mükemmel bir vitrin görevi görmek üzere yerinde kalıyor.

"Size bir teklifim var."

Göğsüm sıkışıyor, savaş teknik olarak bitmiş olsa da içgüdülerim alevleniyor.

Lily'ye farklı bir hayat, daha güvenli bir hayat sözü verdim.

"Enzo, ben—"

"Bitti mi?" diye benim yerime cümleyi tamamlıyor.

"Evet." demeden önce boğazım kelimeyi telaffuz etmeye çalışıyor.

Şaşırmış gibi görünmüyor. Beni çok iyi tanıyor.

Hangi aileyle çalışırsam çalışayım, onlara bağlı kalmamaya özellikle dikkat ettim. Ben bir değerim, mal mülk değilim. Kan bağıyla veya itaatle yolumu açmak zorunda değilim.

Enzo değil.

Hayır, Declan değil.

Bana gerçekten sahip olabilecek tek adam, şu anda hastane yatağında yaşam mücadelesi veriyor.

Hatta Lev'in bile şu anda Quinn'lerden korunmaya ihtiyacı var.

Tatiana hâlâ dışarıda bir yerlerde.

Ve Monako... Güvenli bir geçiş yolu bulamazsam Monako her zamankinden daha uzak görünüyor.

Enzo'nun sesi titremez. "Ve teklifim şu, Drago. Bana kolyeden elde edilen istihbaratı... ve kolyenin kendisini ver."

Hala gidiyorum.

"Lev'i korumaya devam edeceğim," diyor, "ve bu koruma ömür boyu sizi ve Lily'yi de kapsayacak."

Çenem kasılıyor.

"Kuruluşum için yaptığınız her şeyden sonra, bunu hak ettiniz."

Lily'ye bakıp gülümsüyorum, elimi saçlarının arasından geçiriyorum; göğsümde sevgi, yorgunluk ve umut birbirine karışmış bir acıyla sızlıyor.

"Teknik olarak," dedim ona, "kolye ve içindeki her şey Lily'ye ait. Bu yüzden onunla pazarlık yapmanız gerekecek."

Bir an.

Ardından Enzo sessizce kıkırdadı. "Öyleyse patronla konuşmak istiyorum, Drago."

Lily, sanki mahkemeye çağırılmış gibi gözlerini kırpıştırarak anında doğruldu.

"Ne?" diye fısıldadı.

Telefonu ona uzattım ve o da elinde patlamamış bir el bombası tutuyormuş gibi gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde telefonu aldı.

Ona izin vermek için bir kez başımı salladım.

Onu dinlerken izlemek. Enzo konuşurken yüz ifadesinin değişmesini izlemek.

Ve sonra ağzı açık kalıyor.

"Ne kadar?" diye nefes nefese sordu.

Elini hoparlörün üzerine kapatıp, sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bana bakıyor.

"Drago," diye fısıldadı şaşkınlıkla. "Kolye için bana yirmi milyon dolar teklif ediyor. Bu da ne demek?"

Sessizce güldüm. Ona doğru eğilip öptüm, çünkü panik halindeyken bile inanılmaz derecede güzeldi.

"Sana bunu kolye için teklif ediyor," diye mırıldanıyorum. "Bana özgürlük... ve Lev'in korumasını... veriler karşılığında teklif ediyor."

Başparmağımla yanağını okşadım. "Evet dersin özgürüz. Ama eğer devam etmek istiyorsan, devam et. Bir şekilde hallederiz."

Burada güç onun elinde. Geleceğimiz onun ellerinde. Her zaman da öyle olacak.

Gözleri hâlâ kocaman açılmış halde, keskin bir kahkahayla koluma hafifçe vurdu. "Yirmi milyon dolarla Monaco'da oldukça havalı bir ev alabiliriz, Drago," dedi sesi inanmazlıktan titreyerek. "Belki de bir yat."

Bir an tereddüt etti ve dudakları tiksintiyle büküldü. "Herkesi neredeyse öldüren kolyeyi istediğimi mi sanıyorsun?"

Kıkırdadım ve onu tekrar kucağıma çektim.

"Anlaştık," diyor telefonda, birdenbire kendinden emin bir şekilde. "Alabilirsin."

Sonra da telefonu bana geri verdi, sanki lanetli bir kutsal emaneti satmış ve gözünü bile kırpmamış gibiydi.

Tekrar kulağıma yaklaşıyorum, sesimi alçak tutuyorum.

"Bu kolye senin için önemli, değil mi?" diye soruyorum.

Çünkü bunun parayla ilgili olduğuna inanmıyorum.

Tam olarak değil.

Bence buradaki amaç, Lily'nin onun dünyası yüzünden yaşadığı onca şeyden sonra ona iyi bakılmasını sağlamak.

Enzo nefesini verdi, ses şimdi daha soğuktu. Daha sertti. "Tatiana ile bu işi bitiriyorum Drago. Para önemli değil."

Midem alt üst oldu.

"Son saldırım için tüm taşlarımın tahtada doğru pozisyonlarda olması gerekiyor."

Yutkunuyorum. "Her zaman bir telefon uzağınızdayım, Enzo," diyorum ona. "İşler kötüye giderse yardım ederim. Söz veriyorum."

Decadence'ın kapıları ardında bulduğum aile her zaman benim korumam altında olacak. Monaco'da daha sakın bir hayat sürsem bile.

Dünyanın her yerinde kaynaklarım ve insan gücüm var.

"Teşekkür ederim," diyor Enzo. "Parayı Lily'ye havale ettireceğim. Arabayı ve kolyeyi Declan'da bırak. Romeo gelip alacak."

"Pekala." Duraksıyorum. "Tatiana'yı hafife alma, Enzo."

"Her şeye hazırım, Drago. Benim için endişelenme." Sesi alçalıyor. Sanki benim yaşadığım aynı uçuruma bakıyormuş gibi. "Bütün bunlar bu an için özel olarak inşa edildi. Tam sekiz yıl sürdü... ve onu bulmak için her şeyi yakıp yıkacağım." Sesindeki o acı...

Çok derin. O kadar ham ki, kemiklerime kadar hissediyorum.

Kaşlarımı çatarak kolumu Lily'nin beline daha sıkı sardım. "O mu?" diye sordum.

Enzo bir an sessiz kalıyor.

Sonra, sanki bunu sesli söylemek onu çok üzüyormuş gibi fısıldayarak, "Mia amina." diyor.

Ruhum.

Kanım donuyor.

Tatiana'nın bulaştığı şey ne?

"Bana ihtiyacın var," diyorum hemen. "İstihbaratıma, bağlantılarıma, her şeye ihtiyacın var. Beni ara, Enzo."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor. "Monako'nun tadını çıkarın."

Dudaklarımda keskin ve gerçek bir gülümseme beliriyor.

"Ah," diye mırıldanıyorum. "Kesinlikle yapacağım."

Telefonu kapattım ve kanepeye fırlattım.

Sonra Lily'nin yüzünü avuçlarımın arasına alıp bana bakmaya zorluyorum.

"Gerçekten çok zengin olmak nasıl bir his, bebeğim?" diye soruyorum.

Yirmi milyon doların hayat değiştirecek bir miktar olmadığını düşünerek omuz silkip, "Para paradır," diyor kısaca.

Sonra eğilip sehpanın üzerindeki çantasına uzandı.
Vücudum hareketsiz kalıyor.
Artık hareketlerinde bir değişiklik var. Daha yavaş. Daha dikkatli.
Fermuarı açarken parmaklarında bir titreme var. Ve içinden küçük mavi bir kutu çıkarıyor.
Boğazım düğümleniyor. "Lily," diye fısıldıyorum.
Yutkunuyor, gözleri parlıyor. "Sanırım farklı bir tür zengin olmak istiyorum," diyor usulca, testi çıkarırken.
Ona baktığımda, sinirlerim alt üst oluyor. Öyle keskin bir umut var ki, ödüm kopuyor.
"Daha önce baktınız mı?" diye soruyorum.
"Sensiz yapabileceğimi mi sandın?" diye fısıldadı. "Seni bekleyeceğime söz vermiştim."
Ona sanki yeterince dikkatlice bakarsa değişebilecekmiş gibi bakıyor.
Elini onun elinin üzerine koyarak onu destekledim.
"Korkuyorum çünkü bunu gerçekten çok istiyorum," diye itiraf ediyor.
Göğsüm o kadar sıkışıyor ki acıyor. Sesim titriyor. "Ben de öyle, bebeğim."
Elimle boynuna dokunuyorum, başparmağımla nabzını okşuyorum, sanki onu hissetmeye, hayatta olduğunu hissetmeye ihtiyacım varmış gibi.
"Bu, başıma gelebilecek en güzel şeylerden biri olurdu." Alnından öpüyorum. "Seni sevmekten sonra tabii."
Dudakları hafifçe titreyerek gülümsedi. Tekrar sınav kağıdına baktı.
"Hazır mısın?" diye sordu.
Başımı salladım, sesim hafifçe titredi. "Hazırım, bebeğim."
Onu çeviriyor.
İki pembe çizgi bize bakıyor.
Bir an için dünyanın dönmeyi bıraktığına yemin ederim.
"Aman Tanrım," diye fısıldadı.
Öyle derin bir nefes alıyorum ki canım acıyor. Ve yapabileceğim tek şey, bu anı ruhuma kazıyormuş gibi onu öpmek.
Elim içgüdüsel olarak hareket ediyor ve sanki oraya aitmiş gibi karnının üzerine yerleşiyor. Bebeğimiz. Geleceğimiz.
Bunu hissedebiliyordum. Doğru olduğunu biliyordum. Ama teyidi görmek, gerçeği daha da belirginleştirdi.
Ve şu anki hayatımız ne kadar karanlık olsa da... bu bebek bize umut veriyor.

Bize ışık getiriyor.

DOKSANINCI BÖLÜM

Zambak

Bir hafta sonra...

"Yani... 'Baba Drago' kulağa hoş geliyor, değil mi?" diye takıldım dudağımı ısırarak.

Ondan tehlikeli bir hırıltı yükseldi.

Ve sonra o kadar hızlı bir şekilde sırt üstü kanepeye uzandım ki nefes almaya bile vaktim olmadı, kollarım başımın üstünde sabitlenmişti, bedeni benimkini örtmüştü.

İçimdeki her şeyi harekete geçiriyor.

Bir haftalık cehennemden sonra...

Umut var.

Gözleri gözlerime kenetlendi. "Mutlu musun, Lily?" diye sordu, sesi boğuk bir şekilde yaklaştı, sanki bunu ne kadar çok istediğini belli ederek beni korkutmamaya çalışıyormuş gibi.

Sırtımı kamburlaştırıp boğazımı ona verdim ve dudakları oraya hafifçe değdi, neredeyse dokunacak kadar azdı ama beni ürpertmeye yetti.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, o kadar dürüstüm ki içim acıyor. "Biraz. Doğum yapmaktan... vücudumun değişmesinden... çocuğumuzu hayal kırıklığına uğratmaktan."

Sesim titriyor. "Kendi anne babam hakkında pek fazla bilgiye sahip değilim."

Yüz ifadesi anında değişiyor. İçindeki tüm karanlık, koruyucu ve adanmış bir şeye dönüşüyor. Boğazıma yumuşak öpücükler konduruyor, sanki korkumu tenimden söküp atıyormuş gibi.

"Mükemmel bir anne olacaksın," diye fısıldıyor. "Ve ben de orada olacağım. Tam yanında. Ne olursa olsun."

"Yryerek dolaşmak zorunda kalsam bile mi?" diye fısıldıyorum, durumu hafifletmeye, ağlamamaya çalışarak.

Kulağımın memesini ısırđı ve ben irkildim. "zellikle de o hamilelik yürüyüşünü yapıyorsan," diye homurdandı.

Titrek ve içten bir kahkaha patladı ağzımdan.

Başımı çevirip ona baktım ve şaka yapmıyordu.

Bana sanki her şeyi şimdiden hayal ediyormuş gibi bakıyor. Sanki benim var olabilecek her halime şimdiden aşık olmuş gibi.

"Bugün seni seviyorum," diyor sessizce, alnı alnıma değerek. "Her şeyde seni seveceğim. Yaşlandığımızda ve kırış kırış olduğumuzda bile."

Bileklerimi kavrayışı sıkılaşıyor; sağlam, güvenli bir tutuş.

"Seni olduğun gibi seviyorum, lastochka."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse acıyor.

"Ve ne olursa olsun seni inanılmaz derecede seksi bulacağım," diye ekliyor, sesi alçalıyor, dudaklarıma yaklaşıyor.

Yutkunuyorum. "Seni seviyorum, Drago," diye fısıldıyorum. "Bunu başaracağız, değil mi?"

Gülümsemesi bana emin olduğunu gösteriyor. "Birlikteyken yapamayacağımız hiçbir şey yok bebeğim," diye fısıldıyor, dudağımın kenarına bir öpücük kondurarak. "Bunu başaracağız."

Bacaklarımı kaldırıp beline doladım, onu kendime doğru çektim; ona ihtiyaım vardı, onun ağırlığına, onun kesinliğine ihtiyaım vardı. Benim dayanağım.

"Biliyorsun..." diye sözümü kestim, sesim yumuşak ve şeytani bir tona büründü. "Görünüşe göre hamilelik bir kadının cinsel isteğini artırıyor."

Kaşlarını sanki konuyu düşünüyor gibi hafifçe kaldırıyor.

Sonra başını salladı, son derece ciddi bir ifadeyle. "Orgazma ihtiyaın var Lily, bana söylemen yeterli," dedi, sesi günah gibiydi. "Ne zaman olduğu önemli değil. Nerede olduğu da önemli değil." Göz kırptı, dudakları yanağıma değdi. "Seni koruyorum."

Midem alt st oldu. Gözlerine baktım, kalbim hızla çarpıyordu. "şu an uygun."

"Buyurun, güzelim," diyor Drago, bardağı tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırarak.

Bu... göz kamaştırıcı derecede yeşil.

Sanki biri çimleri birbirine karıştırmış gibi.

"Drago, kahvaltıda bu kadar yeşil bir şeyden ne içmek isteyebilirim ki?" diye takıldım, sanki bana saldıracakmış gibi ona bakarak.

Ağzı, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi seğiriyor. "Senin ve bebeğimizin ihtiyaç duyabileceği her türlü vitamin ve mineral."

İstemsizce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

O kadar tatlı ki!

Onu alıyorum ve kokusunu bile almıyorum. Sadece içiyorum. Çünkü tüm süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, sanki bu onun yeni takıntısıymış gibi—beni hayatta tutmak, beni güvende tutmak, ilişkimizi iyi tutmak.

Aslında o kadar da kötü değil. Narenciye aromalı. Soğuk. Keskin.

Bardağı yere bırakıp mutfak adasının köşesini dönerek tam önünde durdum.

Sırıttırıyor, başparmağıyla dudağımdaki bir damla meyve suyunu siliyor... sonra parmağını ağzına götürüp yavaşça yalıyor, sanki bana hâlâ Drago olduğunu, hâlâ ölümcül olduğunu, hâlâ bağıllıkla örtülü bir günah olduğunu hatırlatıyor.

"Finn'den az önce bir telefon aldım," diyor.

Kalp atışlarım düzensizleşiyor.

"Bugün Lev'i bazı makinelerden ayırmaya çalışacaklar. Bakalım uyanacak mı."

Midem o kadar hızlı kasılıyor ki, sanki altımdaki zemin eğiliyor gibi hissediyorum. Aşağıya bakıyorum, fayanslara sanki beni bir arada tutacaklarmış gibi, çünkü belirsizlik içinde yaşamak başlı başına bir işkence. Bir sabah uyanıp onun gerçekten gittiğini öğrenip öğrenmeyeceğimi bilmemek...

Drago yaklaştı ve çenemi yukarı kaldırarak göz göze gelmemi sağladı. "Pozitif düşünmeliyiz bebeğim," diye fısıldadı. "Onun için savaş. Evrene sadece iyi düşünceler gider, unutma?"

Yarım yamalak gülüyorum ama gözlerime ulaşmıyor. "Evren, bizi sevip sevmediğine karar vermekte zorlanıyor."

Kocaman eli karnımın üzerine yayılıyor, aynı anda hem sıcak, hem sahiplenici, hem de nazik. "Sanırım düzeliyor," diye fısıldıyor.

Boğazım daralıyor.

Öne eğilip başımı göğsüne yasladım, onun nefesini içime çektim ve o da sanki bir kalkan örüyormuş gibi kollarını etrafıma sardı. "Ona söylemek istiyorum," diye fısıldadım. "Büyükbaba olacağını."

Sesim titriyor, kelimeler takılıyor, sanki evrenin duyup bunu da alıp götürmesinden korkuyorum.

"Beni kurtardığınız için teşekkür etmek istiyorum."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Sanki son zamanlarda yaptığım tek şey, farkında olmadığım duyguları dışa vurmakmış gibi geliyor. Ama panik yükselmiyor. Çünkü yıkılamam. Şimdi değil. Bebeğimiz gücü hak ediyor. Ve biliyorum ki bunu başarabilirim.

Güvendeyim.

Seviliyorum.

Ama Tanrım... Keşke babam uyanırsa.

Bu duruma üzülmeye hakkım var.

Drago'nun dudakları saçlarıma değiyor. "Sonra hastaneye gideriz," diyor sessizce. "Ve uyanmasını bekleriz ki ona söyleyebilesin."

Gözyaşımı siliyor, sanki bana herhangi bir şeyin zarar vermiş olması onu rahatsız ediyormuş gibi.

"Bunu çok isterdim," diye fısıldadım.

Kararlı bir şekilde başını salladı. "O zaman Finn'e içeri girmemize izin verildiğinde bize mesaj atmasını söyleyeceğim. Tamam mı?"

Tekrar başımı salladım, yutkunarak.

Yüzümü inceliyor, bakışları yumuşuyor. "Bebek hakkında başka birine söylemek ister misin?" diye soruyor. "Yoksa ultrasona kadar bekleyelim mi?"

Ağzının kenarı hafifçe kıvrılıyor, sanki bir sır saklıyormuş gibi.

Gözlerim anında kısıldı.

"Drago Korolyov," diye uyarıyorum. "Ne yaptın sen?"

İki eliyle yüzümü kavrayarak kıkırdadı.

"Finn biliyor," diye itiraf ediyor.

Gözümü kırptıyorum.

"Ve o da sizi ultrason muayenesi için randevuya aldı..."

Nefesim kesildi.

"Tarama ne zaman, Drago?" diye sordum, gözlerinin sanki bir darbe bekliyormuş gibi dudaklarıma kaymasından zaten anlamıştım.

"Bugün," diyor nazikçe. "Yaşanan her şeyden sonra... İkinizin de iyi olduğundan emin olmak daha güvenli olur diye düşündüm. Önce Quinn ailesini görmem gerekiyor. Ondan sonra gidebiliriz."

Derin bir nefes veriyorum, göğsümdeki gerginlik yerini daha sıcak bir şeye bırakıyor.

Elbette yaptı. Elbette, konu ben olunca, bebeğimiz olunca, belirsizlik içinde oturamazdı.

Ona oksijen gibi güvence gerekiyor. Ve onu suçlamıyorum. Onunla tartışamam. Özellikle de sevgisi koruma gibi görünüyorsa.

"Bunu ayarladığınız için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başını yana eğdi, şüpheli bir tavırla, sanki bu konuda onunla tartışacağımı bekliyordu.

Ellerimi çıplak göğsünde yukarı doğru gezdirip, avuçlarımda kalp atışını hissettim. "Bebeğimize ve bana bakman asla kötü bir şey olmayacak, Drago," diye fısıldadım. "En iyi yaptığın şey bu ve seni bu yüzden seviyorum."

Gülümsemesi yavaşça kayboluyor. "Güzel," diyor, elini elimi kavrayarak. "Çünkü asla durmayacağım."

Başparmağıyla parmak boğumlarımı okşayarak, sanki bu sözü içime kazıyormuş gibi yapıyor. "Siz ikiniz hayatımdaki en önemli insanlarsınız," diye fısıldıyor. "İkinizi de mutlu ve sağlıklı tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Alnını benimkine yasladı. "Bu bir söz."

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

Drago

Declan'ın oturma odasına girdiğim anda Quinn kardeşlerin hepsi konuşmayı kesti.

Bana güvenmedikleri için değil. Çünkü beni okuyabiliyorlar. Her zaman da okuyabiliyorlardı.

Conan ilk önce geliyor, aradaki mesafeyi kapatıp sanki bunu bin kere yapmış gibi kolunu omzuma atıyor. Sanki doğal bir şeymiş gibi. Sanki buraya aitmişim gibi.

"İyi misin Drago?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Ben öyleyim.

Ve ben değilim.

Mutlu olmak için o kadar çok nedenim var ki, gerçeküstü geliyor. Sanki hayat yıllarca kanlı bir hayatın ardından sonunda bana yumuşak bir şey sunuyor.

Baba olacağım. Lily'ye evlenme teklifi edeceğim. Ama Lev hâlâ uyanmıyor.

Finn bunun normal olduğunu söyledi. Zaman alabileceğini, bazı kişilerin günler, hatta haftalar sürebileceğini belirtti... Ama aynı zamanda başka neler olabileceği ve iyileşmemesi durumunda bunun ne anlama geleceği konusunda da beni uyardı.

Bunu sesli olarak söylememe izin vermiyorum.

Declan'a dönüyorum, zihnimi iyi bir şeye, geleceğe benzeyen bir şeye odaklamaya zorluyorum.

"Lily tekrar bale derslerine başlamak istiyor," diyorum. "Isabella'nın onu tanımasının iyi olabileceğini düşündüm. Belki de Lily'nin bale derslerine tekrar başlayana kadar dikkatini dağıtmasına yardımcı olur."

Başka bir açıklama yapmama gerek yok. Declan hemen anlıyor. Yüz ifadesi yumuşuyor ve bu onda nadir görülen bir durum; gerçekleştiğinde bir anlam ifade ediyor. "Eminim çok isterdi," diyor.

Karşıdaki kanepeye oturuyorum, deri ağırlığım altında gıcırıyor. Oda sıcak, güvenli ve kendime asla sahip olabileceğime inanmadığım bir ev hissi veriyor.

Sonra kolyeyi çıkarıyorum. Anahtarlı madalyonu. Lily'nin boynuna doladığı ölüm fermanını.

Onu zehirliymiş gibi aramızdaki sehpanın üzerine koyuyorum.

"Bunu güvende tut," dedim Declan'a. "Romeo birkaç gün sonra gelip alacak."

Declan'ın kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"

Boynumun arkasını ovuşturup, sanki hâlâ bizi kontrol etmeye çalışıyormuş gibi kolyeye bakıyorum. "Lev'le ne olacağına bağlı olarak... Monaco," diye itiraf ediyorum. "Umarım Lily'nin hayalindeki ev olan evi yeni tamamladım."

Declan'ın bakışları keskinleşiyor.

"Şu anda irtibat kurduğum kişi her şeyi mükemmel hale getirmek için çalışıyor," diye devam ediyorum, sesim daha kısık. "Yani yakında ona sürpriz yapmak istiyorum."

Conan öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, gözleri sanki durumun gerçekliğini tartıyormuş gibi bana dikilmişti.

"Geri döneceksin, değil mi?" diye soruyor.

Başımı bir kez salladım. "Bu sefer evet," dedim. "Ama tam onay aldıktan sonra oraya taşınacağız ve..."

Ve Lev uyanıyor. Ve onun hayatta olduğunu biliyorum. Ve Lily'nin babasını gömmesine gerek kalmıyor.

Cümleyi tamamlamıyorum.

Odanın diğer ucunda, Finn'in gözleri hafifçe kısılıyor. "Demek Decadence'tan ayrılıyorsunuz?" diye soruyor, sesi sakın ama altında bir şeyler gizli.

Kusura bakmayın.

Anlamak.

Vedanın ağırlığı.

“Zamanı geldi,” diyorum kısaca. “Hayatımı yaşamaya başlamam gerekiyor.” Çenem kısa bir an kasılıyor. “Burada ne kadar eğlenceli olsa da... Artık buradan ayrılıp Lily'ye her gün arkasına bakmak zorunda kalmayacağı bir gelecek vermenin zamanı geldi.”

Hepsi başlarını sallıyor. Çünkü anlıyorlar. Onlar için bu bir seçim değil. Kanlarına işlemiş, kemiklerine işlemiş bir şey. İmparatorluklarının, görevlerinin bir parçası.

Peki ya ben?

İmparatorluğumun her yöne uzanan dalları var: işletmeler, kara para aklama, siber saldırılar, benden daha uzun süre varlığını sürdürecekt kadar derine gömülmüş ağlar.

Hayatım boyunca rahat edeceğim. Savaşmaya devam etmeme gerek yok. Sadece nefes almayı hatırlayacak kadar bir yere ait olmaya ihtiyacım vardı.

"Şey," diyor Declan arkasına yaslanarak. "Gittiğinde sana bir veda partisi vermemiz gerek."

Ağzımdan sessizce bir kahkaha kaçtı.

Saate bakıyorum.

Lily şu anda Hallie ve Bella ile birlikte, onlara bebekten bahsediyor. Ona kız çocuğu zamanı vermek istedim. Ona şefkat göstermek istedim.

“Sanki ortadan kaybolacakmışım gibi değil,” diyorum. “Geri döneceğiz. Her zaman gelip bizimle kalabilirsiniz. Sadece özel jetleri kullanın.” Gözlerimi iki yana çeviriyorum, sesim daha da kararlı bir tona bürünüyor. “Ve Enzo'ya, bundan sonra ne olursa olsun bana ihtiyacı olursa hazır olacağıma dair söz verdim bile.”

Bu, odadaki atmosferi anında değiştirir.

Sanki biri bütün sıcaklığı çekip yerine çelik koymuş gibi. Çünkü hepimiz gerçeği biliyoruz. Bu savaşı kazandık. Ama asıl savaş henüz bitmedi ve Enzo, daha önce kimsenin görmediği bir şeyi ateşlemek üzere.

Zorlukla yutkundum, sonra doğruldum. "Siz benim için kardeş gibisiniz," dedim onlara, sesim istediğimden daha boğuktu. "Hiç ailem olmadı."

Bu sözler göğsümü sıkıştırıyor. "Bu yüzden teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığınız için. Beni buraya getirdiğiniz için. Yanınızda savaşmama izin verdiğiniz ve bana güvendiğiniz için."

Conan, sanki onu şahsen incitmişim gibi parmağını bana doğru uzattı. "Yapma," diye uyardı. "Ağlayabilirim."

Sırıttım.

"Burada ağlayabilirsin, Con," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim. "Sadece kafesin içinde ağlama."

Oda kahkahalarla çalkalanıyor.

Conan alaycı bir şekilde başını salladı. "Hey," dedi, gülümsemesi yüzüne geri gelmişti. "Bana borçlusun."

"Unutmadım," diye yanıtladım arkama yaslanarak. "Sadece ne zaman olduğunu söyle. Seninle dövüşürüm."

Ve işte böylece...

Hep özlediğim o aile ortamına geri dönüyoruz.

"Viski için henüz çok mu erken?" diye araya giriyor Finn.

Omuz silktim. "Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

Kardeşlerim. Kan bağıyla değil. Ama yine de kalbime kazınmışlar.

Tıpkı Charlotte ve Isabella'nın yıllar önce yaptığı gibi. Tıpkı Lily'nin yaptığı gibi.

Ve hayatımda ilk defa...

Bir yerden ayrılıyorum, kaçmak zorunda olduğum için değil, sonunda yaşamak için anlamlı bir şeye sahip olduğum için.

DOKSAN İKİNCİ BÖLÜM

Zambak

Elimde tuttuğum tarama fotoğrafı o kadar sıkı katlanmış ki buruşmaya başlıyor. Şu an neredeyse hiçbir şey ifade etmiyor.

Küçücük bir nokta. Henüz gerçek gibi gelmeyen bir vaat. Ama benim. Bizim.

Hastane koridorunda yürürken parmaklarım titriyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki boğazımdan çıkmaya çalışıyor gibi hissediyorum. Her yerde antiseptik kokusu var, keskin, temiz ve bu kadar dağınık bir yer için yanlış bir koku.

Drago hemen arkamda. Sırtımda sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Eğer bir hata yaparsam, yere düşmeden önce beni yakalayacak kadar yakın.

Eli sürekli belime yakın duruyor, sanki dünyanın beni tekrar almayacağına güvenmiyor. Sanki eğer alırsa kendisinin yıkılmayacağına güvenmiyor.

Arkama dönüp baktığımda, yüzü sert bir kontrol ifadesiyle gerilmiş ama kenarları çatlaklarla dolu bir şekilde, hemen gözlerime bakıyor.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Tamam" kelimesinin ne anlama geldiğinden artık emin olmasam da başımı sallıyorum. "Deniyorum..." diye fısıldıyorum.

Elini bana dolayarak parmaklarımızı birbirine kenetledi ve bir kez sıktı. Sessizce, "Seni yakaladım," dedi.

Babamın odasının önünde duruyoruz. Son bir haftadır her gün göğsümde hasta bir umutla ve gözlerime hiç ulaşmayan bir gülümsemeyle girdiğim oda burası.

Hemşireler artık bizi tanıyor. Drago kapıda bekçi köpeği gibi durduğunda bile dönüp bakmıyorlar.

Sapına bakıyorum.

Avucum nemli.

Fotoğraf elimde kaldığı için sıcak.

"Sadece nefes al," diye mırıldandı Drago arkamdan, dudakları başımın yanına değerek. "Ben buradayım."

Boğazım düğümlenmiş bir şekilde tekrar başımı salladım. Sonra kapıyı iterek açtım.

Ve bir an için beynim gördüklerimi işlemeyi reddetti.

Çünkü babam hareketsiz değil. Babam, tüplerin ve makinelerin altında gri ve sessiz değil. Babamın gözleri açık. Donuk değil. Boş değil. Açık ve canlı.

Vücudum buz kesiyor. Sonra içimdeki her şey birden çöküyor.

"Baba..." diye fısıldadım. Kelime neredeyse duyulmazdı. Daha çok bir dua gibiydi.

Bakışları benimkine kilitlendi.

Ve yüzündeki değişimi izliyorum, gözlerinin etrafındaki hafif gerginliği, sanki uyanmak acı veriyormuş gibi. Sanki hayatta kalmak acı veriyormuş gibi. Sanki şu anda bile savaşıyormuş gibi.

"Lily..." diye hırıltılı bir sesle konuştu. Sesi mahvolmuştu. Ama bu onun sesiydi.

Bu onun malı.

Fotoğraf elimde kayıp gidiyor. Dizlerim titriyor.

Yüzümden gözyaşları sel gibi akana ve göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyor ki nefes alamıyorsam, ağladığımın farkına bile varmıyorum.

Öne doğru sendeledim. "Baba, aman Tanrım—" diye kekeledim. "Aman Tanrım, uyandın..."

Eli yatakta seğiriyor, sanki hareket etmek tüm gücünü tüketiyor.

Onu anında kaptım ve göğsüme bastırdım. Sanki bırakırsam tekrar kaybolacakmış gibi sıkıca tutuyordum. "Geri döndün," diye hıçkırdım. "Bana geri döndün."

Boğazı acıyormuş gibi kasılarak yutkunuyor. "Ben... denedim..." diye zar zor söyleyebiliyor, sesi titriyor. "Senin için."

Kalbim paramparça oldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, alnımı onun parmak boğumlarına bastırarak.

Yüzüne bakabilmek için biraz geri çekildim. Daha yaşlı görünüyordu. Daha yumuşak. Daha insancıl. Ve onu böyle görebilmem için kan ve savaşın gerekmiş olmasına nefret ediyorum.

Tarama fotoğrafını kaldırırken elim titriyor. "Sana söylemiştim," diye fısıldıyorum. "Sana uyanman gerektiğini söylemiştim..."

Lev'in kaşları çatıldı, kafası karıştı. "Ne..." diye hırıltılı bir sesle sordu. "Bu ne?"

Kahkaha attım. "Hamileyim," diye ağzımdan kaçırdım. "Hamileyim baba."

Kelimeler, fırtına bulutunun arasından süzülen güneş ışığı gibi havada asılı kaldı. Bir an için babam, beyni olayları kavrayamıyormuş gibi bana bakakaldı. Sonra gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açtığında gözlerinde bir yıkım vardı.

Acıdan ya da korkudan değil. Başka bir şey. Daha yumuşak bir şey.

"Bir bebek," diye fısıldadı, kelimeyi söylerken sesi titredi.

Başımı telaşla sallıyorum.

"Evet," diye hıçkırarak söylüyorum. "Bir bebek. Torununuz."

Parmakları benimkileri sıkıca kavradı, güçsüz ama hissedilir bir şekilde.

Ve bana tekrar baktığında, yorgunluğuna rağmen bakışları sertti. "Şimdi güvende misin?" diye hırıltılı bir sesle sordu. "İyi misin?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken zorla bir kahkaha attım. "Evet," dedim ona. "Çünkü o burada."

Arkama baktım, Drago hâlâ kapı eşiğindeydi.

Donakalmış. Sanki biraz daha yaklaşırsa o anın paramparça olacağından korkuyor.

Çenesi o kadar sıkı kenetlenmiş ki dişleri kırılabilir. Gözlerinin kenarları kızarmış, parıldıyor... sanki gerçekten dağılıp gidecekmiş gibi görünüyor.

Lev'in bakışları ona kayar. Ve değişir. Sanki içindeki bir şey oğlunu anında tanır.

Drago sonunda hareket ediyor.

Bir adım. Sonra bir adım daha.

Yatağın ayak ucunda durdu, gözlerini Lev'e dikti, sanki onun gerçek olup olmadığından emin olmak istiyormuş gibi. Sesi alçak ve bitkin çıktı.

"Uyanıksın," dedi kısaca.

Lev uzun bir süre ona baktı, sonra dudaklarının kenarı seğirdi.

Zar zor. Ama orada.

Lev, hırıltılı ama yine de ona özgü bir sesle, "Oğlum," diye fısıldadı, "kızımı hamile mi bıraktın?"

Donakaldım.

Sonra kahkaham öyle şiddetli bir şekilde patladı ki hıçkırığa dönüştü ve makinelerle, travmalarla ve mucizelerle dolu bu steril odada çıkan ses gülünç geldi.

Drago'nun yüzünde çatlaklar oluşuyor.

Önce şok... sonra bir tren gibi çarparak rahatlama hissetti. Kırık, nefes nefese bir kahkaha göğsünden çıktı ve gözleri o kadar hızlı donuklaştı ki, içim parçalandı.

"Evet," diye itiraf ediyor boğuk bir sesle. "Yaptım."

Lev'in gözleri kısılıyor, sanki öfkeyle bakmaya çalışıyormuş gibi, ama çok güçsüz ve çok canlı olduğu için bakışları tam isabet etmiyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor Lev, hem bu düşünceden rahatsız olmuş hem de aynı anda gurur duymuş bir şekilde.

Drago daha da yaklaşıyor. "Beni bir daha böyle korkutamazsın," diyor. "Beni duyuyor musun?"

Lev yavaşça göz kırpmıyor.

Drago'nun çenesi titriyor ve yemin ederim ki ağlamak üzere. "Benim yerimde kan kaybından ölüp, bana gerçek bir veda etmeden gidemezsin," diye devam ediyor Drago.

Lev öksürerek yüzünü buruşturdu ve ben anında gerildim, ama eli hâlâ elimde kenetlenmiş halde kaldı.

O burada. Hâlâ burada.

Lev, verebileceği tek özür buymuş gibi hırıltılı bir sesle, "Hâlâ hayattayım," diye mırıldandı.

Drago, acıdan kaynaklanıyormuş gibi titrek bir nefes verdi. "Evet, ölmeyecek kadar inatçısın."

Lev'in bakışları babasınıninkine kilitlenmiş, şakalar yerini ham bir şeye bırakmıştı. "Onu güvende tuttun," dedi babası, sesi kısık bir şekilde.

Drago gözleri parlayarak bir kez başını salladı. "Denemeye çalıştım."

Lev'in kaşları çatıldı, sanki bu söz onu incitmiş gibiydi. "Denemedim," diye düzeltti. "Denedim. Beni gururlandırdın evlat."

Drago yutkunarak zorlukla nefes aldı. Gözleri bir anlığına bana kaydı ve o bakışta öyle bir anlam vardı ki neredeyse dizlerimin üstüne çöktüm. Sonra

babama döndü, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Sana söyledim, onu seviyorum," dedi.

Gösteriş yok. Ego yok. Sadece gerçek.

Baba uzun bir süre ona baktı. Sonra derin bir nefes verdi. "İyi," diye mırıldandı baba. "Çünkü o sevgiyi hak ediyor."

Boğazım tıkanıyor.

Drago tekrar başını salladı ve bu sefer sözler, sanki kemiklerine kazınmış bir yemin gibi ağzından döküldü. "Ona her şeyimi vereceğim," diye fısıldadı. "Yemin ederim."

Babamın gözleri, sanki kutsal bir şeymiş gibi elimdeki ultrason fotoğrafına kayıyor. "Bir dede," diye mırıldanıyor yine, sesi titreyerek.

"Evet, dedushka." diye hıçkırarak eğildim ve yanağından nazikçe öptüm. Gözleri kapandı ve tek bir gözyaşı yüzünün kenarından aşağı süzüldü.

Dünyanın en kıymetli şeyiymiş gibi baş parmağımla yakalıyorum.

Drago bir adım daha ileri atıyor, artık babası yeterince güçlü olsa ona yetişebilecek kadar yaklaştı.

Sesi yine kabardı, yarı şaka, yarı kırık bir samimiyet. "Ve çocuk büyüdüğünde," diye mırıldandı Drago, gözlerini kırıştırtarak, "onlara da sana 'yaşlı adam' demeyi öğreteceğim. Yoksa Rusça mı demeyi öğreteyim? Ded."

Lev'in ağzı seğirdi. Bu sefer gerçek bir gülümseme. "Onlara Rusça öğretsen iyi olur," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Küçük yaşta başlasalar iyi olur. Yoksa kısa sürede peşlerinden koşmaya başlarım."

Drago, kahkaha ile hıçkırma arasında bir ses çıkarıyor ve kendini toplamaya çalışıyormuş gibi bir an başını öne eğiyor. Sonra tekrar yukarı bakıyor, gözleri parıldayan, ışıldayan ve saklamayı bilmediği bir sevgiyle dolu.

Drago, sesi titreyerek, "Duydun mu?" dedi. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Şimdi değil. Ona ihtiyacı varken değil. Bize ihtiyacın varken değil."

Lev'in bakışları yumuşar ve ilk defa... huzurlu görünür. Acı dindiği için değil. Ama geri döndüğünü bildiği için. Bana geri döndü. Drago'ya geri döndü. Gelecek gibi hissettiren bir şeye geri döndü.

Ve bir an için... Sadece biz varız.

Sadece diğer tarafa geçmenin kırılğan mucizesi. Yıllardır kendimi güvende hissetmiyorum. Yıllardır gerçek sevgiyi hissetmiyorum.

Ve Şimdi, ihtiyaç duyabileceğim her Şeye bu odada sahibim. Ve bunu asla kaybetmeyi reddediyorum.

DOKSAN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Drago

Şarkı - Hayalet, Uyku Jetonu.

İki hafta sonra...

Kapı çerçevesine yaslanıp, aynanın önünde bale hareketleri yaparken yüzündeki konsantrasyonu izliyorum. Ve aman Tanrım... o siyah tulum, kusursuz kalçalarından başka bir yere bakmayı imkansız hale getiriyor.

Beni dikkatlice baktığımı fark etmeli, çünkü bir sonraki hamlesi beni sinirlendirmek olacak.

Bir eli barın üzerinde. Sonra da sanki bilerek dikkatimi çekmek istercesine öne eğiliyor.

Kapıyı daha sıkı kavradım, çenem kasıldı; o da zahmetsiz bir kontrolle tekrar ayağa kalktı, parmak uçlarında yeni bir pozisyona geçti. Bir kolu başının üzerinde, bileği yumuşak, parmakları zarif.

Hareket halindeki zarafet. Sessizlikteki güç.

Geçmişte, çeşitli mekanlarda, gölgelerin arasında gizlenmiş halde, dans ederken onu izledim; sahnede her zaman olması gerektiği gibi parıldamasını seyrettim.

Ama bu...

Bu farklı.

Şimdi onu bu şekilde, dokunma mesafesinde deneyimleyebiliyorum. Saklanmaya gerek yok. Takıntılı olmadığımı iddia etmeye gerek yok. Onun,

başkasına ait olabileceğini bile bilmediğim parçalarımı ele geçirdiğini inkar etmeye gerek yok.

Bugün onun burada, spor salonunda antrenman yaptığı üçüncü günü.

Kendini yeniden seçtiği üçüncü gün.

Ve onunla gurur duyuyorum.

Odaya girerken sessizce, "Çok güzel," diyorum.

Dudaklarında, sanki benim pes etmemi bekliyormuş gibi, anlamlı bir sırıtış beliriyor. Sonra da dönüyor, sanki ağırlıksızmış gibi görünmesini sağlayan gösterişli bir dönüş yapıyor. Sadece teninin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştığımda dans etmeyi bırakıyor.

Arkasından yaklaştım, iki yanındaki tahta bara tutundum, ona dokunmadan onu kafese aldım... henüz. Gözleri aynada benimkilerle buluştu, kirpikleri hafifçe kapalı, dudakları yumuşak, vücudu hâlâ sanki bilerek kendini dengede tutuyormuş gibi dimdik duruyordu.

Üzerimde.

"Dur mu dedim?" diye fısıldadım çıplak omzuna.

Nefesi kesildi. "H-hayır, efendim."

Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve topuzunu dikkatlice gevşettim.

Sarı bukleler sırtından aşağı dökülüyor. Bir anda dansçıdan çok, benim felaketim olmaya aday biri gibi görünüyor.

"Benim için dans et, bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Bana doğru döndü. Gözleri, artık sahip olmadığını iddia etmeye çalıştığı o ateşle gözlerimi aradı. Sonra dudağını ısırdı. "Derler ki, dinleyicilerinizi çıplak hayal etmek yardımcı olur," diye duraksadı, sesi tehdit dolu bir tonda. "Bu teoriyi gerçek hayatta test etmek istiyorum."

Göğsüm sıkışıyor.

Kahretsin.

Parmakları siyah tişörtümün etek ucuyla oynuyor ve ben de ona yardım ederek tişörtü başımdan geçiriyorum. Sonra ayakkabılarımı. Pantolonumu. Parça parça, sanki şimdi gösterinin yıldızı benmişim gibi beni izliyor.

Bakışları gözlerime kaydı.

"Tamamen çıplak ol, Drago," diyor, sanki bir meydan okumaymış gibi.

Hafifçe kıkırdadım ve boxer şortumu aşağı doğru indirdim.

"Gösterinin bitmesini bekle bakalım, sevgilim," diye mırıldandım, dudaklarım tam orada, nefesini kesecek kadar yakına gelene kadar eğildim. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Sonra geri çekildim. Çok uzak

değil – asla çok uzak değil – ama ona alan bırakacak kadar. Buraya gelme amacını gerçekleştirmesine izin verecek kadar. Kendini yeniden bulmasına.

Bakışları bir an daha gözlerime kilitlendi, sanki beni izlediğimden emin olmak istiyormuş gibi. Sanki beni görmemi, gerçekten görmemi istiyormuş gibi.

Sonra aynaya geri döner. Bale barına geri döner. Nefesine geri döner. Annesi gibi canavarların ve erkeklerin onu yeniden yazmaya çalışmasından çok önce var olan Lily versiyonuna geri döner.

Köşedeki hoparlörden hafif bir müzik sesi geliyor. Göğsümü acıtacak kadar hafif bir ses.

Elini tahtaya doğru kaydırıyor ve yeniden başlıyor. Dizleri bükülüyor, omurgası uzun kalıyor; çenesi kalkık, omuzları ise sanki düşürmeyi reddettiği bir taç taşıyormuş gibi aşağıda.

Bacaklarının çizgisini izliyorum. Zahmetsiz gibi görünen o zarafet, aslında hiç de öyle olmadığını bilmeme rağmen. Her güzel şeyin bir bedeli olduğunu biliyorum. Ve o, bedelini kanıyla ödedi.

Bacağını arkaya doğru uzatıp parmak uçlarına yükseliyor, baldırı geriliyor, ayak bileği sabit kalıyor. Serbest kolu kalkıyor, bileği yumuşak, parmakları zarif; hareketi o kadar hassas ki, dokunma isteğiyle parmaklarım titriyor.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Henüz değil.

Çünkü bunu benim için yapmıyor.

Bunu kendisi için yapıyor.

Ve bunu ondan çalmaya asla kalkışmam.

Aynada yine göz göze geliyoruz. Sessiz bir hal hatır sorma. Ya da belki de sessiz bir meydan okuma.

Utanmadan, bakışlarımı yavaşça üzerinde gezdirdim. O benim. Ama daha da önemlisi... o onun. Boğazım düğümlendi, yutkundum. "Aferin kızım. Devam et," diye mırıldandım, sesim istediğimden daha boğuktu.

Ağzı, bunu duymaktan hoşlandığını gösteren bir şekilde kıvrılıyor. Tendu pozisyonuna geçiyor, ayak parmakları yerde iz bırakıyor, sanki eskiden kim olduğuyla şimdi kim olacağı arasında bir çizgi çekiormuş gibi. Sonra daha yavaş ve kontrollü bir şekilde dönüyor ve kendi etrafında dönmeye başlıyor.

Sonra daha hızlı.

Saçları arkasında savruluyor. Bu, eskiden beni mahvedecek türden bir manzaraydı. Şimdi ise... beni tamamlıyor.

Hareketlerini keskin bir duruşla, sığ bir nefesle, kızarmış yanaklarla, parıldayan gözlerle tamamlıyor. Ve bir an bile bakışlarını kaçırmıyor. Sanki izlenmekten utanmıyormuş gibi. Sanki son birkaç günde bir şeyler öğrenmiş gibi.

Görölmek, ele geçirilmek anlamına gelmez. İstenmek, sahiplenilmek anlamına gelmez.

Bir adım daha yaklaşıyorum, ellerim yanlarımda rahat bir şekilde duruyor, oysa içimdeki her şey onu kollarıma çekmek için çığlık atıyor.

"Onu geri alıyorsun," diyorum sessizce.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Ateşin," diye fısıldıyorum. "Bedenin. Gücün."

Boğazı titriyor ve bir an için sanki kırılacaktı gibi görünüyor.

Sonra çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır," diye düzeltti usulca. "Onu hiç kaybetmedim. Sadece... gömdüm."

Göğsüm o kadar sıkıştı ki neredeyse acıdı. "Evet," diye mırıldandım. "Ve şimdi haline bak."

Dudakları aralandı, gözleri sanki beni mahvetmeye cesaretlendiriyormuş gibi parlıyordu. Ellerim yanlarından aşağı kaydı, kalçalarında durdu, bakışlarım gözleri ve dudakları arasında gidip geldi.

"Öp beni, Drago," diye fısıldadı.

İçimden kısık bir hırıltı koptu ve dudaklarım onun dudaklarına yapıştı. Sahiplenici. Açgözlü. Parmaklarım saçlarının arasına girdi ve onu bale barına doğru iterek, tam istediğim yerdeymiş gibi orada sabitledim.

Uyluğum bacaklarını aralıyor ve elim karnından aşağı kayarak tulumunu yana itiyor.

Beklemem.

Tek bir yumuşak hareketle iki parmak içine giriyor.

Dudaklarıma doğru inliyor, sırtı geriliyor, vücudu titriyor; sanki spor salonuna girdiğim andan beri buna hazırды.

Başımı eğip boynunu ısırdım, acımasızca bir iddia. "Kahretsin," diye inledim, ıslaklığının sesi odayı doldurdu, sanki bütün yer dinliyormuş gibi duvarlardan yankılandı. "Bu çok ateşli."

"Daha," diye hıçkırarak sordu. "Lütfen, efendim."

Onu aynaya doğru çeviriyorum ve elleri barı kavrayana kadar aşağı doğru yönlendiriyorum.

Avucum başının arkasında yukarı doğru kayıyor ve saçlarını kökünden kavrayıp, yansımadan bana bakmasını sağlayacak kadar çekiyorum.

Yanakları kızarmış. Gözleri fal taşı gibi açılmış. Dudakları aralanmış, çoktan harap olmuş durumda.

"Çok güzelsin," dedim ona, sesim boğuktu. "O kadar güzelsin ki, bebeğim."

Tulumunun altındaki çıtçıtları açarak kendime daha rahat bir erişim sağladım ve onu istediğim pozisyona getirmek için geri çekildim. "Kıçını buraya getir," diye emrettim, yanağına bir kez dokunarak.

Uysalca ayaklarını sürüyerek, mükemmel bir pozisyona geçerek, ellerini sanki bunun için yaratılmış gibi bale barına yerleştirdi. Ne yapması gerektiğini söylenmesinden hoşlanıyormuş gibi sırtıyor. Sanki bana güvenip kendini serbest bırakacak kadar bana inanıyor gibi.

Saçlarını kavrayıp başını kaldırıyorum, gözlerini aynaya dikeyyorum. "İzle, küçük kızım," diye fısıldıyorum, ağzım kulağına çok yakın. "Benim gördüklerimi senin de görmeni istiyorum."

Nefesi kesik kesik geliyor.

"Benim için kendini parçalara ayırdığında ne kadar güzelsin." Bir çekişme daha. "Benim için ne kadar mükemmelsin."

Dudaklarım tenine değiyor, omzuna yavaş bir öpücük konduruyorum. "Benimsin."

Girişine doğru pozisyon aldığım anda keskin bir nefes aldı, gözleri yansımada benimkine kayd, sanki sessizce onu yok edip etmeyeceğimi soruyordu.

Sadece ucunu içeri itip duruyorum. Vücudu irkiliyor ve ağzı açılıyor.

Bir kez başımı salladım. "Beni değil," diye hatırlattım ona. "Seni."

Kendini odaklanmaya zorladıkça göğsü kabarıyor. Kendi bakışlarını üzerinde tutmaya, anda kalmaya çalışıyor.

Ve öyle de yapıyor.

"Harika bir kız."

Tek bir sert hamleyle tam içine giriyorum ve o kırık ama mükemmel bir çılgılık atıyor.

"Drago—"

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Boğazındaki her atışı, uyluklarındaki her titremeyi, almaya çalıştığı her nefesi izliyorum. Nasıl paramparça olduğunu ve benim onu yeniden bir araya getirmeme izin verdiğini. Bana dokunmadan bile nasıl bana sahip olduğunu.

İki elimle kalçalarını kavrayıp, bacaklarını aralayarak, daha derine, önce daha yavaş hareket ederken onu sabit tutuyorum. Yavaşça ilerleyerek, her santimini hissetmesini sağlıyorum. Sonra daha sert. Uzun, amansız vuruşlar ciğerlerinden havayı kesiyor ve parmaklarının bale barına kenetlenmesine neden oluyor.

Gözleri donuklaştı. Vücudu titredi. "Ben... ben..." diye ağladı.

Kirpikleri titreyerek kapanıyor, başını öne eğiyor ve ben de kalçasına hafifçe vuruyorum. Canını yakacak kadar, onu kendime getirecek kadar.

"Ancak izlersen gelebilirsin," diye mırıldanıyorum. "Kurallar böyle, bebeğim."

Başımı yana eğip, sanki kaçmaya cesaret etsin diye aynada onun gözlerine bakıyorum. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Başını salladı, çaresizce, nefes nefese. "Evet, evet."

"İyi."

Üzerine eğildim, ağzımı kulağına dayadım, sesim alçalırken elimi boğazına doladım, onun için yeterince sıktım. "Sertçe boşal bebeğim." Daha derine ittim. "Hissetmeme izin ver."

Parmakları bale barının etrafında bembeyaz olmuş. Gözleri aynaya, bana, kendine kilitlenmiş, nasıl kırıldığını, benim onu nasıl parçalara ayırdığımı, sanki tapınma gibi izliyor.

Ve sonra o geliyor.

Şiddetle.

Bütün vücudu kasılarak çığlık atıyor, titriyor, sıkı, kusursuz vajinası beni sanki kendisiyle birlikte suyun altına çekmeye çalışıyormuş gibi sıkıca kavıyor.

Çok uzun sürmüyor. Onunla birlikte kontrolümü kaybediyorum, derine iniyorum, boşalırken boğazını tutuyorum, nefesim boynuna çarpıyor, ona tüm benliğimi veriyorum.

Bugüne kadar olduğum her şey. Ona verdiğim her söz.

Sonunda hareketsiz kaldığımda, onu orada tutuyorum. Dudaklarım tenine yapışmış, gözlerim aynada hâlâ onun gözlerinde.

Onun nefes alışını izlemek. Onun hayatta kalışını izlemek. Onun ışıldamasını izlemek.

Sanki o her zaman benim olmaya yazılmıştı.

"Nasıl geçti, bebeğim?" diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve bu dünyanın en güzel manzarası. "Etkileyici."

Omuzunun kızarmış derisine hafifçe dokunuyorum, ellerim hâlâ kalçalarında sabit duruyor, sanki onu henüz bırakıp gitmeye hazır değilim.

"Benim iyi kızım, değil mi?"

Başını sallıyor ve beni kızdırmak için dudağını ısırıyor.

Dikkatlice ondan uzaklaşıp yüzünü bana çevirdim. Nefes almaya, duraklamaya ihtiyacı olacağını bekliyordum—

Ama o hiç duraksamıyor. Dudakları benimkine yapışmış durumda. Beni sahipleniyor ve ben de ondan ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum.

"Yine mi?" diye sordum dudaklarına doğru.

"Lütfen efendim," diye fısıldadı, kirpiklerini kırıştırarak.

Bunu asla reddetmezdim.

Onu kollarımın arasına alıyorum. İçgüdüsel olarak bana sarılıyor, bacaklarını sıkıca etrafıma doluyor. Dizlerimin üzerine çöküp onu arkamdaki mindere yatırıyorum, kolayca yerleştiriyorum. Kalçaları kalkık, bacakları omuzlarımın üzerinden kayıyor, sanki bunun için yaratılmış gibi. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi.

"Bak bakalım bacaklarını ne kadar açabiliyorsun, lastochka," diye alay ediyorum, gözlerim karanlık.

Onun bacaklarını tamamen açarak esnediğini gördüm. Kendini ne kadar zorlayabileceğini gördüm.

Kirpikleri titriyor. Bacaklarını düz tutuyor, parmak uçlarını sivriyor ve o dansçı kontrolüyle bacaklarını olabildiğince geriye doğru açıyor; bu da beni çıldırtıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, çünkü ancak bunu söyleyebiliyorum.

Başımı eğerek, dilimi yavaşça üzerinde gezdirdim, bu sefer hakkıyla tadına baktım. Acele etmeden, özen göstererek.

Ellerim kalçalarını kavrayıp onu açık tutuyor, yumuşak dokunuşlarla yalayarak, zaten hassas olduğu, benim için kırılmaya hazır olduğu yerlerde daireler çizerek onu sabitliyorum.

"İşte bu," diye mırıldandım, sesim saf bir açlıkla doluydu. "Seni temizleyeyim."

Sonra onu ağızdan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyip bitiriyorum. Ağızım onun üzerinde kalıyor, her vuruşta onu daha da yukarı çekiyorum, ta ki nefesi kesilene, elleri mindere yumruk olana kadar.

Bacaklarını indirmeye çalışıyor, bedeni merhamet dileniyor.

Ama ona izin vermiyorum. "Boşalana kadar sakın bacaklarını kıpırdatma bebeğim," diye uyarıyorum. "Bana verene kadar asla."

Nefesi kesiliyor, çaresiz bir ses ağzından kaçıyor ve kendini tutuyor.

O bunun için mücadele ediyor.

Daha da şiddetli titriyor ve bu beni çıldırtıyor; vücudu ellerimde çözülüyor, onu tam sınırda tutuyorum, onu kışkırtıp alıyorum ve ona tapıyorum, ta ki düşünemez, nefes alamaz, hissetmekten başka hiçbir şey yapamaz hale gelene kadar.

Bugün kendi benliğinin bir parçasını buldu. Ve bunun farkında bile değil...

O beni ne kadar tamamlıyor.

DOKSAN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zambak

Şarkı - Yağmur, Uyku Jetonu
Üç Hafta Sonra...

“Drago! Ne yapıyorsun?” diye sesleniyorum, önümüzde bir yerlerde dalgaların çarpma sesini duyarken gülüyorum. Hava ılık ve tuzlu, güneş tenime sanki henüz hak ettiğimi bilmediğim bir nimet gibi vuruyor.

Drago'nun kocaman elleri gözlerimi yine kapattığı için hiçbir şey göremiyorum.

Buraya gelirken arabada gözlerimi bile bağladı, sanki bir tür rehineymişim gibi—hem de çok iyi bakılan bir rehineymişim gibi. Şimdi yatak odasında göz bağlama ve güvenli bir kelime kullanma pratiği yaptığımız için kendimi yeterince güvende hissediyorum. Bu yüzden artık bu sürpriz için gözümü bağlayabilirim ve tamamen tetiklenmeyeceğim.

"Birkaç adım daha, lastochka," diye fısıldıyor kulağıma, sesi o kadar yakın ki tüylerim diken diken oluyor.

Heyecanım tenimde vızıldarken, dikkatlice öne doğru ilerliyorum. Monaco'da olduğumu biliyorum. Evet, biliyorum. Ama sadece dört günlük kıyafet paketlediğimi de biliyorum, yani bu kalıcı bir tatil değil.

“Drago, yemin ederim ki, eğer beni yasa dışı bir yere götürdüysen—”

Kıkırdar. "Ve açın." Elleri kalkar.

Gözlerim ışıkla doldu ve ağzım açık kaldı.

Önümde sonsuzluk havuzu uzanıyor, cam gibi pürüzsüz ve mükemmel, denizin kendisi içine dökülüyormuş gibi ufukla bütünleşiyor. Ötesinde kilometrelerce uzanan masmavi sular. Gökyüzü o kadar parlak ki neredeyse göz kamaştırıyor.

Yavaşça dönüyorum, dönüp duruyorum, her şeyi algılamaya çalışıyorum—

Ve sonra onu görüyorum. Bir ev değil. Bir malikâne.

Gürcü tarzı sütunlar. Krem rengi taş. Film sahnelerinden fırlamış gibi manzaraya bakan balkonlar. Tüm arazi ağaçlarla çevrili, dünyadan gizlenmiş, sanki bizi bekliyormuş gibi.

Göğsüm sıkışıyor.

Konuşamıyorum bile.

Bu çok fazla. Çok güzel. Çok... biz.

"Bu..." diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Drago yanıma geliyor, sanki dile getiremediğim her düşüncemi okuyormuş gibi yüzümü izliyor.

"Burası çok güzel," diye fısıldadım sonunda, gözlerimi hızla kırıştırarak. "Tam da hayal ettiğim türden bir yer. Sessiz ama göz alıcı. Sanki burada gerçekten nefes alabiliyoruz."

Eve, havuza, denize doğru bakıyorum.

"Ve hâlâ ailemizi büyütmek için mükemmel bir ev," diye ekliyorum, sonra da saçmaladığım için titrek bir kahkaha atıyorum. "Gerçi... bu düşündüğümünden çok daha büyük."

Drago'nun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Tanrım, ne kadar gururlu görünüyor.

Kalbim hızla çarpıyormuş gibi yapmamaya çalışarak ona döndüm. "Sanırım bütün arkadaşlarımızı ve ailemizi davet edebiliriz," dedim, ağlamak üzere değilmişim gibi gözümün kenarını silerek. "Hepimizi."

Gülmüyor. Sadece beni inceliyor, sanki gerçekten ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor.

"Böyle bir yerde yaşamaktan mutlu olur muydunuz?" diye soruyor sessizce. "Burada, Monako'da?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Kesinlikle," dedim tereddüt etmeden. "Yeter ki sen yanımda ol, Drago."

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi, sanki sözler beklediğinden daha çok etkilenmiş gibiydi. Sanki hâlâ elleriyle yapabildiklerinden daha fazlası için istenmeye alışamamıştı.

Dudaklarını ısırđı ve bir adım daha yaklaşıp ellerimi tuttu. "Burası bizim."

Kıkırdadım çünkü bunu söyleyeceğini tahmin ediyordum. Ve Enzo milyonları hesabıma yatırdığından beri tek bir dolar bile hesabımdan çıkmadı.

"Drago," diye nefes nefese kaldım, ona en iyi sahte azarlama bakışını atarak. "Bu çok yaramazca bir davranış."

Gözleri eğlenceyle karardı.

"Ya hayır dersem?"

Parmakları yanağımda nazik ama sahiplenici bir şekilde geziniyor. Sanki kendini tutamıyormuş gibi. "Risk aldım," diye mırıldanıyor. "Seni neyin gülümseteceğini bildiğime inandım."

Göz kırptı. "Ve doğru bildim."

Gölüşüm hafif, inanmazlıkla dolu. "Tabii ki yaptın."

Eğildi, dudakları benimkilerin üzerinde durdu, nefesi ağzımda sıcak bir şekilde esti.

"İçeride neler yaptığımı görmek ister misiniz?" diye soruyor.

Gözlerimi kırptıyorum. "Ne yaptın? Nasıl?"

Hâlâ onu sorguladığıma inanamıyormuş gibi kıkırdıyor. "şahsen ben değil," diye düzeltiyor. "Benim ayarladığım şey."

Kalbim sevinçle doluyor. "Çok isterim."

Parmaklarını benimkilerle kenetleyip beni içeriye doğru yönlendirdi.

İlk oda yine nefesimi kesiyor. Krem ve altın renkli bir mutfak, mermer zeminler ve bir saraya aitmiş gibi duran görkemli bir yemek masası.

Duvarın ortasındaki bir tablonun önünde birdenbire donup kaldım.

Mavi dalgalar.

Tanıdık bir tarz.

Boğazım tıkanıyor.

"Seninkilerden biri," diye fısıldadım, yaklaşarak.

Bu, babam ilişkimizi öğrendikten sonra onun çizirken izlediğim resim...

Geleceğimiz.

Drago yanımda başını salladı. "Evimizin benim sanat eserlerimle süslenmesini istediğini söylemiştin," diye mırıldandı. "Bu yüzden birkaçını buraya gönderdim."

Göğsüm en güzel şekilde acıyor. "İnanılmaz, Drago."

Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor ve sonra beni odaların içinden geçiriyor; her oda bir öncekinden daha büyüleyici.

Bir duvara ulaşana kadar, neredeyse boğuluyordum.

Portreler.

Onlardan çok fazla var.

Ben, gülümsüyorum. Ben, fkeliyim. Ben, yumuşak kalpliyim. Ben, savunmasızım. Ben, korkmayı unutmuş gibi gülüyorum.

Drago Korolyov'un gözünden Lily Morozova'nın resimleriyle dolu koca bir duvar.

"Bu hâlâ benim sanatım, Drago," diye kıkırdadım, utanmış ve telaşlanmış bir şekilde.

Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

"Takıntılıyım, Lily," diyor açıkça.

Yanaklarım kızardı.

Yanına daha da sokuldum. "Merdiven duvarına asılacak görkemli bir portreye asla izin vermem," diye uyardım onu, şakayla karışık. "şarap kadehi tuttuğum ve krallığıma yukarıdan baktığım o gösterişli portrelerden birine."

Gülümseyerek, "Pekala. Anlaştık." dedi.

Sonra sesini alaltıyor ve ortam değişiyor. "Ama size göstermek istediğim yeni bir parça daha var."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, kalbimin atışı anında hızlanıyor.

"Bana göster."

Koridorda beni yönlendiriyor, tutuşu sıkı ve sağlam, sanki ne yapacağımı önceden biliyormuş gibi. Sanki dizlerimin titremeye başlayacağını biliyormuş gibi.

Çift kanatlı kapıları açıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. İlk dikkatimi çeken şey koku oluyor. Beni güven duygusuyla saran tıraş sonrası losyonunun kokusu.

"O kokudan ömür boyu yetecek kadar istediğinizi söylemiştiniz. İşte, onu yapan adam burada yaşıyor, bu yüzden ihtiyacınız kadarımız var," diye fısıldıyor.

şimdi mesele, panik beni sardığında karanlıktan çıkarmak değil. Daha çok, en kötü zamanlarda bile Drago'nun her zaman yanımda olduğunu, güvende olduğumu hatırlatmakla ilgili.

"Teşekkür ederim," dedim ona, kendimi odaya girmekten alıkoyamadım.

Her duvar aynalarla kaplı. Odanın uzunluğu boyunca bir bale barı uzanıyor. Bir bale alanı. Bir sığınak. Ancak bir duvarda bir boşluk var... ve bu boşluğun ortasında, bir kalp atışı gibi, sanat eserlerinden biri asılı duruyor.

Yavaşça yaklaşıyorum.

Ve sonra onu görüyorum.

Bizim bir resmimiz.

Drago tek dizinin üzerine çökmüş, elinde yüzük kutusuyla duruyordu, ben ise sanki dünyanın sonunda bana iyi bir şey verdiğine inanamıyormuş gibi ellerimi ağzıma kapatmıştım.

Olayı mükemmel bir şekilde yakaladı.

Birbirimize bakış şeklimiz. Çarpışma şeklimiz. Ait olma şeklimiz.

Boğazım tıkanıyor.

Dilimde bir hıçkırık düğümlendi.

"D-Drago..." diye fısıldadım.

"Yutmak."

Arkamı döndüm. Ve kalbim neredeyse durdu.

Çünkü o zaten tıpkı resimdeki gibi tek dizinin üzerine çökmüş, bana gülümsüyor ve elinde bir kutu tutuyor, sanki bu an için doğmuş gibi.

"Lily Morozova," diyor sesi boğuk, gözleri ise kendini zar zor tuttuğunu gösteren bir parıltıyla. "Benimle evlenme şerefine nail olur musun?"

Dudaklarım titriyor.

Zorlukla yutkunuyor. "Benimle evlenir misin?" diye soruyor, derin bir nefes alarak. "Lütfen."

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan anında başımı sallıyorum.

Sonra da kutuyu açıyor.

Ortasında kocaman oval bir elmas parıldıyor, etrafı gümüş bir bant üzerinde minik mavi kristallerle çevrili—tıpkı deniz gibi. Tıpkı Monako gibi. Tıpkı bana vermeye çalıştığı hayat gibi.

"Kelimeler, bebeğim," diye sırtıyor.

Ama gözleri...

Gözleri gerçek olan her şeyle dolu.

"Evet," diye kekeledim, gözyaşlarımın arasından gülerek. "Evet. Sonsuz kere evet!"

Saniyeler içinde ayağa kalktı, eli boğazımdaydı, sıkı değil, sadece orada, beni sabitliyordu ve ağzı sanki açlıktan ölmüş gibi dudaklarıma yapıştı.

Ona karşılık öpüyorum, sanki sonunda buna hakkım varmış gibi. İstemek için, sahip olmak için hakkım varmış gibi.

"Sonsuza dek seninle olmak mükemmel olurdu," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Gözleri yumuşadı.

Sonra tekrar aşağıya doğru eğiliyor, beyaz yazlık elbisemi nazikçe yukarı itiyor, elleri karnımın etrafında kutsal bir yermiş gibi dikkatlice dolaşıyor.

Şu an çok küçük bir şişlik. Hamile olduğumu bilmeseniz, hiç anlamazdınız. Ama biz biliyoruz.

Bebeğimizin orada olduğunu biliyoruz.

Dudakları tenime değiyor.

"Sonsuza dek ikinizle birlikte olmak," diye mırıldandı, sesi alçak ve bitkin, "bu hayatta ihtiyacım olan tek şey bu, Lily."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, tüm vücudum adını bile koyamadığım bir duyguyla titriyor.

Elimi tutuyor, parmak boğumlarımı öpüyor, sonra da yüzüğü parmağıma öyle bir bağlılıkla takıyor ki, kalbim tüm bunları içine sığdıramayacak kadar küçük geliyor.

Gözleri alev alev yanarak bana bakıyor. "Benim," diye fısıldıyor.

Elini tutup onu ayağa kaldırmaya çalışıyorum, yüzüğümdeki güneş ışığı aramızda parıldayarak bunun gerçek olduğunun kanıtı gibi görünüyor.

"Şimdi şu havuzu deneyebilir miyiz?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor, cesur davranmaya çalışsam bile midemi alt üst eden türden bir gülümseme. "Sadece çıplak yüzmeyi öneriyorsan," diyor sesi alçalarak.

Yanaklarım anında kızardı.

"Orada yarışalım," diye takıldım, dudaklarımı ısırarak geri çekilmeye başladım.

Kaçmaya fırsat bulamadan eli beni yakaladı, parmakları boğazımı kavradı. Gözleri gözlerime dikildi. "Kaçabilirsin bebeğim," diye fısıldadı. "Ama asla gözümün önünden ayrılma."

Yutkunuyorum, nabzım başparmağının altında titriyor. "Bunu yapmaya asla cesaret edemem," diye fısıldıyorum. "Sadece sana koşacağım... senden asla uzaklaşmayacağım."

Ve içimde bir şeyler sessizleşiyor.

Dünya değil. Dışarıda bir yerlerde hâlâ var olan tehlike de değil. Ama hayatım boyunca darbelere karşı hazırlıklı olan içimdeki parça.

Kendimi hiçbir zaman ait hissetmedim.

Pek sayılmaz. Önemli olan hiçbir yerde değil.

Çocukluğunu her zaman koşullu sevgiye özlem duyarak geçiren o küçük kız... hâlâ içimde yaşıyor. Güvenliğe özlem duyan, duvarlar örüp buna bağımsızlık diyen, boğulurken bile gülümsemeyi öğrenen o kaygılı yanım...

Bunun, benim bozuk olduğum anlamına geldiğini düşündüm. Bunun, gerçek aşk için fazla kırılgan olduğum anlamına geldiğini düşündüm.

Ama Drago'nun gözlerine baktığımda, neredeyse canımı acıtan çok keskin bir şey fark ediyorum.

Ben asla kırık dökük biri olmadım. Tamir edilmesi gereken hassas bir şey de olmadım.

Kaybolmuştum. Korkuyordum. Ve tek yaptığım hayatta kalmaktı.

O zamana kadar.

Bütün bu süre boyunca beni gölgelerden koruyan, günümü güvenli bir şekilde atlatmamı sağlayan adam. Hayatımın en karanlık anından beni çıkaran ve tek bir teşekkür bile beklemeyen adam. Kokusunu nedenini bile anlamadan aradığım adam, sanki bedenim onu zihnimden önce hatırlamış gibi.

Şimdi tam burada. Bana sanki yeryüzündeki en değerli şeymişim gibi bakıyor. Sanki beni, tüm yaralarımınla birlikte, geleceğimizin her anında sevmek istiyor.

İster panik ataklarımın çok şiddetli olmasından dolayı yerde ağlıyor olayım, ister o sessizce kapı eşiğinde durup kendimi yeniden bulmayı öğrenmemi izliyor olsun.

Yanımda bu adam varken her şeyi yapabilirim. Hep hayalini kurduğum kız olabilirim.

Mutlu.

Drago'yu sevmek bana umut verdi.

Bana bir gelecek verdi.

Drago'yu sevmek bana kendimi iyileştirme gücü verdi.

Elim karnıma doğru kayıyor. Ve sanki o da hissedebiliyormuş gibi, sanki benim hissettiğim her şeyi hissedebiliyormuş gibi, eli benim elimin üzerine yerleşiyor.

Drago'yu sevmek asla bir seçim değildi.

Hiçbir zaman zorluk yaşamadım.

Drago'yu sevmek bir içgüdü, anlamını kavramadan çok önce kemiklerime işlemiş bir şey.

Artık geçmişimi geride bırakabilir ve imkansız sandığım bir şeyi başarabilirim. Aydınlıkta yaşayabilirim.

O da bunu hak ediyor. Bunu en az benim kadar hak ediyor.

Çünkü sonuçta Drago sadece beni hayata döndürmekle kalmadı... bir daha asla tek başıma bunun için savaşmak zorunda kalmamamı sağladı.

Son.

SON SÖZ

Drago

Sabah güneşi, sanki buranın sahibiymiş gibi cam kapılardan içeriye doluyor. Sanki sonunda bizi cezalandırmaktan vazgeçmeye karar vermiş gibi.

Terasın ötesinde deniz masmavi bir tabaka gibi uzanıyor, havuz ıslıl ıslıl parlıyor, hava o kadar ılık ki göğsüm silah sesi bekliyormuş gibi sıkışmadan nefes alabiliyorum.

Lily kollarımda, mermer zeminde yalınayak, tenine zar zor yapışan ipek bir sabahlık giymiş, saçları sanki düşünmeden fırlatmış gibi başının tepesine toplanmış.

Gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor. Dağılmamak için kendini zor tuttuğu zamanki o cesur gülümseme değil bu.

Gerçek bir tane.

Bu, hayatı boyunca hak ettiği gibi sevilmiş bir kadına ait olan türden bir şey.

"Tamam," diyor, oturma odasında yavaşça sallanırken gözlerini bana dikerek. "İlk dans provası şaşırtıcı derecede iyi gidiyor."

Ellerim beline yerleşti. "Çünkü benimle dans ediyorsun."

Burunundan ses çıkararak, "Ben bir balerinim," dedi.

"Ve ben inanılmaz derecede yetenekliyim." Yalan söylüyorum.

Gerçekten de çok kötü olduğum bir şey buldum.

"Drago," diye gülüyor, "neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordun."

"Zeminini test ediyordum," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

Kahkahası daha da şiddetleniyor ve omuzları titreyerek yüzünü göğsüme bastırıyor.

Dudaklarım orada uzun süre kalırken, başının tepesini öpüyorum.

Conan mutfaktan, sanki tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi bir ses tonuyla, "Sana gülüyor," diye seslendi.

"Duyabiliyorum," diye yanıtlıyorum gözlerimi Lily'den ayırmadan.

Declan, Monaco'daki bir arka bahçe töreninden ziyade kraliyet düğününe katılacakmış gibi giyinmiş bir şekilde adanın yanında bekliyor.

Finn onun yanında, sanki şeytanlarla savaşıyormuş gibi pastalara bakıyor.

Rowan kollarını kavuşturmuş tezgâha yaslanmış, Reggie kanepede duygusuzmuş gibi davranıyor, Isabella ise minik bir elbiseyle kendi etrafında dönerek, sanki bizlerin gördüğü karanlığın yarısını bile görmemiş gibi hayatının tadını çıkarıyor.

Kızlar, Lily'ye yardım etmeye başlamadan önce üst katta hazırlanıyorlar. Evin tamamı dolu.

Quinn ailesi dün gece uçakla geldi ve bir şekilde sanki her zaman buraya aitmiş gibi hissettirdiler. Sanki kıtaları aşmamışlar gibi. Sanki ailenin sınırları yokmuş gibi.

Geri kalanların hepsi de şimdi buraya doğru geliyor. Enzo hariç. O bir süreliğine ortadan kayboldu ve bu durum hepimizi biraz tedirgin etti. Çünkü her ne oluyorsa, etrafımızdaki her şeyi havaya uçurma potansiyeline sahip. Ama bu bugünün konusu değil.

Bugün Lily'den ve bu kadına ne kadar çok aşık olduğumdan bahsedeceğim.

Çenesini kaldırıp bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Kardeşlerin sana bakıyorlar."

"Onlar benim kardeşlerim değil," diye mırıldanıyorum, baş parmağımla karnının alt kısmını okşarken.

Şimdi karnı belirginleşmeye başladı.

Geleceğimiz tam karşımızda, ikimizin arasında.

"Onlar senin de," diye sessizce düzeltiyorum.

Gözleri yumuşadı. "Bu, onların senin kardeşlerin olduğu anlamına geliyor," diye fısıldadı.

Eğilip dudaklarına dokundum. "Hâlâ bakıyorlar."

O kıkırdadı. "Çünkü sonunda seni evcilleştiriyorum."

Conan boğulma sesi çıkarır. "Aman Tanrım."

Finn kendi kendine, "Bu günün geleceğini biliyordum," diye mırıldandı.

Declan, gülmemeye çalışıyormuş gibi kahvesinden bir yudum alıyor. "Drago'yu kimse evcilleştiremez."

Lily masum bir şekilde mırıldandı. "Bu sabah bana yeşil meyve suyu yaptı ve sonra ayaklarıma masaj yaptı. Hatta parmak aralarına bile."

Reggie'nin kafası birden yukarı kalktı. "O ne yaptı ki?"

"Evet," diyor Lily tatlı bir sesle.

Rowan, suçlayıcı bir ses tonuyla, "Drago," diyor, "değişmişsin."

Omuz silkerek, "Önceliklerim var," dedim.

Conan, Lily'nin ayaklarını işaret ederek, "Bu çok fazla bilgiydi. Aslında, bizim önümüzde sevişmeye başlasaydın daha az iğrenç olurdu." dedi.

Lily ona dilini çıkarıyor, sonra dudaklarını bükerek bana bakıyor. "Tamam, konsantre ol," diyor geri çekilerek. "Beni suya batır."

Kaşları kalktı. "Seni suya batırayım mı?"

"Evet."

Ona bakıyorum.

"Bunu denememin güvenli olup olmadığından emin değilim, Lily."

Nefesi kesildi. "Bugün düğün günümüz. Gösterişli bir şekilde suya dalmayı hak ediyorum."

Declan'a sanki beni kurtaracakmış gibi bir bakış atıyorum.

Hayır, öyle değil.

O sadece "Yap şunu" diyor.

Hain.

Nefesimi veriyorum, elimi sırtının arkasına kaydırıyorum ve onu yavaşça eğiyorum.

Lily çığlık atıyor, sonra gülüyor ve ben onu dengede tutarken omuzlarımdan sıkıca tutunuyor. "Gördün mü?" diye fısıldıyor, gözleri parlıyor. "Bunu başarabilirsin."

Onu tekrar dik pozisyona getiriyorum ve burnu benimkine değiyor. "Seninki de," diye mırıldanıyorum.

Gülümsemesi yumuşadı. "Gergin misin?" diye sordu sessizce.

Önce karnına, sonra gözlerine, sonra da ağzına bakıyorum.

"Her zaman gerginim," diye itiraf ediyorum, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Çünkü sonunda kaybedemeyeceğim bir şeye sahibim."

Yüzündeki ifade bir anlığına değişti. Sonra elleriyle yüzümü kavradı. "Yapamayacaksın. Bir daha asla."

Bir anlık sessizlik geçiyor. Ardından Isabella, minik bir yıkım topu gibi Lily'nin bacaklarına dalıyor.

"Lily Teyze!" diye gururla duyurdu. "Her yere çiçek saçacağım!"

Lily gülüyor. "Plan bu muydu?"

"Evet," diyor Isabella, Lily'nin bunu sormasına bile gücenmiş bir şekilde. "Drago Amca izin verdi."

Gözlerimi kırıyorum. "Onları koridordan aşağı fırlatabilirsin dedim."

Isabella'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu her yerde var."

Declan kaderini kabullenmiş gibi iç çekti. "Bırakın yapsın," diye mırıldandı.

Lily bana bakıyor, yüzünde bir eğlence beliriyor. "Onu duydun," diye fısıldıyor. "Patron evet dedi."

İnleyerek, "Bir canavar yarattım," dedim.

"Canavarlarla evlendin," diyor Conan neşeli bir şekilde.

Lily'nin yüzü gülüyor. "Ne kadar şanslıyım."

"Hazırlanmam gerek," diye fısıldadı ve sesi hafifçe titredi.

Elimle yanağını okşadım. "İyi misin?"

Başını salladı. "Ben sadece... mutluyum."

Bu kelime hâlâ mucizevi bir etki yaratıyor.

"Hadi," diye mırıldandım, onu nazikçe öperek. "Hallie sana emirler verecek. Bella ağlayacak. Charlotte ağlamayacakmış gibi yapacak ama ağlayacak."

Koridordan seslenen Charlotte, zaten ölümcül görünen bir elbise giymişti, "Affedersiniz," dedi. "Bugün ağlamayacağım."

Hallie onun arkasında beliriyor.

Hallie hemen, "Ağlıyorsun," dedi.

Charlotte öfkeyle bakıyor. "Değilim."

Bella, "Gerçekten de biriyle kavga etmek üzereymişsin gibi görünüyorsun," diye ekliyor.

Charlotte'ın bakışları bana kaydı. "Yapacağım."

"Biliyorum," diye sakince yanıtlıyorum.

Lily gülüyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bensiz duygusallaşma," diye takılıyor.

Sırıttım. "Ben duygusal biri değilim."

Kaşını kaldırarak, "Geçen hafta hapsirdiğimde ağlamıştın," dedi.

"Alerjiyle ilgiliydi," diye mırıldandım.

O kıkırdar, sonra döner ve kızların peşinden koridorda ilerler; Isabella da sanki taç mücevherlerini taşıyormuş gibi bir sepet dolusu çiçek yaprağıyla onların peşinden koşar.

Lily ikinci kez ortadan kaybolur kaybolmaz, ev yer değiştirir.

Hala aydınlık.

Hâlâ sıcak.

Ama yine de göğsüm sıkışıyor.

Çünkü bu gün her şey demek.

Yukarı kata çıkıp bir kez kapıyı çaldıktan sonra misafir odasının kapısını iterek açtım.

Lev, yatağın kenarında oturuyor, gömleğinin düğmeleri yarı açık, yaşadığı onca şeyden sonra olması gerekenden çok daha dik bir duruş sergiliyor.

Yüzü hâlâ eskisine göre biraz daha solgun. Vücudu hâlâ iyileşme sürecinde.

Ama gözleri... Gözleri canlı.

Üstelik sanki savaşa gidiyormuş gibi takım elbise giymiş.

İçeri adımımı attığımda bana şöyle bir baktı. "Oğlan," dedi kuru bir sesle.

Burun kıvırdım. "Sanırım 'oğlum' demek istedin."

Lev homurdanarak güldü, sonra sanki bu bile ona pahalıya mal olmuş gibi yüzünü buruşturdu.

Hemen yaklaşıyorum. "Yapma—"

"İyiym," diye araya girdi ama bunu söylerken gözlerindeki ifade yumuşadı.

Ellerim cebimde, hastane kateterinin geçtiği yakasındaki yara izine bakmamaya çalışarak onun önünde duruyorum. Onun yerde kanlar içinde yattığını hatırlamamaya çalışıyorum.

"Beni buraya çağırsaydın keşke. Sana yardım edebilirdim," diye mırıldandım.

Lev gözlerini devirdi. "Kızımın düğünü; senin başka önceliklerin var."

Bu bile beni neredeyse mahvediyor.

Boğazımı temizledim. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Uzun bir süre beni inceledi, sanki acımasız bir şey söyleyecekmiş gibi. Sonra, "Sanki vurulmuşum gibi," dedi.

Yüksek sesle gülüyorum.

Lev sırtıttı. "İşte benim oğlum," diye mırıldandı.

Öne doğru bir adım atıp kravatını düzeltiyorum, çünkü yanlış bağlıyor ve ellerimle onu kaybetmenin acısını hissetmekten başka bir şey yapmam gerekiyor.

Sonra tekrar, daha alçak sesle konuşuyor: "İyi mi?"

Hemen başımı salladım. "O mükemmel."

Lev'in gözleri kısıldı. "Onunla sen mi ilgileniyorsun?"

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz veriyorum.

Lev hafifçe geriye yaslandı ve kabul ettiğini belirten bir kez başını salladı. Ardından bakışları göğsüme kayd. "Gergin görünüyorsun," diye ekledi.

"Gergin değilim," diye yalan söylüyorum.

Lev mırıldandı. "Çok korkmuşsun."

Ona dik dik bakıyorum, o ise kazanmış gibi gülümsüyor. "Seni seviyor," diyor basit ve açık bir şekilde. "Sen de onu seviyorsun."

Göğsüm tekrar sıkıştı. "İşte bütün sorun bu," diye mırıldandım.

Lev'in kaşları kalktı. "Sorun mu var?"

Burnumdan nefes verip başka yöne bakıyorum. "O her şeyim."

Lev'in bakışları üzerimde kald. Sonra, eskisi kadar güçlü olmasa da, elini uzatıp bileğimi kavradı.

O tanıdık tutuş.

Eskiden tehlike anlamına gelen kelime. Şimdi başka bir anlama geliyor.

Aile.

"Beni dinle," diyor sessizce. "Ölümü kapıma getiren sen değilsin." Midem alt üst oluyor. "Sen kızımı hayata döndüren adamsın."

Boğazım yanıyor.

Bileğimi bir kez sıktı. "Bunu boşa harcama."

Zorlukla yutkunuyorum. "Yapmayacağım."

Lev başını salladı, sonra ağzı seğirdi. "Ve eğer onu ağlatırsan..."

Gülerek, "Lev, köpek videolarını izlerken ağlıyor," dedim.

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyor. "Oğlum."

Bu beni neredeyse öldürüyordu. Gözlerimi kırpıştırarak aşağı baktım. "Her şey için teşekkür ederim," diyebildim zar zor.

Lev alaycı bir şekilde, "Ne için?" diye sordu.

"Beni kurtardığın için. Kızını ne kadar çok sevdiğimi kabul ettiğin için," diye fısıldıyorum.

Sessizleşiyor.

Sonra sert bir şekilde başını salladı. "Evet. Şey."

Nefesimi veriyorum, sonra eğilip omzunu dikkatlice kavriyorum.
"Burada olduğun için mutluyum," diyorum, sesim titriyor.

Lev'in eli koluma uzandı. "Kaçırmam," diye mırıldandı.

Sonra, sanki bu yumuşaklığa iki saniyeden fazla dayanamayacakmış gibi—

Şöyle ekliyor: "Koridorda tökezlememeye çalışın."

Kahkaha attım. "Git kendini becer."

Ve gülümsediği zaman, yemin ederim ki, içimdeki bir şey iyileşiyor.

Arka bahçe bambaşka bir hale bürünmüş. Beyaz çiçekler, yumuşak perdeler, her yeri altın gibi aydınlatan güneş ışığı. Sandalyeler koridor boyunca sıralanmış, sunağın arkasındaki okyanus ise sonsuza dek uzanıyor.

Ve herkes burada.

Quinn ailesi, Falcone ailesi, Volkov ailesi... Hatta Monaco'da görmeyi hiç beklemediğim Cowboys takımı bile.

Frankie ve adamları güvenlik görevlisi gibi duruyorlar ama gururlu amcalar gibi gülümsüyorlar.

Mikhail ve adamları, üzerlerinde küçük kokteyl şemsiyeleri olan içecekler tutarak korkutucu görünmeye çalışıyorlar.

Jax, takım elbise giymeye hiç de uygun olmadığını belli eden tembel bir sırtıyla bir sütuna yaslanmış duruyor.

Çocuklar yetişkinlerin arasında koşuşturuyor, sanki bu sıradan bir günmüş gibi gülüyorlar.

Biz de sadece... insanız.

Mafya değil.

Canavar degiller.

Sadece aile.

Koridorun sonunda duruyorum, ellerimi arkamda birleştirmiş, denize bakıyorum.

Nefes almak.

Beklemek.

Declan her zamanki gibi sakın bir şekilde yanımda duruyor.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Başımı bir kez salladım. "Hayır."
Sırıttı. "Aynı şey."
Sonra müzik başlar.
Her nefes kesiliyor.
Çünkü Lev önce belirir, yavaş ve istikrarlı bir şekilde yürür, kolu Lily'nin koluna girmiştir.
Ve Lily...
Lily ıslık ıslık parlıyor. Tek bir bakışıyla nefesimi kesiyor.
Vücudunu saran beyaz elbise, yumuşak dalgalar halinde dökülen saçları, kumaşın altında en tatlı kıvrımı oluşturan karnı.
Gözleri parlıyor.
Korkuyla değil.
Sevgiler.
Sevinçle.
Hayatla birlikte.
Lev onu gelinlik giymiş halde koridordan geçiriyor ve bu ikisi için de mükemmel bir an oluyor.
Ve bunu hissediyorum.
Buraya gelmek için ne kadar çok mücadele etti. Onu geri kazanmak için ne kadar çok mücadele etti. Bunu hak etmek için hepimiz ne kadar çok mücadele ettik.
Yanıma ulaşana kadar, yemin ederim kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.
Lily yüzünü çevirip yanağından öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ona ve Lev'in herkesin önünde ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi çenesinin kasıldığını gördüm.
Sonra Lily bana döndü, gözleri benimkine kilitlendi. Ve dünya onun için daraldı.
Sadece o.
O kadar yaklaştı ki nefesini içime çekebildim. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, sanki sadece bana söylüyormuş gibi.
Gözlerim yanarken yutkundum. "Seni daha çok seviyorum," diye karşılık verdim ona.
Hallie, burnunu çekerek yanına gelir ve Lily'nin elinden mavi buketi alır. Sonra diğer kızların yanına oturmaya geri döner. Roxy bile gözlerinden yaşlar süzülerek buradadır.
Lily'nin parmakları benimkilerin arasına kaydı.

Ve ona baktıkça—müstakbel eşim, geleceğim, çocuğumun annesi—bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Burada durmamalıydım. Yaşadığım hayattan sağ çıkmamalıydım. Seçilmemeliydim.

Ama yine de beni seçti.

Ve hayatım boyunca hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim. Bu barışı korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Hayatımın geri kalanını, hak ettiği gibi ona tapınarak geçireceğim.

Çünkü Lily beni kurtardı.

Ve ölene kadar onun sevgisine layık olmaya çalışacağım.

DRAGO'YU GERÇEKTEN BABA DRAGO OLARAK GÖRMEK İSTİYOR MUSUNUZ?

Drago ve Lily'nin bu sevimli (ama biraz da müstehcen) bonus sahnesini almak için bültenime kaydolun.

<https://dl.bookfunnel.com/8j0aiyrj28>

Bu yıl BTB ile ilgili bazı kısa öyküler yayınlayacağım ve eğer bültenime aboneyseniz bunları ücretsiz olarak alacaksınız! Yani bu karakterlerin gelecekte neler yaptığından haberdar olmak istiyorsanız, doğru yerdesiniz.

MAFYA DÜNYASININ KOVBOYLARLA ÇARPIŞMASINA HAZIR MISINIZ?

Karanlık bir mafya x kovboy aşk romanı olan UNTAMED yakında yayınlanacak, ön siparişinizi şimdi verebilirsiniz:
<https://mybook.to/g65rqwl>

ÖZET

Çiftliğime, özgürlüğüme, hatta hayatıma bile saldırabilirler. Ama hiç kimse karıma dokunmaktan kurtulamaz...

Avcı

İnsanlar beni, tanıdıkları halime göre farklı isimlerle çağırıyorlar.

Sterling çiftliğinin sahibi.

Bir mafya imparatorluğunun varisi.

Kasaba halkı katilin hapse atılmasını istiyor.

Oğlumun annesini öldürmediğimi kanıtlamak için doksan günüm var, yoksa her şeyimi kaybedeceğim.

Hayatta kalmaya odaklanmalıyım.

Bunun yerine, en yakın arkadaşımın aşık olduğu kıza ben de aşık oldum.

Lola Jackson. Şehirli kız. Benim ateşböceğim.

O, adam ona zarar verdiğinde bana koşar ve onu bu yüzden cezalandıran da benim.

Ve onu eşim yapıyorum ki, Sterling adı benden sonra da onu korusun.

Ama bu her zaman sadece bir kağıt üzerindeki isimlerden ibaret değildi. Hayatta kalmak için daha çok mücadele etmemi sağlayan tek şey bu.

Gerçek ortaya çıktığında, bu beni sadece paramparça etmekle kalmıyor, imparatorluğumla karım arasında bir seçim yapmaya zorluyor.

Ama hepsi kiminle uğraştıklarını unutmuş durumda.

Ve şimdi, bir kovboyun uslu durmayı bırakması ve bir mafya babasının savaşa girmesi durumunda neler olacağını öğrenecekler.

ENZO GELİYOR!!!

“Bir kral, kraliçesini aramaktan asla vazgeçmez.”

2026'da Enzo, düetine kavuşacak. Gerçekte kim olduğunu ve umutsuzca aradığı kadını bulma zamanı geldi.

Onu on üç kitap boyunca gördünüz ve nihayet sıra ona geldi.

HER İKİ KİTAP DA ŞİMDİ ÖN SİPARİŞE AÇIK!

İmparatorluğun Altında Serisi, Oyun Sonu İkilisi.

TESLİM OLMAK (Birinci Kitap): <https://mybook.to/VKFYOA9>

KURTULUŞ (İkinci Kitap): <https://mybook.to/arfw2kO>

BLEZE'DEN DAHA FAZLASI

Beneath The Blaze serisine INFERNO ile başlayın: Mafya babasına aşık olan ve kendini bir çikolata fabrikasında sapkın bir hayatta kalma oyununun içinde bulan siyahi bir kedi suikastçı kadın baş karakter.

<https://books2read.com/u/4DBg9Q>

IGNITE: Kafes dövüşçüsü iyi ocuk ve onun baş belası dediğı hemşire. İlkel bir hayatta kalma oyunu içeren karanlık bir İrlanda Mafyası romantik komedisi.

<https://mybook.to/cEm7>

YOĞUN: Las Vegas'ta yanlışlıkla evlenen iki rakip seri katil cerrah:
<https://mybook.to/FYhv1u>

KEYFİNİ ÇIKARIN: İrlandalı ikizler ve bir mafya prensesi arasında geçen bir MFM (erkek-erkek) aşk romanı: <https://mybook.to/uBPqv>

EVRENİN ALTINDAN DAHA FAZLASI.

Her şeyin başladığı yere, Kensington tarafından yayınlanıp geleneksel olarak basılan Birinci Sezon, Maskenin Altında'ya geri dönün!!!

Dört kitabın tamamını artık büyük perakende mağazalarında (KU dahil tüm platformlarda) çevrimiçi olarak okuyabilirsiniz!

Distance, Detonate, Devoted ve Detained ile ilgili tüm detayları burada bulabilirsiniz!

<https://www.kensingtonbooks.com/pages/beneaththemask/>

"Beneath The Secrets" serisindeki bazı karakterler bu seride de yer aldı. Onların hikayelerini "Beneath The Secrets" serisinde okuyabilirsiniz: Vegas'ta geçen karanlık ve heyecan verici bir Rus mafyası aşk hikayesi.

TÜM ÜRÜNLER AMAZON VE KU'DA YAYINDA!

Kitap 1: Kaos (Jax 'Kaos Kralı' Carter ve Sofia)

Eski kocanın erkek kardeşiyle yaşanan bir aşk hikayesi; başrol erkek karakter boksör, motosikletçi ve titreşimli dil piercingine sahip.

<https://mybook.to/QaGijx>

2. Kitap: Kafese Kapatılmış (Nikolai ve Mila)

Başrolde seksi bir bekar baba ve suikastçi kadın karakterin yer aldığı, düşmanlıktan aşka dönüşen, patlayıcı bir hikaye.

<https://mybook.to/Fc18uiK>

3. Kitap: Arzu (Alexei ve Lara)

Çocukluktan beri en iyi arkadaş olan çiftin aşka dönüşmesi, aynı zamanda bir kardeşin en iyi arkadaşı arasında geçen romantik bir hikaye.

(Bu, erkeğin kızın poposuna lolipop soktuğu ve evcil bir flamingosu olduğu hikaye.)

<https://mybook.to/rTb4>

4. Kitap: İddia (Mikhail ve Ana)

Maskeli bir mafya babası ve üvey kız kardeşi. Adam kaçırma, küstah bir mafya prensesi ve tüm dikkatleri üzerine çeken bir Cane Corso ile dolu bir hikaye.

<https://mybook.to/6Nyh>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM